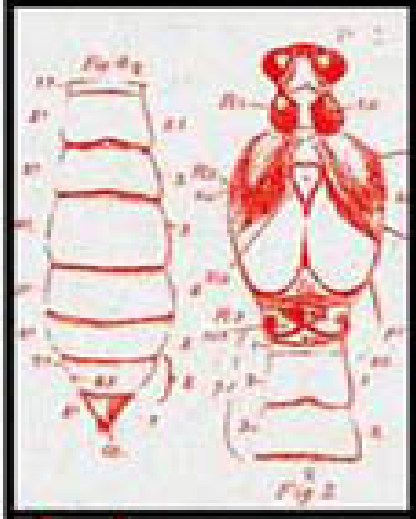
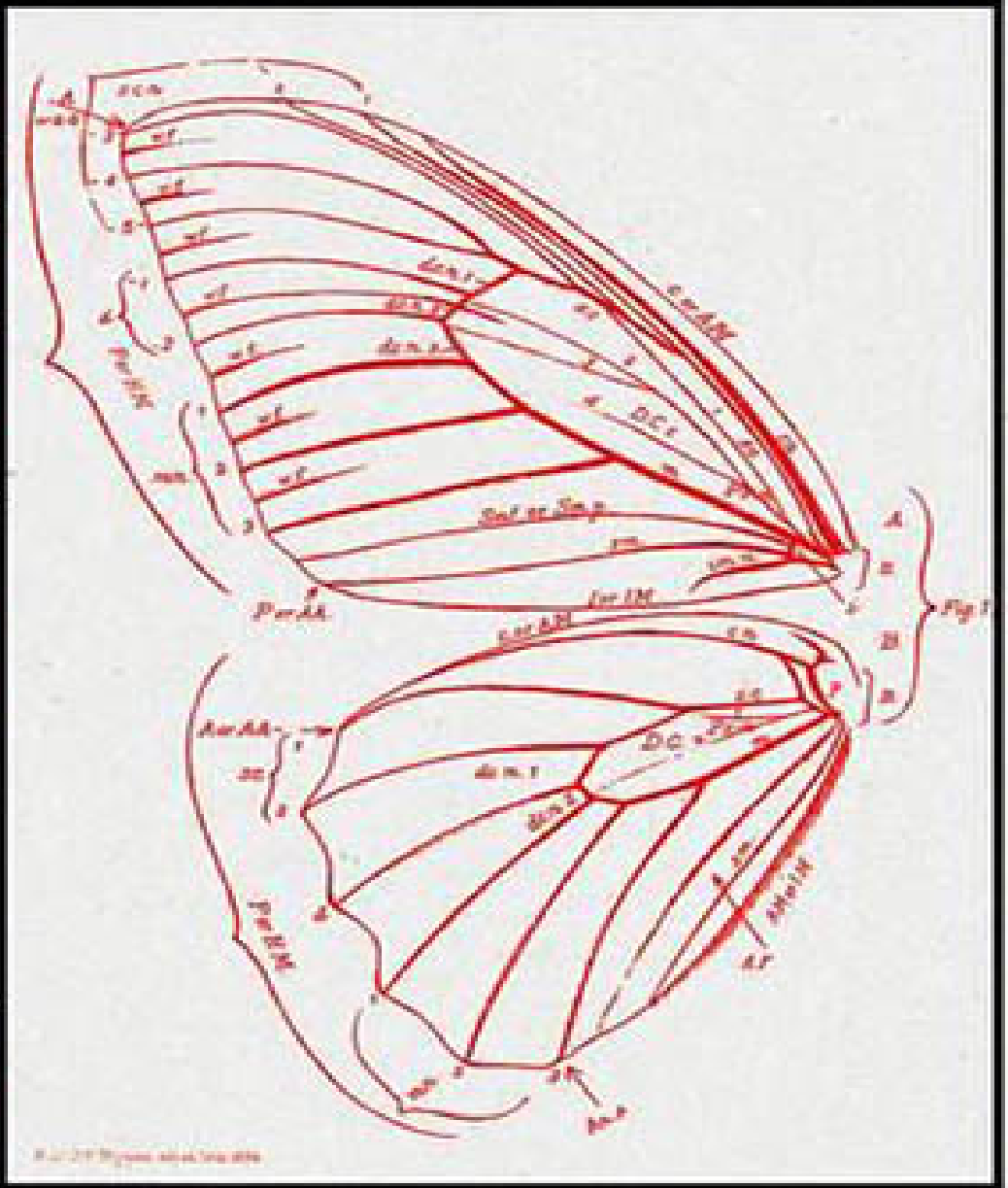
CLAIRE NORTH

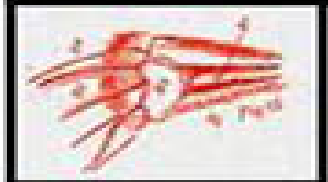

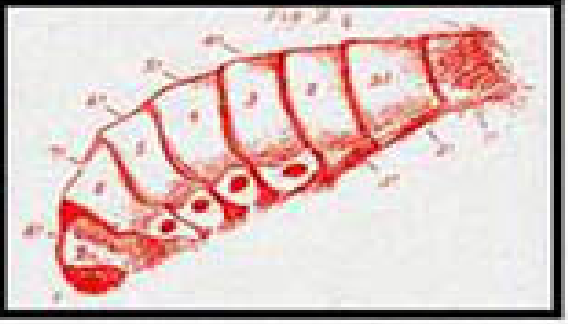

84000

PALADIN
SCIENCE - FICTION

virtual-project.eu

„Un nou roman captivant, aflat la intersecţia dintre thriller şi SF, scris de unul dintre cei mai interesanţi şi versatili romancieri ai zilelor noastre.”

Booklist

„O carte plină de furie şi de întrebări, scrisă foarte inteligent… energia ei este contagioasă, iar ideile, provocatoare.”

ScifiNow

„Claire North dovedeşte şi mai multă putere… O poveste tensionată, care impresionează.”

The Guardian

„Distopia întunecată, construită atent şi înfricoşător de credibilă, pe care a creat-o Claire North în *84.000* este lumea în care am putea trăi peste numai câţiva ani.”

NPR

„Vie şi răscolitoare.”

Publishers Weekly

„Un roman extraordinar… cu ecouri din *Povestea slujitoarei.”*

Cory Doctorow

„Un imn distopic pentru activiştii moderni… *84.000* este o carte importantă şi de succes… Pur şi simplu, cel mai bun roman al lui North de până acum.”

Starburst

CLAIRE NORTH

84000

Original: *84K* (2018)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

PALADIN

— 2024 —

PARTEA I

Capitolul 1

La începutul şi la sfârşitul tuturor lucrurilor…

Nu l-a zărit pe bărbatul numit Theo în cărţile de tarot şi nici acestea nu i-au prevestit înţelesul faptelor ei. S-a uitat la pata de sânge de pe pielea lui şi s-a gândit că bărbatul are mâini de nebun. Când a chemat ambulanţa, a fost asigurată că va veni curând, dar, o jumătate de oră mai târziu, femeia încă o aştepta pe ţărmul apei.

Când a sunat din nou, i s-a spus că nu există nicio înregistrare a apelului telefonic, apoi i s-a dat numărul de la departamentul de reclamaţii.

Soarele era jos pe cer şi-n depărtare se zăreau felinarele aprinse, luminând strada şi lăsând trotuarul în umbră. Pe malul opus era o zonă industrială unde, odată, tocătorii încărcaseră camioane cu bikini şi sutiene, feţe de perne şi cuverturi, cearşafuri din percal şi brăţări placate cu aur pentru glezne sau obiecte unicat, ce-aveau să fie în ton cu moda abia în sezonul următor, pentru clienţii rafinaţi. Odinioară, bărbaţii care munceau acolo purtau lanţuri în jurul gleznelor, ca nu cumva să umble prea încet sau să zăbovească prea mult când urinau. Dacă făceau asta, puteau ajunge în locuri mult mai neplăcute. Întotdeauna exista un loc şi mult mai neplăcut.

Acum, pe toate zidurile se întindea o spută neagră, iar mirosul de plastic topit plutea în aerul de iarnă.

Câteva felinare alburii mai străluceau pe rampele de încărcare, iar lumina lor pâlpâitoare aluneca pe gardurile înalte din sârmă ghimpată ce se întindeau până la canal. Lumina făcea ca bruma de pe mal să scânteieze ca nişte ochi de vrăjitoare, înainte de-a fi înghiţită cu totul de întunecimea apei.

Neila s-a gândit să caute ajutor, să strige pe oricine, în noapte, însă îi lipsea curajul şi nici nu-şi închipuia că-i va răspunde cineva. În situaţia dată, toţi aveau propriile probleme de rezolvat. În schimb, l-a înfăşurat pe bărbat, aşa cum s-a priceput ea mai bine, în prosoape vechi de care se putea lipsi, ascunzându-le sub pat pe cele pufoase şi drăguţe. Procedând astfel, s-a simţit puţin vinovată, însă şi-a alungat îndoielile pregătindu-i un ceai fierbinte, pe care el abia l-a putut sorbi. Neştiind ce altceva să mai facă, s-a aşezat lângă bărbat pe iarba rară şi acoperită de mâl, lângă poarta ecluzei, şi a format iar 999; i-a răspuns altcineva, care a zis:

— Vai de mine, da, acum, desigur, plin de sânge lângă canal, aveţi o

adresă de acolo… nu o adresă, un cod poştal, nu, nu vă văd pe hartă, dacă aveţi cumva un pachet de servicii premium sau standard pentru un supliment de 4,99 lire sterline pe lună, puteţi obţine recuperare instantanee şi tratamente de refacere complete pentru… ah, nu sunteţi asigurată…

Apelul s-a încheiat aici. Poate că-l întrerupsese un cronometru. Poate că pierduse semnalul tocmai atunci. Două raţe înotau cu dificultate prin apa acoperită cu o pojghiţă de gheaţă subţire ca hârtia de crep, vârându-şi din când în când capetele sub apă, apoi iţindu-le la suprafaţa transparentă, fluturând din aripi la auzul ţipătului unui pescăruş pornit în căutarea unei gustări, apoi, din nou, amuţind sub cerul greu, albastru-cafeniu, înotând apatic în cercuri.

La sfârşit şi la început, Neila se roteşte şi ea în cercuri.

Bărbatul a mormăit printre buzele ce deveniseră vineţii:

— Ai fost foarte drăguţă, foarte drăguţă, sunt bine, sunt sigur că voi fi bine, doar că sunt bine…

Încercase şi mai devreme să spună aceleaşi lucruri, dar leşinase, doar câteva secunde, după care se trezise şi continuase de unde rămăsese, iar pe ea n-o lăsase inima să-i explice că leşinase în timp ce încerca să rămână calm, aşa că-i îngăduise să vorbească până s-a oprit, apoi au rămas acolo, aşteptând, dar n-a venit nimeni.

S-a hotărât să-l abandoneze.

Chiar în clipa în care lua această decizie, a fost izbită de un gând, ca un zid de un camion ce vine în viteză. A ştiut că n-o va face. Universul s-a prăbuşit şi a explodat în bucăţi, iar ea, aflată în mijlocul tuturor, a exclamat:

— E de-a dreptul ridicol, ce dracu’! S-a ridicat greoi în picioare, trăgându-l în sus de un membru inert. Mişcă-ţi curu’ în afurisita aia de barcă!

S-a văzut nevoită să-l ajute să meargă, iar el mai că s-a lovit cu capul de uşa joasă de la pupa ambarcaţiunii înguste, în timp ce Neila îi arăta pe unde s-o ia ca să ajungă înăuntru. După aceea bărbatul şi-a pierdut cunoştinţa, stropind cu sânge canapeaua ei din imitaţie de piele albă, înainte ca Neila să-şi scoată ghetele.

Capitolul 2

Timpul se scurge cam ciudat

când nu te simţi aşa

deci uneori te trezeşti şi-ţi aminteşti că vei fi un om bătrân, foarte bătrân, şi că cei pe care-i iubeşti vor muri şi tu nu ai de unde să ştii care dintre posibilităţi

ca ei să moară mai întâi

sau tu primul

ar fi mai înspăimântătoare. Cine va fi cel mai puternic fără iubire, singur, neiubit, pustiit? Ce e mai rău, să-l pierzi pe cel pe care-l iubeşti, sau cel care te iubeşte pe tine să fie distrus pentru că te-a pierdut?

Bărbatul de pe canapea e vag conştient, atunci când e conştient de ceva, că s-a lovit la cap şi că asta face lucrurile niţel cam…

În găleata mopului, aflată la picioare, Neila a stors apă sângerie din al treilea ei şervet preferat. Sângerarea nu se oprea, canalul era învăluit în linişte, şi liniştea domnea peste apă.

În primii ani de navigaţie, Neila îşi închipuise că va începe să iubească liniştea, iar timp de-o săptămână după ce l-a cumpărat pe *Hector* nici nu putuse să doarmă, îngrozită de vuietul şoaptelor ce pluteau peste apa liniştită. Scrâşnetul, clipocitul lichidului, şuieratul ca de insectă al gheţii subţiri ce se spărgea în faţa prorei unui vas aflat în trecere, huruitul unui generator, pufăitul motorului, fâlfâitul aripilor, păsări nu tocmai făcute pentru zbor urmărindu-se una pe alta, pe jumătate în cer, pe jumătate pe pământ, căutând hrană, sau sex, sau, poate, doar ceva de făcut.

Când intervenise epuizarea, dormise buştean, iar acum înţelegea că tăcerea canalului nu e de fapt tăcere. Nu, chiar deloc. E mai degrabă vacarm, unul de-a dreptul enervant, căci nu încetează niciodată.

Nu şi în această noapte. Acum, liniştea o irita, o făcea să chibzuiască prea mult. Venise pe canal ca să scape de gânduri. Singură, după ce ai cumpănit bine totul, nu-ţi mai rămâne decât liniştea din jur.

A deschis aparatul de radio şi a ascultat meciul dintre Pepsi Liverpool şi CheapFlightsForU Manchester, chiar dacă de fapt n-o interesa fotbalul.

Capitolul 3

La începutul tuturor lucrurilor…

Bărbatul stă întins pe canapea, iar visele şi amintirile i se estompează într-o pată de vopsea stacojie cu formă schimbătoare.

Poate că n-a fost începutul, însă în vise i se pare că trebuie să fi existat totuşi un moment când a început totul, când s-a schimbat totul. Când avea o slujbă, când termenul „slujbă” i se părea că desemnează cel mai important lucru dintre toate, pe vremea Oficiului de Audit Penal, înainte de iarnă, de zăpadă şi de sânge, la început a fost…

– acum i se pare ridicol de banal, însă pesemne că a fost locul în care totul s-a dus de râpă –

… un weekend pentru instruire.

Weekendul a fost voluntar.

Dacă nu participai, ţi se tăia o săptămână din salariu şi ţi se trecea la dosar o notă – „BBA”. Nu ştia nimeni ce înseamnă de fapt BBA, însă ultimei femei care primise aceste litere la dosar i se dăduse o slujbă la morgă, unde trebuia să le arate membrilor familiei cadavrele celor dragi.

În plus, toată lumea ştia că membrii echipei se ofereau cu plăcere să fie voluntari.

Experienţa legată de munca în echipă costa 172 de lire, sumă ce trebuia plătită la înscriere. În prima zi, i s-a spus să-şi vâre în gură un dop de plută şi să stea în faţa colegilor săi ca să-şi explice convingerile şi valorile.

— Haideţi, domnule Miller! a exclamat liderul cursului de inspiraţie pentru forţa managementului. Formulaţi clar!

Bărbatul numit Theo Miller a şovăit, nădăjduind că obrajii aprinşi puteau părea aşa de la efortul de-a nu scuipa cepul maroniu şi uscat, care îi alunecase spre gât, apoi a mormăit:

— Cre’ cî toţ’ oame’ii s’t det’minaţ’ doa’ pen’ cî…

— Proiectează! Pro-iectează. Foloseşte toată gura, foloseşte-ţi răsuflarea ca să te înalţe!

Noaptea dormeau în dormitoare comune, pe paturi metalice care scârţâiau întruna, şi erau treziţi la ora 5 dimineaţa, pentru o alergare în grup. Lui îi plăcea partea asta. Rămânea în vârful unei coline şi privea cum o geană de lumină se iţea deasupra orizontului, devenind din ce în ce mai

fierbinte, străbătând cerul, îi plăcea felul în care umbrele copacilor trasau pe sol dâre prelungi şi subţiri, în timp ce lumina şi întunericul deveneau vizibile în aer, odată ce pâcla se împrăştia în cele patru zări. Zidurile Londrei erau prea înalte pentru ca el să aibă acces la priveliştea asta, iar locurile din ţară pe care le vizitase în copilărie căzuseră în mâna milogilor şi nu se mai putea ajunge acolo cu trenul. O clipă, s-a gândit la marea de sub faleze, iar amintirea i-a umplut plămânii cu aer sărat, după care cineva l-a îmboldit: „Nu mai pierde vremea, domnule Miller!”

Aşa că a mărit din nou pasul şi s-a prefăcut că a rămas fără aer şi epuizat în spatele plutonului, acolo unde se aflau majoritatea celor din conducere, chiar dacă se simţea de parcă ar fi putut alerga la nesfârşit. Nu avea sens să se facă remarcat în vreun fel.

Managerii li s-au alăturat la ora 10 dimineaţa. Ei erau cazaţi peste drum, la un club de golf, însă voiau să dovedească aptitudini de lideri şi să se amestece cu subalternii. Edward Witt, 37 de ani, proaspăt numit în sediul central al Companiei – având drept motto personal „Reuşesc pentru mine” –, a răcnit pe deasupra buruienilor înalte ce se legănau în vânt:

— Haideţi! Daţi-vă un pic silinţa!

Theo Miller n-a zâmbit, nici n-a clipit, ci s-a concentrat şi mai abitir la chipul pictat al omului de lemn din faţa sa, apoi şi-a arcuit toporul peste umăr şi l-a azvârlit cu toată forţa. Voise să ţintească spre cap, însă, din întâmplare, îl lovi în boaşe.

— Hai, mai departe, oameni buni! a strigat Edward, săltând nerăbdător la marginea câmpului, în timp ce echipa de eficienţă fiscală alerga în sus şi-n jos, cu unul dintre statisticieni ţinut de glezne şi de subsuori de către ceilalţi doi. Nu-l lăsaţi de izbelişte pe cel de lângă voi!

Theo nu era sigur cum aveau toate astea de-a face cu slujba lui. Nu învăţa absolut nimic despre lege, despre finanţe sau despre bunele practici guvernamentale. Singurele persoane faţă de care se simţea apropiat erau cele alături de care oricum îşi petrecea în mod obişnuit timpul, colegii bătuţi de soartă de la Oficiul de Audit Penal împreună cu care mai bea câteodată un pahar de vin ieftin la etajul al şaptelea, cu luminile stinse, nevrând să meargă la pub pentru că nu suportau zgomotul de acolo.

În orice caz, weekendul nu făcea decât să întărească legăturile dintre membrii clicilor de la birou, dat fiind că prietenii se raliau ca să poată trece cu bine peste ororile acestei experienţe, aruncând priviri încărcate de

suspiciune peste câmpul mocirlos, ca să se asigure că toţi sufereau la fel, că toţi pierdeau la fel. Edward Witt umbla încolo şi încoace, încurajând spiritul de competiţie, competiţia, treceţi în faţă, iar doi-trei chiar încercau, parcă în joacă, şi Theo era mereu cel de-al treilea om care era eliminat într-o întrecere şi penultimul care să fie ales ca membru al unei echipe.

Nu că ar fi fost incompetent sau neagreat de cei din jur. Pur şi simplu nu exista suficientă personalitate în Theo Miller pentru ca oamenii să-l placă sau să-l deteste. Un medium încercase odată să-i citească aura. O vreme, femeia se tot încruntase, apoi începuse să geamă din cauza efortului cerut de grimase, iar în final îl informase că aura sa e brun-roşcată. La fel ca toţi ceilalţi, de la mistici la oameni obişnuiţi, nici ea nu reuşise să stabilească sigur dacă viaţa lui era o minciună sau dacă adevăratul Theo Miller era mort de cincisprezece ani, îngropat într-un mormânt anonim. „Cam atât despre misterele interconectate ale universului”, cugetă Theo.

Cam atât despre toate celelalte.

La finalul weekendului, s-au urcat toţi într-un autocar.

Autobuzul a rămas blocat în trafic, străbătând douăzeci de kilometri într-o oră şi douăzeci de minute, iar Theo a aţipit în acest timp. La un moment dat, a văzut o femeie stând pe acostamentul drumului, făcând disperată cu mâna şi cerând ajutor celor din maşinile aflate în trecere, dar nu oprea nimeni şi lacrimi îi şiroiau pe obraji. Oamenilor nu le plăcea să zăbovească pe această porţiune a autostrăzii M3. Gardul de siguranţă îi ţinea la distanţă pe majoritatea istericilor, milogilor şi copiilor din enclavele mărginaşe, însă semnele Poliţiei Companiei le reaminteau tuturor că SIGURANŢA VOASTRĂ ESTE RESPONSABILITATEA VOASTRĂ, nimeni nepunând vreodată asta la îndoială. Mai auzeai zvonuri cum că anumiţi indivizi care fentau taxele pătrundeau prin gard şi se avântau pe benzile autostrăzii atunci când traficul se împotmolea, ca să spargă portbagaje şi să fure tot ce puteau, până ce maşinile reîncepeau să circule cu viteză normală şi se îndepărtau în siguranţă, secerându-i pe cei rămaşi pe şosea.

După patru ore de sforăit pe coloana sonoră a discursurilor motivaţionale ale lui Simon Fardell, director adjunct al Companiei, autocarul i-a lăsat la biroul din Victoria. Trotuarele erau prea înguste pentru navetiştii vlăguiţi şi încărcaţi cu bagaje ce-şi aşteptau autobuzele, în timp ce frunzele căzeau din ultimii platani cu scoarţă exfoliată care supravieţuiseră.

Deşi era târziu şi toţi erau obosiţi, plini de noroi şi abătuţi, Edward i-a

răsfăţat cu o cină cu sandviciuri în aproape sacra şi rareori utilizata Mare Sală Media, folosită în mod obişnuit doar de cei din eşalonul superior, de la gradul 2A în sus. În timp ce mâncau felii subţiri de castravete aşezate între bucăţi umede de pâine albă, luminile au fost reduse, iar Edward le-a oferit o prezentare în PowerPoint despre „Lecţii vitale învăţate şi spre ce ne îndreptăm de aici înainte”, inclusiv un montaj cu imagini comice din timpul weekendului, cu oameni căzând în mocirlă, scăpându-şi topoarele sau scrântindu-şi gleznele, ca să creeze un moment plăcut şi să ridice moralul echipei.

Iar când a terminat, luminile au revenit la normal şi au găsit mici recipiente roz cu Angel Delight{1}, având o singură jumătate de căpşună în vârf, şi acolo se afla Dani Cumali.

Pe canal, bărbatul numit Theo geme în somn şi strânge puternic de pătură, iar Neila stă cu capul în mâini şi se întreabă ce dracu’ a făcut de data asta.

Iar în visele

şi în amintirile lui

Dani îl priveşte, şi acolo a început să se ducă totul de râpă.

În trecut

aceste lucruri sunt cam înceţoşate, dar el crede, da, în trecut, însă nu în trecutul acela, ci în trecutul ceva mai recent, trecutul s-a întâmplat deja, adică partea mai puţin importantă, dar mai necesară a trecutului

(Neila se întreabă dacă n-ar trebui să-i facă bărbatului o transfuzie de sânge, dar de unde dracu’ să înceapă, date fiind timpurile de-acum?)

Dani Cumali stătea într-o margine a Marii Săli Media a Oficiului de Audit Penal şi-l privea fix pe Theo Miller şi atunci lumea s-a schimbat.

Părul negru, tuns castron în jurul urechilor, pielea lipsită de orice urmă de machiaj, riduri subţiri şi cenuşii în jurul gurii, riduri între sprâncene, chip ca o pânză de păianjen. Unghiile îi erau roase şi vălurite şi purta costumul bleumarin, dintr-o singură piesă, al firmei de catering

şi se uita la el

şi el se uita la ea

şi s-au recunoscut instantaneu unul pe altul şi fără să scoată un cuvânt.

Pe ecran rula imaginea momentului din timpul weekendului în care el fusese pocnit în faţă, când avusese loc sesiunea de antrenament pentru autoapărare, iar nasul lui împroşcase sânge peste tot şi nu-i aşa că-i foarte

amuzant, Theo Miller al nostru, daţi-i o mână de ajutor toată lumea aplauda şi Dani a văzut şi-a înţeles adevărul.

Şi a ştiut că l-ar putea distruge, că-i poate destrăma întreaga reţea de minciuni, de înşelăciuni şi de trădări pe care o construise în jurul lui, în jurul numelui său care era o minciună, al experienţelor de apropiere a membrilor echipei şi al raporturilor de muncă şi al evaluărilor şi al planurilor de pensionare şi al depozitelor pentru închiriere şi întreaga minciună a întregii sale vieţi nenorocite.

Ea o putea doborî printr-un singur cuvânt.

Şi-n ochii ei se vedeau focul celor drepţi şi sabia.

La început.

Capitolul 4

Bărbatul al cărui nume era, uneori, Theo Miller avea douăzeci şi doi de ani când au fost abolite drepturile omului. Guvernul a insistat că e necesar pentru a combate terorismul şi a asigura conducerea stabilă a ţării. El a votat cu opoziţia şi s-a simţit foarte mândru de sine, în parte pentru că avea senzaţia că acesta era de fapt intangibilul mod *corect* de a proceda, dar mai ales pentru că era prima oară când noul său nume fusese testat la secţia de votare şi rezistase acelei examinări.

Opoziţia n-avea parte de niciun fel de fonduri, fireşte, şi toată lumea ştia că echipa câştigătoare era susţinută de Companie. Dar orice senzaţie de dezamăgire trecătoare ar fi simţit el în acele momente, când opoziţia a suferit o înfrângere devastatoare şi prim-ministrul a declarat „Prea mult timp duşmanii noştri s-au ascuns în spatele drepturilor omului, de parcă ele s-ar aplica tuturor!”, i-a fost uşurată de faptul că identitatea lui rezistase. Votase ca Theo Miller şi nu fusese nicio diferenţă, nimeni nu-i observase înşelătoria.

Avea încă senzaţia că totul va fi bine în cele din urmă.

Când au închis ziarele, pentru că publicau articole despre corupţie şi înţelegeri murdare, el a semnat petiţiile.

Când au închis universităţile pentru că răspândeau avertismente despre un apropiat dezastru social şi economic, el s-a gândit să se alăture protestelor, însă apoi a hotărât să renunţe, deoarece la serviciu probabil că aşa ceva n-ar fi fost privit cu ochi buni, iar acolo ar fi putut exista oameni care să-ţi facă poze şi să-ţi posteze chipul online – sabotori şi duşmani ai poporului –, şi-n plus, a plouat foarte tare în luna aceea şi el avea nevoie de o dimineaţă liberă.

În acel moment, desigur, era deja cam târziu pentru petiţii. Oamenii Companiei candidau pentru parlament, ziarele Companiei le ridicau în slăvi realizările, posturile TV ale Companiei le transmiteau promisiunile electorale şi afirmau cât de minunat va fi de-acum încolo. În mod inevitabil, câştigau de fiecare dată, petreceau şapte ani în posturi şi reveneau la sucursalele bancare sau de asigurări, mulţumiţi că-şi îndepliniseră datoria civică, şi asta era tot. Aşa era cel mai bine, susţineau spoturile publicitare. Aşa funcţiona democraţia: interesele corporatiste şi cele publice mergeau în

sfârşit mână în mână, pentru binele suprem.

Când a devenit obligatoriu să ai asupra ta actul de identitate, 300 de lire pentru un card de identitate legalizat, 500 de lire dacă erai prins fără să-l ai la tine, el şi-a dat seama că e martor la o nedreptate ce trimitea mii de oameni nevinovaţi la tocător, prea săraci ca să cumpere, prea săraci să plătească pentru că erau prea săraci ca să cumpere. Când a devenit imposibil să votezi fără card de identitate, el şi-a dat seama că trăia într-un regim tiranic, însă deja nu mai era sigur că mai existau motive de protest. Avea să-i fie bine. Dacă ţinea capul plecat. Avea să-i fie bine.

Nu mai ştia sigur când anume se redenumise parlamentul, cu de la sine putere, Adunarea Populară Participativă, însă îşi amintea că logoul i se păruse foarte bine realizat.

Capitolul 5

În Oficiul de Audit Penal, Dani Cumali îndepărtează resturile unui sandvici cu castravete.

În casa străveche a familiei sale, Philip
Arnslade fixează cu privirea silueta dezarticulată a mamei sale şi bolboroseşte:
— Păi, atât timp cât ea e fericită!

Pe canal, Neila e mulţumită să descopere că până la urmă n-o deranjează chiar atât de tare rănile de la cap.

Pe mare, un bărbat care poate sau nu să fie tată urlă la ocean.

În trecut, bărbatul numit Theo se îndreaptă pe bicicletă spre casă de la o sesiune de stabilit legături cu echipa şi e îngrozit de chipul pe care tocmai l-a văzut. N-a încercat să stea de vorbă cu Dani. Nu i-a surprins privirea încă o dată după acel prim moment de şoc. A zbughit-o fără să scoată un cuvânt, cu bărbia în piept şi chipul complet împietrit. Aproape că a luat-o la fugă spre bicicletă şi a început să pedaleze fără să se mai deranjeze să-şi îndese pantalonii în ciorapi.

La Podul Vauxhall, cozile de la casele pentru achitarea taxei nu erau chiar atât de lungi pe cât se temuse, iar zidurile Centralei Electrice Battersea erau scăldate într-o cascadă splendidă de culori ce ricoşau pe nori, promovând cea mai recentă escapadă TV, feţe enorme cu buze ţuguiate strălucind roşu aprins în întuneric.

A luat-o pe ruta cea mai ocolitoare, trecând pe lângă giganticele turnuri de sticlă de lângă râu, apoi spre sud, către case ce păreau tot mai aplecate şi mai crăpate, cu peluze năpădite de buruieni, spălătorii cu podele acoperite cu linoleum bej, biserici cu acoperişuri înclinate ce propovăduiau venirea unui nou Isus din foc şi iertare, un zigzag de linii de tren învăluite în linişte şi săli de fitness ieftine cocoţate deasupra unor localuri ce vindeau chebap pentru bărbaţii cu umeri laţi aflaţi sub capete de-a dreptul minuscule.

A dat roată de câteva ori înainte de-a se opri în faţa unei porţi negre şi

solide încastrate într-un zid din cărămidă roşie ce stătea să se prăbuşească. Nu-şi mai amintea ce-i spusese doamna Italiaander, proprietăreasa înveşmântată în fucsia, când intrase el pe uşă – îi zisese ceva şi el chiar îi răspunsese, ba poate chiar stătuseră de vorbă –, însă amintirea acelei întâmplări i se şterse imediat din minte.

S-a aşezat într-un capăt al patului, a privit în jur şi a observat, de parcă ar fi fost prima dată, lipsa de personalitate a camerei.

O figurină de lemn înfăţişând o femeie dansând.

Un tablou cu o rază de soare căzând deasupra unei mări înceţoşate.

Două filme din anii 1950, în care toţi ştiau ce au de spus şi modul perfect în care s-o facă.

O ferigă ce refuza să moară.

Cu imaginea chipului lui Dani Cumali apărându-i mereu în faţa ochilor, toate astea i se părură deodată triviale, jalnice. Revelaţia respectivă mai că-l făcu să izbucnească în râs, ca şi cum bărbatul din spatele lui Theo Miller, care încă-şi amintea, deşi destul de vag, adevăratul nume primit la naştere şi speranţele pe care şi le făcuse când era mic, se uita acum la iluzia absurdă numită Theo Miller pe care o crease şi înţelegea că, din pricina eforturilor depuse ca să devină anonim, nu făcuse decât să înceteze să mai fie de fapt o persoană. Râsul i-a zguduit trupul o jumătate de minut, apoi s-a oprit la fel de brusc pe cât începuse, iar el a rămas uitându-se din nou în gol.

Stătea îmbrăcat în haine murdare la un capăt al patului, cu mâinile în poală, şi aştepta să fie arestat. În camera de-alături, Marvin, fiul adolescent al doamnei Italiaander, star rock aspirant, actor aspirant, detectiv particular aspirant, maestru în arte marţiale aspirant aspirând să fie un nume într-o lume fără nume, cânta mult prea tare o melodie drum and bass şi se întreba dacă mama lui ştiuse de la bun început că el îi furase din portofel cele cincizeci de lire.

La parter, Nikesh, celălalt coleg de apartament, care lucra pentru Companie ceva legat de asigurări sau de statistică – nu fusese niciodată prea bun la oferit explicaţii –, gătea un pui atât de picant, încât ţi-ar fi putut arde cerul gurii, şi asculta la radio cu volumul dat foarte încet, prea încet ca să poată fi auzit, însă lui Nikesh îi plăcea de fapt zgomotul de fond creat de glasuri, nu neapărat cuvintele pe care le rosteau.

După un timp – după primele douăzeci de minute în care tot nu fusese arestat –, Theo s-a aşezat pe spate în patul său dublu, unde, de obicei, adormea aproape instantaneu, şi a privit fix tavanul. Camera lui avea cinci

metri pe şase, chiar luxoasă după standardele chiriaşilor. Theo locuia în ea de aproape trei ani. Înainte, locuise cu chirie în Streatham, însă colegul lui de apartament îşi găsise un job mai bine plătit, primise un permis de rezidenţă în Zona 1 şi se mutase acolo cu prietena lui. Salariul de bază primit de Theo nu era suficient ca să obţină un credit pentru locuinţă, nu la preţurile de acum. Nu în vremurile care, acum, erau atât de…

…în afară de asta, el nu avea actele necesare să locuiască în Kensington sau în Chiswick ori într-o zonă de genul acela, darămite banii necesari, aşa că trebuise să se mulţumească cu Tulse Hill, doi chiriaşi, o mamă şi-un copil înghesuiţi într-o casă construită pentru trei persoane. Doamna Italiaander nu-i crescuse niciodată chiria lui Theo. Femeii îi plăcea că el curăţa cuptorul o dată pe lună, dar şi noua şină pentru perdeaua de duş pe care o instalase. Era un chiriaş drăguţ şi liniştit, într-adevăr ceva extrem de rar.

Pe Theo l-a izbit faptul că era foarte probabil ca peste trei ani să locuiască tot aici, în acelaşi pat, pe exact aceleaşi cearşafuri, privind exact aceleaşi crăpături din tavan. Iar asta îl făcea să se simtă

…nicicum.

Era un adevărat maestru în a nu simţi nimic. La asta se pricepea el cel mai bine. Dezvoltase chiar o adevărată artă de-a lungul celor aproape cincisprezece ani.

Şi-a verificat, pentru a cincea oară, soldul bancar, în speranţa că se îmbunătăţise.

S-a întrebat de ce nu venise încă poliţia.

Şi-a dat seama că habar n-avea ce naiba urma să facă cu viaţa lui sau ce dracu’ trebuia să facă în continuare.

Neavând nicio altă idee, a procedat la fel ca de fiecare dată şi luni dimineaţă a plecat la muncă.

Faptul că l-au lăsat să treacă de pază i s-a părut bizar. S-a aşezat la pupitrul său de la Oficiul de Audit Penal, aşteptând răbdător să i se pună cătuşele. A rămas acolo, cocoşat, aproape douăzeci de minute, cu degetele strânse de marginea biroului, privind drept în faţă, fără să vadă, aşteptând.

N-a venit nimeni.

După douăzeci şi cinci de minute, a intervenit o alertă automată care l-a avertizat că nivelurile lui de productivitate păreau să coboare şi că mai avea

zece minute până să fie pus pe lista celor mustraţi.

A privit uluit mesajul apărut pe ecran. În aproape nouă ani de când lucra la Oficiul de Audit Penal, nu mai văzuse niciodată aşa ceva. A înghiţit un paracetamol, cu gesturi vizibile şi lente, pentru a fi înregistrat de videocamera de deasupra monitorului, şi s-a apucat de treabă.

Poliţiştii n-au apărut.

Bărbaţii în negru n-au dat buzna pe geam.

Dani Cumali n-a râs ca o piază rea în timp ce-l târau după ei, arătându-l cu degetul şi urlând de bucurie din pricina minciunii pe care doar ea ar fi putut-o deconspira.

Nu se schimbase absolut nimic, aşa că Theo şi-a văzut de lucru.

Aceasta e dieta zilnică cu care se hrăneşte Theo Miller:

crimă

furt

fraudă

spargere

viol

Instrucţiunile cu privire la viol variază în

funcţie de stabilirea faptului dacă femeia s-ar fi putut îmbrăca sau nu într-o manieră provocatoare sau dacă a părut entuziastă din punct de vedere sexual înainte de actul penetrării. O femeie care nu se îmbracă modest e mai probabil să devină victima unei infracţiuni şi, în consecinţă, recomandăm o despăgubire minimă spre nivelul mediu de 30.000 de lire sterline ca punct de plecare pentru acoperirea…

spionaj corporativ

calomnie

defăimare

atac asupra unei corporaţii

activitate contra profitului corporaţiilor

Acţionând împotriva intereselor corporaţiilor,

indivizii dovedesc o totală lipsă de respect faţă de societate şi fac rău tuturor, nu doar unora, foarte puţini. Despăgubirile ce pleacă de la 400.000 de lire sterline sunt un punct viabil de la care să pornească negocierile…

răzmeriţă

încălcarea unei proprietăţi

protest

Într-o ocazie, îl auzise explicând pe ministrul Responsabilităţii Sociale:

— Infracţiunile provoacă costuri financiare enorme în comunităţile noastre. Este perfect normal să le recunoaştem impactul economic într-un mod activ, provocator şi inovativ, care readuce societatea la conducere, aşa cum trebuie.

Theo îşi amintea perfect formularea aceea – „readuce societatea la conducere, aşa cum trebuie” –, deoarece o considerase foarte ambiguă.

— E timpul să punem la rang de cinste responsabilitatea individuală!

Oficiul de Audit Penal apăruse cu vreo şapte ani înainte ca drepturile omului să fie considerate depăşite, din monolitul desuet care anterior se numise Serviciul de Procuratură al Coroanei. Asta se întâmpla pe vremea când Compania încă acţiona sub mai multe nume, un amalgam de împrumuturi şi de investiţii, de datorii şi de consilii, însă după ce începuse să investească în securitate. Închisoarea era un mod ineficient de a-i reabilita pe infractori, mai ales luând în considerare cât de mulţi erau evident imposibil de recuperat, şi, în pofida rezultatelor privatizării, supraaglomerarea şi recidiva rămâneau o problemă permanentă. Reabilitarea prin muncă era un mod excelent, chiar dovedit ştiinţific, de inculcare a bunelor valori sociale. Primul Institut de Reformă Comercială s-a deschis când Theo avea şapte ani şi pregătea carne tocată pentru hamburgeri.

Să mergem, să mergem la tocător?
Mi-am sărutat iubita, ce fermecător,
Dar ei m-au dus la tocător.

Theo fredonează neauzit un refren din copilărie pe care şi-l aminteşte doar pe jumătate, nu-şi dă seama de asta, citeşte un raport.

S-a descoperit spermă, însă victima n-a vrut să plătească 315 lire sterline pentru testul ADN şi, astfel, n-am reuşit să stabilim dacă sperma provenea de la acuzat. În lumina acestor fapte, sugerăm o condamnare redusă, pentru hărţuire sexuală.

Theo a verificat baza de date. Hărţuirea sexuală avea mai multe subcategorii, însă suma maximă pe care o putea percepe pentru prima infracţiune era de 780 de lire.

La început, mulţi s-au bucurat pentru sistemul de despăgubire, până ce a

ieşit la iveală faptul că profiturile obţinute din judecarea infracţiunilor erau aproape în întregime înghiţite de costurile administrative ale diverselor companii contractate să se ocupe de cazuri.

Poliţia Corporativă, mult mai de încredere decât minuscula rămăşiţă a Poliţiei Civice accesibilă celor neasiguraţi sau prin intermediul fondurilor caritabile ale organizaţiilor nonguvernamentale, trebuia să se gândească mai întâi la acţionari înainte de-a trimite facturi pentru o anchetă. Televiziunea arăta întotdeauna poleiala, niciodată hârţogăria – criminaliştii erau costisitori, aşa că erau folosiţi doar în speţele cu adevărat profitabile.

Centrele de reabilitare corporative se confruntau cu o problemă similară. În timp ce corporaţiile achiziţionau comunităţi locale, transformând oraşe în modelul Winchester prin „Examinarea sufletului" sau „Viaţă sănătoasă în complexul de lux cu spa", autoritatea judiciară locală cădea sub influenţa lor şi pretutindeni se făceau economii şi toată lumea se bucura, cu excepţia milogilor care erau incapabili să-şi plătească taxa corporativă comunitară, aşadar nu contribuiau cu nimic pentru societate şi nu-i puteau cere societăţii să-i sprijine.

Creşterea preţului pentru omucidere în acelaşi ritm cu inflaţia…

…o reducere în schimbul unei cariere corporative promiţătoare…

Cheltuieli suplimentare: 480 de lire sterline pentru eutanasia pisicii victimei.

48.912 lire sterline pentru prima infracţiune, redusă la 38.750 de lire în cazul achitării imediate a sumei…

Victima s-a dovedit a fi un rezident ilegal pe bază de viză de student, astfel că despăgubirea trebuie redusă cu 4500 de lire sterline pentru a evidenţia faptul că a fost un atac asupra unui imigrant ilegal, nu a unui cetăţean britanic.

Străpuns cu o furcă de grădină, costuri de spitalizare suplimentare în valoare de…

Theo a evaluat costul crimei, al mutilării şi al distrugerii şi, când s-a făcut ora 5.15 după-amiază, a pornit cu bicicleta spre casă în timp ce soarele cobora pe cer, şi-a pregătit macaroane cu brânză, pe care le-a mâncat în camera lui, a ascultat prin peretele despărţitor ritmurile drum and bass ale lui Marvin şi i-a aşteptat pe bărbaţi să vină să-l ia.

Dar n-a venit nimeni.

După primele trei zile, eşecul autorităţilor competente de a-l identifica şi

aresta i-au provocat lui Theo doar o uşoară iritare. Când viaţa ta e pe cale de-a fi destrămată, poţi cere măcar să continui, în loc să fii lăsat în suspans.

Şi n-a venit nimeni.

O săptămână s-a transformat în două.

Iar două săptămâni au devenit trei.

Şi, pentru o clipă, Theo şi-a îngăduit să-şi închipuie că doar îşi imaginase că o văzuse pe Dani Cumali.

Iar la sfârşitul celei de-a patra săptămâni, mintea lui devenise deja sigură că totul avea să fie bine, foarte bine chiar, pentru că aşa stăteau de fapt lucrurile, şi într-o zi de marţi din cea de-a cincea săptămână, ea l-a găsit.

— Bună.

— Bună, Dani.

Stăteau amândoi într-un loc aflat în spatele clădirii, unde îşi legaseră bicicletele. La un moment dat, el văzuse acolo un şobolan fugind printre tomberoane. Într-o dimineaţă de la începutul verii, întâlnise o vulpe. Vulpea rămăsese pe loc şi-l privise, iar el, la rândul său, o privise şi niciunul dintre ei nu se mişcase o bună bucată de vreme. Niciunuia nu-i fusese teamă. Pur şi simplu stătuseră uitându-se unul la altul, ca pentru a pricepe natura privirii celuilalt. Iar când vulpea s-a plictisit, a plecat iute de-acolo, şi asta a fost tot.

Fata aştepta lângă bicicleta lui. El a văzut-o prea târziu ca să mai pretexteze că n-o văzuse, dar nu voia să-şi lase bicicleta acolo şi s-a gândit că ar fi prostie s-o ia pur şi simplu la fugă.

Faptul că se ducea spre bicicletă l-a silit să stea mai aproape decât şi-ar fi dorit, cu faţa întoarsă de la camera de supraveghere şi cu o mână odihnindu-se, protector, pe şa. Tânăra purta o pelerină de ploaie albastru decolorat, încălţăminte din pânză albă şi un surâs mic.

— Aşadar.

Acest cuvânt păru să le dea niţel de gândit, o minusculă concentrare a greutăţii întregii lumi, o orbitare lentă în jurul centrului incandescent al universului.

— Aşadar, a repetat ea, încercând idei noi şi studiindu-i chipul cu atenţie. Acum eşti Theo?

— Da.

— Hm.

Au rămas neclintiţi o vreme, iar Theo şi-a adus aminte de vulpe şi s-a

simţit aproape uşurat la gândul că toate astea se vor sfârşi în curând.

Fata şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, iar el s-a lipit de un zid, apoi, aproape un minut, niciunul n-a scos o vorbă. Apoi ea a zis:

— Te-am văzut la petrecere. Sau ce-o fi fost aia.

— Experienţa stabilirii legăturilor de echipă.

— Aşa. În fine. Cum spui tu.

Au ezitat amândoi, evitând să se privească în ochi. În cele din urmă, Theo a mormăit ceva, privind către un loc aflat la sute de kilometri distanţă deasupra şi puţin la stânga frunţii ei.

— Tu eşti…

— Catering.

— Corect.

— Firma de catering mi-a achitat eliberarea condiţionată.

— Ai fost…

— Tura mea începe la 9 seara, aproape de Sloane Square. E o piaţă. Ei vând eliberările condiţionate ale unor fete frumoase unor babalâci bogaţi. Cameriste. Femei de serviciu, bone. Chestii de-astea. Dacă eşti suficient de bogat, poţi să plăteşti taxe mai mici dacă te transformi în firmă, iar dacă eşti firmă, poţi cumpăra o eliberare condiţionată. E vorba doar de sex. Adică aşa m-au… dar eu activez în domeniul cateringului. Doar spăl paharele.

— În regulă.

Fata îşi ţinea capul în jos, apoi l-a ridicat, ca o mâţă curioasă care nu ştie sigur dacă ceea ce se află înaintea ei e hrană sau ameninţare. Cu cât băiatul încerca mai mult să nu-i surprindă privirea, cu atât Dani îl cerceta mai atent până ce, în final, Theo s-a uitat drept în ochii tinerei, care, încruntându-se, i-a susţinut privirea.

— Acum vom sta de vorbă, i-a explicat ea, pe un ton rece şi plat. Asta vom face. În caz că te întrebai. Asta… vom face acum.

El a încercat să-şi ferească privirea, n-a reuşit, a încuviinţat din cap doar o dată, cu gura uscată, apoi a urmat-o.

Capitolul 6

Mai târziu, pe canal.

Numele ei este Neila.

Acestea sunt semnele pe care le-a tras când şi-a dat în cărţi în acea dimineaţă de vineri:

Şapte de baghete, Faetonul, trei de cupă, nouă de baghete, regele de spade, Turnul, opt de spade, Nebunul, Spânzuratul (inversat).

A privit îndelung etalarea din faţa sa şi, pentru o clipă agonizantă, şi-a dat seama că aşezase cărţile fără să se concentreze asupra unei întrebări. Cu siguranţă avea ceva în minte, însă pe moment…

Pe canapeaua din spatele ei, bărbatul s-a răsucit puţin, cu capul întors spre perete. Lumina cenuşie a zilei înconjura bucăţile rotunde de folie lipite de hublouri cu adeziv pentru a menţine căldura înăuntru, iar femeia a observat că pe podea nu mai erau urme de sânge proaspăt.

Neila şi-a adunat cărţile de joc şi a băgat pachetul în cutia din lemn de nuc de sub pat, apoi a pus pe plită nişte iahnie de fasole. În timp ce mâncarea se încălzea, a ieşit şi a constatat că pe timpul nopţii ceva zdrobise ghivecele cu muşcate pe care le ţinea în partea din faţă a ambarcaţiunii, astfel încât apa din jurul ei era plină de petale purpurii, iar puntea, de pământ de flori. A oftat şi a început să cureţe, şi nimeni n-a trecut pe apă sau pe uscat.

Odată, avusese o roşie ce-i fusese scoasă din rădăcini şi aruncată în canal. Într-o dimineaţă, găsise curpenii îmbibaţi de apă izbindu-se de carenă şi începuse să plângă, aproape să urle, de parcă îi murise cineva foarte drag, şi nu se putuse opri din plâns în cea mai mare parte a săptămânii ce urmase.

Acum nu mai simţea nimic. Şi acesta era motivul pentru care venise aproape de apă, ca să scape din locul acela şi să ajungă în altă parte.

A pus puţină margarină peste iahnie şi a mâncat în tăcere, stând pe un scaun pliant verde pe care, în lunile de vară, îi plăcea să-l scoată la proră ca să poată citi la lumina zilei ce se stingea. S-a întrebat dacă n-ar trebui să-l trezească pe bărbat şi a hotărât că e mai bine să n-o facă. Şi-a zis că ar trebui totuşi să-i dea măcar apă, să înmoaie un burete sau ceva de genul ăsta, să încerce să-i stoarcă nişte picături în colţul gurii, dar s-a gândit că s-ar putea îneca.

A încercat să sune la spitalul local, însă meniul automat n-a lăsat-o să continue fără să introducă cele unsprezece cifre ale furnizorului poliţei ei de asigurare, aşa c-a renunţat.

La 3.30 p.m., în timp ce soarele se apropia din ce în ce mai mult de linia orizontului, a mormăit un „Futu-i!”, a pornit motorul, a desfăcut cârligele de ancorare şi l-a îndreptat pe *Hector* spre nord, către Watford şi marginea oraşului, având în stânga câmpurile cenuşiu-albastre, iar în dreapta, şoseaua al cărei asfalt negru strălucea.

La ora şase, canalul a devenit negru, degetele i-au îngheţat şi trupul i-a înţepenit, aşa că s-a dus înăuntru. Avea destulă benzină şi apă pentru un duş fierbinte, însă o stânjenea ideea de-a se dezbrăca la pielea goală în timp ce în cabină se afla un necunoscut. Aşa că s-a mulţumit să mai facă nişte ceai şi, de vreme ce bărbatul dormea, şi-a dat din nou în cărţi, în căutare de adevăruri şi de simboluri, dar n-a aflat nimic în plus faţă de ce ştia.

La 8.23 p.m., un cormoran, ameţit, dezorientat, se izbeşte de partea dinspre canal a ambarcaţiunii, indignat că i-a fost întreruptă călătoria de un obiect atât de solid şi de coliziune.

Bărbatul numit Theo tresare în somn şi se trezeşte, iar pentru o clipă e îngrozit şi nu-şi aduce aminte cum se numeşte, nu ştie nici unde se află şi se întreabă dacă aşa se va trezi de-acum încolo toată viaţa.

Se agaţă cu unghiile, îşi strânge pătura mai aproape de corp, apoi tresare, voind să scape de durere. O altă clipă de nesiguranţă în timp ce încearcă să-şi dea seama de unde îi vine – ar fi nedemn de un bărbat să se vaite acum, dar la naiba cu asta, doar s-a trezit din somn şi nu aşa îşi pusese în gând să se regăsească.

O cabină.

Dacă s-ar răsuci de-a curmezişul, ar putea atinge cu capul unul dintre pereţi, iar cu piciorul, peretele opus, cu doar niţel efort. Poate c-ar trebui să trişeze şi să-şi întindă şi degetele, însă e-n regulă şi-aşa. Dacă s-ar întinde pe lungime, poate că vasul ar cuprinde şase-şapte inşi ca el de la un capăt la altul, înainte de-a fi cazul să se strângă ca să încapă. Deasupra capului este o draperie violet, cu un elefant argintiu, luna, sau poate soarele, ori poate doar un disc de lumină, răsărind sau apunând în spatele creaturii ce merge agale, ţinând cu trompa un buştean şi zdrobind sub tălpi crini. Draperia e atârnată de o sfoară elastică şi are la mijloc o deschidere. În partea cealaltă a cabinei, departe de canapea, se află un cubicul despărţit de restul bărcii prin

uşi de plastic grele, care se pliază ca un acordeon şi creează astfel un spaţiu intim, mascând o toaletă. Un dulap, mare cât un sicriu, aflat lângă spaţiul acela, ascunde o cabină de duş din plastic.

O plită neagră din fontă, cu două ochiuri, unul pentru un ibric, celălalt, pentru o tigaie, arde zgomotos şi strălucitor. Un cuptor pe gaz, prea mic pentru a pune un pui la rotisor. Dulapurile de deasupra, din pal laminat, fără mânere, care au fost îndepărtate dintr-o toană neştiută şi înlocuite cu decoraţiuni din ceramică pictată manual în nuanţe de albastru şi galben. O chiuvetă mică din oţel inoxidabil, o cratiţă şi o cană zvântându-se lângă ea. Pe pereţii cabinei, bucăţele de pânză ţesute manual, împodobite cu albăstrele, inimi roşii şi mesaje de iubire. „Crede în tine însuţi.” „Iubeşte-ţi aproapele.” „Viaţa merită trăită.” Şi tot aşa. Una, înconjurată de o întrepătrundere de trandafiri roşii şi spini verzi, înrămată şi aşezată între hublouri, puţin diferită faţă de celelalte – „Luaţi de-aici, javrelor!” –, confecţionată de aceeaşi mână pricepută. Hublouri rotunde acoperite cu cercuri din folie făcute manual, prinse cu lipici pe cartoane şi lipite de geam. Un ceas de perete număra orele. Cifrele erau îmbrăţişate de iepuri fericiţi şi săltăreţi. Un iepuraş se balansează deasupra lui 5, luându-l în braţe pe 8, lipit de ora 1 într-o poziţie pe care, odată ce-ai interpretat-o ca inutil de sexuală, nici n-ai mai putea-o vedea altcumva, în absenţa inocenţei.

O masă rabatabilă din şipci, pe care se putea mânca. Canapeaua pe care stă el acum şi care se întinde către partea din spate a vasului; şi mai multe dulapuri, iniţial prinse cam strâmb, apoi îndreptate cu ajutorul penelor de lemn şi al cuielor. Deasupra capului său, un abajur pe care raţe plutesc în cercuri nesfârşite, cu ochi mari şi îngroziţi din pricina închistării filosofice a zborului lor. Afară este întuneric, înăuntru este lumină galbenă, câteva becuri aprinse pe pereţi, lumânări arzând pe blatul din bucătărie, plutind în boluri metalice albe.

Bărbatul numit Theo se prinde de pătură, de spătarul canapelei, de coaste, de cap şi nu-şi poate aduce aminte cum a ajuns aici. În timp ce simţurile îi revin, ia în considerare doar un moment ideea c-ar fi murit şi că grecii au avut dreptate, că râurile damnaţilor trec, până la urmă, prin Hades.

Apoi Neila a dat la o parte perdelele care separă cabina de patul ei, deranjată de zgomotele pricinuite de mişcările lui, şi a spus:

— Oh.

S-au holbat unul la altul o clipă şi niciunul n-a avut habar ce-ar fi trebuit să zică în continuare.

Apoi, sincronizându-se aproape perfect, el a izbucnit:
— Nu ştiu dacă ai…
Iar ea a exclamat:
— Cred că eşti însetat. Ceai?

Doi oameni pe o ambarcaţiune îngustă plutind pe Canalul Grand Union.

Neila pregăteşte ceaiul.

Femeia are un metru nouăzeci şi doi înălţime şi nu se simte în formă maximă, căci are în picioare papuci în formă de lei blănoşi, pantaloni groşi de pijama, din flanel, un tricou albastru-verzui şi un pulover de lână oferit de cineva care spera ca în acelaşi timp să i-l aducă aproape şi pe Isus. Părul ei bătea în cenuşiu; nu se mai tunsese cum trebuie de o groază de timp, iar pentru că-şi vopsise singură părul i se despicaseră vârfurile. În dulap păstrează în continuare o rochie roşie din paiete, cizme înalte până la genunchi, atât de strălucitoare, încât ameţesc traficul rutier. Nu le mai purtase de foarte mult timp, iar fundul şi burta i se cam lăsaseră. Uneori se simte tristă din această cauză, însă îşi spune imediat că ar fi cazul să renunţe la astfel de idei stupide şi să-şi aprecieze frumuseţea aşa cum este. Îşi ascunde faţă de privirile bărbaţilor braţele puternice şi umerii laţi. Chiar dacă e înaltă, îi place totuşi să poarte tocuri joase când iese la plimbare, ca să-şi schimbe forma gambelor şi modul în care i se mişcă şoldurile. O ajută; acelaşi lucru îl face şi rujul.

În seara asta nu poartă nimic din toate astea şi se simte încinsă, expusă şi ridicolă.

Se moşmondeşte când pregăteşte ceaiul, toarnă prea mult lapte pasteurizat, hotărăşte să bea ea ceaşca aceea în loc să arunce ceaiul, încearcă din nou, un pliculeţ de ceai, apă, ciudat ce grele devin toate astea sub privirile atente ale unui străin. În vreme ce îşi vede de treabă, rosteşte:

— Te-am găsit lângă canal. Am chemat o ambulanţă. N-a venit. Nu ştiu dacă am procedat corect, dacă ai familie… ai familie? Bărbatul nu i-a răspuns şi ea a continuat: Am mutat barca. Eram lângă ecluză, erau…

S-a oprit din vorbit la fel de iute pe cât începuse. A lovit cu linguriţa în buza exterioară a cănii. Zgomotul era dureros de puternic, enervant; odinioară, i se păruse liniştitor, ping-ping-ping! Nu şi-n seara asta.

Tăcere dinspre canapea. I-a întins cana bărbatului şi poate că el i-a mulţumit, buzele i s-au mişcat şi avea aer în gât, dar sunetul n-a ieşit chiar întreg. Ea a privit în jur, căutând ceva de făcut, dând la o parte o cratiţă,

răscolind focul din sobă, ce încă ardea puternic, dar pe cine interesa asta, mai multe lemne, scuză-mă, dar trebuie să…

mai multe lemne, luate din grămada de sub prelata de pe punte, cu respiraţia îngheţată în aer, frigul şocând-o de-a dreptul, îngăduindu-i să simtă cât de iute îi bate inima…

o clipă ca să se obişnuiască cu răcoarea, să lase frigul să-i treacă prin piele, să nu se grăbească în timp ce apucă butucul, savurând senzaţia când îl atinge cu degetul, scoarţă crăpată şi aşchii uscate

apoi se întoarce înăuntru.

Mai multe lemne.

Nu-i aşa că-i drăguţ, doar e…

doar e…

Păi, da.

A rămas tăcută şi şi-a dat seama că nu mai are nimic de adăugat.

Bărbatul, brunet, cu o parte a capului năclăită de sânge amestecat cu ţărână, o baie zdravănă şi apoi un vâjâit, o explozie statică în jurul capului, ea ştie foarte bine cum se comportă un astfel de păr, obişnuia să tundă părul unui bărbat pe nume…

…pe nume…

S-a petrecut cu mult timp în urmă.

O barbă încâlcită, nerasă de câteva săptămâni, ochi ce par mai mici din cauza pleoapelor inflamate care-i acoperă. Bărbatul s-a născut cu buză de iepure, pe care un doctor i-a cusut-o înainte de-a împlini şase săptămâni, ca să se poată hrăni; abia-i observi cicatricea rămasă, dar se vede totuşi că o parte a feţei e puţin lăsată, surâsul e uşor pieziş când se iveşte, ceea ce nu se întâmplase prea des în ultimii ani.

S-a născut şi cu degetul mic lipit de inelar, însă părinţii nu i-au spus niciodată asta, iar operaţia de separare a fost chiar uşoară. Mama lui s-a gândit că era semn de ghinion, o naştere nenorocită. Mama lui nu era genul de femeie care să se lase convinsă odată ce-i intra ceva în cap.

— Mă numesc Neila.

Cuvintele erau atât de clare, atât de familiare pe buzele ei, încât a fost uluită că nu le-a rostit mai devreme.

Tăcere.

Ea s-a întors, cu tot trupul de data asta, ca să-l privească pe bărbatul de pe canapea. Care strângea în continuare pătura în mâini şi se uita drept la ea, în ochii gri-verzui în lumina focului. Femeia şi-a plecat capul pe un

umăr, şi-a proptit mâinile în şolduri, a aşteptat.

— Theo, a mormăit el până la urmă. Mă numesc Theo.

Apoi a şovăit, şi-a ferit privirea, a zâmbit, a râs, iar râsul i s-a părut dureros, aşa că s-a chircit, s-a uitat iar la ea, continuând să surâdă.

— De fapt, a continuat, asta-i o minciună sfruntată. Scuze. Obiceiul. Dar… spune-mi Theo.

Tăcere în cabină.

Tăcere pe apă.

Neila îl priveşte şi simte subit un fior de forţă. Acest bărbat e fiinţa cea mai vulnerabilă şi mai jalnică pe care a văzut-o vreodată. Ea e un înger salvator. Acum, e chiar un fel de Dumnezeu, atâta forţă are. În mâinile ei stă viaţa altei persoane. N-a mai făcut niciodată aşa ceva.

Se gândeşte că ar putea şi ea să râdă, ceea ce ar fi complet nepotrivit. Îşi duce în mod involuntar mâna la gură, abţinându-se.

Apoi se gândeşte că ar putea începe să plângă, ceva de-a dreptul ridicol, ce dracu’ e în mintea ei?

Bărbatul numit Theo reflectează la ce cuvinte ar trebui să rostească mai departe, priveşte fix cana cu ceai, din care abia a sorbit, poate că-i un snob în ochii ei, poate că nu-i place…

— Există un cod, izbucneşte Neila înainte ca el să poată rosti ceva stupid, ceva care ar putea distruge acest moment pe muchie de cuţit, în care ea se află la conducere şi totul rămâne în echilibru. Pe canal, există un cod. Ajuţi oamenii. Aşa stau lucrurile. Nu toată lumea îl respectă acum. Ai parte de mulţi bădărani. Oameni care nu-şi cunosc bărcile. Lăbari ce blochează alte bărci când acostează, scuză-mi expresia. Dar eu una cred în cod. De aceea sunt pe apă, de aceea…

Se opreşte.

Se teme c-ar putea vorbi prea mult. A încercat să-şi deruleze cuvintele în minte, apoi a ajuns la concluzia că sunt în regulă.

— Există un cod, a repetat ea în liniştea din jur. Aşa stau lucrurile.

Bărbatul a încuviinţat din cap, înţelegând, a privit în jos, apoi în sus, apoi în ochii ei. A zis:

— Eu merg în nord ca să distrug un bărbat. Mi-a omorât prietenii şi mi-a luat fiica. A distrus ţara. De aceea sunt toţi morţi.

Chipul i s-a strâmbat o clipă, căutând să mai spună ceva, dar nereuşind.

— Asta-i tot.

Neila s-a gândit la cuvintele lui.

I se părea surprinzător de firesc să stea acolo, pur şi simplu, să nu se mişte, să nu rostească nimic şi să se gândească la vorbele lui.

Se auzea doar ceasul ticăind, către un miez de noapte cu iepuraşi.

Apoi a zis şi ea:

— Bun, atunci. E-n regulă.

Pur şi simplu.

Capitolul 7

Era toamnă şi Theo se plimba pe străzi cu Dani, privind crăpăturile din trotuar şi neavând nimic de spus femeii de lângă el.

Dani înainta cu paşi mari, cu bărbia împinsă înainte, aruncându-le priviri aspre tuturor celor care îndrăzneau să se uite spre ea, ţinându-şi degetele strânse în pumni pe lângă corp. Soarele apunea, aşa că lumina cenuşiu-albăstrie devenea cafenie sub imperiul becurilor cu vapori de sodiu. Străzile erau străbătute de foşnete slabe, specifice toamnei, iar zgomotul traficului se auzea, estompat, în depărtare.

Cadre dintr-un film surprinse în ferestrele birourilor: femei luându-şi hainele, doi bărbaţi jucând ping-pong la masa personalului aflată deasupra zonei de primire. Îngrijitoarele începându-şi tura, muncind, de sus în jos, găleţi pe rotile, spray-uri în buzunarele salopetelor, ecrane de computer încă pornite, lumini ce nu se stingeau niciodată. O coadă în faţa unui bancomat, un vânzător trăgând în jos obloanele unui perete de cizme din piele.

Râsete răsunând din puburi.

Un zâmbet şi o încuviinţare prietenoasă din cap din partea celui care păzeşte uşa unui club de striptease, salut, amice, mă bucur să te revăd, hai, intră, da, preferata ta dansează-n seara asta, e o bucăţică pe cinste, nu-i aşa?

Autobuzele nu opresc pentru a lua călători. Dacă nu ţi-ai rezervat locul prin intermediul serviciului de transport cu prioritate specială, n-ai nicio şansă în seara asta. Chipuri lipite de geamuri ranforsate, trupuri stând chiar în faţă, în acel loc sacru în care ar trebui să se afle doar şoferul, oameni pe scară, stând în picioare pe platforma superioară, iar dacă nu coboară nimeni, nimeni nu poate urca…

Nu coboară nimeni.

Poliţia Companiei goneşte de-acolo un cerşetor. Are un furuncul la piciorul drept şi-l afişează cu mândrie, carnea bolnavă, roz strălucitor, e scobită aproape până la os, iar lichidul gălbui se scurge încet pe marginea buboiului. Când le râde pur şi simplu în faţă, refuzând s-o ia din loc, aţintind un deget spre ei şi chicotind, cei însărcinaţi cu ordinea îl iau pe sus şi-l aruncă în duba lor. Îl vor duce în suburbii, destinaţia lui sunt enclavele unde oamenii buni nu merg niciodată, unde curentul electric a fost oprit pentru că milogii n-au mai putut plăti sau n-au mai vrut să plătească, unde

consiliile corporaţiilor nu mai văd niciun motiv să investească.

Sau poate că nu. Poate că i se rezervă cu totul altceva. Nu are pe nimeni care să se intereseze de el, iar de păsat cuiva, nici atât, nu pentru unul de teapa lui. Care îi face pe oameni să nu se simtă în largul lor. Şi căruia pare să-i placă asta. E, practic, un soi de atac, da, chiar aşa. Adică 125 de lire pentru delictul iniţial, plus 50 de lire pentru intenţii necurate şi…

Doi bărbaţi sunt pe punctul de-a se încăiera pentru un taxi. Netulburat, şoferul a pornit aparatul de taxat, în timp ce bărbaţii urlă: — Eu am fost primul aici, eu am fost aici, eu am fost…

— Mie mi-a răspuns la semn, mie, eu i-am făcut cu mâna să oprească, n-ai văzut, eşti orb?

Ambii bărbaţi se îndreaptă către Maida Vale. Dacă s-ar putea opri măcar câteva secunde din zbierat, poate că ar putea împărţi cursa.

Au intrat într-o cafenea ce servea pui cu sos{2}, bacon şi ouă, ouă umplute şi caşcaval şi sandviciuri cu murături. Dacă voiai şi altceva, femeia din spatele tejghelei îşi arcuia în jos sprânceana-i formidabilă şi te privea din umbra ei, provocându-te să-ţi menţii cererea. Când renunţai, ţâţâia din buze şi-ţi striga că ai fost absurd, dar îţi respecta dorinţa, supunându-se până la urmă cerinţei clientului celui dificil, în pofida protestelor acestuia cum că, sincer, şi ouăle umplute erau foarte bune, bănuind apoi preţul, care, de obicei, era de 6,99 lire. Femeia fusese profesoară, însă elevii ei se plânseseră că le dă prea multe teme pentru acasă, iar într-o zi ea îl lovise pe un băiat care capsase braţul unei fete, apoi nu-şi putuse plăti amenda, aşa că iat-o acum aici. Theo a cumpărat cafea. A folosit mărunţişul pe care-l avea la el şi, în timp ce femeia s-a lipit cu totul de sertarul casei de marcat, el şi-a scos iute bateria din telefon şi a încercat să nu se uite peste umăr când Dani s-a aşezat la o masă bej, cu tăblia laminată plină de scrijelituri reprezentând mesaje de iubire sau de ură de la străini, făcute cu dinţii unei furculiţe.

Theo s-a aşezat în faţa femeii.

A băut cafea.

Dani a zis:

— Aşa deci…

Iar bărbatul numit Theo a răspuns:

— A trecut foarte mult…

Ea l-a întrerupt:

— Am fost la tocător.

Şi-au băut cafelele în linişte. Erau mult prea fierbinţi şi mult mai bune decât se aşteptase el. În linişte, Theo i-a şoptit că-i pare rău, că-i pare rău să audă una ca asta, e de-a dreptul…

…dar gura lui era mai isteaţă decât creierul, aşa că s-a uitat în jos la cafea şi n-a spus absolut nimic.

— După ce-ai plecat… din oraş, a fost… s-a închis fabrica. Şi n-a mai rămas mare lucru de făcut şi mi-a mers, mi-a mers prost.

Am fost nevoită…

Adică, mda, n-ar trebui să zici aşa ceva, tu n-a trebuit niciodată s-o faci. Tu ai ales. Tu ai ales să furi, aşa ni s-a spus mereu, dar pur şi simplu n-am găsit nici o altă cale ca să…

Ascultă. Nu asta contează. Acum am scăpat. Am intrat în asta, situaţia s-a înrăutăţit, însă acum sunt curată. Sunt curată şi…

aşadar.

Aşadar.

A trecut partea curbată a linguriţei peste un bol plin cu zahăr, netezindu-i suprafaţa până a devenit complet plană, apoi a înălţat-o într-o movilă pe care a turtit-o. El o privea, aşteptând. Hotărându-se până la urmă, ea a înfipt linguriţa exact în mijlocul bolului, lăsând-o cu coada drept în sus, şi l-a privit în ochi.

— Mi s-a atribuit un şef, l-a anunţat ea, implacabilă ca o tumoare, dură ca o piatră de mormânt. Gatesman. El e poliţistul meu de eliberare condiţionată, dar obţine şi cinci procente din orice câştig eu. Aşa-l motivează să-şi dea silinţa să ne găsească joburi. Cele mai bune sunt legate de sex, dar acum îl am cu ceva la mână. Delapidare. Nu de la noi – noi suntem cinstiţi –, ci de la şefii lui, nişte chestii murdare. Am probe contra lui, iar acum se teme cumplit de mine. E speriat şi-i pot cere ce job poftesc, aşa că i-am zis că vreau să intru la minister. „Bagă-mă la minister, altfel o să…”, dar m-a băgat. M-a băgat la minister. Am o chestie de făcut şi-i tare greu, însă e…

Şi atunci te-am văzut. Ţi-am văzut chipul ăsta idiot şi pufos.

Şi mi-am spus…

Deci. Acum te numeşti Theo. Şi lucrezi pentru minister.

În lumina slabă a lumânărilor ce ard pe blatul de gătit din bucătăria bărcii de canal numite *Hector,* femeia al cărei nume este acum Neila se lasă pe vine în faţa bărbatului numit Theo, aşa cum te-ai putea lăsa pe vine ca să

pari mai puţin înfricoşător în faţa unei pisicuţe tremurând de spaimă, întinde mâna cu degetele desfăcute spre el şi murmură: — Am citit undeva că n-ar trebui să schimbi bandajul, ci doar să pui altul deasupra până se opreşte sângerarea.

Bând cafea dintr-o ceaşcă murdară pe o masă la fel de murdară, bărbatul numit Theo a ridicat privirea şi-a întâlnit-o pe-a lui Dani pentru prima oară în aproape cincisprezece ani, ştiind că lumea lui urmează probabil să se sfârşească.

— Ce doreşti?

— Ai acces la chestii. Cu jobul tău, cu computerele, poţi afla multe.

— Dar eu nu…

— Vreau să găseşti pe cineva.

— De ce?

Tânăra a zâmbit, dintre buzele golite de culoare ivindu-se un şir de dinţi micuţi.

— Pen’ că-s cea mai bună şi cea mai veche prietenă a ta şi pen’ că ţi-o cer.

— Nu-mi poţi cere să răscolesc prin documente secrete.

— De ce nu?

Nu i-a răspuns. Ea a răsucit linguriţa, o dată, a răsucit-o cu forţă prin zahăr, a tras-o afară, a înfipt-o la loc, mai adânc.

— Theo Miller, a rostit ea. Cine dracu’ e Theo Miller, până la urmă?

— Eu sunt.

— Da, bine.

— Am îngropat totul, Dani. N-a mai rămas nimic. N-o să găseşti absolut nimic care să dovedească…

— Şi ce dacă? În zilele noastre, cine pana mea mai are nevoie de dovezi?

Theo a închis ochii pe jumătate şi şi-a prins şaua nasului între degetele arătătoare. Un zâmbet a zvâcnit la colţurile buzelor lui Dani. Femeia aştepta.

— Pe cine încerci să găseşti? a mormăit el.

— Lucy Rainbow Princess.

— Ce-i asta?

— Aşa se numeşte.

— E un nume?

— Când avea patru ani, a fost dată în franciză unei firme rare organiza

petreceri. Reclame. Costume de prinţesă, unicorni, păr blond şi coroane din plastic – chestii de felul ăsta. I-au schimbat numele.

— De ce-i nevoie să dai buzna în minister ca s-o găseşti?

— Pen’ că eu sunt o târfă de tocător care n-are nicio valoare pentru birocraţi şi pen’ că ea-i la juvenili. Crezi că femeile de teapa mea ajung să pună astfel de întrebări?

— Şi dacă n-o pot găsi pe… Rainbow Princess?

— Numele ei la naştere a fost Lucy Cumali. Are cincisprezece ani – s-a născut pe 11 martie, în Shawford, lângă Cantină.

Câteva clipe lungi de tăcere.

Pe stradă, un camion de gunoi s-a oprit scârţâind lângă tomberoanele negre ce dădeau pe dinafară. Doi bărbaţi s-au căţărat în spate; purtau vestele oranj ale celor eliberaţi condiţionat, iar logoul companiei care le cumpărase datoria le era ştanţat pe mâini, pe pantaloni, pe întreaga viaţă.

Deasupra lor, un elicopter se năpustea în viteză către o platformă de aterizare, în timp ce pasagerii lui trimiteau SMS-uri, ferindu-se să privească spre oraşul de dedesubt: *Dumnezeule, n-o să-ţi vină să crezi ce-am auzit…*

În spatele tejghelei, în cafenea, abur fierbinte ţâşnea într-o cană pătată de tanin, iar pâinea se rumenea în prăjitor.

Theo îşi fixase privirea spre adâncimile ceştii de cafea, iar în hăul acela întunecat îşi mai vedea doar trecutul, nu şi viitorul. Câteva secunde, s-a gândit să refuze. Iluzia s-a mai prelungit câteva clipe, transformându-se în profeţie, înainte de-a se disipa în dezastru.

— Bine, a rostit. Bine.

Capitolul 8

La începutul începuturilor, cu cincisprezece ani înainte de cafeaua fierbinte şi de sângele de pe canal, cu cincisprezece ani înainte ca timpul să devină puţin cam…

…şi bărbatului pe nume Theo i s-a părut că trecutul şi viitorul nu sunt chiar atât de diferite între ele, chiar deloc, şi că totul a ajuns într-un punct în care…

La început.

Băiatul care va deveni Theo stătea întins pe plajă, având-o pe Dani Cumali în centrul universului, asculta cum pietrele sunt târâte în ocean, se simţea extrem de tulburat şi-i era destul de frig, aşa cum e pe majoritatea plajelor de la Marea Nordului. Era un băiat slăbănog şi cam bleg. Nici urmă de muşchi pe corp; ura sporturile, nici măcar nu se uitase la vreun teren de fotbal din ziua în care tatăl său fusese…

…dar nici nu mânca foarte mult, mai toată dieta lui consta din mâncăruri încălzite la microunde refuzate de fabrică, mai ales macaroane cu brânză, aşa că statura lui copilărească era încadrată de un strat molatic de piele albicioasă ce putea fi ciupită şi modelată precum chitul, înainte de-a se întinde la loc, fără să-l doară, fără să curgă sânge, lipindu-i-se de oase.

Avea păr bogat şi negru, ochi cenuşii, şi nu va fi niciodată chipeş, dar într-o zi ar putea să aibă o iubită care să-l considere oarecum drăguţ şi el se va simţi recunoscător că-i cu ea, şi poate că o vreme vor fi fericiţi împreună, până ce el îşi va da seama că nu face decât să joace un rol şi că nici ea nu-i mama lui, nici el nu-i deloc drăguţ, ci doar se preface că-i drăguţ, e o idioţenie, ce mai, e doar…

Theo şi Dani stau întinşi pe prundiş, la începutul tuturor lucrurilor, şi este extraordinar de inconfortabil şi, probabil, extrem de romantic. La picioarele lor, în ocean se răsfrângeau tonuri oranj-negre ale unui cer pătat, iar vântul purta cu el miros de ouă clocite şi de balegă de vacă. În spatele lor, coşurile fabricii Cantinei din Shawford pompau fum şi abur în înaltul cerului, iar camioanele huruiau şi gemeau pe autostrada construită de companie când devenise sponsorul comunităţii, deşi pentru realizarea ei fusese necesară demolarea a jumătate de oraş. Pe promenada din faţa caselor vopsite în

nuanţe pastel, ce aveau acoperişuri cenuşii înclinate, floricele roz prin grădini şi ferestre largi mânjite cu găinaţ de pescăruş, patru copii fumau iarbă şi o bătrână îşi plimba câinele printre umbrele aruncate de luminile pâlpâitoare ale felinarelor stradale. Alge verzi formaseră bărbi prelungi, colorate, pe sub tocurile pline de sare ale ferestrelor, o cruce a Sfântului Gheorghe se încolăcea în jurul unui stâlp din faţa unei verande, iar pescăruşii pluteau în aer, cu aripile ferm întinse, în speranţa că vor înainta, dar erau zburătăciţi de vânt şi rămâneau pe loc, resemnaţi cu soarta lor crudă.

Valurile continuau să se rostogolească, iar Theo rămânea întins pe prundiş, ţinând-o pe Dani în braţe.

Dani Cumali, cu părul scurt pentru că detesta plasa albastră pe care trebuiau s-o poarte în fabrică, cu unghiile tăiate până la carnea rozalie, cu pielea bătând în alb-ivoriu din cauza luminii ce păta întunericul, cu aluniţe închise la culoare şi pistrui negri ca abanosul ce i se iţeau ici-colo pe corp, mici ca un vârf de ac sub ochii ei, rotunzi ca o monedă de un penny pe spate.

Stau întinşi unul lângă altul, copii din nou, şi privesc în tăcere cerul lipsit de stele.

Dani nu se consideră frumoasă şi nici pe Theo nu-l consideră drăguţ.

Îl socoteşte un tip moale şi are de gând să încerce anumite experienţe. Nu neapărat în materie de sex, despre care a început deja să creadă că ar putea fi supraevaluat. Ceea ce-şi doreşte cu adevărat, ceea ce-i trebuie *de fapt* este asta care seamănă cu aia când…

Nu-i sigură că se aseamănă cu ceva concret într-adevăr, poate că într-o bună zi va găsi cuvintele potrivite pentru ceea ce este, ca un fel de iubire, însă acum e prietenie, poate, sau doar nevoia unei anumite linişti.

O clipă de linişte lângă mare. E de ajuns pentru moment.

Theo ştie că Dani e frumoasă, părere susţinută de faptul că e femeie, iar el a trecut prin anumite experienţe, necesităţi biologice care nu i-au fost explicate cum trebuie.

— Ar trebui să mergem împreună la plajă. Aşa cum obişnuiam când eram…

— E 10 seara, e-n regulă.

— Tu aduci pături, eu aduc băutură, aşa cum făceam când fugeam – doar… tu şi cu mine, la noapte.

Theo stătea pe plajă şi-n spatele lui tema muzicală a municipalităţii

anunţa ora, prin boxele montate în tot oraşul Shawford. Boxele fuseseră instalate în ajunul paradei organizate când directorul executiv al Cantinei venise să inaugureze fabrica. Discursul lui se auzise în fiecare colţişor al oraşului, de la minuscula capelă şi cimitirul ei încăpător, până la casa doamnelor bătrâne de lângă copacii albi, fără frunze, unde femeile îşi mormăiseră nemulţumirea printre dinţii stricaţi. De atunci, boxele nu mai tăcuseră, exceptând la moartea unuia dintre directori şi când cineva reuşise să găsească tabloul electric principal şi-l incendiase.

Mândri să facem cele mai bune mâncăruri cu conţinut scăzut de sare, la preţuri rezonabile!

Consum accesibil pentru clienţi exigenţi!

Specialitatea zilei: pui jalfrezi[{3}]*, acum cu o reţetă de orez îmbunătăţită!*

Theo a închis ochii în timp ce muzica plutea, lent şi distorsionat, către mare, sunetul devenind tot mai profund, întinzându-se de parcă ar fi fost încetinit de şuierul vântului. Melodia fusese compusă de fiul cel mic al viceprimarului, care o scrisese pentru cursurile GCSE[{4}] în muzică. Băiatul era extrem de talentat. Asta era foarte clar, iar şcoala, printr-o mişcare abilă, îi suporta acum toate taxele de şcolarizare în semn de recunoaştere a calităţilor sale. Muzica era redată pe un sintetizator, iar un refren era fredonat, de un cor de copii, la prânz, la ora 5 după-amiaza, la 9 seara şi la miezul nopţii. Vreme îndelungată, băiatul care avea să se numească Theo crezuse că acele cuvinte erau: *Împreună înaintăm, împreună cântăm, fericiţi în comunitatea noastră. Copiii se joacă, pe iarbă sunt igluuri, fericiţi, fericiţi, fericiţi, extratereştrii fac tăieţei.*

Copil fiind, el nu-şi pusese niciodată întrebări cu privire la sensul acestor cuvinte. De ce să nu fie igluuri pe iarbă? De ce s. I nu facă extratereştrii tăieţei? Tăieţeii erau grozavi.

Mai târziu, începuse să se întrebe dacă nu cumva se înşelase în lot acel timp, dar cu oricâtă atenţie asculta, nu putea înţelege cu adevărat cuvintele rostite de glasurile copilăreşti care ciripeau din boxele tot mai vechi, în timp ce numărau scurgerea orelor rămase până la miezul nopţii. Existau şi sponsori de comunităţi mai răi decât Cantina. Măcar aici primeai mâncare ieftină în zilele de vineri, iar şcolii i se permitea în continuare să organizeze miercurea clubul de matematică cu mic dejun.

Dani a întrerupt tăcerea:

— Nu credeam că te vei întoarce.

— Sigur că trebuia să mă-ntorc, adică nu-i ca şi cum…

— Cu universitatea ta fiţoasă şi prietenii tăi fiţoşi…

— Am auzit că tu şi Andy…

— Du-te dracului!

— Deci nu e…

— S-a terminat.

— Chiar?

— Chiar… Ce, faci mişto de mine? Da, s-a terminat, e o jigodie, totul a fost doar…

Timpul pare că se deblochează niţel, ei stau pe o pătură întinsă pe pietriş şi e…

— O să-mi amorţească fundul.

— Stai un pic, dacă tu… nu e…

— Au!

— Scuze, eu doar…

Iar în visele lui

şi-n amintirile lui…

Aici începe totul, fireşte, însă acum nu-şi aminteşte dacă era lună plină sau dacă au stat întinşi sub lumina stelelor, şi uneori îşi aduce aminte că era lumină şi de la lună, şi de la stele, şi ambele sunt adevărate, apoi el uită, o scurtă vreme, şi e aproape sigur în privinţa anumitor detalii, poate că erau mai mult decât detalii, erau de fapt închipuiri, însă e tot ce mai are acum, e tot ce i-a rămas.

Şi Dani stă în braţele lui, sau poate el în braţele ei, în acest moment diferenţa este pur semantică, iar undeva, el se aude vorbind: — E o chestie la universitate, amicul meu, şi m-am gândit că poate… dar m-am înşelat şi am făcut… am făcut chestia asta şi…

Iar ea răspunde, sau poate că n-a făcut-o, poate că asta s-a întâmplat în oraş, în dimineaţa de dinainte sau în cea de după, nu, nu în dimineaţa de după.

— M-au dat afară. Nu, nu aşa îi zice. Nu mi-au prelungit contractul. N-avea rost. Au primit alţi copii care veneau prin intermediul programului, îi oferă jobul unuia de şaisprezece ani, nu că ar avea nevoie de cine ştie ce instruire, îi lasă să muncească până fac douăzeci şi unu de ani, după care le dau un şut înainte să trebuiască să le ofere salariul întreg şi doar continui să-ţi spui, nu cumva, continui să-ţi spui…

Şi în visele lui, sau, posibil, în amintirile lui, Theo plânge.

— Am dat-o în bară, Dani. Am dat-o în bară. Am dat-o în bară cu toate.

Îmi pare rău. N-am vrut…

Dacă el a plâns şi în realitate, ea nu l-a auzit, nu i-a văzut lacrimile de pe chip în noapte, poate că i-a gustat sarea cu limba şi şi-a închipuit că sunt stropi mărunţi suflaţi dinspre mare, că sunt urme de alge ajunse pe pielea lui, pietre sub degetele lui, sânge pe mâinile lui, şi i-a şoptit: — N-o să te mai întorci niciodată, nu-i aşa? N-o să te mai întorci niciodată. Ţi-am zărit privirea, acum urăşti locul ăsta, îl urăşti la fel de tare ca mine. Dar eu n-am unde să mă duc, n-o să te mai întorci niciodată, aşa că nu ştiu ce rău poate să ne facă o singură dată în noaptea asta unde-i…

Mai târziu, el a jurat că au folosit prezervativ.

— Mi-a amorţit piciorul cu totul, nu poţi să…

— Au! Tocmai m-ai lovit cu capul în bărbie!

— Scuze, a fost…

Mai târziu, chibzuind la cele întâmplate, el nu şi-a dat seama de ce ar fi adus cu el pe plajă un prezervativ, dat fiind că ideea de-a face sex în bătaia vântului şi pe plaja cu pietre părea de-a dreptul absurdă.

— Dani? Eşti bine? Dani?

— Vrei să mă ţii un pic în braţe?

— Ăăă… mda, cred că dacă e…

— Şi nu vorbi. Poţi face şi asta, da?

— Aha.

— Bun. Mersi.

În visele lui,

în trecutul lui,

în prezent,

bărbatul numit Theo are parte, după mult timp, de un somn fără cusur.

Capitolul 9

La două zile după ce Dani Cumali şi bărbatul numit Theo au băut cafea în cafeneaua unei profesoare, Theo a plecat cu bicicleta la serviciu, având un plan în minte şi un nod în stomac ce-l făcea să se întrebe dacă nu cumva era bolnav.

S-a îndreptat spre Podul Battersea, deoarece cozile de la punctele de taxare mergeau de obicei mai repede aici. Fireşte, el nu avusese niciodată un rating al creditului suficient cât să intre în cartierul Pimlico dinspre Universitatea de Arte în altă calitate decât cea de turist, însă legitimaţia lui de la Oficiul de Audit Penal îi îngăduia să treacă printr-o simplă fluturare de mână a paznicului şi un vesel „S-aveţi o zi bună, domnule!”, iar faptul că folosea o bicicletă îi permitea chiar să scurteze drumul pe străzi mai liniştite, unde locuiau oamenii Companiei, atât timp cât nu claxona.

Oficiul de Audit Penal era situat în zona Victoria. Odinioară, avusese un birou în Whitehall, însă acesta fusese renovat în vederea instalării birourilor centrale ale corporaţiilor, aşa că activitatea Oficiului se mutase în Canary Wharf. Apoi, districtul Canary Wharf devenise prea scump, aşa că angajaţii fuseseră trimişi în Willesden, iar Theo se gândise o vreme c-ar fi mai bine să-şi dea demisia decât să facă zilnic naveta cu trenul, timp de o oră şi patruzeci de minute, cu capul plecat şi înconjurat de trupuri legănându-se în vagoanele în care, demult, se aflaseră şi banchete, înainte ca societatea feroviară să le considere ineficiente.

Din fericire, ministrul Responsabilităţii Civice se enervase până la urmă că trebuia să meargă în Willesden pentru şedinţe, iar ei se ocupaseră deja de suficiente infracţiuni cu mare eficienţă financiară comise de cetăţeni respectabili pentru ca managerii, directorii şi avocaţii lor bine plătiţi să protesteze în legătură cu naveta, aşa că reveniseră în Victoria, într-un birou abandonat după ce ajutoarele externe încetaseră cu totul.

Acum se aflau la etajul al cincilea al unei clădiri de culoarea petrolului. Ferestre din plastic negru reflectau dâre bizare de verde şi roz în lumina soarelui. Zidurile cenuşiu-închis deveneau şi mai închise la culoare din cauza fumului de la motoarele diesel ale autobuzelor ce stăteau unul în spatele celuilalt. Un semn extrem de discret, printat pe o foaie de hârtie maronie A4 lipită pe uşă cu bandă adezivă, aducea la cunoştinţă: OFICIUL

DE AUDIT PENAL. VĂ RUGĂM PREZENTAŢI LEGITIMAŢIA.

Un panou de lemn de lângă poarta de securitate anunţa că măsurile de protecţie se situau la nivelul Negru 2. Theo nu aflase niciodată ce înseamnă Negru 2, iar anunţul rămânea mereu acelaşi, cu excepţia unei zile, într-o miercuri, când fusese Albastru, iar paznicul avusese amigdalită.

Liftul huruia şi se zdruncina pe lanţul de tragere, în timp ce urca spre etajul cinci. Uneori auzeai căzând câte o piesă: un şurub sau o bucată din lanţ, ce dispăreau în abisul necunoscut de dedesubt, dar orice parte componentă ar fi fost, cu siguranţă nu era una importantă. Theo alegea scările.

Pereţii de la etajul cinci erau vopsiţi într-o nuanţă de gri pal, cu o dungă de mizerie mai închisă la culoare deasupra caloriferelor ce proveneau din timpuri imemoriale, când acestea mai funcţionau. Ici şi colo se zăreau plachete din plastic laminat ce ofereau sfaturi menite să-i inspire pe angajaţii care trudeau în interiorul clădirii.

RĂSPLĂTEŞTE SOCIETATEA!
DREPTATE LA UN COST REZONABIL!
MUNCA ÎN ECHIPĂ E CEA MAI BUNĂ MUNCĂ!

Theo nu era sigur cine venise cu sloganele acelea. Pentru scurt timp, după ce fuseseră afişate acolo, îl înfuriaseră, mai ales după ce automatul de cafea se defectase şi rămăsese aşa patru luni, nefiind reparat din raţiuni bugetare. Însă, odată cu trecerea anilor, furia i se estompase. Cu timpul, majoritatea lucrurilor se estompează.

Biroul era de fapt un spaţiu deschis, însă odată hackerii le accesaseră camerele web şi filmaseră detaliile lugubre ale unor negocieri dintre directorul administrativ şi un agent-de-bursă-transformat-în-star-de-televiziune, în scopul de a-i reduce acestuia pedeapsa pentru agresiune sexuală şi loviri, de la 2,2 milioane de lire, la un mizilic de 71.000 de lire. De atunci, toate camerele web din birourile-cheie erau acoperite cu adeziv colorat reutilizabil şi se aprobase în mod tacit montarea între birouri a unor panouri despărţitoare bleu.

Bârlogul lui Theo se afla în ungherul cel mai îndepărtat şi mai întunecos. O vreme, avusese şi el o fereastră şi tot ce-i mai trebuia, însă cineva care obţinea rezultate bune în cazurile de crimă reuşise să-l convingă pe Edward că suferea de o afecţiune sezonieră şi că avea nevoie de locul lui Theo.

Când a ieşit la iveală faptul că Theo se mutase fără să crâcnească, un alt poliţist ieşise în faţă şi zisese că ea s-ar descurca mult mai bine dacă ar lucra departe de zumzetul continuu al imprimantelor, iar când Theo se mutase din nou fără să se plângă, a fost clar că oricine putea să-i vâneze locul. Şase luni mai târziu şi după cinci birouri schimbate, stătea între toalete şi fotocopiator, cultivând o colonie mică de ciuperci portocalii în spatele coşului său pentru hârtii, pe deplin mulţumit că era ignorat de toţi.

Dosarul său preciza că progresul în carieră era „stabil”. Productivitatea era „constantă”, rata de soluţionare a cauzelor, „satisfăcătoare”, media plăţilor negociate, „o reflectare pozitivă a instrucţiunilor actuale”. Odată fusese catalogat drept „foarte bun” şi trăise, timp de aproape şase luni, cu teama că asta i-ar fi putut determina pe oameni să-i acorde atenţie. Din fericire, n-o făcuse nimeni, iar el reuşise să-şi readucă productivitatea la o medie mai discretă înainte de-a i se face următoarea evaluare.

Şi-a atârnat jacheta pe spătarul scaunului, şi-a lăsat rucsacul jos, lângă piciorul drept, a pornit computerul, a aşteptat cu mâinile în poală ca acesta să se deschidă şi fix la ora 9 a început să lucreze.

Capitolul 10

Un proces pentru hărţuire sexuală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am spus doar că-i bună rău, adică unde s-a ajuns dacă zici despre o femeie că-i bună rău şi asta te-aduce la tribunal, corectitudinea asta politică a luat-o razna…

720 de lire, plus 35 de lire taxă pentru fotocopiere.

O fată de şaptesprezece ani a încercat să modifice cecurile pe care i le trimitea bunica ei, adăugându-le zerouri la final – nici măcar nu s-a deranjat să folosească acelaşi tip de pix, modificările fiind făcute cu negru, în timp ce scrisul bunicii era cu albastru; era de-a dreptul…

6421 de lire, scăzând până la 5100 de lire dacă bunica era dispusă să renunţe la plângere. Spre surprinderea lui Theo, bunica n-a acceptat, aşa că fata a fost trimisă la tocător.

Un grup de traficanţi de droguri. Poliţia găsise o mare parte din marfă, dar nu suficientă, nici pe departe. Dealerii urmau să plătească amenda şi aveau bani gheaţă la îndemână, dar ce să faci în cazul ăsta?

52.190 de lire, iar judecătorul a râs când Theo i-a spus, de parcă tocmai auzise o glumă veche pe care unchiul său spurcat la gură obişnuia să i-o zică de Crăciun, iar banii se aflau în contul Oficiului de Audit în circa douăzeci de minute, transferaţi dintr-o bancă situată undeva în Maldive.

Corporaţie acuzată de omucidere în masă. Nouăzeci şi trei de persoane decedate după o scurgere de monoxid de carbon de la boilere defecte. Testele de siguranţă efectuate asupra boilerelor fuseseră făcute de mântuială, semnate fără o inspectare temeinică, poate cu niţică şpagă, nişte scurtături, era…

Din multe puncte de vedere, era exact ce-i trebuia lui Theo.

La 4.55 p.m., Theo Miller părăseşte biroul, se repede în biroul lui Edward Witt cu un stick USB în mână, îmi cer scuze că te deranjez, e vorba despre speţa unei corporaţii acuzate de omucidere în masă, am terminat cu efectuarea auditului, dar dacă te uiţi mai atent, vei vedea că acuzata este o filială subsidiară a Companiei şi ştiu că avem o politică de-a nu face neapărat…

— Ce despăgubiri ai calculat că ar trebui să plătească?

— Douăzeci şi două de milioane virgulă trei.

O adevărată explozie. Idiotule! Bufon plin de ifose! Vorbim aici de Companie, chiar crezi că poţi obţine douăzeci şi două de milioane, chiar crezi că tu eşti cel care s-ar putea pune cu avocaţii corporaţiei şi să câştigi, eşti atât de… nici măcar nu ştiu ce fel de… dă-mi dosarul!

Dar domnule Witt…

Dă-mi dracului dosarul…

Theo i-a dat dosarul lui Edward Witt, apoi a luat-o la fugă, cu inima bubuindu-i în piept.

Două zile mai târziu, s-a furişat înapoi în birou.

— Domnule Witt? Îmi cer scuze că dau buzna, dar…

— Ce e?

— V-am lăsat un stick USB acum câteva zile şi acum mi-am dat seama că pe el erau nişte acte care…

— La dracu’, Miller!

Au găsit stickul USB într-o teacă de cuţit pe care Edward o păstra în sertarul din mijloc al biroului său. Nu mai ţinuse acolo un cuţit de ani buni, însă interiorul căptuşit cu catifea îl încântase întotdeauna pe manager, căruia îi plăcea enorm să arunce înăuntru lucruri ce-l deranjau.

— Mulţumesc, domnule Witt, mulţumesc…

— Ieşi afară, Miller!

În seara aceea, folosind un laptop conectat la reţeaua Wi-Fi a unei cafenele din Battersea, Theo a introdus în computerul său stickul USB, s-a conectat la reţeaua Oficiului printr-un VPN şi a folosit un keylogger ascuns în software-ul antivirus ca să capete acces la numele de utilizator şi la parola lui Edward Witt.

Din instinct, apreciază în minte costul infracţiunii sale – aproximativ 12.000 de lire până acum, sumă ce creşte cu fiecare minut petrecut în vreme ce contemplă datele pe care le adună în mod ilegal – şi nu se simte chiar nemulţumit de ceea ce realizează.

Căutare: Lucy Rainbow Princess/Cumali
Născută pe
mama arestată pe
luată în
prinsă furând din magazin pe

abuz de alcool
arestată de
trimisă la
închisă în

S-au întâlnit într-o altă cafenea, în districtul Limehouse. Dani citea în tăcere, răsfoind paginile furate. Theo le printase pe hârtie refolosită, observând prea târziu că pe spatele foilor cu povestea de viaţă a lui Lucy se află sfaturi despre cum să previi hipermobilitatea articulară şi tehnici de relaxare pentru cei care petrec prea mult timp la birou.

Lucy Cumali abia dacă mai exista acum. Doar Rainbow Princess, proprietatea parţială a lui Princess Parties Gold, se afla în sistem.

Când avea trei ani, căminul în care fusese plasată primise o sponsorizare din partea unei firme ce se ocupa cu organizarea de petreceri pentru copii. Lucy Rainbow Princess, considerată potrivit de drăguţă, participase la prima şedinţă foto, îmbrăcată într-un tutu în culorile curcubeului şi purtând pe cap o coroană de plastic, fotografiată alături de alţi copii încântători ca ea, sub sloganul „Fă-ţi fetiţa prinţesă pentru o zi!”

Folosirea de copii din cămin era mai ieftină. În acele vremuri, părinţii puteau fi tare băgăcioşi.

În următorii ani, cei mici au fost angajaţi pentru şedinţe foto, ca figuranţi în reclame în care se impunea prezenţa unor copilaşi drăguţi şi la petreceri la comandă ce aveau loc în vile somptuoase în care era nevoie de mai mulţi copii, preferabil unii recunoscuţi ca faimoşi în marketing, pentru a se adăuga la număr. Banii câştigaţi de ei permiteau căminului să le ofere două mese pe zi şi un pandişpan Victoria de Crăciun. Restul era redirecţionat către taxele de administrare. Trebuia să ai grijă să-i menţii fericiţi pe cei înzestraţi cu talent.

La vârsta de şapte ani, Lucy Rainbow Princess a fost diagnosticată cu malnutriţie. Costul hrănirii ei la un standard minim îi cerea să apară la mai multe petreceri şi reclame ca să suplinească tăierile de buget, dar pe măsură ce ea a început să câştige în greutate, tot mai puţini producători au cerut-o. La opt ani, Lucy a spart toate baloanele la o petrecere; trei săptămâni mai târziu, a înţepat cu un cuţit de tăiat torturi un unicorn umplut, împrăştiind pe podea fâşiuţe de poliester şi făcându-i pe invitaţii mai mici să izbucnească în lacrimi. Căminul a retras-o din schema de sponsorizare, a plasat-o la nivelul al treilea al pachetului de servicii de bază şi nici măcar n-a băgat de

seamă când ea a renunţat la şcoală, patru ani mai târziu.

Când au arestat-o poliţiştii, la vârsta de doisprezece ani şi jumătate, pentru stare de ebrietate şi tulburarea liniştii publice, au trebuit s-o ducă până acasă, după ce n-a venit nimeni s-o ia. Când a împlinit treisprezece ani, a fost găsită drogată, mirosind a băutură, stând în mijlocul străzii şi neştiind unde se află. Una dintre fete o dusese la casa unor prieteni de-ai ei, mai în vârstă, toţi bărbaţi, care îi puseseră ceva în băutură şi o îmboldiseră să fumeze mai mult, mai mult, urmau să vină şi alţi amici de-ai lor, haide, o să fie o nebunie, o să fie…

Dar Lucy Rainbow Princess avea un cap sănătos deasupra umerilor, chiar dacă pe chip i se putea citi faptul că era cu minţile în altă parte, aşa că le spusese bărbaţilor să-şi ia mamele la călărit şi ieşise în trombă din apartamentul acela şi mai târziu

la spital

n-a putut depune plângere pentru că nu ştia unde se află apartamentul şi nici cum se numeau bărbaţii.

Iar când prietena ei mai mare a apărut şi le-a mărturisit totul poliţiştilor, lumea îşi pierduse deja interesul.

Când a împlinit paisprezece ani, Lucy Cumali l-a lovit cu pumnul în boaşe pe un poliţist, pentru că încercase să-i ia din mână berea pe care o bea în piaţă. S-a stabilit o despăgubire de 546 de lire – foarte puţin, dat fiind delictul ei –, dar nimeni n-a fost dispus să i-o plătească. Aşa că a fost trimisă la închisoarea pentru tineri, unde făcea copy-paste de recenzii online de cinci stele pentru articole sportive.

AU SOSIT ÎN CONDIŢIE PERFECTĂ. SUNT CHIAR MULŢUMITĂ DE PRODUSUL MEU

SERVICIU DE ÎNCREDERE ŞI RAPID. A FOST EXACT CE-MI DOREAM

DUMNEZEULE, PUR ŞI SIMPLU PERFECT! O SĂ-L FOLOSESC MEREU LA ANTRENAMENTE

Şi aşa mai departe.

În ajunul eliberării condiţionate, a dat foc sălii de sport nefolosite, aşa că pedeapsa i-a fost prelungită. Iar asta a părut să-i provoace lui Lucy o

satisfacţie deosebită.

Capitolul 11

Dani a început să plângă, iar plânsul ei nu era deloc plăcut. Era însoţit de suspine adânci, un fel de plâns astmatic, cu obrajii roşii şi umflaţi, plini de mucozităţi limpezi, şi respiraţie şuierând întretăiată, în timp ce încerca în zadar să se liniştească. Lumea se uita la ei şi Theo se simţea extrem de stânjenit, aşa că i-a mai adus câteva şerveţele de hârtie în speranţa c-o vor ajuta întrucâtva.

Undeva printre muci şi lacrimi, ea a suspinat: ajută-mă.

Theo a zis: cum?

Trebuie s-o aduc înapoi pe Lucy, trebuie s-o scot de-acolo, trebuie ca ea să fie…

Nu te pot ajuta.

Ea trebuie să fie, eu pot, dac-aş putea s-o scot de-acolo, atunci…

Chiar nu pot să fac nimic.

Dar şi tu eşti parte din asta, faci parte din sistem, lucrezi pentru…

Nu pot.

TREBUIE S-O ADUC ÎNAPOI, TREBUIE SĂ…

O să plec.

EA E SINGURUL LUCRU CARE CONTEAZĂ ACUM, EA E MOTIVUL PENTRU CARE MĂ AFLU AICI, EA E MOTIVUL PENTRU CARE SUNT AFARĂ, PENTRU CARE SUNT CURATĂ, EA E.

Să nu mai iei legătura cu mine.

DU-TE DRACULUI, EŞTI UN LAŞ NENOROCIT, EŞTI UN…

La revedere.

LAŞULE, PORCULE, JEGULE, NENOROCITULE…

El n-a aşteptat să termine ce avea de spus. Ea a alergat după el, plângând, implorând, iar Theo s-a suit pe bicicletă şi a început să pedaleze, în timp ce Dani îi striga măscări, după care s-a întins în patul lui din Tulse Hill şi s-a întrebat ce dracu’ făcea cu scuza asta prostească pentru viaţa lui bună de nimic.

Capitolul 12

În vremurile de dinainte,

dinaintea introducerii tocătorului, dinaintea chestiilor nebuneşti şi a chestiilor frumoase şi a chestiilor care aveau nevoie de mai multe chestii acum şi pentru totdeauna.

Când băiatul care încă nu se numea Theo Miller avea şaisprezece ani, poliţia i-a arestat tatăl. Au venit la trei dimineaţa, ceva complet absurd, pen' că tatăl lui intrase în casă la ora 6.40 şi ei îi supravegheau casa de câteva săptămâni. Aşa că nu avuseseră niciun motiv să le spargă uşa de la intrare, geamurile de la veranda ce dădea spre grădină, să-şi fluture armele şi să urle fie „Mişcă!", fie „Culcat!", fie, când şi când, „Nu mişca!" sau o combinaţie a celor trei ordine, într-o cacofonie derutantă.

N-avuseseră absolut niciun motiv să lipească un pistol de capul băiatului, în timp ce mama lui ţipa şi plângea pentru că fiul ei avea lipit de cap un pistol, ce morţii mă-sii faceţi?

Tatăl lui, în timp ce-l luau de acolo, tăcuse mâlc şi nu rostise absolut niciun cuvânt despre întreaga tărăşenie. N-a intrat în panică, nu l-a privit în ochi pe băiat, iar mai târziu, Theo a decis că aşa şi-a dat probabil seama că e vinovat.

Fără nicio tragere de inimă, Theo şi mama sa au încercat să meargă în vizită la tata, dar Poliţia Companiei le-a zis:

— În acest moment, nu îl avem pe suspect în dosarele noastre, probabil că a fost transferat în vederea procesului, trebuie să completaţi formularul 189 pentru mai multe informaţii şi în el veţi găsi…

Au completat formularul.

— Acest formular trebuie aprobat de un semnatar autorizat al Companiei, iar până când veţi avea unul, vi se va…

Până la urmă, mama a primit semnătura, Theo habar n-avea cum anume, poliţiştii i-au înştiinţat că trebuie să plătească 65 de lire pentru fiecare vizită, iar mama le-a spus că nu aveau bani gheaţă la ei. Exista o firmă – asta se întâmpla înainte ca firma să devină Compania şi toate astea erau pur şi simplu luate ca atare –, însă exista o firmă care deţinea o firmă ce deţinea firma pe care se presupunea că tatăl lui Theo o jefuise, iar firma ce deţinea

firma mai deţinea o firmă care investise în Cantină. În orice caz, restul Cantinei era deţinut de un conglomerat de investitori, aşadar, având în vedere toate astea…

— Consiliul Corporativ al Comunităţii nu este sigur că v-am putea reînnoi dreptul la beneficii, i-a anunţat primarul, incapabil s-o privească pe mama în ochi. Dat fiind… cum stau lucrurile.

Primarul nu era om rău, dar trebuia să se gândească la pensie, şi oricum Cantina punea presiune pe el ca să taie cheltuielile sociale. Acestea nu contribuiau deloc la productivitatea privită în ansamblu, iar fiica lui suferea de o afecţiune care necesita o îngrijire foarte atentă; dacă-şi pierdea funcţia, dacă-l concediau, fata ar fi rămas fără medicamente şi el pur şi simplu trebuia să facă astfel de alegeri, alegeri foarte dificile, realiste şi…

Obţinerea unei întâlniri cu ofiţerul-şef al anchetei costa 25 de lire pe oră, iar Theo nu câştiga mare lucru muncind la negru în pub, unde făcea curăţenie, iar în momentul în care strânsese 65 de lire, speţa fusese deja supusă audierii şi taxa crescuse la 180 de lire, pentru că se considera că tatăl său prezintă risc de evadare.

La patru săptămâni după ce tatăl lui fusese arestat, băiatul care avea să devină Theo a mers împreună cu Dani Cumali să-şi ia rezultatele GCSE.

Fuseseră împreună la şase cursuri GCSE, inclusiv la cel legat de distribuirea şi de logistica alimentelor, la cursul de afaceri şi la cel de grafice pentru marketing. În Shawford exista o singură şcoală, care era susţinută financiar de Cantină. O dată pe an, primarul venea să arbitreze în ziua întrecerilor sportive, când aveau parte de invitaţi de la fabrică ce le vorbeau despre comerţul cu amănuntul pentru reţelele sociale sau folosirea produselor secundare din peşte.

Când erau copii, Dani şi băiatul numit Theo se urau reciproc.

Dani nu-şi aducea aminte pentru că nu mai prezenta nicio importanţă pentru ea, însă când avea opt ani, îi zisese lui Theo că tatăl lui e un escroc inveterat ce va ajunge la tocător, iar Theo o rupsese la fugă şi făcuse zece mii de planuri de răzbunare, dintre care n-a pus în practică nici măcar unul, iar Dani nu şi-a dat seama că el era singura persoană din tot oraşul care nu ştia că tatăl lui e un bandit şi nici cât de aproape fusese atunci ca el să-i dea foc la păr.

Iar când avea unsprezece ani, Theo îi şoptise lui Dani că poate motivul pentru care ea n-avea niciodată parte de un pachet ca lumea la şcoală era

acela că mama ei o părăsise când ea avea doi ani şi că nu mai avea pe nimeni acasă care să-i pregătească pachetul cu mâncare. Dani replicase că el e cel mai prost şi mai ciudat copil din clasă, că nu-l place nimeni şi că n-o să devină niciodată altceva decât un isteric sau un ratat sau un nimic şi că ea oricum era…

La treisprezece ani, rănile începuseră să se estompeze în spatele unor noi izbucniri adolescentine şi, încetişor, cu circumspecţie, se transformaseră într-o indiferenţă prietenoasă.

Iar când au ajuns la paisprezece ani, au trebuit să aleagă ce cursuri GCSE să urmeze, iar sponsorul din partea companiei a venit la ei în clasă ca să discute cu toţi elevii şi să le explice subiectele obligatorii din aria curriculară, subiectele de bază recomandate şi activităţile extra-curriculare pe care Cantina nu le sprijinea financiar, în caz că aveau de gând să continue cu ele.

Atât Dani, cât şi Theo doreau să urmeze cursuri de artă plastică, însă acestea nu erau finanţate, aşa că s-au orientat în schimb pentru cursul de grafice pentru marketing, iar el a terminat cu un scor de 131/160 şi ea cu 132/160 şi amândoi au căzut de acord că procedaseră bine că aleseseră această cale.

Per total, ea se descurca mai bine la toate subiectele, mai puţin la matematică.

— Dani Cumali! a exclamat doamna Lee.

Era directoarea adjunctă a şcolii, oferea şi asistenţă pastorală, era profesoară de ştiinţe, şefa papetăriei, directoarea consiliului de recrutare a tinerilor pentru fabrică, persoana de legătură dintre comitet şi sponsori, şefa…

— Dani Cumali! Mă bucur că te descurci atât de bine! Atât de spontană, atât de… ar trebui să te înscrii pentru nivelul A! Ar trebui să te înscrii şi sunt sigură că vei obţine susţinere materială, am încredere că…

Dani a depus la Comitetul de Sponsorizare o cerere pentru o finanţare de nivel A.

I s-a răspuns:

Cu profund regret vă anunţăm că v-am respins cererea, dat fiind că acest comitet nu consideră că subiectele pe care doriţi să le studiaţi se încadrează în modelul academic general al acestei instituţii; şi nici nu aţi definit în mod clar obiectivele pe zece ani în materie de afaceri, aşa cum solicită articolul 729b al documentului de practici educaţionale standard

(2).

Theo a depus şi el cerere pentru nivelul A, neavând idee ce altceva ar fi putut să facă. Ca subiecte de bază, a ales matematica, ştiinţa alimentelor şi studii agricole.

Trei săptămâni mai târziu, a primit o scrisoare de refuz, însă nimeni nu s-a arătat surprins.

În duminica aceea, o femeie le-a bătut la uşă şi a spus:

— Bună ziua. Sunt de la Tribunalul Comitatului Dover. Fiul meu joacă fotbal la clubul soţului tău. Părea de fiecare dată un tip tare drăguţ. Uneori… hârţogăria, ştii cum e… şi e un caz corporativ, aşa că chestiile astea devin… însă procesul începe mâine. Chiar sper să iasă bine pentru voi. Un tip atât de adorabil…

Femeia a chicotit şi le-a făcut cu mâna, ţinându-şi palma nemişcată şi fluturând doar din degetele-i mici, apoi s-a cărăbănit de acolo ca un şoricel poznaş. Mai târziu, Theo şi-a dat seama că era probabil îngrozită şi că făcuse o faptă foarte, foarte curajoasă.

Au mers la Dover ca să asiste la proces, însă primele cinci ore s-au scurs în contraziceri privind ce probe puteau fi sau nu admise, iar judecătorul s-a plictisit şi a suspendat şedinţa.

S-au întors a doua zi şi l-au găsit pe tata, îmbrăcat în albastru, stând în cuşca pentru întemniţaţi, iar judecătorul a exclamat:

— Acest atac asupra valorilor noastre, a societăţii noastre, a proprietăţii oamenilor care au crezut că investiţiile lor sunt în siguranţă…

Era prima oară când Theo îşi vedea tatăl în aproape trei luni.

Tatăl l-a privit pe fiu, iar Theo n-a ştiut cum să-i interpreteze căutătura, imaginându-şi toate posibilităţile, apoi s-a uitat în altă parte şi n-a mai putut să revină, pentru că bărbaţii nu plâng.

Capitolul 13

Canalul Grand Union a fost finalizat exact la timp ca să fie inventate căile ferate.

Neila zace trează şi ascultă sunetul coşmarurilor din cabina lipită de-a ei, dar e prea obosită ca să vadă ce se întâmplă cu oaspetele.

La un moment dat în noapte, Theo începe să sforăie.

Ea îşi înăbuşă un hohot de râs.

El se opreşte din sforăit.

Ea nu poate adormi şi apoi

se trezeşte târziu, chiar dacă n-a tras draperiile, nu că asta ar conta prea mult în privinţa luminii reflectate de apă, şi soba aproape s-a răcit, focul s-a transformat în doar câţiva tăciuni, dar femeia pune surcele peste ei, rămăşiţele sfărâmate ale unui palet din lemn de care cineva s-a descotorosit lângă canalul de remorcare, după ce l-a făcut bucăţele, iar acestea iau acum foc şi scot flăcări portocalii, aşa că Neila pune şi mai multe lemne, iar în stânga se află un câmp, în dreapta, tot un câmp, o colină joasă înălţându-se în depărtare, o cale ferată pe care nu trece niciun tren, două oi blănoase ce scot pe nări fuioare de abur îngheţat, alergând spre zonele de sub garduri vii lăsate de izbelişte, ca să găsească ultimele rămăşiţe de iarbă, un zepelin trece pe deasupra lor, ea habar n-are din ce motiv, o fi pentru reclamă la o cremă de bărbierit, însă aici nu-i nimeni, nimeni care să vadă, poate că i s-a desfăcut funia şi ah, da, uitându-se în sus, o vede pe sub norii ciudaţi şi pregăteşte ceaiul.

Theo doarme.

Neila îşi ia pe ea cinci rânduri de haine, îşi trage pe mâini două perechi de mănuşi, se duce în partea din spate a ambarcaţiunii, trece prin sala maşinilor, desface parâma, îl desprinde pe *Hector* de chei şi porneşte spre nord.

Capitolul 14

La trei săptămâni după ce Theo a fugit de Dani Cumali, de fiica şi de disperarea ei, de viaţa ei de tot rahatul dată peste cap şi de trecut şi de momentul de pe plajă şi de un mic exerciţiu de matematică pe care el n-a îndrăznit să-l facă şi după ce a fugit pentru că ăsta era singurul lucru la care fusese vreodată bun, Dani l-a sunat din nou.

Când vezi că o persoană pe care nu doreşti s-o vezi e prinsă scobindu-se în nas,
scărpinându-se pe spinare,
sărutând pe cineva care ar fi trebuit
într-adevăr să ştie mai bine decât să fie sărutat.

— Dani, a zis el, nu mă poţi suna, nu sunt…

— E important, ascultă, am găsit ceva important, ceva cu adevărat important.

— Acum închid şi…

— Au omorât oameni – mulţi oameni – şi pe propria lui mamă, ei… la naiba, o să le spun cine eşti, le spun şi…

— La revedere.

— Lucy a dat de belea, a dat de o mare belea… le voi zice că eşti un impostor, că nu eşti Theo Miller, o să le spun că eşti…

El a închis.

O clipă, şi-a închipuit că simte… ceva. Poate teamă? Teama ar fi fost o reacţie acceptabilă şi, cu siguranţă, când văzuse chipul lui Dani, simţise ceva care era categoric…

Dar teama se estompase, iar locul îi fusese luat de o resemnare ce nu făcuse decât să se adâncească atunci când intrase în computerul şefului său, atrăgând după sine o seamă de încălcări ale legii, şi acum…

stătea aşezat la un capăt al patului,
într-o viaţă care n-avea niciun sens,
şi-şi petrecea zilele condamnând oameni la sclavie, în timp ce crima îşi cumpăra calea spre libertate, scutită de taxe.

Şi nimicul era singurul lucru pe care-l simţea fără teamă.

Dani a încercat să-l sune din nou, el nu i-a răspuns, s-a retras din lume şi a adormit surprinzător de uşor.

A doua zi dimineaţă, îl aşteptau aproape douăsprezece mesaje.

Nume. Persoane. Philip Arnslade. Simon Fardell. Serios, e ceva cu adevărat important, e atât de important, e…

A şters mesajele şi i-a blocat numărul.

Două zile mai târziu, ea îl aştepta în faţa biroului. A zărit-o înainte ca ea să-l vadă, aşa că a făcut cale întoarsă şi a luat autobuzul până acasă, chiar dacă a durat cu patruzeci de minute mai mult, iar cineva i-a vărsat cidru pe pantaloni.

Capitolul 15

La o zi după ce tatăl său a fost condamnat, băiatul care avea să devină Theo stătea pe treptele Tribunalului Comitatului Dover. Bucătăria specifică Do0verului consta în pui prăjit. Oraşul era susţinut financiar de firmele de feriboturi, dar mai făcea afaceri profitabile şi în domeniul lagărelor de concentrare. Sarea mâncase zidurile caselor. În crăpăturile din ziduri creşteau tufe rezistente. Turiştii veneau să viziteze ruinele romane, însă acestea erau ascunse vederii de parcarea pentru automobile, iar semnele de circulaţie te făceau să te învârţi aiurea în cerc.

Mama era înăuntru, încercând să obţină o ultimă întâlnire cu tata înainte ca ei să-l ia de acolo, însă iubita, lucrăm şi noi contracronometru, mai avem de lăsat oameni în alte trei locuri şi nu ni se plătesc orele suplimentare.

Băiatul a mâncat pui prăjit şi a ascultat zgomotele dinspre sala de jocuri de peste drum, dinspre jocurile mecanice, *whac-a-mole*-urile[{5}], automatele cu maşini de curse şi împuşcături, cu manete pentru lupte kung-fu şi zornăiturile continue ale bănuţilor de aur digitali ce răsunau din difuzoare.

Şi s-a întrebat ce avea să facă cu viaţa sa.

Nu-şi putea imagina niciun viitor în care să nu stea aici pentru totdeauna, mâncând pui prăjit până la moarte. Nu-şi putea închipui că ar putea exista şi o altă cale, sau un alt loc, care să nu fie un rahat de vis naiv şi stupid. Secretul, a hotărât în sinea lui, era să nu-ţi pese. Dacă îţi pasă de visuri, fireşte c-ai să fii dezamăgit; ăsta era sensul vieţii.

Şi-a lins degetele, dar grăsimea nu s-a dus cu totul, şi a rămas aşteptând ca pescăruşii să se apropie mai mult de el, ca să-i poată lovi cu piciorul.

O maşină a oprit lângă el.

Un bărbat cu păr brunet ce se rărea spre creştet a ieşit din maşină, a privit spre băiat, s-a întors, a murmurat ceva către şofer, un tip îmbrăcat în blugi şi geacă de piele neagră. Du-te şi ia-ne nişte chipsuri, da – fără sare, nevastă-mea m-a pus la dietă strictă, din cauza tensiunii –, dar cu oţet şi extra-oţet, că mereu rămân nişte bucăţi la fund unde n-ajunge oţetul. Odată rostită comanda, s-a apropiat de băiatul care avea să devină Theo, proţăpindu-se în faţa lui cât era de înalt, cu burdihanul proeminent bombându-se în afară, ca o autostradă de carne moale, şi a proclamat:

— Băiatul lui Mike, corect?

— Nu.

Bărbatul şi-a arcuit ambele sprâncene, deşi poate că încercase să-şi ridice numai una, căci expresia îi rămăsese strâmbă, aiurea, un exerciţiu neîncununat de succes. Un metru şaizeci şi şapte, păr rar şi dat pe spate, lung până la umeri, prins de obicei în coadă, degete acoperite de inele – un craniu, un ochi albastru, un autobuz londonez din argint, două cuţite de aur încrucişate şi o verighetă netedă, cu o gaură ca de ac în partea de deasupra –, insul era tare mândru de propria-i înfăţişare şi trebuia să le reamintească oamenilor asta ori de câte ori uitau să se arate impresionaţi, adică mai tot timpul.

— N-am timp de căcaturile tale, băiete.

— Eu n-am tată.

— Mike zicea că s-ar putea să spui aşa ceva. Nenorocitul părea că nu-i deranjat de chestia asta.

— Cine eşti?

— Mă cheamă Jacob. Sunt un prieten de-al tatălui tău. Noi doi ne ştim de mult timp. A zis să rămân cu ochii pe tine şi să m-asigur că ţi-e bine, că nu dai de belea, că mergi pe drumul cel drept. Naşul tău, eu sunt ăla, sau un fel de unchi pe care-l vezi doar la Crăciun, genul amabil, genul care-ţi dă dulciuri, dar care n-acceptă prostii, nu cum fac alţii, nu cum ar face un unchi de-ăla adevărat – aşa sunt eu. Aşa sunt eu.

— Scuză-mă, eu sunt…

O mână l-a prins pe băiat de încheietură în timp ce încerca să se ridice. Era tocmai mâna care obţinuse scorul maxim în semifinala de darts a Ligii Campionilor Folkestone chiar anul trecut, mulţimea o luase razna, toţi membrii familiei sale aduseseră cu ei mâini din burete cu degete aţintite în sus, către cer, pe care le fluturaseră triumfător, fiul lui îşi pictase special faţa ca să semene cu o ţintă de darts şi nevestica lui îşi făcuse un tatuaj cu tripleta câştigătoare chiar pe…

…în fine, nu mai conta unde-şi făcuse tatuajul, ideea era că, acum, mâna aceea atotputernică îl prinse bine pe băiat.

— Am auzit c-ai făcut cerere să te-nscrii la nivelul A. E bine. Drăguţ. Trebuie să devii un băiat educat. Asta-i tot ce a vrut mereu tatăl tău de la tine şi-ţi promit c-o să am grijă ca lucrurile să meargă bine. Eu unul n-am avut parte de educaţie, chiar am făcut nişte lucruri de pomină, pentru care a fost nevoie de un tip de coloană vertebrală care ţie văd că-ţi lipseşte. E ceva ce-aş dori să aibă şi copiii mei. Universităţi… îţi place vreuna?

— Nu mă vor lăsa să mă înscriu. N-o să ajung niciodată la universitate.

— Fireşte că te vor lăsa, doar că încă nu te cunosc, genul ăsta de atitudine negativistă nu-i sănătos, ascultă-mă pe mine, nevestica mea spune că există o legătură psihosomatică între minte şi inimioară, între…

— Nu pot obţine sprijin material. Fabrica nu va garanta pentru un copil al cărui tată a spălat bani prin intermediul clubului de fotbal.

Cuvintele acelea, liniştite, atent alese, sunt poate prima chestie de adult pe care băiatul care va deveni Theo a zis-o vreodată şi faptul că le-a rostit cu voce tare îl face să-şi dea seama, cu o tresărire bruscă, ce-i străbate tot trupul, că nu va mai fi niciodată copil. Un junghi de durere, un fior de jale pentru ceva pierdut fără zgomot, apoi el adoptă o mină mai aspră şi îl priveşte în ochi pe Jacob Pritchard, observând că acesta îi răspunde printr-un surâs.

— Sponsorizare, pufneşte bărbatul. Mda, sponsorizare. Am auzit de asta. Eşti plătit doi ani la nivelul A şi vreo şase ani dup-aia trebuie să munceşti pentru o bancă? O rentabilitate destul de bună, o dobândă destul de accesibilă, da, tot respectul pentru asta, chiar înţeleg, pe bune, nu-i domeniul meu, dar e-n sensul principiilor mele. Ar trebui să mergi la universitate. Tatălui tău i-ar plăcea asta. L-ar face mândru, i-ar ţine de cald şi l-ar linişti, să ştii. Eu văd ceva la tine. Ghicesc un mare sentimentalism în spatele chipului ăsta stupid şi bolnăvicios al tău, te-aş pupa şi pe buze dacă aş putea, te-aş ţine în braţe ca pe propriul meu fiu, tu şi cu mine, mâncând curcan de Crăciun şi cârnat înfăşurat în felii de bacon, da, aş putea, da, pot, aşa ar trebui să faci. Aşa ar trebui să faci, băiete. La dracu’, chiar aşa ar trebui să faci.

Acestea fiind zise, bărbatul i-a dat drumul băiatului, iar şoferul s-a întors cu chipsurile – fără sare, cu mult oţet, dar fără ceapă, fireşte – şi Jacob Pritchard, regele coastei, scăldat în benzină, sânge şi vin franţuzesc ieftin, s-a întors la maşina lui şi a plecat.

Patru zile mai târziu, de la şcoală a sosit o scrisoare care anunţa că, după o examinare mai atentă, Comitetul de Sponsorizare şi-a schimbat decizia, iar băiatul care avea să devină Theo este bine-venit să participe la cursurile finanţate prin nivelul A şi că trebuie să furnizeze 4 pixuri cu negru, 4 pixuri cu albastru, 5 topuri a câte 250 de coli albe liniate, 6 spire metalice mari, 1 spire metalice mici, 100 de farfurii de carton şi şerveţele şi 16 role de hârtie igienică pentru magazia de consumabile.

În ziua în care el a debutat la nivelul A, Dani Cumali şi-a început ucenicia la fabrica de procesare a peştelui, ce aparţine Cantinei, unde trebuie să aibă grijă de plasele cu maţe de peşte în care sunt crescute muşte pentru a produce viermi ce urmează să fie folosiţi în comerţul cu produse medicinale.

Căci viermele obişnuit e foarte bun la curăţarea rănilor. Viermele consumă doar carnea moartă şi de aceea noi preţuim acest produs secundar ca parte vitală a strategiei noastre de satisfacere a nevoilor consumatorilor, ducând compania spre viitor.

Capitolul 16

Este momentul

Theo nu e sigur dacă ştie cât e ceasul, are sânge pe haine, în păr, pe degete, uneori doarme şi visează la macaroane cu brânză

Helen în zăpadă, în gheaţă, în…

Dani Cumali, aşezată lângă marginea canapelei.

„Binecuvântate fie mâinile ei, binecuvântată fie apa de sub degetele ei, binecuvântate fie pietrele de pe fundul lacului, binecuvântate fie rădăcinile care sapă, binecuvântată fie luna care străluceşte deasupra…”

Rugăciunea tocătorului, psalmodierea condamnaţilor din echipele de lucru ale închisorii, dispare în pic, pic, picul apei ce clipoceşte lovindu-se de ambarcaţiune şi Theo visează.

Cărţile de azi: nouă de spade, cinci de spade, dama de cupe, Marea Preoteasă, trei de monede, valet de baghete, Luna (inversată), Nebunul, Spânzuratul (inversat).

Măcar de-ar şti întrebarea potrivită de pus, aşa Neila ar fi sigură că există un răspuns satisfăcător în toate astea.

Pompa de apă de la ecluza Cassiobridge nu funcţionează şi nimeni nu operează poarta.

Theo e treaz şi se duce la prora bărcii, în timp ce Neila începe să manevreze vinciul, răceala manivelei de metal a acestuia făcându-şi loc prin straturile duble de lână şi bumbac ce-i acoperă mâinile, muşcând până la os, în timp ce ridică ecluza. El deschide gura de parcă s-ar oferi s-o ajute, apoi îşi dă seama că-i o idee prostească şi rămâne pur şi simplu să privească, aşteptând să crească nivelul apei şi să poarte cu ea ambarcaţiunea micuţă până la nivelul superior al canalului.

Spatele Neilei se arcuieşte şi capătă o formă circulară, picioarele-i ţepene ca nişte contraforţi de castel în timp ce se luptă să închidă porţile în urma lor, pregătindu-le pentru cel care va trece după ei. Theo priveşte şi aşteaptă, cu mâinile îndesate în mâneci, tremurând, în timp ce ea revine la bord. Pătrunde pe la pupa, trece apoi pe lângă motor, iar el îşi târşâie picioarele înăuntru, la proră, închizând uşa în urma să.

Mănâncă de prânz şi e
foarte plăcut
mulţumesc, e foarte…
n-am multe, vezi, dar este…

Ai fost rănit. Pe canal. Există un cod pe canal, vezi tu, dar de fapt ceea ce este cu mult mai important pentru mine sunt principiile, simţul…

N-am făcut nimic.

Neila îşi pune lingura în castronul cu supă de roşii instant, se lasă pe spate în scaunul pliant, îşi aşază un picior peste celălalt şi spune: — Dau în cărţi. Le interpretez. Cărţi de tarot. Am clienţi în Leighton Buzzard, iar un pub din Tring organizează o seară a persoanelor cu capacităţi parapsihologice şi vor să particip şi eu. Acum nouă ani, am fost arestată pentru comportament antisocial şi vandalism. Am protestat din cauza închiderii unei biblioteci. Când eram copil, obişnuiam să cântăm „roţile autobuzului” în secţiunea rezervată copiilor, însă majoritatea oamenilor apreciau biblioteca pentru DVD-uri. Poliţia a zis că am distrus o maşină. Aveam pancarte de carton făcute din cutii de suc de fructe. Mi-au dat o amendă de 17.000 de lire sau patru ani la tocător. Am plătit amenda, însă am cheltuit tot ce-aveam. Acum trăiesc pe canal. M-am gândit că o să fie romantic. Uneori este. Îmi petrec majoritatea zilelor gândindu-mă la combustibil şi la apa potabilă. Când îţi spun s-aştepţi afară, aştepţi afară. S-a înţeles?

Poate că înţelegea. El a încuviinţat din cap, o dată, privind-o eu atenţie.

— Unele lucruri se fac mai uşor în doi. Căratul cărbunilor, al apei, al lemnelor, reparaţiile. Toaleta are un rezervor al cărui conţinut trebuie pompat afară. Uneori pompa îngheaţă, aşa că trebuie s-o faci manual. Motorul se strică uneori. De obicei, de vină este filtrul pentru antigel. Mă fac destul de bine înţeleasă, chiar nu ştiu dacă…

Înainte să ghicesc în cărţi, am fost coafeză. În Water Eaton există o femeie care jură că nu va lăsa pe nimeni să-i atingă capul. Are ce povesti. Îmi plac poveştile ei; a fost primăriţă o vreme, odată, cineva a îngropat o vacă cu copitele în sus în grădina ei din faţa casei, în semn de protest pentru un aviz de planificare, sper că vaca murise mai întâi, dar închipuie-ţi efortul. Să iei vaca, să faci rost de camion şi de lopată, să sapi – cadavrul ăla e enorm – şi să pui iarba la loc peste copitele iţindu-se în aer – suntem bine?

Bărbatul a încuviinţat, dar ea a repetat, mai tare, cu o mână lipită de tăblia mesei: — Suntem bine?

Umezindu-şi buzele, Theo a dat iarăşi din cap, mai energic.

— Da. Suntem bine.

— Bun. Ar trebui să termini de mâncat şi să te odihneşti. Când te simţi pregătit, te pun la curent cu elementele de bază ale vasului.

Capitolul 17

Ţâr, ţâr, ţâr, ţâr!
Ţâr, ţâr, te apelează destinul!
Ţâr, ţâr, ţâr, ţâr!

În Tulse Hill, întins pe burtă, Theo se chinuieşte să se trezească şi nu răspunde decât pentru că nu-i recunoaşte numărul.

Dani:

— Theo?

El nu zice nimic, telefonul a înţepenit, respiraţia i s-a blocat, gura i s-a închis şi ea.

— Eşti acolo? Ştiu că m-auzi. Ascultă. Ascultă. Am dat-o în bară. Am dat-o în bară şi acum mă vor… am dat-o în bară.

Nu era vorba despre tristeţe şi compătimire de sine. Ce mai încolo şi-ncoace, adevărul trebuia spus şi gata.

— Eşti acolo?

— Sunt aici, a răspuns el, ameţit de-a binelea.

— Vor veni să mă ia. Trebuie ca tu…

— Nu pot sta de vorbă cu tine.

— Lucy e fiica ta.

Cuvintele s-au aşezat între ei.

Theo s-a uitat în sus, prin toată camera, şi şi-a adus aminte încă o dată cât de mică, de stupidă şi de lipsită de suflet era, întrebându-se de ce se mai deranja să-şi împăturească pantalonii. Asta-l făcea s-o ia razna? Pantalonii puteau fi foarte bine îndesaţi în sertar, până la urmă era suficient spaţiu acolo.

— Lucy e fiica ta, a repetat Dani. E fiica ta.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

O ciocnire a probabilităţilor – o monedă aruncată de o sută de ori aterizează pe partea cu capul de o sută de ori şi totuşi asta nu înseamnă că trebuie să aterizeze şi cu pajura în sus. Medie, mediană, mijloc, numără în sens invers începând cu data naşterii şi poate, un foarte minuscul poate, şi-atunci ce ecuaţie foloseşti pentru acest moment, cum să echivalezi nevoia ei, minciunile ei, adevărul, cum să poţi măcar începe să…

— Nu… nu te cred, a murmurat Theo. Nu te cred.

— N-o să te torn niciodată. Lucy e fiica ta – nu te-aş da niciodată în gât, indiferent ce-ai făcut, nu te-aş da niciodată în gât, dar m-am gândit că poate… e fiica ta. Lucy e fiica ta. E a ta. Am încercat să găsesc un mod de-a o aduce înapoi, iar tu n-ai vrut să m-ajuţi, aşa c-am făcut-o singură. Ascultă. N-am mult timp la dispoziţie. Există o femeie, pe nume Helen, ea a văzut gropile, ea are…

Lucy e fiica ta. O iubesc. N-am mai văzut-o de paisprezece ani şi tot o iubesc, cât de sucită-i chestia asta? M-au ţinut sub observaţie. Nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu mine, dar trebuie să foloseşti căcatul ăla, m-auzi? Trebuie s-o scoţi de-acolo înainte de-a fi prea târziu.

— Dani, nu e…

— O pot dovedi. Pot dovedi c-au distrus-o. Au distrus tot ce se putea. Au distrus lumea. M-auzi? Ştiu că m-auzi. Ştiu că eşti acolo. Ştiu că ştii că-i adevărat. Ai ştiut din clipa în care i-ai aflat data naşterii, ai ştiut, dar pur şi simplu n-ai…

Lucy e fiica ta. E în grija ta acum. Aşa că n-o da în bară.

El a închis ochii.

— Unde eşti?

A mers pe bicicletă din Tulse Hill până la Sidcup. Trenurile se opreau la 23.45 şi o călătorie cu taxiul costa mai mult decât îşi permitea el.

Trebuia să ocolească mult pentru a evita enclava New Cross Gate, urmele pictate de triburi cu vopsea albă pe străzile negre, mirosul de benzină, crăpăturile din asfalt. Unele locuri pur şi simplu nu puteau obţine sponsorizare corporativă, aşa că oamenii renunţau şi gata, dacă nu se poate, nu se poate, nu se vrea, cum o fi – ce să te aştepţi de la milogi, de la cei care se vaită întruna, de la mame care n-ar fi trebuit să rămână gravide, de la taţi care nu mai pot fi recuperaţi, de la drogaţi care trebuie să depăşească singuri situaţia, adică renunţă dracului pur şi simplu la droguri, nu-i chiar aşa dificil, nu-i chiar aşa…

Toată lumea evita enclavele. Uneori, câte un jurnalist mai ciudat voia să intre sau să rămână în faţa porţilor, avându-i pe paznicii înarmaţi în afara razei de acţiune, şi celor disperaţi copii fără familii care să spună că sunt ai lor, hoaşte cărora le plăcea să se ospăteze cu carne de pisică friptă, cei care se târau prin canale şi cei care-şi duceau traiul de zi cu zi la gropile de gunoi, înainte să fie şi ele vândute companiilor care cumpărau eliberări

condiţionate şi acolo să fie aduşi tocători ca să sorteze deşeurile – le plăcea să se furişeze şi să se uite urât la videocamere, iar după feţele ridate şi urâţenia lor brutală era foarte clar că nu mai erau deloc oameni, că acum nu mai ştiau decât să urască intruziunea unor persoane frumoase în vieţile lor fără rost.

— Tu! Lasă jos bicicleta, chiar acum! Dă-te jos, dă-te jos…

Indivizii din Blackheath ieşiseră atât de iute şi de ameninţător pe poarta din oţel armat, cu taserele scoase şi gata să tragă cu ele, încât Theo mai că s-a prăbuşit de pe bicicletă când a sucit ghidonul ca să se ferească de ei, derapând şi căzând rău pe un picior, cu glezna îndoindu-se pe asfalt.

— M-am rătăcit, doar m-am rătăcit, nu sunt… doar m-am rătăcit!

— Actul de identitate!

— N-am niciunul la mine, le-am lăsat acasă, merg în vizită la o prietenă, prietena mea a intrat în travaliu, nu-şi permite să meargă la spital, a intrat în travaliu, m-a întors din drum, vă rog, copilul e al meu, copilul e…

Oare de ce folosea această scuză? Nu ştia sigur, dar era limpede că sunase suficient de convingător, căci bărbaţii l-au condus înapoi până în capătul străzii, arătându-i în ce direcţie se află Sidcup şi, pe un ton mai coborât, i-au urat noroc şi l-au sfătuit să aibă grijă să nu pedaleze prea aproape de comunităţile de dincolo de porţi, mici oaze de bogăţie agăţate de liniile de cale ferată, ca nu cumva cei însărcinaţi cu securitatea să n-o ia personal.

Ziduri în jurul enclavelor care să menţină sălbăticiunile înăuntru; ziduri în jurul sanctuarelor, moşii, vile de lux şi sate împrejmuite, ca să ţină sălbăticiunile afară. Deciziile astea nu avuseseră niciodată legătură cu politicile guvernului. Pur şi simplu aşa funcţionau ele.

Luminile Londrei se întindeau în spatele lui, strălucire acolo unde curentul electric continua să funcţioneze, cercuri de beznă acolo unde consiliul nu şi-a plătit facturile, zone în care firmele de asigurări refuzau să meargă, a căror raţie zilnică obligatorie de curent electric e de şase ore pe zi.

Fulgere de lumină pe marginea drumului.

Un restaurant chinezesc cu livrare la pachet, o pisică aurie aşezată la fereastră şi cu lăbuţa încremenită pentru totdeauna într-un salut fascist.

Magazinele cu băuturi alcoolice, niciodată închise, doi băieţi rămaşi afară şi încercând să-şi adune curajul ca să şterpelească o pungă cu chipsuri.

Scotocitori prin pubele, căutând prin grămezile de gunoaie şi prin sacii

de plastic ce dădeau pe dinafară, în căutare de chestii pe care să le ardă, vândă, topească sau transforme în altceva.

Un bărbat a trecut în fugă pe mijlocul străzii în timp ce el pedala pe ultima bucată de drum rămasă până la ieşirea spre Autostrada M20 şi s-a aruncat spre bicicletă – o clipă, lui Theo i s-a părut că insul era suferind, că avea nevoie de ajutor, şi a derapat ca să evite să-l lovească şi abia atunci i-a văzut pe ceilalţi doi inşi venind spre el, unul pe o bicicletă joasă pentru acrobaţii ce se hurduca violent pe şosea, celălalt pe jos, alergând către el ca să-i înşface ghidonul, şi cu un mârâit de furie neaşteptată a apăsat şi mai puternic pe pedale şi l-a lovit cu piciorul drept în piept pe bărbatul care pedala pe lângă el, depăşindu-şi urmăritorii la câteva străzi mai încolo şi dispărând în noapte, împins în spate de vânt.

În jurul enclavei în care locuia Dani Cumali nu exista niciun zid, ci doar trei femei ce păzeau intrarea, ghemuite pe o bancă plină de crăpături aşezată la şoseaua principală, în apropierea unei bariere din lanţ ruginit atârnat între doi stâlpi pentru iluminatul stradal, ţinând lanterne în mâini. Când s-a apropiat, una dintre ele i-a băgat o lumină în ochi, mormăind: — Cine eşti?

— Mă numesc Theo. Am venit pentru Dani Cumali.

— Ăsta-i un loc pentru femei. Bărbaţii nu intră aici.

— Sunt prieten cu Dani.

— Ăsta-i un loc pentru femei! a repetat ea, mai tare, mânioasă. Ăsta-i locul nostru!

— Ea m-a sunat. A zis că-i ceva urgent. Apoi, simţindu-se aproape ruşinat: Are o fiică.

Scântei în ochii lor, un pufnet.

— Aşteaptă aici.

Femeile s-au strâns una în alta, cu capetele unite ca petalele adunate ale unei flori cu ghimpi, după care s-au desprins, s-au întors la Theo şi s-au răstit: — Ai telefon?

— Da.

— Dă-ncoa’ telefonul, portofelul. Avem noi grijă de bicicletă. Le primeşti ’napoi când termini.

— Ea m-a sunat, e…

— Eşti surd? Le păzim noi.

Theo a şovăit, apoi a descălecat, a lăsat-o pe femeie să-i ia bicicleta de ghidon şi i-a înmânat telefonul şi portmoneul. Femeia i-a indicat o alee din

dale de piatră ce ducea către un şir de clădiri gri, joase, din beton.

— Cumali. E acolo, cu ofiliţii şi cu cei ce muşcă. Încearcă să nu faci zarvă mare, da?

Theo a încuviinţat din cap şi a urmărit linia trasată de degetul ei.

I s-a părut că aude şoapte în spatele său, murmure ridicându-se către pata albă de dincolo de nori, înapoia cărora se adăpostise luna. Binecuvântată fie lumina lunii strecurându-se în cuşcă, binecuvântaţi fie ţesătorii şi spărgătorii, binecuvântată fie mama care umblă pe muntele de piatră, binecuvântat fie…

A văzut o terasă betonată în faţa clădirii joase şi lungi din beton, cu acoperiş metalic, în care locuia Dani. Câteva ghivece de plastic crăpate adăposteau rămăşiţele unor arbuşti cenuşii şi rarele explozii ale unor gălbenele. Cineva se deranjase să măture într-un colţ frunzele căzute din copacii din jur, însă făcuse o treabă de mântuială, aşa că, încet-încet, acestea erau suflate înapoi de vânt. Un gard viu din lemn-câinesc delimita spaţiul dintre uşile cu geam jivrat ale fiecărui bloc de apartamente. Puţine lumini mai erau aprinse. Un generator huruia undeva în spatele pereţilor joşi, impregnând aerul cu miros de motorină.

Theo a găsit uşa lui Dani datorită luminii proiectate de blocul-turn de vizavi. La parter, un geam de sticlă înalt, întunecat; un steag atârnat peste el arăta imaginea decolorată a unei girafe, vopsite în galben şi portocaliu, ce se îndepărta de un soare pe cale să apună, cu capul plecat spre pământ.

O lumină strălucea slab la primul etaj, pâlpâind dincolo de o fereastră întredeschisă, de la o veioză îndreptată spre camera iluminată. Un braţ a trecut prin dreptul luminii, aruncând pe perete o umbră în formă de tentacul, înainte de-a dispărea cu iuţeală în beznă. Theo a bătut foarte uşor în uşa de la intrare. A bătut apoi ceva mai tare şi i s-a făcut frică instantaneu, a privit în jur întrebându-se pe cine trezise zgomotul acela. Nu s-a mişcat nimic, nu s-a mişcat nicio umbră. A întins braţul să mai bată o dată, însă licăritul unei lumini i-a atras atenţia. Lumina a dispărut. O clipă mai târziu, s-a ivit iarăşi, un pătrat albastru-alburiu în mijlocul încâlcelii din tufişul de lemn-câinesc. Un telefon, deranjat de prezenţa lui, lipit de reţeaua de rămurele care-l susţineau, alunecând în jos implacabil. Mişcarea iscată de alunecarea lui lentă prin gardul viu declanşase un senzor, care deschidea şi închidea ecranul. Putea zări gaura pe care acesta o săpase deja, lăsând în urmă frunze sfâşiate şi lemn rupt. Părea ca aterizase cu destulă forţă în gardul viu. Pesemne că nu se afla de prea mult timp acolo. A ezitat, apoi a băgat mâna

în gardul viu. Ecranul era blocat, pe el fiind vizibilă urma unsuroasă lăsată de un deget mare murdar. L-a întors pe toate părţile, a aruncat o privire în jur şi s-a întrebat dacă era vreun test, fără să-şi dea seama ce fel de test ar putea fi, apoi a băgat telefonul în buzunar şi, mişcându-se ceva mai repede acum, simţind cum inima i-o ia razna şi cum îl încearcă ameţeala, a împins uşa de la intrare, încercând să vadă ce se-ntâmplă.

S-a deschis la atingerea clanţei, printr-o împingere uşoară. A păşit înăuntru, simţind miros de bere uscată şi lipicioasă, lenjerie umedă şi fum de ţigară. Odinioară, aici trăise o familie, cu doi părinţi, doi copii, poate chiar trei dacă se înghesuiau. Acum, fiecare încăpere era împărţită, cu lacăte puse pe uşi, nouă oameni folosind aceeaşi toaletă. Oamenilor le plăcea să spună că aici veneau milogii, rebelii care nu fuseseră în stare să obţină o slujbă şi care trăiseră din mila statului, înainte să intre în joc Compania şi să înceapă să rezolve lucrurile, în stil capitalist, asigurându-se că indivizii care nu se străduiau nu obţineau nimic.

Nimeni nu recunoştea că enclavele adăposteau gunoieri, menajere, chelneri, portari, uşieri, oameni care puneau marfă pe rafturi, îngrijitoare care ştergeau bătrâne la fund, şoferi de autobuz şi asistente medicale prea săraci ca să-şi permită să trăiască altundeva. Compania era de părere că fiecare trebuie să facă o alegere. Şi trebuie să alegi succesul.

Din spatele clădirii se auzea un acord de chitară, de la o femeie care cânta pentru sine. Pe sub uşa acesteia răzbătea pâlpâirea unei raze de la o lumânare. De sub o uşă din stânga se strecura lumina slabă, cenuşie a unui televizor, mergând în noapte pentru cuplul adormit cu braţele şi picioarele înlănţuite, pe salteaua jerpelită. Theo a urcat pe scări pipăind în jur, mocheta lăsând locul linoleumului, care, sub picioarele lui, scârţâia ca un şobolan artritic. O lumină ieşind pe uşa de la primul etaj, dincolo de care se auzea un glas de femeie şoptind ceva la telefon. S-a apropiat încet, a bătut o dată, abia atingând palul vopsit cu nodurile degetelor. Niciun răspuns, însă uşa nu era nici încuiată, nici n-avea lanţul pus, iar glasul femeii continua să se audă, aşa că el a împins uşa şi-a deschis-o.

Femeia dinăuntru era înaltă, neobişnuit de înaltă chiar, cu păr scurt şi blond tuns astfel încât să-i cadă pe-o parte a feţei. Avea pe ea un tricou negru, blugi negri şi în picioare cizme de cauciuc roşii. Braţele îi aveau carnaţia fermă asigurată de exerciţii fizice uşoare, avea gâtul lung, fără bijuterii, ochi cenuşii, buze golite de culoare, la ureche ţinea apăsat un telefon, iar în cealaltă mână, un pistol de 9 milimetri, cu amortizor. Stropi

de sânge îi pătau faţa şi pielea goală, probabil că şi hainele, deşi Theo nu era sigur. O pată mai mare, formată din sânge şi fragmente de creier, acoperea peretele din spatele patului de o singură persoană, neglijent făcut, aşezat pe mijlocul camerei, iar sângele acela cald încă se scurgea pe podea. Două picioare se iţeau din spatele patului, în partea de cameră opusă uşii. Erau goale. Puteau aparţine oricui. Îi aparţineau lui Dani.

Al cărei chip el nu-l putea vedea.

Deşi nici nu credea că ar mai fi rămas mare lucru de văzut din el.

O bucată mică de materie cerebrală cenuşie, aşchii de os alb, sânge purpuriu strălucitor, nu mai mare decât o bilă metalică de flipper, plescăi şi se desprinse fără ajutor, datorită propriei greutăţi, din locul unde se lipise de zid, împrăştiindu-se pe noptieră. Şifonierul, a cărui uşă atârna doar într-o balama, era deschis. Pe mâner se zărea urma unei palme însângerate. Hainele fuseseră smulse de pe umeraşe şi zăceau împrăştiate pe jos. O seringă mică, goală, se afla pe cearşafuri, având prins de ea un ac minuscul. Un laptop stătea deschis, cu ecranul albastru aprins, ademenitor.

Femeia cu pistolul i-a zâmbit lui Theo, care rămăsese în uşă, cu o licărire de recunoaştere, nu de familiaritate, a unei situaţii delicate ce avea nevoie de rezolvare, a înclinat puţin pistolul, nu într-un mod ameninţător,

cerând un moment de răbdare în timp ce îşi încheia discuţia la telefon, îmi pare foarte rău, da, foarte nepoliticos, dacă nu vă deranjează să aşteptaţi un pic…

Apoi a zis:

— Da. Da. A spus pe litere un cod poştal, câte una pe rând: Sierra, ecou… da, ecou…

Theo a rămas în uşă, în timp ce lumina singurei veioze de pe noptieră îi ajungea la picioare şi la genunchi, înainte de-ţi dispărea în umbra din spatele său.

— Omucidere. Da, corect. Da, eu sunt ucigaşa. Nu, pe voi v-am sunat primii. Da, pot aştepta. În cât timp estimaţi că ajungeţi? E-n regulă. Mulţumesc. Sigur că pot să aştept. Mersi.

Acestea fiind zise, a răsucit telefonul pe partea cealaltă, l-a apăsat în umărul ei astfel încât să nu se mai audă ce spune, a înclinat capul într-o parte şi, zâmbindu-i lui Theo, a adăugat: — Îmi pare foarte rău – poliţia e deja pe drum. Acum, dacă poţi face ca un bâtlan, o să ai toată atenţia mea într-o clipită.

Theo stă în uşă, întrebându-se cum face un bâtlan. Cu un picior săltat în

sus, cu unul în apă, încremenit în loc, în timp ce încearcă să prindă un peşte.

Femeia şi-a reluat convorbirea telefonică:

— Ahaaa. Ahaaa. Da, două în cap, două în piept. Niciun martor, dar cineva doar ce-a… Ah…

Theo a plecat.

Trei femei aşteaptă la intrarea pe proprietate, una îi ţine bicicleta, telefonul, portmoneul.

— Te-ai mişcat iute, a zis ea.

— Dani e moartă, a răspuns el, luându-şi bicicleta.

— Tu ai omorât-o?

O licărire de furie, însă adânc îngropată, ascunsă în spatele resemnării şi-al anticipării. Se întâmplase şi gata.

— Nu. Ucigaşa e încă acolo. Tocmai a sunat la poliţie.

— Futu-i. O să mă omoare mama dac-o trezesc poliţaii în noaptea asta.

— Mersi că ai avut grijă de bicicleta mea.

— Poliţaii, pe bune?

— Da.

— Şi Dani e moartă? Ah, e cea mai de căc…

Theo pe bicicletă, pedalând în noapte.

Acolo sunt străzile,

acesta e oraşul,

acestea sunt beznele care par să ameninţe, dar care se dovedesc a fi pur şi simplu goale, un loc în care aşa sună creierul atunci când o bucăţică din el se desprinde de pe perete, *pac*, şi cade, *pleosc*, pe mochetă. Dacă podeaua n-ar fi fost acoperită cu mochetă, poate c-ar fi sunat altfel şi dacă cineva îşi dă osteneala s-o cureţe, pesemne că va folosi un aspirator, ceva construit special ca să poată îndepărta bucăţelele uscate, practic e ca şi cum ai curăţa carne, dar chiar că ai nevoie de o mochetă nouă, şi acesta e bărbatul pe nume Theo, pedalând mai departe, către centrul universului, acestea sunt timpuri în care noaptea este,

acestea sunt cuvintele care

bang! Cine s-ar fi gândit că pistolul nu-i încărcat cu gloanţe oarbe până la urmă şi pleosc jos, el merge mai departe răsuflând, răsuflând fără să răsufle, nu mai e vina ta, ştii că nu-i vina ta că

astăzi e ziua în care Dani şi-a dat seama că visurile sunt pentru copii,

ştirea când guvernul a anunţat că marile corporaţii conduc mult mai bine decât angajaţii civili şi că ar fi mai bine pentru toată lumea ca prim-ministrul să se ocupe de treburi mai importante, precum precum,

păi, de orice a rămas după ce profesorii, doctorii şi judecătorii au dispărut, acesta este visul în care Theo continuă să-şi viseze tatăl murind, deşi el n-a fost acolo, el n-a văzut niciodată tot ce-şi imaginează despre închisoare şi finalul.

Acesta este Theo, la trei dimineaţa, îndepărtându-se pe bicicletă de la locul unei crime, întrebându-se de ce nu plânge.

Acesta este Theo, la trei dimineaţa, zăcând treaz pe o ambarcaţiune ce se îndreaptă către nord, în spatele draperiei ce-l separă de gazda lui, o străină care i-a făcut ceai şi nu i-a pus nicio întrebare, iar acum el îşi acoperă faţa cu palmele ca să-şi ascundă ochii şi varsă lacrimi în tăcere, aşa cum cad picăturile de apă în timpul unei ploi de vară.

Capitolul 18

Când băiatul care va deveni Theo mai avea şase luni până să absolve cursurile de la nivelul A, profesorul de studii agricole i-a spus:

— Să ştii că tu chiar ai putea ajunge cineva, chiar ai putea… ai putea… ai putea face contabilitate pentru Cantină! Sau să lucrezi în divizia de logistică sau în departamentul de management, ai putea deveni un jucător important, un jucător cu adevărat important în lumea distribuţiei de semipreparate pentru microunde, dacă ai munci din greu, ai putea chiar candida pentru un post de consilier în cadrul unei corporaţii, dacă ai continua să toceşti aşa, ai putea obţine o casă superbă cu trei dormitoare şi două băi, două băi, asta chiar e ceva ce să-ţi doreşti, chiar e ceva!

Şi, trei zile mai târziu, profesorul lui de matematică i-a zis:

— Scapă de-aici. Scapă de-aici cât mai poţi. Eşti tânăr. Mai ai o şansă să trăieşti. Încă poţi fi liber. Ştiu că tatăl tău a fost… dar tu nu eşti la fel, nu trebuie să fii… ai un talent care te-ar putea ajuta să pleci şi să fii…

Stând pe plajă alături de Dani Cumali, uitându-se la apa ce se retrăgea pe pietriş, nisipul un pic mai închis la culoare sub apa transparentă, un sunet ca de cleşti de crabi plimbându-se pe un craniu, în timp ce apa oceanului se unduia, a rostit:

— M-am gândit să mă-nscriu la universitate!

Iar Dani s-a uitat la el şi a izbucnit:

— Ăsta-i cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată. Chiar crezi cu adevărat că te-ar primi? Uită-te la tine, de unde o să faci rost de bani? De unde o să primeşti referinţe, ce dracu’ crezi c-o să faci de-acum încolo? Nu poţi scăpa de-aici, n-ai cum să scapi de-aici…

Apoi s-a oprit, a privit marea şi a ştiut că toată apa din lume n-ar putea spăla duhoarea de maţe de peşte, de inimi, de ochi, de capete, de pieliţe şi de solzi de pe pielea ei şi că viermii pe care-i lăsau să cadă în sacii de colectare aşezaţi sub plase aveau să cureţe rănile bogătaşilor aflaţi în locuri îndepărtate, foarte îndepărtate, şi că ei n-avea să-i fie reînnoit contractul şi că visurile erau pentru copii, iar ea era deja adult acum. Adulţii pur şi simplu îşi văd de treburile lor. Ei merg mai departe – asta înseamnă să fii adult. L-a înconjurat cu braţele pe băiatul care avea să devină Theo şi i-a spus:

— Ar trebui s-o faci. Cred că sună grozav. Aş vrea să pot veni cu tine.

Iar el a ţinut-o strâns şi, împreună, au privit marea.

N-a fost surprins să-l găsească pe bărbat stând în scaunul favorit al mamei sale. Mama îl detestase întotdeauna pe Jacob Pritchard, fiind convinsă că exercită o influenţă negativă, o influenţă foarte, foarte negativă, era vina lui că…

Dar ajutorul ei social încetase să mai vină pentru că era aptă de muncă (deşi n-ar fi angajat-o nimeni), şi dacă n-o angaja nimeni din Shawford trebuia pur şi simplu să caute în altă parte (deşi n-avea unde în altă parte să se ducă), însă, cumva, continuau să supravieţuiască, plăteau gazul, plăteau curentul electric şi vrei să ai grijă…

…şi-acum uite-l pe Jacob Pritchard, învârtind între degetele lui acoperite de inele bibeloul de sticlă preferat al mamei, o lebădă cu baza vopsită într-un albastru ca al norilor. Se povestea că, odată, un olandez care aducea benzină peste Canalul Mânecii încercase să-l tragă pe sfoară, iar picioarele lui ajunseseră tocmai pe plaja din Lowestoft.{6}

— Deci, a zis el gânditor, în timp ce Theo şi-a lăsat ghiozdanul jos şi s-a aşezat tăcut pe scaunul din faţa lui. Am auzit că vrei să faci ceva cu viaţa ta. Un amic de-al meu spunea că Oxfordul e cel mai tare, dar dacă vrei să mergi undeva unde sunt mai puţini labagii, n-am nimic împotrivă. E alegerea ta, băiete. Alegerea ta.

În ziua următoare celei în care băiatul a împlinit optsprezece ani, a fost deschis un cont bancar pe numele său.

Tatăl lui îşi ţinuse mereu gura în privinţa chestiei care-l băgase la pârnaie. Deşi Jacob Pritchard nu era implicat în genul ăla de lucruri, nu furturi, mai ales nu acele mici pilule albastre pentru…

păi, ştii tu…

el respecta un om care avea grijă să nu ciripească.

Respectul era important pentru oameni. Într-o zi, când băiatul lui Mike va creşte mare, va înţelege şi el chestia asta.

Dani l-a condus la trenul de Londra, iar el avea în buzunar biletul care avea să-l ducă de acolo la Oxford.

Fata n-a rămas pe peron după ce el s-a suit în tren; exista un tip nou cu care urma să se uite la televizor, însă acum simţea că-i important să fie

acolo, ca să-şi ia la revedere, ca să-i spună că are o moacă de idiot şi să refuze categoric să plângă.

El i-a trimis e-mailuri, fireşte, în primele săptămâni.

I-a povestit despre facultate, cursuri, despre oamenii pe care-i cunoscuse acolo. Băiatul din camera lipită de a lui se numea Theo Miller şi era incredibil de şic, dar şi amabil totodată, adică un copil amabil, doar că niţel cam… ştii tu…

Dani îi răspundea câteodată. Cunoscuse şi ea un tip, un tip de treabă, chiar de treabă. Ucenicia ei avea să se încheie; nădăjduia să i se ofere un contract cu normă întreagă sau măcar unul pe perioadă determinată, poate chiar unul de doar şase luni, departe de departamentul cu produse din peşte, poate într-un loc mai bun, unde să se ocupe de împachetat.

După un timp, e-mailurile lui au început să sosească ceva mai neregulat, pe măsură ce avea mai mult de muncă.

Fata a încetat să-i răspundă.

Nu i s-a oferit un contract de muncă la ambalări.

Un contract pe o perioadă fixă, de trei luni, paisprezece ore pe săptămână, în care trebuia să facă curăţenie de la 5 la 7 seara.

Îşi suplimenta venitul muncind la cafeneaua locală de la 8 dimineaţa la 4 după-amiaza, iar asta o salva cumva. Iar o dată, a mers la cursul organizat de biserica locală, unde se făceau bijuterii din chestii reciclate adunate de pe plajă, pietricele, dar şi cioburi de sticlă aduse de apă la mal şi bucăţi de plastic şi de metal şi alte lucruri, şi ea şi-a zis că i-ar plăcea să facă asta, poate ca hobby. Dar să găsească şi timpul necesar era chiar dificil, căci oamenii se întâlneau la 7.30 seara şi uneori ea nu termina munca înainte de 7.10, iar acolo se făceau verificări inopinate, pentru ca angajaţii să nu părăsească mai devreme clădirea, ceea ce putea dura douăzeci de minute, deci când ajungea la biserică, totul se termina şi…

Dacă Theo a observat sau nu că ea nu-i mai răspundea la e-mailuri, atunci când acestea soseau

şi soseau destul de rar

el n-a spus nimic.

I-a zis că se gândeşte să se înscrie la clubul de canotaj, dar că probabil, până la urmă, chestia asta nu i se potrivea. Tipii care făceau aşa ceva, ei bine, o făceau de foarte mult timp, iar el nu practicase deloc sportul ăsta – deşi se descurca să manevreze o canoe –, dar se părea că ei nu considerau că ar fi totuşi suficient; îi lipsea atitudinea.

Atitudinea, vezi tu, atitudinea era…

şi Theo

adevăratul Theo Miller, băiatul din camera de-alături, râdea şi spunea:

— Dă-i dracului! Dă-i dracului! Haide, ştii şi tu că am dreptate. Dă-i dracului! Hai să bem gin.

Poate că-şi subestimase vecinul şi până la urmă el avea dreptate.

Capitolul 19

Pe canal, Neila a zis:

— A, deci ai mai navigat.

Theo i-a răspuns:

— Am crescut lângă mare. Bine, nu făceam prea multe pe acolo, tata conducea clubul local pentru tineret, ocupându-se mai mult de fotbal, dar şi de navigat uneori, cu toate că de fapt activitatea principală era spălarea banilor. Adică… cel mai mult. Cred că totuşi îi plăceau copiii. Îi antrena pe cei mai mici de unsprezece ani. Copiii se descurcau bine şi…

O vreme, au stat amândoi în spatele ambarcaţiunii, Neila supraveghindu-l pe Theo în timp ce el ghida vasul prin meandrele domoale ale canalului în direcţia ecluzei Marsworth. După dezbateri îndelungi, au scos bandajele pline de sânge care îi presau coastele şi, pentru prima dată, Theo a văzut cusăturile făcute de femeie şi a rămas privindu-le lung, înainte de a murmura, în final, uşor verzui în obraji: — E cumva… aţă de culoarea albăstrelelor?

Neila şi-a mutat iute privirea de la aţa ce-i ţinea bărbatului carnea laolaltă către broderia de pe perete şi a înghiţit în sec.

— Da. Păi, foloseşti ce-ai la îndemână, nu-i aşa?

La Marsworth, au acostat pe timpul nopţii vizavi de pompa de apă, iar Neila a învârtit maneta, însă n-a curs apă deloc, ci doar puf, puf, puful aerului şi al gheţii aflate adânc în maşinăria de fier, aşa că l-a anunţat: — Se pare că nu vom face duş. Cel puţin o vreme.

Au mâncat felii de pâine cu gem şi margarină, iar Theo a rămas în partea din spate a vasului, înfofolit în haina străină, din lână, prea mare pentru el, trasă peste puloverul cenuşiu plin de pete de sânge, purtând două perechi de ciorapi şi o pereche de izmene pe sub pantalonii de trening. Puţea, dar la fel puţea şi femeia, iar după o vreme ajungi să te obişnuieşti cu asemenea lucruri.

Iar când a răsărit soarele, au început să urce printre ecluze, îndreptându-se spre est, unde canalul se ramifica, apoi Neila a deschis şi a închis porţile ecluzelor, iar el a rămas cu o mână pe cârmă, şezând pe un mic taburet de lemn şi aşteptându-i ordinele, şi era…

…date fiind împrejurările…

mai uşor în doi decât de unul singur, iar ea nu şi-a mai amintit când trecuse ultima oară de Marsworth atât de iute.

Hector naviga acum către Northampton.

Timpul pe apă este…

Neila ar încerca să demonstreze că este cel mai pur timp care ascultă doar de legile naturii.

Zori, amurg

Iarnă, vară

Este vremea în care trebuie să faci lucrurile ce trebuie făcute. Nu este o vreme pentru şedinţe conferinţe apeluri telefonice mesaje e-mailuri navetă întârzieri jogging asumări de obligaţii eşuări număratul secundelor până la Până când orice părea atât de important la un moment dat s-a sfârşit.

La Bletchley, Neila a bălmăjit:

— Compania trage sforile… adică aşa a procedat dintotdeauna ce-ai de gând să faci în legătură cu asta pur şi simplu aşa…

A văzut expresia de pe faţa lui Theo, s-a oprit din vorbit şi s-a simţit ciudat de stânjenită.

La aproape un kilometru mai departe, trei bărbaţi şi o femeie veneau din partea opusă pe o ambarcaţiune enormă acoperită cu prelate, iar când au trecut unii pe lângă alţii, femeia a încetinit şi a strigat peste apă: — Mergeţi spre Milton Keynes? Nu-i nimic acolo. Au închis pârtia de schi şi nici meciuri de hochei nu se mai organizează. Vacile din intersecţiile cu sens giratoriu au fost luate şi vândute unui tip care deţine diverse. Acum, în afară de adăposturi, n-au mai rămas acolo decât tocători, copii şi isterici, şi-i împuşcă pe străini. Nu vreţi să mergeţi la Milton Keynes. Dacă vă duceţi, dac-o vedeţi pe fiica mea, spuneţi-i că n-am vrut să-i zic lucrurile pe care i le-am zis. N-am vorbit serios. De vină sunt medicamentele. Va-nţelege.

Neila a zâmbit şi nu i-a răspuns, iar Theo a mers înăuntru şi şi-a verificat bandajele în locul în care începuse din nou să sângereze, dar nici măcar nu s-a deranjat să şi le schimbe, căci nu voia să facă mare caz din asta.

Capitolul 20

Acestea sunt ritualurile din viaţa lui Theo: Trezire, jogging, 10 kilometri sâmbăta, ţinându-se pe urmele unui grup de alergători din parc ce se cunosc oarecum unul pe altul suficient de vag cât să-şi zâmbească unul altuia, dar nu suficient de bine cât să se întrebe cum îi cheamă.

La muncă pe bicicletă

crimă viol incendiere abuz neglijare neglijenţă conspiraţie fraudă…

Serile, se oprea la supermarketul din Balham. Nu mergea des acolo, însă găsea ingrediente care nu existau în alte părţi şi-şi umplea coşul până la refuz şi se căznea să se întoarcă la doamna Italiaander cu viteza a doua, pufăind şi icnind prin traficul blocat ca să ajungă acasă şi să-şi facă

peşte fript cu ardei roşii

rizoto cu lămâie şi ciuperci salată cu brânză feta friptă şi măsline negre vinete şi roşii coapte cu oţet balsamic După ce s-a mutat aici, Theo şi-a făcut griji că va acapara bucătăria, aşa că încercase să-şi pregătească fiecare masă cât mai iute posibil şi să nu ocupe deloc spaţiu pe blatul de gătit lung şi negru. După o vreme, şi-a dat seama că era singurul rezident căruia îi plăcea să gătească. Marvin consuma mâncăruri încălzite la cuptorul cu microunde şi hrană la pachet – produse de-ale Cantinei, bineînţeles. Theo încercase să-i spună de unde provin acestea, despre Shawford şi despre mare, însă lui Marvin nu părea să-i pese.

Doamna Italiaander trăia mâncând acelaşi fel de mâncare în fiecare zi, care consta din două felii de pâine prăjită integrală cu seminţe, fără unt, o ceapă tăiată în două şi coaptă în cuptorul cu microunde, două felii de somon afumat, o jumătate de cutie de iaurt, câteva fâşii de ţelină, cu humus doar în zilele de marţi şi vineri, şi o jumătate de sticlă de vin rozé.

Nikesh îşi făcea curry cu pastă de la borcan, peste care turna chili şi o lingură de sare.

La fiecare şase-şapte săptămâni, Theo gătea pentru toată lumea, deşi nimeni nu mânca la aceeaşi oră, iar contractul îi era reînnoit de fiecare dată de la sine. Doamna Italiaander îi şoptea că-i era aproape ca un fiu şi-i cerea să nu-i zică băiatului ei că simţea astfel.

Uneori, când ploua sau voia neapărat să vadă ceva, Theo mergea la cinema. Un cinematograf de artă local instalase în pivniţă ecrane şi puteai

urmări documentare din arhiva sa, la un preţ nu mai mare decât cel al unei ceşti de cafea pretenţioase. Odată, rămăsese încuiat acolo, după ce îngrijitoarea nu-l observase cum stă ghemuit în nişa lui, urmărind un film despre păsările de pradă din Patagonia.

În prima duminică a fiecărei luni, ajuta grupul de grădinărit al comunităţii locale să pună jardiniere în colonie, iar într-o zi din aprilie împărţise lopeţi alături de o femeie pe nume Celeste, care se arătase amuzantă şi isteaţă şi frumoasă şi Theo nu avea mulţi prieteni

…dar ea îşi verificase horoscopul în dimineaţa de după ce-l întâlnise şi fusese avertizată că Saturn introducea un aspect nedorit, iar el era Taur şi ea nu voia să se pună contra astrelor. Dar cine ar fi dorit?

S-au întâlnit din nou la reuniunea lunară a grupului de grădinărit şi şi-au zâmbit unul altuia, însă ideile trăsnite şi veselia pe care el le găsise încântătoare data trecută i se păreau acum infantile şi foarte, foarte enervante.

În dimineaţa de după noaptea de dinainte…

Pesemne că Theo adormise, căci s-a trezit şi a început să ţipe, capul îi ţipa. Citise mai demult despre o chestie, un sindrom al capului care explodează, în care capul practic nu-ţi explodează, dar simţi că urmează să facă bang bum o bombă ţi se declanşează în ţeastă

E FIICA TA!

Apoi s-a culcat la loc şi s-a trezit ruşinat de faptul că a dormit, că n-a rămas treaz din cauza imaginii cu faţa/creierii/sângele lui Dani, a vinei de-a…

…a unor lucruri din cauza cărora ar trebui probabil să se simtă vinovat, n-a fost sigur, sperase să găsească măcar o anumită limpezime, dar chiar şi aia era…

A dormit îmbrăcat cu aceleaşi haine, cu faţa în jos, lăsând o băltoacă mică de salivă pe perna pe care se prăbuşise. Cu douăsprezece ore în urmă, Dani Cumali trăia; acum e moartă, iar pe Theo îl dor coapsele de la pedalat şi stă întins în pat complet treaz cu exact două minute înainte să-i sune alarma, iar capul îi este…

În vreme ce se ivesc zorile, durerea deja se estompează.

Trecerea cenuşie a unei zile mohorâte printr-o lume neschimbată.

Priveşte pe fereastră.

Grădina din faţa casei doamnei Italiaander e alcătuită aproape în

întregime din tufe de trandafir, care nu înfloresc niciodată, şi din plante de ricin. Când se enervează din cauza familiei, ameninţă că o va transforma în ricin pentru petrecerea de Crăciun cu adevărat apocaliptică. A citit despre asta pe internet. Nu-i chiar aşa de greu…

Altfel, lumea merge mai departe.

Copiii sunt zoriţi să se dea jos din pat lapte în castroane cu cereale duşuri aburi

căldură pe muşchi obosiţi, oftat de uşurare legatul şireturilor

verificarea telefonului

huruitul tomberonului de gunoi până la stradă

mirosul autobuzului

şuieratul uşii pneumatice

Dani Cumali e moartă şi lumea merge mai departe.

La fel şi Theo Miller.

Capitolul 21

Theo a luat trenul până la serviciu, apoi şi-a amintit imediat de ce nu făcea asta niciodată şi cât de mult o detesta.

A întârziat cinci minute. De obicei, o întârziere îţi aducea un loc pe Peretele Productivităţii, unde erau expuse pozele angajaţilor făcuţi de ruşine pentru că nu s-au ridicat la înălţimea standardelor departamentale. Oricum, Theo nu întârzia niciodată, absolut niciodată, şi în locul obişnuitei mustrări nu a primit decât un e-mail generat automat, care îl informa că i se tăiase o oră, şi un ciocănit îngrijorat în uşă, din partea secretarei lui Edward, El, care l-a întrebat dacă totul e-n regulă.

— Sunt bine. Cred că am luat o răceală.

— Ah, da… a murmurat ea şi s-a repezit imediat la gelul antibacterian pe care-l păstra în sertarul de jos al biroului.

Cuvinte pe ecran.

bătut până la moarte cu un fier de călcat călcată cu maşina, apoi călcată din nou cu maşina de trei ori, el a trecut cu maşina până ce ea a scăpat copilul de la fereastră

el pretinde că nu şi-a dat seama cât de tare loveşte până când a fost prea târziu un cuţit de bucătărie, relaţia se deteriorase deja de Când calendarul lui Theo a piuit, aducându-i aminte de şedinţa săptămânală de eficacitate a echipei, mai că a izbucnit în râs.

S-a aşezat în spate.

S-a străduit din răsputeri să nu adoarmă.

S-a întors la birou.

A uitat să-şi mănânce prânzul.

I-a dat foc după terminarea cursurilor pentru că a făcut-o grasă

sugrumată după ce-a refuzat să ia în considerare propunerea de-a se mărita cu bărbatul din blocat între pătuţ şi perete s-a sufocat, şiţa murit taxa pentru ancheta poliţiei: 7891,56 lire (fără TVA) contribuţia pentru responsabilitate socială: 81.000 de lire taxa pentru evaluarea victimei: 128.918 lire nr. de animale de companie rămase de la decedată: 3

valoarea animalelor de companie: 5680 de lire costul relocării animalelor de companie: 675 de lire Dar, hei! Pisicile fuseseră deja sterilizate, altfel s-ar fi adăugat 240 de lire la despăgubirea pe care ucigaşul trebuia s-o

plătească, nu putem lăsa pisici nesterilizate să umble pe-aici, ar însemna…

Copiii de întreţinut rămaşi în urma decedatei: 1

Vârsta copilului: 7

Valoarea adăugată pentru minorul de întreţinut: 18.900 de lire, plus 2715 lire, deoarece copilul şi-a văzut mama murind şi astfel va avea nevoie de consiliere psihologică obligatorie cu un tutore recomandat care va taxa…

va taxa…

va percepe o taxă echivalentă cu…

pe oră, stabilită la…

Theo şi-a dat seama că se uita în gol şi-a tresărit atât de tare, încât şi-a răsturnat de pe birou cana de cafea goală.

Cana s-a rostogolit pe podea, toarta s-a rupt, dar restul a rămas întreg. A ridicat uşor toarta şi a înfăşurat-o într-un şerveţel de hârtie pe care l-a pus în rucsac. Poate că va izbuti să o lipească la loc. Cu superglue sau cu adeziv pentru faianţă ori cu… ceva. Probabil cu adeziv Gripfill.

E-mail.

Un inculpat ajunsese la înţelegere în privinţa sumei de plată, vânzând un apartament cu două dormitoare în Putney pentru a acoperi costul. Deoarece rezolvase fără să mai implice tribunalul, obţinuse o reducere de 10% pentru uciderea soacrei, făcând astfel ca profitul total al departamentului să ajungă la doar…

Însă femeia ajunsă la a treia acuzaţie de furt din magazine vânduse deja verigheta mamei, iar termenul de plată a despăgubirii fusese depăşit, aşa că acum cazul avea să fie deferit serviciului penitenciar pentru reabilitarea prin muncă, făcând astfel ceva util pentru societate, cum ar fi plăci de bază pentru telefoane mobile, sau ochelari din aceia care nu au lentile şi te fac să arăţi trăsnet, sau ser pentru ten, care, garantat, îţi face pielea fermă şi moale.

Theo s-a uitat în altă parte, a marcat e-mailul ca necitit, s-a dus la toaletă, a încuiat cabina, s-a aşezat lăsându-şi pantalonii în jurul gleznelor, dându-şi seama că habar n-are ce face, a stat acolo îndelung, s-a simţit ridicol, apoi s-a întors la lucru.

La 4.55 a venit o speţă nouă.

Iniţial, nu ajunsese la el. Însă Charlotte Burgess, care se specializase în cazuri de omucidere profitabile, aruncase un ochi peste ea, făcuse nişte calcule rapide – cauza morţii, metoda de arestare, valoarea persoanei decedate – şi ajunsese la concluzia că era vorba despre o treabă clară, care nu putea aduce mai mult de 60.000 de lire, ceea ce n-ar fi contat prea mult

la evaluarea productivităţii ei, aşa că…

a trimis-o mai departe.

De fapt, acţiune destul de stupidă, pentru că, dacă ar fi privit mai îndeaproape, ar fi observat clauza de confidenţialitate pe care orice auditor înţelept ar fi putut-o obţine, pentru cel puţin încă 90.000 de lire, dacă ar fi ştiut cum să joace.

Salut, Theo. A sosit asta, dar eu sunt ocupată până peste cap. Arunci tu o privire? Mersi! xx Toate e-mailurile lui Charlotte se terminau cu doi pupici. Odată, ea îi trimisese unui judecător de la Curtea Supremă un act care se încheia cu emoticoane pentru *îmbrăţişări* şi *hohote de râs* iar judecătorul nu ştiuse ce înseamnă şi presupusese că era doar o chestie specifică tinerilor.

Theo a deschis dosarul de caz.

Omucidere, suspect arestat şi mărturisire completă din partea ei. Statut: evaluare în aşteptare.

D ani Cumali.

IL-a trecut prin minte că nu-i văzuse decât picioarele.

Şi creierul, fireşte, dar împrăştiat pe perete, picioarele ei goale îndreptate spre tavan, ceea ce nu era destul pentru formarea unei păreri clare, iar el doar presupusese, el doar se gândise, ei bine, iată, iată-ne aici, dar gândindu-se mai bine mi făcuse decât…

A deschis dosarul.

Faţa ei rămăsese surprinzător de intactă, având în vedere cele două gloanţe care pătrunseseră prin cap. Partea din spate a ţestei fusese cel mai afectată, când gloanţele ieşiseră, explodând în bucăţi ca o budincă încălzită prea tare.

Vânătăile de pe restul corpului deveniseră aproape negre, sângele adunându-se post-mortem între arterele distruse.

Era ataşată o fotografie cu criminala.

Se numea Seph Atkins, iar poliţiştii bănuiau că e un nume fals.

Seph Atkins sunase la poliţie aproape în clipa în care trupul lui Dani atingea podeaua. În dosar se afla şi o transcriere a discuţiei.

— Da, aş dori să raportez o omucidere… Îmi pare rău, trebuie să… da, omucidere, aşa este. Da. Da. Adresa este… ca în Serra, ecou… da, ecou… Omucidere. Da, corect. Da, eu sunt ucigaşa. Nu, pe voi v-am sunat primii. Da, pot aştepta. În cât timp estimaţi că ajungeţi? E-n regulă. Mulţumesc. Sigur că pot a aştept. Mersi.

Apoi, în depărtare, sunetul unor cuvinte indistincte, ca şi cum criminala

şi-ar ţine telefonul lipit de umăr, înăbuşindu-şi vorbele, adresându-se altcuiva. Cel care transcrisese nu reuşise să descifreze discuţia, însă Theo ştia cuvintele, auzise adevărul din ele.

— Acum, dacă poţi face ca un bâtlan…

A închis dosarul, l-a copiat pe un stick USB pe care l-a vârât în buzunar şi a plecat acasă cu douăzeci de minute mai devreme. O astfel de faptă putea produce agitaţie, dar, fiind vorba despre Theo, nimeni n-a băgat de seamă.

Capitolul 22

Cu aproape cincisprezece ani înainte de moartea lui Dani, băiatul care avea să devină Theo a luat trenul spre Oxford. Îşi închipuise că oraşul e scăldat tot timpul în lumina soarelui de toamnă, dar când a ajuns acolo ploua şi, în pofida tuturor eforturilor sale, n-a părut să obţină invitaţii la vreunul dintre cluburile unde se serveau purcei fripţi întregi şi unde se desfăşurau acte sexuale cu…

…ei bine, el nu ştia dacă putea da crezare zvonurilor, dar toată lumea spunea că-i cel mai bun lucru pe care-l poţi face dacă vrei să ai succes în viaţă.

Îşi imagina că va locui într-o clădire ca un patrulater, cu o curte interioară acoperită de gazon perfect, în camere cu pereţi înalţi şi ivăre medievale. Încăperea în care stătea se afla totuşi lângă o peluză impecabilă, dar făcea parte dintr-un corp construit abia în anii 1980, o anexă discretă, şi era dotată cu încuietori moderne ce se descuiau cu carduri electromagnetice, ceva dezamăgitor.

Umbla mai mult singur. Îi trimitea e-mailuri ciudate lui Dani. Răspundea la telefon când îl suna maică-sa, iar când trecea prea mult timp fără să se-audă, o suna el şi stăteau de vorbă în medie patruzeci şi trei de secunde.

— Bună, mamă.

— A, ai sunat. Ce drăguţ! Da. Drăguţ din partea ta că ai sunat, da, mă bucur că ţi-ai amintit de mine, păi, sunt bine. Sunt foarte bine, mă descurc bine, mă bucur tare mult că ai sunat.

— Voiam să văd dacă ai…

— Mă bucur tare mult că ai sunat, eşti un băiat bun. Păi, e splendid. La revedere!

Mamei nu-i plăcea să se amestece în viaţa lui.

Într-o zi – la începutul tuturor lucrurilor, într-o nouă primăvară şi un nou anotimp –, după ce ploaia se oprise şi soarele se zărea umed printre frunze…

A ieşit din cameră şi a dat peste vecinul său, care se-afla şi el pe hol, un băiat slăbănog, cu acelaşi păr negru şi umeri lăsaţi ca ai lui, iar băiatul a zis:

— Salut.

— Salut.

— Cred că suntem vecini.

— Da.

— E uşor suprarealist, nu ţi se pare? Noi, aici, locul ăsta. Izvor de învăţătură şi toate cele, să dai vinul de Porto celui din stânga[{7}], să prizezi tutun după cină.

— Mda.

— Studiezi Dreptul?

— Nu, Matematica.

— A, matematica! Eu nu pot înţelege deloc matematica, nu mă descurc şi pace, ceva de genul „Nu, mersi!” Foarte impresionantă matematica, deşi presupun că la nivelul tău are mai puţin de-a face cu numerele şi mai mult cu… ideile, nu-i aşa?

— Încă nu ştiu.

— Nu, îmi închipui că eşti încă la început şi… numele meu este Theo. Theo Miller.

— Salut, Theo Miller, a spus băiatul care va deveni Theo.

— Ai… ai făcut deja cunoştinţă cu cineva?

— Nu. Nu cunosc pe nimeni.

— Nici eu! E catastrofal. Ce-ai zice dac-am fi catastrofali împreună?

Mai târziu, chercheliţi, ceea ce trebuia obligatoriu să se întâmple între ora şapte seara şi miezul nopţii:

— Familia e o catastrofă. Familia mea – Cristoase! Deci tatăl meu este unul dintre cei mai mari colectori de gunoaie din Europa de Nord. Nu râde, chiar e, aşa a făcut avere, dar e şi un supravieţuitor al conflictelor din Scoţia, spunea că-n timpul campaniilor a văzut nişte lucruri pur şi simplu… aşadar, colecţionează obiecte de artă. Toate imaginile astea cu feţe distruse şi ochi crestaţi, toate sculpturile, oase şi carne din porţelan, chestii care ies din alte chestii, eu am crescut printre ele, îţi poţi închipui c-am crescut printre…

— Theo…

— Nici măcar nu observi treburile astea până nu-ţi atrage cineva atenţia asupra lor şi apoi zici ceva de genul „Da, să-mi fut una, da, chiar e cam aiurea”, nu-i aşa? Şi mama, păi, cred că n-a iubit-o niciodată cu-adevărat. Adică, la început, ea era tânără şi superbă, după prima lui căsătorie – după divorţ s-a recăsătorit şi ea era mai tânără, dar şi o femeie bună, o femeie

senzaţională, cea mai –, iar eu chiar mi-am iubit mama, dar cealaltă mamă şi-a dat toată silinţa. Am fost crescut mai mult de mătuşica – aşa îi spuneam bonei mele, mătuşica –, ea stătea cu mine când mama şi tata plecau să navigheze pe mare, pentru că mie nu mi se îngăduia să merg cu ei, le stăteam în cale, dar oricum…

— Theo, ce e bordoul?

— Ceva franţuzesc. Deci ei navighează în jurul lumii, eu sunt la o şcoală cu internat, iar din cauza programei am ajuns aici şi ştii ceva, au uitat de ziua mea de naştere, dar mătuşica îşi aduce aminte, mătuşica a fost tot timpul…

— Nu sunt sigur că-mi place bordoul.

— N-o să rezişti mult la Oxford dacă nu bei vin de Porto sau de Bordeaux, crede-mă, ba, mai mult, e exact ce-ţi trebuie, şi mai mult vin, gata, foarte bine, şi oricum, cum stă treaba cu familia ta, cu…

— Îţi pot împărtăşi un secret?

— Bineînţeles! Sunt avocat în devenire, acum beat, care-am urmat o şcoală cu internat! Secretele tale ţin de etica profesiei. Sau sunt de datoria mea. Mă rog.

— Tatăl meu a fost şoferul unui mafiot, mama e cam nebună, şi singurul motiv pentru care mă aflu aici e că cel mai mare contrabandist de benzină din Kent l-a ameninţat pe decan că-i omoară câinele dacă nu sunt primit la cursuri. Ca o favoare, vezi bine, pentru tata, care e la închisoare, pen’ că a activat în domeniul farmaceutic.

— Pe bune?

— Mda.

— Păi, asta chiar că pune Etonul într-o altă lumină.

Băiatul care într-o zi va deveni Theo stătea pe iarbă lângă adevăratul Theo, cel născut pentru acel nume, ciugulea căpşune şi-şi făcea griji să nu-şi păteze uniforma. Urmărea vrăbiile zburând printre turlele cafeniu-deschis ale facultăţii şi se gândea că probabil îi scapă ceva, ceva foarte important, ce nu-şi mai amintea şi numai dacă…

Iar adevăratul Theo, cel care a murit, a zis:

— Oxford e minunat – sigur că-i minunat! Adică nu-i real, dar într-un fel este foarte *real* pentru că-i un loc vechi, un loc al faptelor – a modelat lumea, dar toţi oamenii ăştia îmbrăcaţi ca nişte vrăjitori, asta-i cam…

Undeva în direcţia suburbiilor, un gard îi ţine departe pe intruşi. Nu că în

aceste vremuri s-ar vinde diplome de doctorat, nu, nu-i cazul, candidaţii pentru absolvirea pe repede înainte a unui program doctoral trebuie să predea un eseu de 2000 de cuvinte şi să treacă de un interviu, înainte de-a plăti pentru obţinerea diplomei. Dacă achiţi în plus 40.000 de lire, doi studenţi de la masterat vor fi angajaţi pentru a-ţi scrie disertaţia. Asta-i procedura. Aşa a fost întotdeauna, banii sunt mereu cei care contează, însă frumuseţea acestui sistem constă în sinceritatea lui. E pur şi simplu o afacere de succes.

— Tata a vândut afacerea Companiei, desigur. Nu-i ca şi cum aceasta ar fi dorit-o sau ar fi avut nevoie de ea, e doar faptul că aduce profit şi Compania obţine profit, deci ar putea la fel de bine să investească în ceva care aduce şi mai mult profit. Tata va rămâne director onorific şi presupun că astfel se va aranja şi chestiunea castelului din Scoţia. Castelele din Scoţia sunt surprinzător de ieftine dacă le cumperi în ruină şi investeşti câteva milioane ca să le restaurezi, aşa spune tata, şi Compania e foarte interesată să…

Mai târziu, lui Theo i-a trecut prin minte că acela a fost momentul în care lumea a început să vorbească despre Companie. Nu despre o companie, care deţinea o companie care deţinea… ci despre *Companie.* Cea care deţinea tot. Care fusese întotdeauna acolo. N-a fost niciodată un secret. Doar că acum deţine atât de multe, încât la fel de bine ar putea deţine absolut tot.

În câteva luni, adevăratul Theo Miller va fi mort, BANG, iar băiatul care îi fură numele se va furişa înapoi în Shawford şi va petrece o noapte pe plajă alături de Dani Cumali.

— Înapoi la universitatea ta de fiţe şi la prietenii tăi fiţoşi…

— Am auzit că tu şi Andy, adică…

După.

Dani şi băiatul care va deveni Theo stau întinşi pe pietriş unul lângă altul şi-i chiar incomod şi destul de frig, dar niciunul nu vrea să strice vraja – nici el, nici ea –, aşa că stau înlănţuiţi şi a fost…

A doua zi dimineaţa, în timp ce Theo se îndrepta către apartamentul lui Dani cu rucsacul în spate şi capul plin de visuri de izbăvire şi de speranţă şi de viitor, a văzut-o pe Dani venind din partea opusă, cu Andy ţinând-o pe după umeri, cu braţul cu prinzându-i spatele, făcând-o a lui, apăsând-o cu greutatea sa, trăgând-o după el în mers, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai lui

Dani şi el a văzut…

Tot adevărul întipărit în ei.

În timp ce a trecut mândră alături de iubit, s-a prefăcut că nu-l cunoaşte, el s-a prefăcut la rândul lui că nu-i cunoaşte, s-a urcat în primul autobuz ce se îndrepta spre Gara Dover Priory, iar când trenul s-a oprit cu o smucitură în Ashford şi a staţionat douăzeci de minute, scârţâind pe şine, băiatul care avea să devină Theo şi-a aruncat telefonul pe geam şi n-a mai privit niciodată în urmă.

Mai târziu şi-a dat seama că se comportase prosteşte şi că distrusese un telefon foarte bun, în loc să scoată pur şi simplu cartela SIM, dar în momentul respectiv i se păruse că gestul său avusese o semnificaţie extrem de importantă.

Capitolul 23

A doua zi după moartea lui Dani Cumali bărbatul numit Theo a luat acasă un stick USB cu detaliile crimei l-a aşezat pe biroul mic din placaj a scos un telefon mobil.

Telefonul era o cărămidă greoaie, cenuşie. Îl găsise într-un gard viu din lemn-câinesc, aruncat de la o fereastră.

Mai era încărcat.

L-a închis.

L-a deschis.

L-a închis din nou.

A rămas pe marginea patului, în timp ce, în camera de alături, Marvin asculta muzică proastă la un volum mult prea puternic.

A coborât la parter şi a gătit paste.

S-a aşezat iar la capătul patului.

A adormit îmbrăcat în aceleaşi haine.

Dimineaţă, telefonul se afla tot acolo, Dani era tot moartă, iar el trebuia să-i evalueze viaţa şi moartea.

Theo a mers la serviciu pe bicicletă, privind drumul de parcă l-ar fi văzut prima oară, observând acum service-urile pentru telefoane, spălătoriile care ofereau şi serviciul de peticire a pantalonilor jerpeliţi, speluncile cu o firmă în geam care susţinea că peştele e mult mai bun decât pizza copii mergând spre şcoală

sufertaşe

păr pieptănat

uniforme

SMS-uri

paşi târşâiţi

alergători

el

aproape că s-a izbit cu bicicleta de spatele unui autobuz, apăsând iute frâna, a auzit pe cineva strigând de la un geam deschis: — Legumă ce eşti!

Râsete.

Până la serviciu, a pedalat cu ceva mai multă atenţie.

Iar serviciul era…

Femeia a omorât-o pentru că se uita la ea. Ştia pur şi simplu, ştia că dacă nu se mişca acum avea să fie…

El a recunoscut că a făcut-o. „Fireşte că eu am făcut-o, eu am făcut-o. Pentru că trebuia.

Uitaţi, nici măcar nu-i jaf, sistemul mi-a dat voie, aşa c-am făcut-o.

Habar n-am. Habar n-am. Aşa a fost corect. S-a întâmplat. Pur şi simplu mi-am ieşit din minţi.”

Edward Witt a zis: — De ce vrei să fie autopsiată femeia aia, Cumali? Nu va plăti nimeni pentru aşa ceva; era o tocătoare dintr-o enclavă, am fi norocoşi dac-am stoarce şaptezeci de miare, iar chestiile astea care mănâncă timp, ca autopsiile, sunt genul de care un bun avocat al apărării va râde în hohote la tribunal…

Între pereţii Oficiului de Audit Penal, unde totul era prea fierbinte sau prea rece sau prea umed sau prea uscat, niciodată aşa cum trebuie, niciodată suficient de bine, Edward şi-a coborât un deget rozaliu cu vârful în mijlocul biroului său, apăsându-l cu suficientă forţă cât să-l încline la aproape nouăzeci de grade faţă de nodurile degetelor, şi a spus răspicat: — Justiţia face lucrul corect pentru societate. Cazul Cumali… ştiu că sună dur, dar şaptezeci de mii e o sumă rezonabilă pentru viaţa ei, femeia aia era o lipitoare! O tocătoare ce n-avea să contribuie niciodată în mod semnificativ la bunăstarea societăţii, nici măcar n-avea pensie, adică nu urma decât să fie… şi e foarte trist că a murit, dar prin comparaţie cu cineva util, adică cineva care chiar contează, cred că şaptezeci reprezintă suma decentă pe care dorim s-o obţinem. Deci ia legătura cu avocatul lui Seph Atkins şi învoieşte-te cu el, astfel încât să putem trece la pricini cu o rată a profitului mai bună.

Theo a încuviinţat din cap şi n-a rostit niciun cuvânt, a ieşit din încăpere, s-a întors în colţul lui în care creşteau ciupercile oranj, s-a aşezat la birou şi şi-a dat seama că nu mai ridicase glasul la serviciu de aproape doisprezece ani şi că nu se luptase şi nu bătuse din picior şi nici nu se înfuriase şi nu plânsese şi nu se manifestase absolut deloc într-un mod care să dea de înţeles că e nefericit cu viaţa lui. Dar nici de ultima oară când zâmbise nu-şi mai aducea aminte.

Capitolul 24

Pe canal, Theo stătea în partea din spate a vasului, ghidându-l pe *Hector* către Cosgrove.

Neila a extras cărţile.

Patru de cupe, Magul, Îndrăgostiţii (inversată), asul de baghete, doi de spade, patru de spade, Soarele (inversat), valetul de cupe, Spânzuratul (inversat).

Theo a redus puterea motorului, şi-a băgat capul înăuntru, atent să ţină uşa întredeschisă, astfel încât să nu se piardă căldura de la sobă.

— Ne apropiem de ecluză. Vrei să oprim?

La vreo nouăzeci de metri, era amarată o altă ambarcaţiune.

Neila s-a dus să salute. Aşa era frumos, mai ales iarna. Îi plăcea transparenţa în astfel de situaţii. Au băut o ceaşcă de ceai.

Noaptea, undeva departe, cineva a aprins un foc, iar mirosul fumului suflat peste apă a fost destul de puternic încât s-o trezească din somn pe Neila, dându-i palpitaţii şi făcând-o să caute lumina, groază, groază, cel mai rău lucru din lume, dar…

…flăcările se aflau în altă parte, un pumn a izbit norii cu putere, o pată mare şi umflată, ca o băşică, ce făcea cerul să semene mai degrabă cu un castron decât cu un acoperiş.

O vreme, a rămas privind din spatele vasului, iar Theo a ieşit, înfăşurat într-o haină groasă, şi-au privit amândoi vâlvătaia. Sirenele n-au urlat şi n-a venit nimeni.

Dimineaţă, focul se micşorase, însă continua să ardă, iar frumuseţea deosebită a nopţii se transformase într-o cicatrice neagră, funinginea fiind suflată acum peste apă.

Vasul ce acostase mai sus de locul în care se aflau ei plecase deja. Bufetul era aproape gol, iar ei nu se îndreptau spre oraş.

Capitolul 25

Theo Miller a mers să se întâlnească cu Seph Atkins şi cu avocata ei.

Acuzata nu fusese reţinută la secţia de poliţie, nefiind rentabil din punct de vedere financiar.

S-au întâlnit într-un birou aflat la sud de Holborn. Podele de marmură, acvarii aşezate pe măsuţe din sticlă, în care erau păstrate crengi verzi fără frunze, ce se încolăceau şi se înnodau una cu alta ca nişte şerpi furioşi, ceva ce Theo nu-şi putea imagina că putea fi întâlnit în natură. O cascadă dincolo de peretele de sticlă din spatele recepţionerelor, o poartă păzită de Poliţia Companiei, bărbaţi cu tasere la brâu, în stânga, şi cu pistoale, în partea dreaptă. În această zonă a oraşului, vagabonzii puteau fi împuşcaţi fără somaţie cu taserele – ele provocau stres emoţional deosebit, iar stresul emoţional era considerat, în principiu, atac.

Theo a încercat să nu se zgâiască, imaginându-şi cum ar fi fost să poarte veşminte de mătase şi să deţină un permis de rezidenţă în Zona 1. S-a oprit discret în faţa recepţiei, cu mâinile pe lângă corp şi cu rucsacul pe umăr, iar recepţionerele l-au ignorat. A tuşit. Niciun răspuns. Apoi a zis „Scuzaţi-mă!”, iar recepţionerele şi-au ridicat privirile, toate trei, simultan, scandalizate de îndrăzneala lui.

Femeia mai apropiată de el i-a zâmbit radios, provocându-l să se întrebe dacă mai văzuse vreodată şi altceva pe faţa ei cu trăsături fine. Transformarea a fost atât de bruscă şi de completă, încât aproape că l-a făcut să sară în sus, să tresară la vederea strălucirii dinţilor ei albi, bine periaţi. Ea i-a luat amprentele, pentru a-l verifica, i-a oferit o ciocolată în formă de inimioară şi un prospect despre parteneriatul cetăţenesc-corporatist şi i-a cerut să aştepte.

Theo a ignorat prospectul, atent la ce se vorbea în jur, cu ochii pe jumătate închişi şi cu rucsacul în poală.

— Când oamenii vorbesc despre monopol, ei nu înţeleg modul în care funcţionează economia noastră. Nimeni nu deţine monopol asupra ofertei şi a cererii, însă banii ce alimentează creşterea trebuie să provină dintr-o sursă dinamică, centralizată, care poartă nu doar responsabilitatea pentru partea economică, ci şi pentru creşterea culturală din interiorul…

— Eu aplic legea pentru a face o diferenţă. Chiar asta fac. Îi dăm naţiunii

atât de multe înapoi…

— Nu. La parter. În holul de la recepţie. Da, la recepţie! Trebuie să discutăm acum. *Acum.*

— Guvernul creşte taxele pentru a subvenţiona afacerile. Asta *înseamnă* planificare economică.

Avocata şi-a trimis secretara jos, să-l aducă pe Theo, după ce îl lăsase să aştepte doar vreo douăzeci şi cinci de minute. Nu şi-au vorbit în liftul care i-a urcat la etajul doisprezece, iar secretara nu s-a uitat în ochii lui Theo.

Un birou, mai mare decât oricare altul de la Oficiul de Audit şi mai mic decât oricare altul din această clădire, o pictură pe un perete, constând din benzi late roşii şi portocalii, poate un apus de soare răsturnat, eventual o băutură vărsată impregnându-se în pânză sau culoarea furiei şi iubirii conflictuale a artistului, totul era foarte…

— Bună ziua, domnule Miller. Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede.

Avocata era o femeie înaltă de un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri, cu piele cafeniu-închis, plină şi caldă, ochi de căprioară şi păr negru ca mătasea, împletit în coc. Purta taior de culoarea cărbunelui, ciorapi transparenţi şi pantofi negri cu toc, un ceas negru masiv la încheietura mâinii stângi şi o brăţară de aur la cea dreaptă.

Seara, Mala Choudhary practica boxul thailandez. Câştiga majoritatea meciurilor pe care le susţinea, însă pe cele pierdute le găsea mai incitante. Luptase şi în întreceri de arte marţiale mixte, dar existau prea multe reguli şi un gen greşit le machism, ce nu evoluează niciodată. Maică-sa îi spunea „Dovleac mătăhălos”, pentru că avea picioarele musculoase şi şoldurile late. La universitate nu se descurcase prea bine, însă acesta era secretul ei, dar ce mai conta când excelezi în viaţa reală?

Curând, avea să devină partener la firma de avocatură. Zâmbeşte, iar Theo Miller simte ceva lichid şi fierbinte în cerul gurii, ca atunci când ai rău de maşină, şi rămâne nemişcat.

— Înainte să începem, trebuie să ştii că voi înregistra discuţia noastră. Eşti de acord?

— E-n regulă.

Pe ecranul unei tablete aflate pe masa din sticlă dintre ei licăreau cuvinte şi imagini; oare ce îndepărta femeia repede cu mâna, căutând lucruri mai oportune de afişat, erau imaginile cu rămăşiţele împrăştiate ale capului lui Dani Cumali?

— Mulţumesc. Da, te rog, trimite-o înăuntru pe domnişoara Atkins.

O comandă trimisă către ceasul ei l-a făcut pe Theo să creadă, pentru o clipă, că Mala Choudhary a luat-o razna, însă nu, ceasul îi înregistrează pulsul, numărul de paşi, caloriile consumate, e-mailurile primite şi, fireşte, ţine legătura cu asistenta asistentei sale, pentru problemele pentru care asistenta ei, ocupată cu lucruri mai importante, nu are timp.

Au aşteptat amândoi.

Theo şi-a simţit degetele pulsând, odată aşezate pe birou, s-a uitat să vadă dacă Mala observase mişcarea, dar n-a văzut niciun semn că da, aşa că şi-a aşezat precaut mâinile în poală, adunându-şi degetele pumn, unul peste altul, atât de strâns, c-au început să-l doară.

Seph Atkins a intrat în cameră. Purta o cămaşă albă şi blugi. Fără bijuterii sau machiaj, ştiind că absenţa acestora o făcea atrăgătoare. I-a aruncat o privire lui Theo, şi-a îndreptat atenţia spre Mala, a zâmbit arătându-şi foarte puţin dinţii albi, s-a uitat din nou la Theo şi a aşteptat.

S-a oprit.

S-a uitat din nou.

Theo s-a ridicat în picioare şi-a încuviinţat din cap.

— Bună ziua, domnişoară Atkins.

— Domnişoară Atkins, el e domnul Miller, a zis Mala, expirând mătăsos ca frişca şi trăgând un scaun pentru clienta ei. E de la Oficiul de Audit.

Seph s-a aşezat fără să-şi ia ochii de la chipul lui Theo. Mala şi-a răsucit tableta, a tastat, a tastat, a tastat, şi-a ridicat privirea cu o mină radioasă, îndelung exersată, toată numai un zâmbet, şi a anunţat:

— Putem să ne-apucăm de treabă? Oficiul nostru a realizat o evaluare preliminară a cazului, dar, înainte de-a vă împărtăşi concluziile noastre, mă întrebam în ce punct a ajuns Oficiul de Audit cu procesarea chestiunii.

Prin căldura uscată pe care o simţea pe piele, o frază familiară l-a scos pe Theo din impas:

— Am efectuat şi noi evaluarea iniţială şi considerăm crima cu premeditare ca fiind prima noastră…

— Domnule Miller, trebuie să te opresc aici. Cu siguranţă că în această speţă n-o să acceptăm o asemenea acuzaţie.

Theo a întâlnit privirea Malei. Ochii îi erau mai uşor de prins decât cei ai lui Seph Atkins, iar în ei se zărea ceva care lui îi răscolea o amintire ce semăna cu… oare furie? Nu era sigur. Îşi dădea seama că-i este greu să-şi aducă aminte că ar mai fi simţit ceva, orice, de foarte, foarte multă vreme.

— Suntem siguri că putem obţine o condamnare pentru crimă cu

premeditare. Domnişoara Atkins a intrat în casa domnişoarei Cumali cu unicul scop de a o ucide. Motivaţia ei a fost…

— Legitimă apărare.

— Domnişoara Atkins avea un pistol. Pe el n-au fost descoperite amprente; cu siguranţă Dani Cumali nu şi-a şters amprentele de pe armă după ce-a murit. Camera a fost cercetată atent, gloanţele au fost trase de la mică distanţă, direct în victimă, n-a existat nicio încercare de-a o imobiliza, Dani era…

S-a oprit brusc.

Theo şi-a desfăcut degetele, care-l dureau, aşa cum erau strânse, în poală. S-a uitat în altă parte. A simţit privirea lui Seph Atkins aţintită asupra lui, neclintită, tăcută, surâzătoare.

Vorbe dinspre Mala Choudhary. Ucidere din culpă, există circumstanţe atenuante, vezi bine, domnişoara Cumali era de fapt… dacă te uiţi la aceste documente, da, aici… un istoric bogat în activităţi infracţionale…

Theo o asculta doar cu o ureche.

Lucrase odată la o speţă, un băiat de şapte ani fusese călcat cu maşina de trei adolescenţi. Îl izbiseră, apoi trecuseră peste el de patru ori, râzând, iar copilul murise. Ucigaşii filmaseră întreaga scenă; era grozav, era amuzant, era…

Însă adolescenţii aveau bani, iar băiatul suferea de autism şi fusese evaluat ca improbabil de a contribui semnificativ la bunăstarea societăţii. Apoi se dovedise că mama sa era oricum imigrantă, deci nu era ca şi cum băiatul ar fi fost măcar cetăţean, ci doar un milog ce trăia pe spinarea statului, iar acela fusese primul caz al lui Theo, prima lui omucidere propriu-zisă ca auditor senior şi cât de mult costase acea tărăşenie?

Cât de mult plătiseră băieţii?

S-a gândit… dacă închidea ochii… poate 35.000 de lire de căciulă?

Probabil ceva mai mult, pentru că avariaseră şi maşina unui vecin, un Volvo.

— Dacă te uiţi aici, vei vedea că evaluarea noastră iniţială asupra vieţii lui Dani Cumali spune că abia dacă valora 17.000 de lire, iar dacă punem la socoteală şi costurile sociale ale decesului ei, era de fapt o povară pentru contribuabili. Am văzut rapoarte întocmite de şefii ei care o prezentau ca pe un element perturbator, împotriva norocului extraordinar de-a fi fost eliberată condiţionat, ea era…

Părinţii plătiseră amenda odraslelor, iar unul dintre băieţi fusese trimis la

o şcoală cu internat de pe Isle of Man. Ceilalţi doi fuseseră consemnaţi timp de o lună. De asemenea, au achitat şi taxa pentru o clauză de confidenţialitate şi astfel n-a existat niciun dosar.

— Consuma droguri. Există rapoarte potrivit cărora asupra lui Cumali fuseseră găsite…

Theo s-a ridicat în picioare.

— Scuzaţi-mă, s-a răstit, întrerupând şuvoiul de cuvinte al Malei. Pot să folosesc toaleta?

— Desigur, a răspuns Mala, trăgându-se de lângă birou, surprinsă, reevaluând situaţia. În capătul holului şi la dreapta.

— Mulţumesc.

A trecut prin biroul acela superb, numai sticlă şi picturi cu acrilice şi sofale confortabile, şi a intrat într-o cameră unde, în pauză, angajaţii puteau să stea cu picioarele în sus şi să-şi aleagă o revistă din teancurile de ghiduri de lifestyle, poveşti de aventuri şi publicaţii de modă pe hârtie lucioasă, foarte diverse şi frecvent aduse la zi; genul de birou în care orice copil educat într-o şcoală adeptă a parteneriatului corporativ-educaţional visa să ajungă să lucreze. Chiar şi în Shawford le fuseseră arătate imagini ale sediului corporativ central al Cantinei, iar trei elevi care primiseră diplome Gold Enterprise veniseră acolo în vizită, ca recompensă specială.

S-a încuiat într-o cabină din grupul sanitar şi s-a simţit

s-a simţit

odată, demult, avusese aceste senzaţii, simţise ceva, existase un caz al unei femei violate în mod repetat de partener, asta se întâmpla înainte de-a fi schimbată legea astfel încât violul în cadrul relaţiilor să fie considerat doar delict minor, pentru că, sincer, bunul-simţ

despăgubirea fusese de 7800 de lire, dar el proceda în modul acesta săptămânal cu alte persoane, aşa că plătea şi o lua de la început

şi din nou

şi din nou

iar ea

— Deja ai primit dosarul cazului anterior, foloseşte-l pe acela! exclamase Edward. Nu putem bloca sistemul!

Ce se întâmplase cu ea, sărise în faţa trenului, ea

Theo simţise ceva atunci, nu-i aşa?

Bătrânul bătut până murise la el în apartament, copiii care o făcuseră nu putuseră plăti despăgubirea, dar e în regulă, Compania i-a ajutat, i-a

introdus în echipa specială de securitate, acum o duceau bine, sunt persoane de vază în lumea soluţionărilor private pentru menţinerea ordinii…

Dani Cumali, cu creierii împrăştiaţi, nu c-ar fi fost un caz special, nu c-ar conta mai mult sau mai puţin sau ar fi diferit sau…

Bărbatul numit Theo Miller se uită fix la peretele gri al cabinei şi e recunoscător că nu are oglindă.

Fâşâitul unei uşi. Uşa e grea, mărginită în partea de jos de o bandă cu perie ce adună scamele cenuşii. Zgomot de paşi. Un robinet. Săpun lichid care ţâşneşte. Robinetul s-a oprit. Un uscător cu aer fierbinte, piele ondulându-se precum un şerveţel de hârtie în furtună. S-a oprit. Nu se mai aud paşi. Nici vreo uşă. Theo a aşteptat. Linişte în grupul sanitar. A deschis uşa cabinei.

Seph Atkins l-a privit zâmbind prin oglindă, sprijinindu-se de marginea chiuvetei.

— Te-am văzut, a zis. *Te-am văzut.*

— Domnişoară Atkins, pari să fi ajuns în baia greşită. Aceasta este…

— În enclavă. Erai în uşă. Ai făcut ca bâtlanul.

Fără să se întoarcă, şi-a îndreptat spatele, şi-a desprins braţele de corp, cu coatele îndoite la nouăzeci de grade, a ridicat un picior şi a scos limba. Câteva clipe, a rămas acolo clătinându-se, cu ochii ieşiţi din orbite, apoi s-a liniştit, a zâmbit încântată şi a ieşit.

În birou, Seph Atkins n-a mai scos niciun cuvânt. Mala Choudhary a vorbit şi-a vorbit, iar Theo s-a prefăcut că ascultă.

La sfârşit, Mala a spus:

— Ei bine, a fost foarte interesant. Dacă insişti cu ideea absurdă de premeditare, fireşte că vom ajunge la tribunal şi n-am nicio îndoială că veţi pierde. Până una-alta, avem o clauză de confidenţialitate…

Pe Theo l-au cuprins vizibil fiorii, prima emoţie pe care o manifesta în aproape o oră. Seph Atkins şi-a examinat vârfurile unghiilor, tăiate scurt şi vopsite cu lac, într-o nuanţă artificială de roz natural.

— Clauza de confidenţialitate. Da. Lămureşte-mă ce-i cu ea.

— Clienta mea are interesul să nu fie păstrat niciun dosar privind această chestiune şi ca toate fişierele să fie şterse din sistem. Cred că, dacă privim sentinţele anterioare, vom vedea că, pentru un astfel de caz, costul standard este de 45.000 de lire…

— 45.000 de lire pentru omor din culpă, i-a întors-o Theo. 80.000 de lire

pentru crimă.

— Dat fiind că acuzaţiile vor fi pentru omor din culpă, i-a răspuns Mala radioasă, nu cred că este nevoie să luăm în calcul cel mai pesimist scenariu.

— Judecătorul va decide dacă…

— Domnule Miller, i-a tăiat-o avocata, mai aspru decât o auzise vorbind până atunci. Va fi ucidere din culpă. Adică 45.000 de lire, asta presupunând şi ştergerea tuturor dosarelor, inclusiv de la poliţie, iar moartea lui Dani Cumali va fi înregistrată ca provocată de o supradoză…

— Ar mai fi 700 de lire pentru modificarea certificatului de deces.

— În corpul victimei vor fi descoperite droguri, a zis Mala ridicând din umeri. Era genul ăla de femeie.

Seph Atkins îl urmărea pe Theo, dar acesta îi evita privirea.

S-a întors foarte, foarte încet la serviciu.

Capitolul 26

Edward Witt a venit la biroul lui Theo, lucru neobişnuit şi deloc de bun augur.

— …de ce nu e rezolvat blestematul caz Cumali, de ce n-am primit…

În timp ce cuvintele se rostogoleau peste el, lui Theo i se părea că aude nu vorbe, ci un sunet modelat în aer, ceva de o frumuseţe aparte, liniştitor. Seninătatea lui a părut să-l înfurie şi mai mult pe superiorul său, care decisese, cu mult timp în urmă, că propria-i prezenţă era înspăimântătoare. Ani buni de shake-uri cu proteine, tratamente de albire a dinţilor şi cursuri de actorie, urmate în secret cu un actor şomer pe nume Reg, îi oferiseră lui Edward prezenţa fizică şi vocea necesare pentru a domina o încăpere.

— Capra crapă piatra-n patru! mârâia în fiecare seară în oglindă, tunzându-şi firele de păr din nas cu o foarfecă din oţel de calitate. De s-ar sparge capul caprei în patru ca piatra!

Zeci de ghiduri de management îl învăţaseră că secretul succesului nu constă în a avea permanent dreptate, ci doar în a părea că ai mai multă dreptate decât alţii. Ştia că deţine capacitatea intelectuală şi fizică pentru a intimida pe oricine s-ar afla în faţa lui. Bărbaţi în toată firea fuseseră făcuţi să izbucnească în lacrimi, atinşi de ironia muşcătoare a lui Edward. Pe femei le seducea doar ca să demonstreze că poate, iar dacă i-ar fi servit interesele, ar fi fost în stare să facă şi porţile iadului să se teamă de el şi să i se deschidă.

Dar în timp ce alţii tresăreau în faţa mâniei lui Edward, Theo rămânea de nezdruncinat. Era impasibil atunci când aducea veşti bune şi impasibil când primea veşti proaste. Îndurase accese de furie şi acuze, insulte care ar fi trebuit să-l determine să iasă din birou dezgustat, cu capul plecat, încercând parcă să desluşească cine ştie ce mister ascuns nu în cuvinte, ci în sufletul celui care i le scuipase. Zâmbea politicos, însă doar pentru a face pe plac, vorbea când i se adresa cineva, muncea fără să se plângă, nu realiza nimic spectaculos şi nici nu eşua în mod lamentabil. Era… inofensiv. Nu mai era aproape nimic de spus despre el, iar asta îi dădea lui Edward o puternică senzaţie de nelinişte.

De-a lungul anilor, acest disconfort sporise, alimentat de incapacitatea repetată a lui Theo de a arăta vreo reacţie la stilul lui Edward de a conduce.

Dacă Theo era conştient de faptul că anxietatea lui Edward generată de acest subiect se transformase în animozitate, nu lăsa să se vadă nimic, iar pasivitatea lui îi sporea lui Edward furia, astfel încât bărbatul aproape că nu-i mai vorbea decât prin mugete, lătrături sau răţoieli sarcastice, un câine lipsit de demnitate, mârâind, nu un lup mândru, aşa cum se considera.

Iar acum făcea exact la fel: îi urla în faţă lui Theo, stropindu-l cu salivă, fluturându-i hârtii pe la nas, numai că afurisitului de Miller pur şi simplu părea să nu-i pese absolut deloc, nenorocitul…

— Ai pe birou speţe care chiar prezintă profit! Există despăgubiri adevărate care vor aduce naibii ceva pentru afurisitul de departament, deci scoate-ţi capul din cur şi pune dracului mâna şi rezolvă cazul Cumali. O am pe Mala Choudhary la telefon, ai cumva idee cu ce se ocupă Faircloud Associates, ei sunt Compania, ai înţeles, ei sunt Compania, oamenii care menţin luminile aprinse, apa curentă, benzina la pompe şi tu vrei să-i împroşti cu căcat din cauza unei târfe drogate şi tocătoare…

Tresărise cumva Theo?

Edward a împietrit de uimire.

Până atunci, nu mai văzuse vreo reacţie pe chipul lui Theo şi… aia fusese cumva o tresărire?

Probabil că nu. Chip de piatră, din nou. Impasibil, răbdător, de piatră. Nici măcar n-a schiţat surâsul ăla neliniştit pe care-l afişau proştii ce sperau că, dacă arată supunere, abuzul încetează. Nici nu s-a strâmbat, nici nu s-a uitat urât, nici nu s-a retras în sine. Doar a aşteptat, ca pietrele în faţa mării, să treacă furtuna.

— Închide cazul Cumali şi treci la unul care să ne aducă nişte bani, i-a şuierat Edward. Sau pun pe altcineva s-o facă.

A aruncat hârtiile pe biroul lui Theo şi s-a îndepărtat.

Era un gest măreţ, cu adevărat spectaculos, alţii ar fi luat-o cel puţin la fugă afară, tremurând, ca să fumeze o ţigară. Dar Theo a adunat hârtiile într-un teanc şi s-a întors la ecranul computerului. Mai târziu, Edward a fost obligat să-şi trimită secretara să i le aducă înapoi, dat fiind că printre ele se aflau documente de care avea nevoie.

Capitolul 27

Odată

asta se întâmpla înainte de-a învăţa cum să-şi îngrijească barba

băiatul care va deveni Theo a fost luat la un party în Londra de către băiatul care era de fapt şi de drept, prin naştere, Theo Miller.

— Va fi grozav, doar intrarea. Trebuie să te gândeşti la o finanţare din partea unei corporaţii – n-o să reuşeşti niciodată, n-o să realizezi niciodată ceea ce trebuie să realizezi şi păi, da, ai putea să porţi aia, dar uite ce, şi ţi-o zic cu cea mai mare dragoste posibilă, de ce nu-ncerci să te-mbraci cu altceva – ştii, ai cam aceeaşi constituţie ca mine, lasă-mă să văd dacă n-am cumva

splendid! Splendid! Vom merge cu maşina. Nu, şoferul tatei va veni să ne ia şi ne va duce la…

…un tren? N-am mers niciodată cu trenul, nu-i îngrozitor de aglomerat, nu-i plin de oameni care sunt puţin…

nu-i palpitant?

Petrecerea era organizată într-un club din Kensington. Tatăl lui Theo avea un soi de legătură cu acel loc – mai mult decât membru, mai puţin decât fondator, un fel de sponsor poate, fără a fi posesorul unei averi excesiv de mari, care să-l transforme într-un element de atracţie pentru cei din jur. Tatăl lui Theo nu se afla acolo. Tatăl lui Theo se afla foarte rar în Anglia în ultima vreme, dar lui Theo nu părea să-i pese. Nu era sigur când îşi văzuse ultima oară părinţii. Nu era sigur dacă asta avea vreo importanţă.

Au ajuns puţin după ora 20, doi băieţi încălţaţi cu pantofi lucioşi, băiatul care avea să devină Theo ascunzându-se în spatele partenerului său de cină, care a pornit-o în sus pe scări şi a exclamat:

— Haide, haide, haide! şi, ca un căţel în urma stăpânului, băiatul l-a urmat.

Dinspre un bol de sticlă pentru peşti exotici aşezat pe biroul de la intrare răzbătea un miros greţos de petale uscate. Puteai să-ţi laşi cartea de vizită sau să iei o bomboană de ciocolată cu lichior dintre petalele fragile – însă cele mai bune delicatese dispăruseră.

Un bărbat îmbrăcat complet în alb s-a înclinat şi le-a zâmbit tinerilor

domni când aceştia au intrat, desigur, urmaţi-mă.

Scara ducea sus, spre un portret al reginei, apoi se despărţea în două sub privirea ei atotştiutoare, amuzată de un secret doar de ea cunoscut. Apoi scara curbată se răsucea şi se scinda în două părţi, ce se reuneau la nivelul unui hol superior, unde cânta o trupă de jazz alcătuită din zece membri, în costume pe care sclipeau paiete argintii, cu o solistă ce avea părul împletit în formă de coroană, cu feţele pline de transpiraţie şi ochii fierbinţi, încărcaţi de nebunie.

O încăpere despre care băiatul ce avea să devină Theo a presupus că ar fi sală de bal şi care era de fapt mezanin. Fracul foarte elegant era nou, hm, hm, rochia ei era cumpărată de-a gata, ţţţ, hai cu mine, hai cu mine, iată, nişte oameni pe care trebuie neapărat să-i cunoşti sunt nişte…

— Îl întreb de ce poartă Rolexul la întâlnirile de afaceri, îşi caută problemele cu lumânarea, dar el n-ascultă niciodată, umflatul ăsta n-ascultă niciodată de sfaturile mele bine intenţionate când îi spun că…

— Da, bineînţeles. Acum, unde se află asta faţă de Chiswick?

— Săracii simt şi ei efectul bunăstării bogaţilor. Dacă n-aş fi fost eu în ţara asta, ar fi existat cel puţin douăzeci de persoane care n-ar fi avut slujbe – cel puţin! –, asta fără să pun la socoteală…

— Theo?

— …i-a zis sultanului, însă fireşte, adică fireşte că ai face-o şi e absolut natural ca…

— Sunt foarte strict, doar că n-am suficient timp la dispoziţie ca să mă implic în acţiuni caritabile şi, ei bine, tu o faci, nu-i aşa, dacă o faci, îţi dai seama că-i pui pe ceilalţi înaintea ta!

— Theo!

— De fapt, în Nepal şi a fost de-a dreptul incredibil că oamenii… că oamenii sunt de fapt bine, numai că trebuie să fii acolo, chiar trebuie să te afli acolo, şi după aceea am plecat să navigăm în jurul Mediteranei…

— Theo?

— Da?

— Tu eşti… asta e…?

— Normal? Cât de cât. Uneori e mai simplu să faci afaceri faţă în faţă, udate cu puţină şampanie. Aici se află oameni pe care trebuie să-i întâlneşti neapărat, vino cu mine, viitorul tău depinde de asta, hai, salut, el este prietenul meu, studiază matematica, da, locuieşte pe acelaşi hol cu mine, e genial, e pur şi simplu genial, da.

Băiatul care va deveni Theo stă într-un colţ al încăperii şi se întreabă ce-ar crede prietenii săi dacă l-ar vedea acum şi, o clipă, îşi aduce aminte că nu mai vorbise cu Dani de aproape nouă luni şi se întreabă dacă ea e bine, apoi i se oferă şi mai multă şampanie şi o chestie de degustat pusă pe ceva cât un bănuţ, ceva ce nu era chiar pâine, şi uită.

După ce a privit în jur ceva vreme, îşi dă seama că la acest bal ameţitor există aproape la fel de mult personal cât invitaţi. Nu ospătari propriu-zişi, ci personal de servire – bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în cămăşi albe, cu gulere bogate, în costume de bumbac negru, ce aşteaptă tăcuţi în spatele şefilor, le ţin cupele cu şampanie, primesc şi oferă cărţi de vizită şi răspund la telefoanele mobile. Dacă un invitat ar răspunde la telefon în cursul acestor evenimente, ar însemna să încalce îngrozitor eticheta, iar când izbucneşte o discuţie în contradictoriu din cauza vreunui detaliu referitor la piaţă sau vreun scandal în care sunt numite celebrităţi, intervine o femeie cu capul plecat şi privirea aţintită asupra unui punct aflat la jumătate de metru în faţa degetului ei mare de la picior, care caută o informaţie pe internet şi i-o şopteşte şefului la ureche, care apoi poate minţi au nu în privinţa răspunsului, în funcţie de convingerile sale.

Tinerii roiesc în jurul celor bătrâni, râd, îşi ţin în mână paharele şi se arată complet fascinaţi de toate ideile în care cred aceşti oameni minunaţi şi da, de fapt e interesant că ai spus asta, mă gândeam să intru în programul de finanţare corporatist când am absolvit, ziceai că te afli în fruntea unei…

Pe băiat nu-l deranjează luxul.

La colegiu, mesele îi sunt gătite şase zile pe săptămână. În cameră i se face curat. I se lustruiesc pantofii. Merge la bibliotecă şi, dacă el uită, altcineva îi pune cărţile deoparte. În weekend, are bani de băutură, sau se poate plimba pe malul râului fără să aibă vreo grijă, sau iese cu bicicleta prin zonele rurale şi să lase lumina soarelui să îndepărteze problemele de la serviciu, iar când revine în patul său moale

e mai bine

poate lucra mai bine, face ceea ce trebuie, *mai bine,* iar într-o zi

dacă munceşte cu destulă sârguinţă, câştigând prin străduinţă

într-o zi poate că altcineva va aşeza pătura în colţul patului său şi altcineva îi va impregna mirosul de curat în hainele proaspăt spălate şi el nu va mai fi nevoit să frece farfurii şi să se certe cu firma de apă şi să stea la rând la autobuzul ce nu vine niciodată pentru că aceste lucruri sunt

fundamentale

nu lucrurile la care se pricepe el cel mai bine

el poate oferi

mult mai multe acestei lumi

mult mai multe

numai de i s-ar oferi oportunitatea s-o facă.

Aceasta nu-i o poziţie nedreaptă.

Înainte de a-i ajuta pe alţii, trebuie mai întâi să-ţi trăieşti viaţa, trebuie să ai siguranţa că nu eşti o povară, trebuie să ai spaţiu ca să te simţi liber să poţi face diferenţa, să ai acea libertate – libertatea este un lucru care trebuie cumpărat, cumperi libertatea, cumperi…

pensie casă cămin timp învăţătură abilităţi prieteni

dansând dansând ne-nvârtim lumea se-nvârteşte toate lucrurile în armonie armonia cerurilor suntem lumina stelelor pulbere de stele efervescenţă rotitoare pe limbă sărut pe buze frumuseţe câştigată la sală mătase şi perle şi diamante şi

El îşi doreşte şi poate – doar poate – merită

da, *merită*…

Ceva zdrăngăneşte într-o cameră de alături, o bubuitură suficient de puternică încât să acopere muzica. Câteva capete se întorc; cele mai multe n-o fac. Băiatul se uită într-acolo şi crede că-l vede pe Theo printr-o uşă deschisă. Se apropie, dând din mâini neobservat, prin mulţime, şi da, acolo-i Theo Miller, râzând, beat criţă, cu un pahar spart şi o bucată de homar căzută la picioare, o fată plânge, o adolescentă, iar trei băieţi se uită fix, fără pic de amuzament în priviri, iar Theo poate că nu-i treaz

însă băiatul este dintr-odată.

Cunoaşte aceste expresii, deşi nu i-a întâlnit niciodată pe străinii pe feţele cărora le observă acum. Obişnuia să le vadă uneori la băieţii răutăcioşi care nu mai puteau de bucurie când câinii lor mârâiau la străinii aflaţi în trecere, pentru că pe oameni îi înspăimântă câinii, iar dacă oamenii suni înspăimântaţi de tine, atunci eşti puternic, iar dacă eşti puternic, contezi. Chiar dacă nu ştii la ce-ţi serveşte sentimentul că ai conta.

Fata plânge, băieţii se uită urât, şampania vărsată se cristalizează pe podea, în timp ce personalul nu reproşează nimănui nimic, ci se repede să cureţe. Theo râde şi nu pare să recunoască primejdia în care se află atunci când unul dintre invitaţii grosolani mârâie:

idiot şi ticălos nenorocit de ce dracu’ de ce dracu

iar altul i se alătură

dă-l dracului dă-l dracului şi gata hai dracului să plecăm de-aici nu-mi vine să cred că l-au lăsat înăuntru

cel de-al treilea tace cu braţele încrucişate la piept şi priveşte.

— Domnilor, domnilor! chicoteşte Theo, îndepărtându-şi aşchiile de gheaţă de pe mâneci şi ridicând câte un picior pe rând pentru a verifica dacă nu cumva a călcat în vreo materie organică. A fost o chestie perfect normală, sunt sigur că nu s-a produs nicio vătămare, în mod vizibil lady nu era interesată de…

— E-a mea! mârâi primul băiat.

— E-a lui, aprobă al doilea băiat.

Eu doar privesc, păru să spună cel de-al treilea băiat, ai cărui ochi se plimbau prin toată încăperea, întâlnind privirea celui care avea să devină Theo, recunoscând, într-o fracţiune de secundă, o stare de trezie egală doar cu a sa.

— Acum vreau să zic că e clar că nu-i decât…

— Tatăl meu a sponsorizat-o.

— Tatăl lui a sponsorizat-o!

— A plătit pentru educaţia ei pentru rochia ei pentru faţa ei *pentru faţa ei* – a plătit şi asta-nseamnă că eu…

— Pentru faţa ei!

— Sprijinită financiar şi înţelegerea specifica foarte clar…

— Un chilipir!

— O înţelegere foarte clară şi dacă ea…

— Un contract.

— Du-te dracului!

Fata, în picioare, cu lacrimile curgându-i în continuare, dar îi glas sigur.

— Dracu’ să-l ia pe tac-tu.

Şi-a desfăcut una dintre mănuşile lungi până la cot, a aruncat-o pe podea, a tras-o şi pe cealaltă, câte un deget pe rând, a şuierat de frustrare din cauza mătăsii alunecoase, a scos-o, apoi i-a aruncat-o în faţă primului băiat.

— Să vă ia dracu’ pe toţi!

A încercat să fugă în pantofii cu tocuri, s-a clătinat, aproape a căzut, s-a împiedicat şi s-a lovit de masa instabilă, acoperită cu sticlă, a scrâşnit din dinţi. Şi-a ridicat piciorul stâng în spate, astfel încât călcâiul să-i ajungă până la fund, şi-a scos pantoful, s-a clătinat iar, şi-a regăsit echilibrul. L-a ridicat şi pe dreptul, şi-a smuls pantoful cu destulă forţă cât să-i rupă bareta

de sus şi i l-a aruncat băiatului în piept. Apoi şi-a ridicat capul, s-a îndreptat de spate şi s-a îndepărtat călcând într-o baltă de gheaţă topită şi alcool.

Băieţii au urmărit-o plecând.

Theo Miller a chicotit, a încercat să înăbuşe sunetul acela, n-a izbutit şi a izbucnit în râs.

— Măi să fie! a spus râzând în hohote, apoi, chinuindu-se să-şi găsească inspiraţia în şampanie: Măi să fie!

Băiatul l-a apucat de braţ, şoptindu-i:

— Theo, ar trebui…

— …ia-i dracului capul! a mârâit primul băiat.

— Capul fetei! l-a aprobat al doilea băiat.

Privesc în continuare, a cugetat cel de-al treilea. E ceva din care putem învăţa toţi.

— Tatăl ei a cosemnat un contract prin care urma să plătească acum va trebui să…

— Să plătească, lua-l-ar dracu’!

— Dacă ea nu-şi poate respecta acordul încheiat, nu va lucra niciodată, nu va lucra niciodată, nici măcar nu va termina vreodată, dar nici nu va munci vreodată, o să am eu grijă ca ea…

— Ea să lucreze pentru Companie?

— Ar putea curăţa nenorocitele de podele ba nu nici măcar podelele ar putea… ar *putea.*…

— Un contract e cel mai sacru lucru ce poate…

— Philip, cred că ţi-a rămas nişte homar în păr. Sau o fi crab?

Theo s-a aplecat spre primul băiat, răspândind un damf de alcool, după care a întins mâna şi a făcut să zboare o fărâmă de alb strălucitor, carne sclipitoare, din părul de deasupra tâmplei drepte a băiatului.

— Gata! Acum e mult mai bine.

O clipă, băiatul numit Philip s-a uitat în ochii lui Theo, iar lumea a aşteptat pe buza prăpastiei, întrebându-se în ce direcţie va sufla vântul.

L-a pocnit pe Theo cu pumnul. Dacă ar fi avut destulă imaginaţie pentru a-i da o replică usturător de ironică, probabil ar fi ales varianta aceea, căci nu mai lovise pe cineva cu pumnul de când avea doisprezece ani şi-şi aducea aminte că şi atunci fusese o experienţă stânjenitoare.

Însă aşa, în lipsa ironiei, l-a lovit, iar Theo Miller a căzut la pământ şi a rămas întins pe spate într-o băltoacă de lichide amestecate şi bucăţele de carne dubioase, a privit o clipă în sus, fixând tavanul, fără să-i vină să

creadă, apoi a început să râdă. A râs şi a râs şi şi-a răsucit capul şi a mai râs un pic, iar prietenul său s-a lăsat pe vine lângă el şi s-a întrebat dacă era cazul să intervină şi în ce fel.

După care băiatul pe nume Philip a zis:

— Te provoc la duel, nenorocitule.

A mai rostit şi alte câteva cuvinte, care au părut a-i creşte înflăcărarea pentru această temă. Majoritatea erau termeni folosiţi pentru a profera jigniri de natură sexuală, însă, până la urmă, au revenit la subiect.

— Te provoc… ridică-te, căcat cu ochi ce eşti… te provoc la duel!

— Dragule, a chicotit Theo, nu poţi. Duelul nu mai e legal din…

— Avocatul meu va stabili despăgubirea. Nu vom plăti mai mult de 75.000 de lire de fiecare. Îţi poţi permite 75.000 de lire, nu-i aşa? Ridică-te! Ridică-te!

Theo râdea. A râs şi a râs şi a râs şi…

Miercurea următoare, i-a bătut la uşă un avocat ce venise să aducă actele pentru asigurare, pentru a fi semnate.

— Bună dimineaţa. Sunt de la firma Hatfield şi Bolton şi am adus o asigurare de despăgubire preliminară pentru a o citi cu atenţie. Veţi vedea că stipulează că oricine vă va ucide, dacă veţi fi găsit decedat în următoarele două săptămâni, nu va plăti mai mult de 75.000 de lire pentru costul morţii dumneavoastră şi tot aici veţi găsi şi echivalentul declaraţiei de ucidere a lui Philip Arnslade, presupunând că moartea dumneavoastră îndeplineşte circumstanţele specificate în clauzele de la trei la opt ale…

— Nu semnez nimic, glumeşti dracului cu mine, sunt…

Vineri dimineaţă, în timp ce se îndrepta spre casă, Theo Miller a fost jefuit de trei bărbaţi cu cagule, care l-au snopit în bătaie şi i-au luat din portmoneu doar 10 lire, lăsându-i cardurile de credit şi alte 40 de lire în numerar.

Luni, avocatul i-a venit din nou.

— …şi veţi găsi o clauză de confidenţialitate fireşte care a fost întocmită pe cheltuiala domnului Arnslade, care acoperă cu generozitate taxele legale pentru această speţă, care au fost substanţiale ca să garanteze că despăgubirea nu se ridică la mai mult de…

Theo Miller a vărsat cafeaua peste acte, iar dacă ar fi planificat dinainte

şi ar fi făcut două ceşti, poate că i-ar fi aruncat şi avocatului o parte din ea în faţă.

Două zile mai târziu, a primit un telefon de la mătuşica lui, al cărei câine fusese omorât. Trupul mutilat al animalului fusese aruncat pe capota maşinii ei, cu capul bălăbănindu-se, abia prins de un ciot de gât, pe aleea ce ducea către uşa din faţă a casei.

În ziua următoare, Theo Miller a bătut la uşa vecinului său şi l-a găsit pe acesta întins în pat, cu faţa umflată şi o buză spartă, sfâşiată aproape exact acolo unde, în pruncie, gura îi fusese cusută frumos la loc, iar Theo a strigat:

— Idiotule, de ce n-ai spus, de ce n-ai zis ce s-a-ntâmplat, eşti un mare idiot, de ce n-ai…

Mai târziu, au stat amândoi în bucătărie. Podeaua era lipicioasă din cauza cafelei vărsate cu mult timp în urmă şi scrâşnea sub picioare din pricina resturilor sfărâmate de paste uscate, nefierte, transformate în praf de săptămâni de neglijare. Menajera renunţase să mai încerce să menţină curăţenia după ce cineva fiersese în ibric lapte şi ouă.

Theo i-a zis băiatului:

— E o prostie, fireşte. Nici măcar nu ştiu cum se numea fata. Dar am intrat în camera aia la party şi ei o ţineau, iar Philip avea cocoşelul afară şi voia… se-ntâmplă tot timpul. Contractul nu spune că trebuie să faci ceva, se presupune că e un act caritabil, dar dacă laşi la o parte acordul stabilit, ce-ţi rămâne? Ai momente de reverie, bănuiesc. Îţi îngădui să visezi, să-ţi închipui, o secundă, că există şi altceva, un viitor diferit, iar când revii la realitate, îţi dai seama că asta-i tot ce ai. Doar asta. Că ai fost cumpărată pe post de târfă pentru fiul stăpânului şi că ei au libertatea de a-ţi distruge visurile oricând au chef, iar tu n-ai la cine să apelezi şi nimic să…

…vezi tu, tata a cumpărat-o pe mama. A avut şi ea visuri, iar el le-a cumpărat. Banii cumpără visuri. Dar n-a mers, aşa că el a cumpărat-o pe mama mea vitregă, iar mama mea vitregă e de fapt o femeie remarcabilă, însă ea ştie, înţelege că, atât timp cât visează la bani, totul va fi în ordine. Vor duce împreună o viaţă fericită. Lumea ei se va destrăma doar dacă va visa la altceva. Doar atunci.

Băiatul n-a zis nimic şi s-a gândit, în treacăt, la Dani Cumali, a simţit un fior brusc de groază, chiar panică, s-a foit pe scaun şi a tresărit de durere, iar

în clipa aceea de distragere a uitat din nou.

În noaptea aceea, Theo Miller l-a sunat pe avocatul care, în mod înţelept, lăsase o carte de vizită şi a semnat despăgubirea.

— Spune-i lui Philip Arnslade c-o să-i zbor creierii ăia nenorociţi.

— Domnul Arnslade va fi deosebit de uşurat, i-a răspuns avocatul.

Capitolul 28

— Bunica ta?

— Mă tem că da.

— Habar n-aveam, e atât de…

— Brusc?

— Ai o bunică, domnule Miller?

E limpede că ideea i se pare uluitoare lui El. Theo Miller este un artefact al Oficiului de Audit Penal; îi vine greu să-şi închipuie că el ar avea o altă existenţă în afara Oficiului.

— Am avut. *Am avut* o bunică.

Theo îşi cere scuze şi se întreabă dacă, în timp ce vorbeşte, cei de la resurse umane îl verifică, căutând dovezi ale absenţelor lui anterioare. Nu vor verifica dacă bunica lui e reală – nu-i treaba lor –, însă îi vor lua la puricat istoricul muncii şi vor calcula rapid câte bunici îi muriseră cât fusese angajat acolo.

Niciuna, până acum. Un semn bun. Există mai multe persoane în birou care au pierdut cel puţin trei. Şi nimeni nu-l creditează pe Theo cu prea multă imaginaţie. Nu le-a oferit niciodată motive să-i acorde vreun credit.

— Şi când crezi că te vei întoarce, domnule Miller? Limita concediului pentru evenimente de genul acesta este de patruzeci şi opt de ore pentru un caz domestic şi de şaptezeci şi două de ore pentru un…

— Patruzeci şi opt ar trebui să fie în regulă. Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Îţi voi aduce la zi fişa de salariu. Şi… chiar sper că înmormântarea va fi drăguţă. Când a murit bunica mea, preotul a avut programare dublă şi a început să rostească elogiul pentru cealaltă decedată.

— Bunica mea era atee.

— Ah, da, dar ăsta nu-i un motiv să nu intri în biserică, nu-i aşa? Un buchet de flori splendid, muzică, tot tacâmul…

Nu i-a fost greu să-l găsească pe supervizorul lui Dani.

Seb Gatesman, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, jucându-se cu telefonul undeva în partea din spate a casei sale mari, izolate, aflate la marginea unui parc din Barnes, încercând să-şi facă o poză în care să pară uluit, îngrozit *şi* amuzant, toate în acelaşi timp, pentru a i-o trimite amicului

său care tocmai îi sugerase să facă amândoi chestia asta diseară, cea mai – n-o să-ţi vină să crezi – adică o să le regulăm zdravăn pe curvele alea şi-o să fie…

— Mă scuzi?

Theo Miller, îmbrăcat la costum şi cravată, stătea sub un frasin şi zâmbea politicos. Bărbatul mai tânăr, care îl depăşea pe Theo în înălţime cu aproape treizeci de centimetri, avea o ţăcălie tunsă atent, pe care şi-o dădea cu balsam, în secret, cea din urmă serile şi cea dintâi dimineţile. Purta cămaşă albă şi pantaloni negri şi era mândru de asta, căci toate târfuliţele alea locatoare ce lucrau sub conducerea lui erau obligate să poarte puloverul pe care le era scris numele, aşa cum meritau nişte curve eliberate pe cauţiune ca ele.

— Scuză-mă! repetă Theo. Domnul Sebastian Gatesman?

— Cine eşti?

Era prea devreme dimineaţa ca Theo să fie cineva important, iar petrecerea de nuntă urma după biserică. Gatesman nu făcea decât să se asigure că personalul său n-o dădea în bară cu recepţia, barul cu şampanie, sculptura în gheaţă, fântâna de ciocolată, diamantul ascuns în tortul de nuntă, serviciul de sănătate şi de siguranţă a muncii îl frecase la cap ba cu una, ba cu alta, deşi el le zisese ceva de genul „e de mărimea unui pumn, dă-l în mă-sa, n-are cum dracu’ să se…”

…dar ar fi putut avea totuşi norocul ca cineva să-şi spargă un dinte în el.

— Domnule Gatesman, mă numesc Theo Miller şi lucrez pentru Oficiul de Audit Penal. Mă aflu aici în legătură cu Dani Cumali…

— A, da? Ce-a făcut?

Seb Gatesman ar fi dorit un răspuns rău. Lovită de un autobuz, căzută de pe un acoperiş, muşcată de o lamă ivită pe neaşteptate, ar accepta orice.

— A murit.

— Du-te dracului!

Nu furie sau tristeţe, ci doar o glumă revoltătoare la adresa lui, amuzantă, desigur, e amuzant, dar, totodată, într-un mod vulgar, omule, adică ai şi tu nişte gusturi…

— Mă tem că da.

— Cum dracu’? Vorbeşti serios?

Străfulgerarea unui sentiment – probabil uşurare – înainte de-a da năvală gândurile importante.

— Asta-nseamnă că planificarea turelor e dată peste cap… adică, îmi

pare rău, amice, fireşte că-i foarte… dar asta-i planificarea, asta-i – futu-i! Cum a murit?

— A fost ucisă.

— Du-te *dracului.*

— N-ai fost anunţat de şefii dumitale.

— Nu! Mereu prind ultimul de veste, ultimul dintre…

— Domnule Gatesman, rolul meu este să stabilesc valoarea infracţiunii. Ca să fac asta, am nevoie să lămuresc nişte aspecte privind trecutul domnişoarei Cumali cu scopul de-a contura impactul pe care uciderea ei îl va avea asupra societăţii. Avea persoane în întreţinere, avea o situaţie bună, existau datorii mari ce trebuiau achitate, genul ăsta de lucruri care…

Un pufnet batjocoritor.

Theo s-a oprit.

S-a gândit că într-un alt moment, într-un alt loc, această grădină ar fi fost splendidă. Frunzele de toamnă căzând pe iarba verde şi deasă. Trunchiul răsucit al păducelului, coroana înaltă a stejarului, ghinde căzând la pământ, coji de castane crăpând şi lăsând la vedere fructul lucios, zgomotul îndepărtat al apei susurând dintr-o fântână de piatră acoperită cu licheni galbeni, flori proaspăt tăiate pe pervazuri, al căror parfum pluteşte prin aerul rece.

A ajuns la concluzia că singurul lucru urât de-aici era chipul din faţa sa, însă cu acesta trebuia să trateze, aşa că: — Domnule Gatesman, perspectiva dumitale îmi va fi extrem de utilă în evaluare.

— A fost o tocătoare şi-atât. Doisprezece ani sau cam aşa ceva, a avut noroc c-a primit slujba asta, compania a ales-o, şi pe o sumă de nimic, ştii şi tu cum sunt femeile de genul ei, odată ce-au căpătat un mod de gândire, nu se mai poate face nimic, adică a avut mare noroc să primească ce-a primit.

— Avea copii?

— Nu cred. N-am idee. Ascultă, sunt supervizorul ei, nu tac-su.

— Care era sarcina ei, mai exact?

— Curăţenia. Mai mergea şi la diverse ocazii unde se apela la catering, ca să spele paharele şi să debaraseze.

— Unde?

— Oriunde aveam nevoie de personal, primeam o mulţime de contracte babane, chestii corporatiste. Nu era nevoie de cine ştie ce îndemânare ca să speli un pahar, chiar şi o tocătoare poate face asta.

— Exista vreo persoană pe care n-o plăcea sau care părea să n-o sufere?

Ceva ieşit din comun în privinţa comportamentului ei sau al celorlalţi faţă de ea?

O ridicare din umeri.

— Prieteni?

Altă mişcare din umeri, şi simţind că poate asta nu era de ajuns: — Ascultă, omule, era o biată tocătoare, da, adică-i chiar aşa de…

— Am auzit că multe tocătoare – femei ca domnişoara Cumali – sunt vândute pentru sex unor clienţi bogaţi.

Sentimente diferite străbătură rând pe rând chipul lui Seb Gatesman, care se ondula ca un drapel bătut de vânt.

Mai întâi, cele implicite: indignare, mânie, caraghioslâc, comicărie, e de-a dreptul scandalos cum de-ai putut măcar – dacă n-ai fi un tip atât de serios şi eu n-aş fi atât de rezonabil, aş…

Faza asta dură câteva secunde, apoi dispăru cu totul în faţa lui Theo, care-l privea fix, clipind din când în când.

Apoi, cele impertinente: hei, de fapt, ştii ceva, tu şi cu mine, tu şi cu mine, tipii ca noi, suntem bărbaţi trecuţi prin viaţă, ştim amândoi că este şi nu este ilegal atât timp cât plăteşti despăgubirea, este şi nu este ilegal, e doar costisitor, şi dacă fetele astea vor să câştige nişte bani, cine suntem noi?

În cele din urmă: o ridicare din umeri.

Ca răspuns la majoritatea lucrurilor, Seb Gatesman ridică din umeri.

Mai contează?

Contează dracului ceva din toate astea?

Şi, în ciuda sa, o altă străfulgerare pe faţa lui Seb Gatesman, pentru că, într-o noapte, nu demult, o tocătoare venise la el, iar el o luase deoparte şi îi spusese: — Ţi-a ajuns, pricep asta, dar aici îi ajutăm pe-ai noştri dacă ne ajută şi ei, dacă te joci cu mine, o să te…

Să-mi fut una dacă n-a fost o partidă pe cinste – fata ştia categoric ce-mi trebuie şi…

Stând în grădina învăluită în culorile toamnei, simţind frunzele ude sub tălpi şi trecând peste fructele zdrobite de tălpi pe cărarea din dale de piatră, Theo urmăreşte cum curgerea gândurilor se oglindeşte pe chipul lui Gatesman şi se simte dintr-odată înfierbântat şi vrea să fie în altă parte şi trebuie să se forţeze să continue să-l privească în ochi pe celălalt.

— Domnişoara Cumali… făcea parte din acest aranjament? a bolborosit el, mutându-şi servieta dintr-o mână în alta şi simţindu-se dintr-odată mic şi

jenat în faţa înălţimii nesfârşite a lui Gatesman.

— Neah. Uite, nici măcar n-ar trebui să discut despre asta, va figura în…

— Raportul se referă la moartea domnişoarei Cumali, nu la munca ei. Doar dacă nu este relevant, altfel nu văd de ce ar trebui să…

— Doar că am şi eu o familie de care trebuie să…

— În cazul în care cooperezi, sunt sigur că numele dumitale nu va fi implicat în toate astea. Acum, aranjamentul… ăăă… furnizarea de servicii fizice unor domni avuţi…

— Unele femei o fac. E alegerea lor.

— Doamna Cumali nu participa?

— Neah. Dac-ar fi jucat corect, ar fi putut face şi ea rost de nişte biştari, dar îţi puteai da seama că femeia aia aducea probleme, uneori putea fi plătită şi pentru asta – nişte muşcături, nişte ţipete, există o piaţă pentru orice, dar când oferta depăşeşte cererea…

Încă o dată, gândurile lui Gatesman s-au exteriorizat printr-o ridicare de umeri. Economie: ce-ar trebui să facă un tip? Ce-ar trebui să facă un tip serios?

Theo a mormăit:

— Trebuie să aflu care au fost mişcările domnişoarei Cumali din ultimele două luni.

— Ăăă… nu ştiu dacă… adică aş putea să… asta face… parte din evaluarea ta? Doar că n-am mai auzit până acum să fie atât de…

— Ai fost evaluat vreodată, domnule Gatesman? Ca victimă sau ca făptaş?

O modificare în postura corpului ce voia să permită încă o scuturare din umeri, însă, în mod înţelept, asta nu s-a întâmplat.

O conversaţie neauzită, purtată în cele mai mici detalii prin intermediul privirilor.

Seb, care uitase cu totul de telefonul din mână, se întreba ce ştie Theo.

Theo i-a întors privirea, în timp ce, adânc în minte, i se învârteau câteva cuvinte bălmăjite de Dani atunci când el încercase să pretindă că ea nu există, că n-au avut copii împreună şi că fiica ei nu era şi a lui.

Îl am pe şeful ăsta. Gatesman. Îl am la mână cu nişte chestii nasoale, ceea ce-l sperie de moarte. Delapidare de la şefii lui, nişte chestii murdare. E speriat şi-i pot cere ce job poftesc, aşa că i-am zis că vreau să intru la minister. Bagă-mă la minister.

Compania nu-i deranjată de faptul că Seb se culcă cu femeile de care e

responsabil, folosindu-le pentru propria lui putere şi pentru sex. Sub mai multe aspecte, asta nu face decât să obţină mai uşor profit, să le obişnuiască pe muieri cu ideea că aşa stau lucrurile, că aşa va fi mereu, să le frângă cât mai devreme. Nu-s decât nişte curve tocătoare şi, oricum, să te foloseşti de ele e o poveste veche de când lumea, n-are niciun sens să pedepseşti instinctele naturale, nu când indicatorii de performanţă ai lui Seb erau atât de ridicaţi.

Însă delapidarea de la o corporaţie… Pentru o asemenea infracţiune, Theo solicitase despăgubiri mult mai mari decât pentru o crimă.

Iar Seb l-a privit pe Theo în ochi şi a citit în ei adevărul, apoi şi-a ferit privirea, aducându-şi aminte de telefonul din mână, pe care l-a băgat în buzunar, şi, pentru o fracţiune de secundă, s-a temut.

— Deci… ăăă… nu sunt sigur că pot afla ce s-a întâmplat în ultimele două luni, dar e posibil să mă pot interesa dacă…

— Registrul de plăţi include şi detalii despre turele ei, aşa e?

— Da, bănuiesc…

Capul lui Theo s-a întors puţin într-o parte, iar Seb nu i-a întâlnit privirea.

— A cerut cumva domnişoara Cumali o tură anume?

— Mda. Uneori mai cerea nişte chestii.

— I le-ai oferit?

— Eu îmi respect angajaţii, a recitat Gatesman – de-acum închizându-se în sine, căci frica are un asemenea efect –, deci, dacă o puteam ajuta, o făceam.

— Ce ture?

— Anumite birouri în care să facă curat. Curăţenie după ce se termina programul. Zicea că îi place liniştea.

— Ce birouri?

— Clădiri guvernamentale, genul ăsta.

— Ce clădiri?

— Ministerul Responsabilităţii Civice, de cele mai multe ori.

— Ce făcea acolo?

— Curăţenie.

— Altceva?

— Nu prea.

— Îţi vine ceva în minte, detalii mărunte, uneori e atât de uşor ca asemenea lucruri să…

— A vrut să fie trimisă în locul ăsta select acum vreo două săptămâni. O casă mare, ceva corporatist.

— A spus de ce?

— Nu.

De fapt, cuvintele ei exacte fuseseră: Dacă nu te pui cu mine, nici eu n-o să mă pun cu tine, m-ai înţeles dracului sau nu?

Seb Gatesman o înţelesese şi-i oferise ce dorea. Pe moment. Într-o zi avea s-o facă să plătească – avea s-o facă pe nemernică să-i sugă… însă nu acum, nu până nu afla unde ţinea fotografiile alea de care el avea nevoie, să obţină pozele alea de la curvă înainte ca el să poată…

— Şi unde avea loc acest eveniment corporatist?

— Într-un loc… Danesmoor Hall.

— S-a întâmplat recent?

— Acu’ vreo două săptămâni. Ştii, e o muncă solicitantă, avem destule… ştii şi tu. Ştii bine. Dani, ucisă. *Ucisă.* Nu se-ntâmplă în fiecare zi să primeşti… adică auzi, dar eşti sigur că nu şi-a făcut felul?

— Foarte sigur.

— Presupun că i se poate întâmpla oricui, iar o tocătoare, adică mai mult decât altora, ai crede că nu-i aşa – cine plăteşte înmormântarea?

— Nu ştiu.

— Compania nu poate fi trasă la răspundere pentru aşa ceva, să ştii. Nu trimitem flori sau altceva.

— Mi-ai fost de mare ajutor. Dacă îţi mai aminteşti ceva, atunci…

— Mda, adică, mda, desigur. Adică. Mda.

Acesta a fost singurul necrolog de care a avut parte Dani Cumali.

E momentul

era momentul

Theo şi-a închis ochii şi a încercat să nu se gândească prea mult la momentul acela

A plecat de la Seb Gatesman pentru că nu mai era nimic de făcut, şi aşa funcţiona lumea.

Theo Miller merge cu autobuzul şi, deşi nu-i stă în fire, oricât de tare încearcă să se oprească, cuvintele ţâşnesc dintr-un loc fierbinte dinăuntrul său, iar cu ochii minţii vede chipul lui Lucy, nu are o imagine foarte clară, e mai degrabă o fantezie, dar oricine ar fi ea, e doar un copil şi iată-l pe Seb

Gatesman stând lângă ea, nişte muşcături, nişte ţipete, există o piaţă pentru orice, există o piaţă pentru…

Theo Miller urmăreşte suprafaţa neclintită a canalului în toiul nopţii de iarnă, cu mâinile în buzunare, şi mai că derulează înapoi şirul de gânduri, nu se poate opri din a-şi vedea tatăl când l-au dus la tocător

mama sa, urcându-se în trenul ce mergea la Dorchester, cred că voi avea parte de o viaţă mai bună într-un loc nou, nu e mult, doar că nu mai vreau să fac parte din asta, nu e…

Undeva în nord există un loc în care sunt închise fete ca Lucy Cumali, târfe inutile tocătoare, care nu vor valora niciodată nimic, iar ele trebuie să izbutească să plătească pentru a scăpa de-acolo, nu-i aşa?, există o piaţă pentru orice, există o piaţă pentru…

Lucy, Lucy, haide, e pentru a achita lucrurile, vrei să ne-ajuţi să plătim pentru toate astea, iar el a zis că se va purta frumos, pentru că-i prima oară pentru tine, dat fiind că eşti aşa de tânără el va fi foarte…

Dani: e fiica ta.

E fiica ta.

E fiica ta.

E AT A

Stând în autobuz, Theo Miller îşi prinde capul în mâini, închide ochii şi, instantaneu, se trezeşte că-şi evaluează propria viaţă.

Într-o rară pasă de umor, hotărăşte că la cauza morţii, în cazul său, se va trece „ucis într-un acces de furie cauzată de gelozie sexuală” şi râde pe înfundate şi tot nu poate stabili dacă viaţa lui valorează mai mult decât o cameră cu un pat în Holloway, excluzând taxa de timbru.

Capitolul 29

Hector a rămas o noapte în Cosgrove. Vasul pe care-l zăriseră mai devreme era amarat lângă barca Neilei, însă luminile îi erau stinse, generatorul, tăcut, acasă, nimeni. Neila s-a dus la pompa de apă şi a găsit-o îngheţată. Când, după câteva lovituri de cheie, maneta a început să se mişte, s-a auzit doar şuierul aerului. Nu se îngrijea nimeni de staţia de motorină, iar furtunurile erau uscate.

Înfofoliţi în fulare şi căciuli, mănuşi şi paltoane, au mers să vadă dacă dau de cineva, bătând în uşa închisă a casei de cărămidă ce păzea porţile ecluzei. Nu le-a răspuns nimeni. Neila şi-a tras răsuflarea şi a spus:

— Hai să legăm barca aşa cum trebuie şi ne-ntoarcem mai târziu.

Au prins-o bine de bolarzi, s-au ghemuit lângă sobă ca să mănânce şi au ascultat radioul.

A doua zi, de dimineaţă, au mers să se uite
nimeni acasă.

În timp ce soarele apunea, au mers să se uite
nu le-a răspuns nimeni.

La opt seara, Neila a ieşit ca să ia alt butuc de sub prelata de pe acoperiş şi a văzut o lumină arzând în casa de lângă ecluză.

— Theo!

Aproape că au rupt-o la fugă, Theo ţinându-se de coastele rănite, înapoi la poarta ecluzei, bubuind în uşă.

O femeie cu fire de păr albe şi rare ce începeau să-i răsară dintre cărnurile moi ale bărbiei a zis:

— Da?

— Bună doamnă bună seara doamnă vrem să cumpărăm nişte apă şi nişte motorină şi de asemenea să golim rezervorul de deşeuri doamnă…

— Acum?

— Ne îndreptăm spre nord, spre Nottingham, ar fi…

— Costă două lire litrul.

— Pentru…

— Apă.

— Doamnă, două lire pentru…

— E mai bine decât ce vi se va cere mai sus pe canal. Sunt corectă. Alţii nu sunt. Eu sunt corectă. Vă-ndoiţi de mine?

Neila a şovăit, clipind în lumina uşii, Theo, doar o siluetă ascunsă în spatele ei.

— Şi cât vrei pentru motorină?

Jaf la drumul mare n-am văzut niciodată n-am fost în viaţa mea nu-i ca şi cum nu-i

Theo a prins la loc cutia de pe acoperişul vasului Neilei şi a lăsat-o să vorbească, a închis lacătul cum trebuie

ce-are în cap aia de ne taxează atâta suntem o comunitate ne tratăm unii pe alţii ca… nu poate stabili astfel de preţuri e complet

Indignarea Neilei a luat o scurtă pauză doar când a deschis rezervorul pentru deşeuri, iar şuvoiul de rahat şi de chimicale a lovit-o în faţă şi a făcut-o să lăcrimeze cât a conectat conducta.

Şi felul în care vorbea, felul în care se uita la mine, ai văzut cum se uita la mine – păi, dacă spunea ceva, i-aş fi zis şi eu vreo două.

Theo a tresărit când duhoarea fecalelor lichide l-a izbit în plin, purtată de briza slabă dinspre sud.

În jurul ambarcaţiunii începea să se formeze un strat subţire de gheaţă, milimetrii transformându-se în centimetri, aşa că l-a împuns cu un băţ şi gheaţa s-a ondulat şi a crăpat, desprinzându-se în fâşii subţiri.

Nu mai vin niciodată aici, niciodată, nici măcar n-o să mă mai deranjez să…

— Sunteţi bine?

Femeia care le vânduse motorina la suprapreţ stătea dincolo de raza luminii proiectate de lanterna din mâna ei, privind în josul edeculuі, spre *Hector* şi scandalizatul său căpitan.

Neila s-a ridicat, ţinând în mână ţeava ce vibra în timp ce mizeria continua să se scurgă prin ea, cu gura întredeschisă, gata să dea drumul unui nou şir de cuvinte.

— V-am adus biscuiţi cu ghimbir, a adăugat femeia, târşâindu-şi picioarele către ambarcaţiune. Să vă-ntărească.

A lăsat pe vas un pachet învelit în folie de staniol, lângă Theo, şi l-a bătut mândră cu palma, de parcă ar fi fost un animal de companie adormit.

— Ei bine, a adăugat ea, asta este.

A plecat.

Neila şi Theo au rămas muţi. Stelele împânzeau cerul.

Dimineaţă, gheaţa a crăpat uşor când Theo a împuns-o, de la pupă, cu capătul cozii unei mături. Neila fredona şi căsca şi nu era sigură dacă ar trebui să rămână şi să aştepte să se topească gheaţa sau dacă riscau să fie blocaţi aici dacă asta se îngroşa şi până la urmă

au rămas

şi au mâncat biscuiţi cu ghimbir.

La două după-amiază, gheaţa se retrăsese puţin şi Neila a avut nevoie de trei încercări pentru a porni motorul. A insistat să ţină ea cârma, pentru orice eventualitate, sau pentru ca aşa voia ea, şi s-au îndreptat către Northampton.

Capitolul 30

E momentul

Exista un Theo care trăia în trecut; era bărbatul acesta singur a cărui viaţă nu valora mai mult decât o cameră cu un pat în nordul Londrei şi el nu este…

bărbatul care e acum Theo.

Pentru că bărbatul pe nume Theo îşi conduce la şcoală fata cea mică, ţinând-o de mână

în prima ei zi de şcoală, ea se întoarce acasă şi gângureşte, gungureşte despre tot ce s-a întâmplat acolo şi el e un pic trist când nu-l priveşte şi ea e deja mare, era atât de…

şi bărbatul pe nume Theo este

dezamăgit de prima ei alegere în materie de iubiţi, dar este în regulă, astfel de lucruri se întâmplă, la mijloc nu-i soarta sau destinul, ea poate face propriile-i alegeri şi să-nveţe din greşeli, iar el îi va fi alături dacă va avea nevoie de el fără s-o forţeze să aleagă şi…

Toate astea, fireşte…

nu sunt reale.

Lucy Rainbow Princess a fost vândută unei firme de modă specializate în petreceri pentru părinţii care ştiau că progeniturile lor sunt destinate să urce pe scenă şi să ofere zâmbete de un milion de dolari şi să fie motiv de invidie pentru toţi ceilalţi copii de la şcoală

Lucy Rainbow Princess a fost arestată, fiind beată, când avea doisprezece ani şi-a petrecut timpul falsificând recenzii de cinci stele pentru firme online de comerţ cu amănuntul a ars din temelii o sală de sport

a râs când a văzut flăcările

există o piaţă pentru

Stând întins în întuneric, Theo Miller încearcă să se abţină de la calcule, dar nu reuşeşte.

Dacă Lucy Cumali s-a născut în martie, la termen, atunci trebuie să fi fost concepută în luna iulie a anului precedent. Chestiile astea nu sunt exacte, deci plus sau minus două săptămâni înainte sau după data exactă a

conceperii, pentru a lua în calcul o naştere prematură sau întârziată, asta înseamnă un interval de patru săptămâni pline de oportunităţi. Presupunând că Dani a făcut sex cu Andy de un număr de ori ce se înscrie în media naţională – o dată pe săptămână, crescând uşor cifra în funcţie de vârstă sau de faptul că scoţienii par să o facă mai des – să spunem de 1,4 ori pe săptămână, corectând cifra pentru menstruaţie există şanse ca în timpul presupusului interval în care a avut loc conceperea Dani Cumali să fi făcut sex de cel puţin 4,2 ori 4,2 este un număr ridicol cum să faci sex de 0,2 ori deşi au mai existat anumite ocazii în trecut dar…

Să zicem că de patru ori în intervalul probabil de procreare.

Şi doar într-una dintre acele ocazii o făcuse cu Theo şi el era atât de sigur…

Chiar dacă memoria nu e întotdeauna…

Patru ocazii. Asta înseamnă doar o şansă de 25% ca Lucy să fie fiica lui.

În Tulse Hill, Theo Miller, cel care a studiat matematica şi apoi s-a prefăcut că urmează Dreptul, se uită fix în tavan şi nu doarme.

Pe canal, Theo urmăreşte reflexia focului pe apă şi ştie că dacă n-o găseşte pe Lucy Cumali se va pierde cu totul şi se va transforma într-o umbră şi că pe cer nu va mai fi nicio culoare şi nu va mai simţi niciodată pe piele atingerea ploii.

Capitolul 31

Paznicul de la Ministerul Responsabilităţii Civice i-a spus: — Aha, uite aici, Dani Cumali, personal de curăţenie, contract extern, lucra noaptea – da, da, aici s-a autentificat şi s-a deconectat, e scris totul aici, ca la carte, cum se zice.

Şi Theo a spus:

— Evaluez crima căreia i-a căzut victimă, există anumite neregularităţi financiare în declaraţie – trebuie să fim acoperiţi împotriva despăgubirilor pricinuite de o acţiune greşită împotriva urmăririi penale dacă…

I s-a oferit acces la înregistrările camerelor de supraveghere, căci părea om cumsecade, complet inofensiv, aşa că de ce n-ar fi făcut-o?

Stând într-o cabină aflată în spatele departamentului de securitate.

Derulând pe repede înainte filmări nesfârşite ale zilei de lucru.

Oprit discutat ceaşcă de cafea maşinăria a pornit iar şi of Dumnezeule a exclamat el a zis ea a spus el ar trebui să mergem la DE CE OARE LIFTUL ĂSTA URCĂ MEREU ATÂT DE ÎNCET hei a ajuns bang!

se ţin de mână

îşi dau drumul

Vieţi trăite la viteză maximă o clipă de tandreţe a dispărut

zgomotul unui chibrit aprins prostule prostule cum ai putut cum de-ai putut fi atât de rezolvat acum surâs în drum către

Timp de câteva clipe plictisitoare, Theo se trezeşte fixând cu privirea floarea în ghiveci din colţul ecranului. Dacă o priveşte suficient de mult, oare o va vedea cum creşte?

Apoi îşi dă seama că-l fură somnul, aşa că se scutură şi se ridică, îşi ia cafea proastă de la automatul ăla de cafea infectă şi se întoarce la birou şi se forţează să stea exact pe marginea scaunului şi încearcă iar.

îşi umple cu vârf castronul de fructe

se joacă în ascuns pe telefon, pe sub birou, nu va observa nimeni dacă

stabileşte clar legea privitoare la chestiune luminile se sting

luminile se-aprind în altă parte

iese

se întoarce.

Dani intră.

Iat-o.

Vie.

Dani e vie, cu doar câteva săptămâni în urmă, chiar în faţa ochilor săi.

El se apleacă atât de mult în faţă, încât atinge ecranul cu nasul, încetineşte viteza filmării la jumătate, o priveşte întorcându-se la faţa locului, înotând printr-o pâclă digitală.

Tânăra poartă o uniformă a personalului care se ocupă de curăţenie şi are în piept un ecuson nou.

Uniforma e albastră, însă Theo ştie asta doar pentru că a mai văzut-o. După cum se vede pe ecran, ar putea fi oricum, în orice nuanţă de cenuşiu.

O clipă, ea priveşte în obiectivul videocamerei, poate se uită la el, şocul e atât de mare, încât cade la loc în scaun, ca şi cum ar fi fost lovit cu pumnul în piept şi-şi dă seama că vrea să-şi ferească privirea dar se sileşte să privească.

Dani sosind la intrarea de serviciu, completând hârtii în prima ei zi de muncă, da, a fost verificată, are – stai un pic, e chiar acolo, e…

Un sac mare plin cu haine de schimb şi cu produse de curăţat pentru că-i place să şi le aducă pe ale ei de multe ori îşi zice că lucrurile pe care le au aici sunt, ei bine…

Paznicul îi scotoceşte în bagaj în primele două zile, apoi se plictiseşte şi renunţă şi o pofteşte înăuntru zâmbindu-i, acum se cunosc, ce mai faci, scumpo, ce mai…

Dani făcând curăţenie.

Birouri.

Ecrane de computere.

Scoaterea gunoiului afară.

Frecarea toaletelor.

Curăţarea chiuvetelor.

Golirea râşniţelor din automatul de cafea. Cine şi-ar fi închipuit că un obiect care produce o băutură atât de proastă are ceva organic în el?

Lasă sacii cu gunoi lângă lift, ca să-i ducă la parter, o boccea albă, imensă.

Îi ia ca un ultim act al muncii din acea zi.

Intră în lift

la parter

iese

dispare de pe ecran
reapare câteva clipe mai târziu pe o altă videocameră
dispare
reapare
vârâ gunoiul în nişte tomberoane mari, verzi, aflate în spatele clădirii şi la fel
la fel
la fel
se întâmplă trei-patru zile la rând

Nasul lui Theo se îndreaptă înapoi spre ecran. Nici măcar chipul lui Dani nu-l poate ţine treaz, moarta Dani moartă, el de fapt n-a văzut-o murind, nu i-a văzut chipul cu glonţul în el până n-a ieşit la iveală fotografia, dar a ştiut şi mai e loc de-a pune la îndoială adevărul moarta Dani moartă.

În a cincea zi, iese din lift cu trei saci de gunoi alb iese din raza de acţiune a videocamerei
apare
dispare
apare
se duce la tomberoane cu
doi saci de gunoi.

Theo se îndreaptă de spate, cu capul în ceaţă, cu mintea rătăcindu-i departe, apoi priveşte din nou.

Doi saci de gunoi.

Îi aruncă în tomberoane şi dispare.

Rămâne în afara razei de acoperire a videocamerei timp de aproape cinci minute.

Reapare, trecându-şi ecusonul de securitate prin dreptul uşii de serviciu şi nu priveşte către camera de supraveghere şi
pleacă.

Theo ia la rând videocamerele.

Nu poate vedea, nu găseşte niciun semn al
celui de-al treilea sac.

Se uită iar.

Soseşte, face curat, adună gunoiul, intră în lift, iese din lift, da colţul cu cei trei saci reapare în raza videocamerei cărând doar doi.

Theo s-a dus la parter, urmând jumătate din traseul surprins de camerele de înregistrare, a păşit în unghiul mort din coridoarele de la parter, unde

ţevile erau plasate sus, deasupra capului, a zărit folia înfăşurată în jurul unităţilor de încălzire, ziduri care odinioară fuseseră vopsite în verde, apoi în galben, iar acum erau un colaj ciobit din amândouă.

A mers la locul pe care videocamerele nu-l acopereau.

A găsit camera la a doua rundă de căutări.

Înăuntru: un aparat de tocat hârtia, un fotocopiator, un taburet şi un semn pe care erau trecute preţurile pentru expedierea prin poştă şi ambalarea scrisorilor supradimensionate, în urmă cu nouă ani. Foarte puţin echipament fusese folosit o perioadă îndelungată. Din tavan, un singur tub fluorescent răspândea lumină, încadrat, în ambele părţi, de doi prieteni defecţi. Un enorm tomberon verde din spatele aparatului de tocat hârtie conţinea fâşiile moi şi zdrenţuite ale unor diagrame şi documente distruse cu mult timp în urmă, iar literele şi numerele au format dune bizare atunci când şi-a trecut degetele printre ele. A căutat mai adânc prin hârtii, doar pentru plăcerea senzaţiei, şi a găsit ziarele.

Le-a scos afară.

Tabloide de joasă speţă, oferite gratis la staţia de metrou locală, 40% publicitate, 50% vorbărie despre celebrităţi, 8% sport şi 2% zvonuri despre moarte şi distrugeri catastrofale ale mediului în locuri mai puţin importante decât aici.

adulter scandal actor star pop petrecere beat fotbalist demascat sarcină sex gol puşcă recesiune ceartă divorţ

A extras un teanc şi s-a uitat la dată. Ultimul era din urmă cu câteva zile, iar după ce a săpat mai adânc, a găsit aproape treizeci de exemplare.

S-a îndreptat spre cabina de supraveghere video şi s-a uitat încă o dată la înregistrarea cu mişcările lui Dani din acea zi.

Sosire
etaj
curăţenie
aspirator
dus gunoiul jos
trei saci în lift
doi când ea

Face stop-cadru în momentul în care Dani dispare din imagine, gândindu-se la ce vedea. Atât intrarea, cât şi ieşirea o făceau să treacă prin dreptul încăperii în care se afla aparatul de tocat hârtie. A mărit imaginea cu sosirea fetei, apoi pe cea a ieşirii, privind sacul pe care Dani îl ţinea pe

umăr.

Sacul era voluminos atât la intrare, cât şi la ieşire, însă la ieşire forma lui se schimbase.

S-a lăsat pe spate şi s-a gândit.

A început să râdă, dar a trebuit să se oprească brusc atunci când un paznic şi-a băgat capul pe uşa cabinei, ca să se asigure că totul era în ordine.

Seara.

A căutat numele „Danesmoor” într-un internet café din Bermondsey.

Casă străveche. Grădină superbă. Zone deschise publicului patru zile pe săptămână, tururi ghidate în prima şi a treia duminică din lună. Locul de reşedinţă al Marchizei de Mantell, titlu deţinut acum de Philip Arnslade, fiul lui Helen Arnslade, soţia lui…

S-a oprit.

Şi-a mai luat o cafea, chiar dacă prima încă îi ţinea mintea în priză.

S-a aşezat la loc. A dat o căutare pentru Helen Arnslade. O poză a unei femei, pe la şaizeci şi cinci de ani, pozând formal lângă bustul soţului decedat, o femeie cu perle la gât şi mâini împreunate, mândră de casa ei, dedicată misiunii. Publicaţia titra: „Lady Helen continuă să dea tonul pentru sezonul de vânătoare”.

Poza data de câţiva ani. Pe pagina următoare era o imagine cu fiul ei, care afişa cu mândrie o carabină cu două ţevi şi o şapcă de fetru. N-a reuşit să găsească ceva mai recent. Niciun interviu, nicio apariţie în presă sau pe reţelele sociale; doar tăcere şi o imagine formală a unei femei cu buze strânse care ştia cum să organizeze o petrecere pentru bărbaţii cărora le plăcea carnea în sânge.

Există această femeie, pe nume Helen, ea a văzut şanţurile, are…

Dani nu mai spusese nimic despre femeia pe nume Helen. Era un nume destul de comun. Într-un fel. A privit poza fiului ei, forţându-se să se uite cu atenţie.

Faţa aceea le era cunoscută tuturor, în felul acela ciudat în care cineva e cunoscut de toată lumea fără să se ştie exact motivul. Despre ministrul Eficienţei Fiscale se zvonea că e menit de multă vreme să preia o funcţie importantă; se vorbea despre asta de atâta timp, încât lumea începuse să presupună că el avea cu totul alte planuri. Poate ceva în cadrul Companiei. Doar lucrase pentru Companie înainte de-a intra în politică. Companiei îi plăcea să-şi împărtăşească expertiza cu guvernul; lucrurile sunt mult mai

simple când se vorbeşte aceeaşi limbă.

Păr şaten-deschis peste un chip cu trăsături prelungi ce formau un permanent surâs de învingător; frunte bombată deasupra ochilor, după aceea o adâncitură bruscă, apoi o altă explozie de os dedesubt – pomeţi înalţi, altă adâncitură în obraji, apoi încununarea acestui cumul de trăsături în buze, care dansau, încântate, în jurul unor fraze precum: — Creşterea economică pronunţată şi constantă în domeniul serviciilor este o consecinţă directă a reducerii taxelor plătite de oamenii decenţi şi obişnuiţi care alcătuiesc clasa muncitoare de mijloc ce oferă atât de multe acestei naţiuni.

Theo mai văzuse faţa asta când era mai tânăr. Era chipul unui bărbat care nu putea înţelege de ce o femeie a cărei educaţie fusese plătită de către tatăl lui nu înţelegea adevărata natură a obligaţiilor sale.

Philip Arnslade apasă pe trăgaci lângă râu, un băiat moare şi, în timp ce el moare, băiatul care va deveni Theo crede că e şi el în cădere, priveşte cerul care i se învârteşte deasupra, simte cum glonţul îi atinge plămânul, înghite sânge şi nu poate să respire, iarba e umedă şi pământul îl loveşte cu putere în spate atunci când se izbeşte de sol şi nu se poate mişca, nu-i vine să creadă că nu se poate mişca în timp ce Philip Arnslade din Danesmoor Hall se îndepărtează şi Philip Arnslade este rege, născut pentru a conduce, şi nimic nu-i stă în cale.

La lăsarea nopţii

Theo s-a întors la Sidcup.

Trei femei păzeau intrarea pe proprietate, ca de obicei. Una avea un copil în poală, alta era dusă pe gânduri sau se ruga.

— Cine eşti? l-a întrebat una dintre ele şi, imediat, alta a zis: — Îmi amintesc de el. A fost aici când a murit Dani Cumali.

Ostilitate, clară şi neechivocă, o femeie şi-a dus mâna la buzunar, copila sălta pe genunchiul mamei şi-l privea fix, cu faţa un amestec de concentrare şi de neplăcere, el habar n-avea că o făptură aşa tânără poate avea sentimente atât de profunde.

— Am fost prieten cu Dani, a răspuns Theo, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă, spatele drept, capul plecat. O cunoşteam din Shawford.

— Ai putea fi oricine.

— N-avem încredere.

— Ai putea fi unul dintre spurcaţii ăia.

— Bărbaţi!

— Ai tupeu să vii aici şi să…

Theo a bolborosit:

— Sunt tatăl lui Lucy.

Femeile au şovăit, iar chipul copilei s-a făcut roşu aprins din cauza efortului pricinuit de furia pe care dorea s-o exprime în acel moment. Apoi mama ei i-a pus o mână pe umăr şi, dintr-odată, pruncul s-a liniştit, uitându-se senin în ochii el întrebând-o, prin intermediul acelui surâs brusc atins de lumină, cu o privire încântată: M-am descurcat bine? L-am urât destul de intens?

— Vino cu mine, a spus o femeie şi s-a ridicat, dând din cap către suratele alături de care făcea de pază, iar Theo a urmat-o.

Au mers amândoi pe proprietate. Nicio lumină nu scânteia la geamuri, nicio creatură nu se clintea. În depărtare, zgomotul autostrăzii; peste iarba ţepoasă, o pungă de plastic sfâşiată şi o doză răsturnată, din care se scurgea băutură acidulată. Pe lungimea a trei ferestre diferite era atârnat un banner enorm, răsucit de vânt, cu literele vizibile pe ici, pe colo, uneori răsucit astfel încât dădea naştere la încâlceli enigmatice, din cauza fâşiilor care se lipeau şi puneau la întâmplare cuvintele.

SLUJBE DREPTATE ŞI

Ultimul cuvânt nu putea fi desluşit.

— Dani a fost una dintre noi, a mormăit femeia în timp ce se îndreptau împreună către uşă. Era tocătoare. Am încercat să fim împreună cu bărbaţii, dar când îţi petreci zilele în închisoarea pentru femei, în închisoarea pentru bărbaţi, lucrurile astea… petreci atât de mult timp gândindu-te cum va fi, încât atunci când încerci de-adevăratelea să fiţi împreună e greu, uneori, să faci diferenţa între ce-i real şi ce nu. Deci iată-ne aici. Uneori, regina tocătorilor ne trimite câte ceva. Are o Curte în nord. Noi trebuie să rămânem unite, noi, surorile, aşa zice regina. Cum te numeşti?

— Theo.

— Theo şi mai cum?

— Theo Miller.

— N-a pomenit niciodată de tine.

— Dar a pomenit de cineva de-acasă? De cineva alături de care a crescut?

— Nu.

Un mic râset, stins imediat.

— Aşa şi eu.

A ridicat din umeri. Nu era treaba ei.

De la o fereastră deschisă, un glas tot mai puternic, feminin, ce creştea în intensitate şi devenea tot mai ascuţit, atingând o culme a furiei şi înecându-se stingându-se cu totul.

Femeia a mers mai departe, părând netulburată.

Accesele ritualice de furie ale tocătorilor erau un subiect despre care Theo nu întreba.

Au ajuns la uşa lui Dani

închisă

luminile stinse

niciun semn că venise poliţia

sau că plecase

sau că-şi dăduse vreun interes.

Femeia a spus, fără să se adreseze cuiva anume: — Am urmărit o tipă pe nume Naomi. Am urmărit-o cinci ani. I-am zis că aş viola-o, cu o sticlă, cu un băţ, i-am descris ce i-aş face în amănunt, ca să priceapă. I-am trimis felicitări surorii ei în ziua în care i s-au născut copiii, transmiţându-le urări cu ocazia naşterii şi spunându-le să se bucure de copiii lor cât mai pot. Îmi închipuiam că-i amuzant. Era amuzant. Era foarte, foarte amuzant.

A oftat, fluturând din mână către uşă.

— Poliţiştii au zis că vor trimite pe cineva să cureţe sângele, dar n-a venit nimeni. Economisim ca să cumpărăm nişte detergent.

Theo a păşit înăuntru. Femeia l-a urmat.

La etaj, a împins uşa, deschizând-o

duhoarea de creier, carne putrezită se afla încă pe podea bucăţi din creierul ei pe podea nu fusese real până în clipa asta Theo a găsit pe ghicite baia şi a izbutit să vomite în chiuvetă înainte de-a fi prea târziu, acid în nas, în sus pe nări îi era…

Femeia stătea în spatele lui, aşteptând, cu braţele încrucişate, rezemată de perete, dusă pe gânduri. La robinet nu curgea apa ca să-şi spele voma, dar ei n-a părut să-i pese, iar lui i s-a făcut ruşine.

Theo s-a întors în dormitor şi a mai făcut o încercare.

Camera fusese răscolită. Sertarele, trase, salteaua, întoarsă cu susul în jos, dulapul deschis, hainele aruncate afară. Aşa se prezenta locul atunci când stătuse el în cadrul uşii, uitându-se la picioarele cadavrului lui Dani?

Şi-a spus că da, că Seph Atkins fusese cea care scotocise camera şi găsise

oare…

— A atins cineva fereastra? a întrebat Theo.

Călăuza sa a strâns din umeri.

Fereastra rămăsese întredeschisă, lăsând aerul rece să pătrundă şi să poarte afară o parte din duhoare.

Sub niciun chip nu putea să evite sângele lui Dani, substanţa portocalie ce ţâşnise din spray-urile poliţiştilor şi se răspândise în jurul cadavrului. S-a uitat pe geam, la gardul viu de dedesubt. Dacă te-ai fi mişcat repede, ai fi putut arunca pe fereastră un telefon, sub unghiul potrivit ca să aterizeze în boschetul din lemn-câinesc, un act disperat la auzul unor paşi ce se apropie, un act al cuiva care-şi dă seama, într-o clipită, că-i prea târziu, că eşti terminat, că n-ai unde să te ascunzi.

— Documente! a exclamat întorcându-se brusc. Ţinea acte pe-aici?

Femeia a încuviinţat din cap, o singură dată, apoi l-a condus jos, la terasa de beton din spatele casei. Între rugii crescuţi peste măsură şi urzici, cineva curăţase un spaţiu cât să încapă un leagăn strâmb de copil, alcătuit din bucăţi recuperate dintr-un container şi legate laolaltă cu bandă şi crengi lungi, înfăşurate cu sfoară. Altcineva trasase cu cretă roz conturul unui cadavru de şobolan.

Într-un colţ, zăcea o găleată metalică, înaltă până la genunchi. Tăciunii erau reci. Beţe de chibrit zăceau împrăştiate, formând o aură în jurul marginii.

A scotocit prin fărâmele de hârtie înnegrite şi a dat peste un colţ alb.

DINTRE CELE MAI RECENTE VALORI
ALE PRODUCTIVITĂŢII PENTRU
ECONOMISIREA ÎN DOMENIUL

Cuvintele dispăreau, transformate în cărbuni.

— Venea des aici. Ardea chestii. Unii i se alăturau. Le plăcea focul. Uneori mai veneau şi scursurile, nulităţile, se aşezau aici şi se legănau şi ţipau şi aşa mai departe. Vecinii urau ce se-ntâmpla, dar noi îi respectam pe toţi. Trebuie să ţi-o scoţi din sistem. Trebuie s-o laşi să iasă. Trebuie s-o laşi să dispară, ca să poţi merge mai departe.

— Mi-ai fost de mare ajutor.

— Una dintre noi a lăsat-o înăuntru pe ucigaşă, desigur. Una dintre noi a făcut-o pentru bani. Am priceput asta, tuturor ne-ar prinde bine nişte lovele

în plus, însă când am găsit-o… chiar eşti tatăl copilului? De-adevăratelea?

— Da. Sunt.

— Ar trebui să-ţi dai mai mult silinţa. Aşa ar trebui.

Theo s-a dus acasă pe bicicletă, iar drumul i s-a părut mai scurt în noaptea aceea decât ultima oară când parcursese acelaşi traseu.

Capitolul 32

Neila a tras cărţile când au acostat la marginea oraşului Northampton, acolo unde canalul se bifurca în direcţia Râului Nene.

Cavalerul de cupe, zece de cupe, Nebunul (inversat), nouă de spade, Marea Preoteasă, trei de cupe, şapte de baghete, Turnul, Spânzuratul (inversat).

Le-a privit îndelung şi atent, dându-şi seama că nu ştie ce semnifică, şi n-a găsit în ele nici linişte, nici vreun înţeles. De obicei, indiferent de ce extrăgea, descoperea ceva care să-i ofere un ţel, o direcţie în viaţă. Astăzi, privind imagini fără însemnătate, mintea părea să-i fie îngheţată, prinsă în capcană. Pentru prima dată în viaţa ei, a mai tras nouă cărţi.

Patru de cupe, Cumpătarea, Faetonul, Lumea, şase de baghete, Steaua (inversată), patru de spade, şase de spade, Spânzuratul (inversat).

În zece minute, un paznic de la universitate se şi înfiinţase lângă vasul lor. Cine sunteţi? Ce faceţi aici? Sunt de la şcoala de afaceri. Există o şcoală de afaceri lângă gară, trebuie să fim cu ochii în patru pentru că ăsta e un spaţiu protejat, pentru studenţi; le promitem studenţilor noştri că vor fi în siguranţă aici…

Nu.

Studenţii noştri nu trec pe partea cealaltă a canalului.

Nu se duc la… lady, îţi arde de glume, eşti cumva… nu, fireşte că nu se duc la… am abandonat campusul din nord acum doi ani, deoarece nu mai puteam garanta siguranţa.

Rata satisfacţiei e de 87%, dacă tot întrebi, iar în domeniul artelor, de 94%. Când a fost introdus noul sistem, am pierdut totuşi o mulţime de conferenţiari. Au zis că, potrivit noilor criterii, trebuie să se poarte cu mănuşi cu studenţii, în loc să-i facă să înveţe. Au spus că, dacă le dau mai puţine teme pentru acasă, evaluările finale devin mai bune. Iar cu cât sunt mai bune evaluările finale, cu atât se câştigă mai mulţi bani. Toată lumea tre’ să mănânce.

Biscuiţi cu ghimbir? Serios? Ei, dacă tot mă serveşti, nu mai spune nimănui, e doar…

o mulţumesc sunt cei mai buni pur şi simplu

uite, pe mine nu mă deranjează dacă rămâneţi aici, însă pe tipul de pe

tura de noapte îl va deranja pentru că-i un spaţiu protejat, e un spaţiu în care te simţi în siguranţă, deci ca să ştiţi.

Şi să nu treceţi pe partea cealaltă.

Au mutat barca departe de zidurile din sticlă strălucitoare ale şcolii de afaceri şi de bărbaţii în negru care o înconjuraseră. La punctul de amarare au dat peste ambarcaţiunea pe care o văzuseră cu câteva nopţi în urmă, pe care o femeie în vârstă stătea cu o lampă de sudură lipită de tubul de aspirare a aerului, înjurând în barbă.

Neila s-a dus s-o ajute, surâzând, salutând din nou, şi a ambalat motorul în timp ce femeia împingea flacăra pe tub în jos. În scurt timp, după o serie de rateuri, motorul s-a trezit la viaţă, iar femeia i-a mulţumit mult, însă acum se înserează

vrei nişte ceai

şi Neila i-a răspuns mulţumesc, dar nu, nu, e-n ordine, trebuie să…

Şi s-a oprit înainte de a-l da de gol pe Theo, care fierbea ceva pe *Hector.*

Seara, la nu mai mult de-o oră după asfinţit s-a auzit un zgomot asemănător cu urletul lupilor.

A venit din bezna ce învăluia partea stângă a canalului şi a umplut cerul, deasupra străzilor pe care iluminatul fusese întrerupt.

Cu sânge între dinţi şi bărbiile îndreptate către luna invizibilă, copiii şi-au ridicat capetele şi au urlat au urlat

au urlat!

Şi, în întuneric, ceilalţi au răspuns şi şi-au urlat întunecimea către cer, iar zgomotul a reverberat pe apă, ţipătul vânătorului, prădătorul ce bea fluidele calde şi proaspete dintr-o Inimă ce continuă să bată

haaaauuuuuu!!!

La şcoala de afaceri, cei care se ocupau de securitatea ei şi-au încuiat studenţii înăuntru şi le-au zis să aştepte până vin autobuzele, blindate cu plăci de metal plasate peste sticla reflectorizantă, ai căror şoferi ţineau pistolul cu electroşocuri între frâna de mână şi schimbătorul de viteze *haaaaaauuuu!!!*

Neila n-a dormit, şi nici Theo.

La ora unu noaptea, s-au întâlnit când amândoi au vrut să bea apă de la chiuveta din bucătărie.

Theo a spus:

— Există o regină a tocătorilor. Se zice că era una dintre cele mai vechi, cea mai veche – prima femeie condamnată vreodată să facă burgeri pe bandă rulantă. Jumătate din carnea folosită acolo oricum se iroseşte, dar asta n-are importanţă. Guvernul subvenţionează firmele care conduc închisoarea, ca să fie sigur că aduc profit pentru a putea continua să fie reabilitatori eficienţi, cei din guvern spun că e mai bine aşa, mai ieftin pe termen lung, astfel încât firmele nu-şi fac griji dacă irosesc materie primă. Există un munte de carne tocată în fundul curţii, sunt atât de multe muşte acolo, încât par a forma un organism viu. Tatăl meu a murit la tocător, însă în contracte se stipulează că guvernul nu poate da firmele în judecată pentru neglijenţă, şi de ce-ar face-o? Doar un tocător. Doar un alt tocător.

Prin faţa geamului au trecut trupuri mărunte, mici siluete alergând paralel cu canalul.

Au rămas unul lângă altul, în apropierea sobei unde se zăreau tăciuni pe jumătate aprinşi, în timp ce prin tot oraşul se auzeau glasuri, tot mai tare, urlând în întuneric.

— Regina zice că-i bine să ţipi. Că-i bine să te înfurii. Că dacă nu-ţi scoţi mânia din sistem nu eşti sincer cu tine însuţi. Doar te prefaci că-i totul în ordine. Că ăsta… căcatul ăsta, nimicul-nicăieriul ăsta pe care-l deţii, visul ăsta pe care l-ai înghiţit pe nemestecate când erai mic, pentru că visurile nu sunt pentru cei ca tine… te prefaci că-i totul în ordine. Îţi trăieşti viaţa ca un cenuşiu, una dintre nulităţile care vor muri singure cerşind firimituri de la Companie, pentru că n-ai avut curajul să te uiţi la tine însuţi şi să spui da. Da. E dezastru. Şi nu. Nu. Nu-i vina mea. Mi-au făcut-o alţii. Lumea… mi-a făcut asta. Acceptă asta, zice ea, ai văzut adevărul muncii fizice istovitoare, şi singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să ţipi, să te înfurii, să dai foc şi să găseşti adevărul în flăcări. Iar când ai terminat cu asta, regăseşti sinele şi locul liniştit din tine care-ţi va-ngădui să preiei controlul. Ăsta-i crezul reginei tocătorilor. Asta le-a spus tuturor şi de aceea au toţi rugăciunile astea…

Binecuvântate fie mâinile ei binecuvântată fie apa de sub degetele ei binecuvântaţi fie cei care dau foc binecuvântaţi fie aceia care aşteaptă între umbre…

Neila îşi încălzea mâinile la sobă şi a murmurat: — Tot ce le-a rămas este să ţipe. Asta-i tot ce fac. Nu se schimbă nimic.

Au stat o vreme fără a vorbi.

Theo a întrerupt tăcerea:

— Dormi tu şi eu rămân de veghe, iar peste o oră dorm eu şi stai tu trează.

Neila a încuviinţat din cap şi s-a întins pe canapea fără să mai scoată vreun cuvânt, şi-a tras peste cap păturile cu care se acoperise Theo mai devreme şi n-a băgat de seamă că erau impregnate cu mirosul lui şi a dormit o oră şi s-a trezit revigorată şi-au făcut schimb şi imediat după 4 dimineaţa…

…mâini minuscule boc boc bocănituri în peretele vasului boc boc boc nu tare doar un răpăit de carne boc boc boc palme lovite de oţel, zece, douăzeci, treizeci, copiii treceau în fugă

cel mai mic având doar trei ani, tras de sora lui mai mare alergau pe trotuar în încălţări jerpelite, înfăşuraţi în cârpe care fluturau, fără să mai urle acum, ci doar trecând în viteză, în vârful picioarelor, în beznă

Când au început să bată cu palmele în barcă, Theo s-a trezit, tresărind puternic, apoi şi-a strâns pătura în jurul trupului şi a părut a se uita în jur după o armă, însă Neila a scuturat din cap şi a şoptit: — Sunt copii. Doar copii. Vor pleca. Vor pleca.

Şi copiii au plecat, însă înainte să plece

O izbitură în noapte!

Ceva metalic.

Cineva a căzut

voci scârţâind şi

un alt trosnet, sec, deasupra luciului apei, poate şi mai multă agitaţie, poate un val lovindu-se de vas, legănându-l uşor, ce deranjase atât de tare suprafaţa apei în canal dar a trecut şi asta.

Şi Theo a adormit, iar Neila a aşteptat, veghind, până ce i-a venit din nou rândul să doarmă.

S-au trezit odată cu răsăritul soarelui şi au descoperit un copil, mort, zăcând cu faţa în jos în apă. Unde căzuse fata, gheaţa crăpase, apoi începuse să se solidifice la loc în jurul ei, menţinând-o în acelaşi loc în care aterizase. Era încălţată cu cizme albastre din cauciuc şi cu o geacă roşie imensă, din puf. Fata avea părul negru, împletit în două cozi prinse cu libelule din plastic. Sângele scurs din rana de la cap îngheţase, iar gheaţa îi conservase strălucirea stacojie. Neila s-a uitat fix la cadavru şi-a simţit că-i dau lacrimile. Theo a privit şi el cadavrul şi-a zis în gând: probabil în jur de 120.000,130.000 de lire în cel mai rău caz, în funcţie de cauza morţii, la

care se adaugă costul investigaţiei, fireşte că genul ăsta de lucruri poate scăpa de sub control dacă nu eşti foarte atent la consecinţele financiare ale…

Şi s-a oprit.

Şi, o clipă, i s-a părut că o vede acolo pe Lucy.

S-a gândit c-o să i se facă rău şi s-a dispreţuit pe sine şi pe omul în care se transformase.

Încuietorile de la uşile din ambarcaţiunea amarată dincolo de a lor erau sparte. Ghivecele cu flori de pe acoperiş fuseseră sfărâmate, iar pământul din ele, negru şi bogat, era împrăştiat în jur şi pe drumul de edec. Cineva tăiase parâma legată de un bolard, însă o ratase pe a doua sau nu se mai deranjase şi cu ea, aşa că vasul plutea acum în derivă, departe de copilul căzut în apă.

Neila a ocolit vasul pe la proră, a bătut preventiv în uşa de metal pe jumătate deschisă, strigând-o pe bătrână pe nume, apoi a împins uşa şi-a aruncat o privire înăuntru.

Femeia stătea în semiîntuneric, cu chipul iluminat de strălucirea tot mai puternică a zilei ce pătrundea prin hublouri.

Avea uimitor de puţin sânge pe faţă şi pe mâini. Remarcabil de puţin sânge se zărea şi pe cuţitul de bucătărie pe care continua să-l strângă în mâini. Neila a examinat-o, s-a întrebat dacă sângele era chiar real şi şi-a dat seama că era.

A strigat-o din nou pe nume – Marta, Marta, mă…?

Femeia n-a mişcat.

— Marta, sunt Neila. Marta, eşti… eşti rănită? Te-au…

Femeia n-a ridicat capul şi a continuat să ţină strâns cuţitul. Theo a aruncat şi el o privire înăuntru, din spatele Neilei.

A văzut-o pe bătrână.

A văzut sângele.

S-a uitat în altă parte.

Către cer şi către apă, către oraş şi şcoala de afaceri din spatele lor, ce îşi relua acum activităţile obişnuite, şi către fata care plutea în apă, cu faţa în jos.

A păşit şi el în cabină.

S-a apropiat încet de femeie.

Şi-a lăsat mâinile peste ale ei, apucând degetele ce ţineau cuţitul.

Femeia avea priviri rătăcite şi degetele i s-au strâns şi mai tare în jurul

mânerului.

— Binecuvântate fie mamele, a şoptit Theo. Binecuvântaţi fie copiii. Binecuvântate fie zorile din ziua eliberării. Binecuvântată fie ceaţa care se ridică de pe râu.

Ochii bătrânei au rătăcit din nou, iar buzele i s-au răsfrânt moi peste maxilarul ce trosnea.

Fără vreun cuvânt, Theo a luat cuţitul şi l-a pus pe blatul apropiat.

Într-un suport din ceramică albastră, aşezat pe masa pliantă, se aflau beţişoare parfumate, arse aproape complet. Un roman sentimental, despre o familie din sudul Franţei, rămăsese pe canapea, citit pe jumătate. Apa din ibricul de pe sobă se evaporase, lăsând pe tavan o cicatrice aburindă.

Femeia se holba în gol, iar Theo o ţinea de mâini.

El a aşteptat

a aşteptat

a aşteptat

aşa cum toate lucrurile aşteaptă

ca, până la urmă, femeia să clipească, să-l privească în ochi, să-i simtă pielea lipită de a ei şi să spună: — Au venit la mine pe vas.

Theo a încuviinţat din cap, o singură dată, a strâns-o de mâini, apoi i-a dat drumul şi s-a îndepărtat.

Neila a sunat la poliţie.

Theo a zis:

— Nu pot să rămân aici… dacă vine poliţia…

Neila a răspuns:

— E apă la Nether Heyford. Te voi găsi, îţi promit că te voi găsi…

Spre surprinderea Neilei, poliţia chiar a venit.

Marta avea o asigurare de protecţie completă. S-a dovedit a fi bogată şi că alesese să trăiască pe canal datorită economiilor adunate după ce lucrase ca şefă de depozit pe vase de marfă. Îşi vânduse casa, cea de-a doua casă din comunitatea Cotswolds, cea mai mare parte din cele peste nouăzeci de perechi de pantofi, colecţia de vinuri a fostului soţ, iar acum se plimba pe canale navigabile din motive pe care nu le cunoştea nimeni. Poate pentru că-i plăcea enorm asta.

În noaptea în care copiii dăduseră buzna pe vasul ei intrase în panică, pur şi simplu se panicase şi…

Ca s-o pescuiască pe fată din apă au folosit cângi lungi. A fost nevoie de doi bărbaţi puternici ca s-o aducă pe uscat. Din vârfurile cizmelor ei se scurgea apă rece ca gheaţa.

— E-n regulă, scumpo, a spus unul dintre sticleţi în timp ce îi puneau bătrânei cătuşele şi o luau de acolo. Puştoaica pe care ai mătrăşit-o era unul dintre copii. Toată lumea ştie că vei primi o reducere pentru genul ăsta de lucruri.

Câtă vreme bărbatul a rostit aceste cuvinte, Marta a plâns în linişte, deşi până atunci n-o făcuse deloc.

După ce poliţiştii au plecat

Theo nu s-a întors.

Ambarcaţiunea Martei a continuat să plutească în derivă, cu prora înainte, iar după o vreme Neila şi-a dat seama că nu va veni nimeni după ea, aşa că a urcat la bord, s-a strecurat de-a lungul marginii înguste a vasului către partea din spate şi a aruncat o funie pe mal.

A legat-o.

A aruncat o privire la uşa distrusă, la încuietoarea sfărâmată, n-a descoperit o cale rapidă de-a o repara şi s-a gândit să aducă una nouă pentru când se va întoarce Marta.

N-a găsit nicio cale de-a o face să funcţioneze, nu ştia dacă…

A intrat.

A făcut puţină curăţenie.

A îndreptat rama ruptă a unui tablou, în care apăreau Marta şi un copil, poate un fiu?

A adunat cioburile de sticlă, le-a aruncat la gunoi.

A curăţat soba, a făcut patul, a pus ceştile la loc în dulap, a aşezat obiectele la locul lor, n-a vrut să mai facă nimic, simţind că-şi bagă nasul unde nu trebuie, simţind că ceea ce făcea ea acum nu era nici pe departe suficient.

În final, a pus un bilet în fereastră.

PROBLEME LA MOTOR – AŞTEPTĂM SĂ FIE REPARAT

Biletul n-avea să câştige prea mult timp pentru Marta, înainte ca timpul alocat amarării să fie depăşit, dar poate că cineva urma să vină şi să ajute la salvarea vasului înainte ca scormonitorii să-l desfacă în bucăţi şi să ia tot de

pe el.

La apus, Theo tot nu-şi făcuse apariţia.

Neila a dormit prost.

Niciun urlet în noapte.

Pe străzi domnea liniştea, cu excepţia unui singur glas, ce a răsunat la scurtă vreme după miezul nopţii, un copil cântând în întuneric, undeva dincolo de apă.

Ce să facem cu un marinar beat, dis-de-dimineaţă?
Hei ho şi sus saltă ea,
Hei ho şi sus saltă ea,
Hei ho şi…

La fel de brusc pe cât începuse, cântecul s-a oprit, apoi nu s-a mai auzit deloc.

— Taie-i gâtul cu un satâr ruginit, a cântat Neila încetişor în timp ce stingea lumina. Taie-i gâtul cu un satâr ruginit…

Lângă apă
către nord
bărbatul numit Theo îşi închipuie că aude cântece în depărtare, dar nu poate distinge cuvintele.

— Binecuvântaţi fie cei ce merg, şopteşte el în timp ce-şi târşâie picioarele, cu capul plecat, bâjbâind cu mâinile în noapte Binecuvântaţi fie cei care-şi aduc aminte şi se tem…

În casele în care trăiesc copiii
şcoala a ars din temelii şi părinţii n-au mai avut un loc în care să se ducă există doar luna
noaptea
urletul îndreptat către cer
O fată e moartă şi copiii stau tăcuţi în colţurile încăperilor aglomerate.

La secţia de poliţie, Marta a declarat:

— N-o să plătesc despăgubirea. N-o să plătesc. N-o să plătesc despăgubirea. Trebuie să plătesc în alt mod.

Iar sticleţii clatină din cap, nevenindu-le să creadă, iar unul dintre ei îi aduce femeii o ceaşcă de ceai şi se aşază lângă ea şi-i zice în şoaptă: — Scumpo, nu cred că vrei să mergi la tocător. Nu la vârsta ta. N-o să rezişti nici măcar un an, vezi tu, de vină-i munca grea, doar munca, simplu, pe-aici tre' să faci pateuri cu carne şi cartofi şi mie-mi plac pateurile astea, îmi plac enorm de mult, dar grăsimea, ştii ce-i cu grăsimea? Iei o gură şi grăsimea pur şi simplu te arde de parcă… nu vrei să te ardă. Cea pe care-ai ucis-o era doar o copilă. O copilă. N-avea să se aleagă nimic de ea, tu nu trebuie să… era doar o copilă. Plăteşte despăgubirea. Oricum îţi va fi acordată o reducere!

În biroul de deasupra celulelor:

— Ce vrei să spui, două seturi de amprente?

— Două seturi pe cuţit, iar cel de-al doilea set găsit de noi e…

Pe masa din faţa bărbatului aflat la conducere, un cuţit de bucătărie, cu sânge uscat pe el, pulbere albă presărată de criminalişti pe mânerul atins de cea de-a doua persoană, atunci când a ridicat cu blândeţe arma dintre degetele bătrânei.

Ei nu s-ar fi deranjat sub niciun chip să ia amprentele dacă hoaşca bătrână nu s-ar fi comportat aşa de ciudat, cerând să fie pedepsită.

La Londra a sunat un telefon.

— Domnule Markse? Am găsit o amprentă şi n-o să vă vină să credeţi cui…

Norii alunecă prin faţa lunii.

Pe drumul de edec, Theo se opreşte dintr-odată, încremenind în loc, şi vede un bâtlan. Acesta stă într-un picior acolo unde o adâncitură creează un ochi de apă, aşteptând să lovească cu gheara ridicată, fără să se mişte sau să-şi abată privirea.

Bărbatul se uită fix la el foarte, foarte mult timp apoi îşi ridică un picior şi stă ca un bâtlan.

O scurtă vreme.

Capitolul 33

Poliţia deţine un inventar al obiectelor ridicate din apartamentul lui Dani periuţă de dinţi perie de păr pantofi cană de pe noptieră

materie organică împrăştiată probe de sânge amprente ADN nu că cineva ar face Fusese obţinută o mărturisire şi, având în vedere valoarea estimativă scăzută a despăgubirii pentru moartea domnişoarei Cumali, în acest moment nu s-a considerat necesară efectuarea unor teste suplimentare legate de…

Theo a verificat lista, aplecat în lumina chioară din dormitorul său, până ce a dat peste telefonul ei.

A sunat la secţie.

— Poliţia pentru Siguranţa Vieţii din Paddington.

— Sunt de la Oficiul de Audit Penal – dacă aţi putea – vă mulţumesc ar fi…

Muzică în aşteptare, o reinterpretare a unui cântec pe care credea că-l ştiuse odată, în copilărie. Sau poate că-n ziua de azi toată muzica sună la fel; greu de zis.

— Bună! Cu cine vorbesc?

— Bună, da, mă numesc Theo Miller şi sun din partea OAP. Evaluez cazul Cumali. Aveam vreo două întrebări…

— Evaluare?

— Da pentru evaluare vreau…

— De ce ai nevoie?

Răstit, plictisit, sticletele era la mijlocul scrierii unui e-mail şi acum trebuia să se ocupe de asta, i se termina tura şi ştia sigur că nevastă-sa stricase cina, aşa face mereu, dacă se întoarce totuşi repede ar putea s-o împiedice s-o strice şi mai rău.

— În inventar e trecut un telefon mobil ca aparţinând domnişoarei Cumali. Mă întrebam dacă pot trece mâine pentru a avea acces la el.

— De ce ai nevoie?

— Există indicii ale unei infracţiuni cibernetice care ar putea afecta… ştii cum e, dacă apărarea găseşte chestia asta înaintea noastră, ar putea argumenta că-i o despăgubire nedreapta faţă de valoarea…

— Aşteaptă. Aşteaptă. Aşteaptă o clipă, doar să văd dacă…

Şi mai multă muzică. Chitară electrică. Claviaturi electronice. Un cântec

despre cum mi-am dat seama cât de sexy eşti a despre speranţa că toate femeile îţi vor observa surâsul strălucitor ca stelele, sclipirea de un milion de dolari şi…

— Domnule Miller?

— Sunt aici.

— N-am nicio dovadă a prezenţei vreunui telefon.

— În dosarul pe care-l am eu…

— Nu, nicio dovadă, categoric, doar ce-am…

— Aici scrie că…

— Nu există nicio înregistrare în registrul cu probe nu există niciun semn îmi pare rău dar cred că te uiţi în dosarul greşit – care-i codul tău numeric?

— Voi verifica încă o dată mâine la birou, mulţumesc, mi-ai fost de mare…

Stând treaz, privind tavanul.

Dacă închide ochii, îşi poate închipui, o clipă, lumea de deasupra, el se înalţă ca un înger, îşi întinde aripile de lumină şi dansează, dansează printre nori, iar pe piele are cristale reci ca gheaţa şi totuşi nu-i dureros, aer rarefiat în plămâni şi cu toate astea iată-l că respiră, doar că-l face mai uşor, plutind, gol, splendid, eliberat şi descătuşat.

Locuitorii oraşului pot zbura şi ei, visătorii şi cei care dorm, copiii ce privesc miraţi şi doamnele distante ce zăbovesc în faţa televizoarelor, închid ochii şi plutesc, maiestuoşi în lumina de aur, dansează unul în jurul altuia ca păsările cântătoare în sezonul de împerechere, cu aripile strânse pe lângă corp în timp ce se răsucesc şi se tot răsucesc, panglici de ADN peste lună, meteoriţi sfâşiind stelele în două în timp ce…

Există o piaţă pentru orice

Ea e fiica ta. Ea e fiica ta. Ea e S-a ridicat în şezut, trăgând cu putere aer în piept, a aţipit şi nici măcar nu şi-a dat seama, transpiraţie şi teroare şi se întinde înapoi ca să doarmă şi nu îndrăzneşte să închidă ochii, căci îi e teamă să viseze.

Capitolul 34

Cu cincisprezece ani înainte, într-un pub din Oxford. Actele de asigurare ale dueliştilor necesitau martori.

Băiatul era martorul lui Theo; al adevăratului Theo, cel care chiar credea în ceva. În orice.

Simon Fardell era martorul lui Philip Arnslade. Le-au semnat într-un pub aflat nu departe de Catedrala Saint John, într-o după-amiază în care burniţa. Cei din clubul de rugby erau şi ei în pub, se antrenaseră cu succes şi acum răcneau şi aclamau şi se repezeau cu ghearele la orice creatură ce trecea pe lângă ei, indiferent de sex, vârstă sau dispoziţie.

După ce au semnat, băiatul a rămas cu Simon Fardell, ca să discute ultimele detalii.

— Despăgubirea acordă fiecărei părţi dreptul la cinci focuri. Trebuie să ne asigurăm că nu-i încălcată nicio condiţie. Am adus aceste pistoale de acasă, lucru care mi se pare normal, de altfel, aşa că putem fi siguri că trag cum trebuie şi fireşte că despăgubirea nu ne acoperă şi pe noi, deci am întocmit o scrisoare de protest formală în care le-am cerut ambelor părţi implicate să renunţe, pe care o putem semna şi completa în cazul în care poliţia încearcă să ne acuze şi pe noi de ceva, iar avocatul îmi dă asigurări că…

— Eu n-am văzut scrisoarea…

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta, chiar e lipsit de relevanţă, poliţia de fapt nu se va deranja şi clauza de discreţie înseamnă că dacă se ajunge la tribunal cele două părţi vor fi obiectul unui proces indiferent de cine supravieţuieşte, iar eu studiez ca să devin avocat, tu eşti student la…

— La Matematică.

— Serios? Cine te sprijină material? Există un întreg sector de susţinere a pieţei bazate pe indexuri care e…

— N-am sponsor.

— Oh. Credeam că… Adică păreai atât de…

— M-am autofinanţat.

— Pe bune? N-aş fi bănuit. Oricum, după cum spuneam, clauza de confidenţialitate, astfel încât nicio familie să nu poată intenta un proces civil sau de defăimare sau calomniere a părţii care supravieţuieşte…

La apus, lângă râu, în îndepărtata stare de semitrezie din trecut, băiatul a stat alături de Simon Fardell pe malurile înguste, acoperite de papură, ale Tamisei, şi a ţinut un pistol între vârfurile a două degete. Nu mai ţinuse niciodată un pistol în mână, nu, nici măcar alături de tatăl său, care făcea chestiile despre care se spunea că le făcuse tatăl său, şi Simon a ţâţâit şi a exclamat: — Siguranţa, aici, vezi, îl ţii bine, mâinile dedesubt – chiar n-ai mai făcut asta niciodată? Acum uită-te prin cătare, doua puncte, vezi, două pe ţeavă, gata, acum suntem la treizeci de paşi distanţă, adică distanţa la care se vor afla ei, şi trage!

Băiatul a tras şi a ratat cu vreun kilometru jumate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, apasă trăgaciul, apasă-l şi gata, expiră şi…

— Avem voie să facem asta, mă refer la zgomotul ăsta, nu va veni poliţia, nu-i…?

— Îl cunosc pe flăcăul care deţine terenul ăsta. Nu-ţi face griji în privinţa fermierilor de pe-aici, a oamenilor, e-n regulă, aşadar, acum trage aer în piept şi expiră şi…

Băiatul a tras, iar de data asta a nimerit marginea ţintei prinse de un balot de fân bine îndesat.

— Bun! Mai bine! Acum, mai trage câteva, ca să te obişnuieşti cu senzaţia, nu-ţi încorda braţele, nu te împotrivi reculului, aşa se face – excelent! Ai zice că arma asta trage cum trebuie?

— Da… Presupun că da.

— Va trebui să semnezi declaraţia că ai primit actele – bun, bun, bun, deci ăsta e exemplarul tău şi ăsta e al meu şi o să-mi verific şi eu arma şi fireşte că vom încuia bine armele după aia, două cutii, două chei, ca să împiedicăm să se umble la ele, dovadă fotografică doar pentru a ne proteja împotriva… Dumnezeule, chiar că-i o armă superbă, reculul ei e-atât de…

— Trebuie neapărat să fie pistoalele astea?

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare… parcă ziceai că sunt de calibrul .45 şi m-am gândit că poate ar fi mai bine să folosească un calibru mai mic, poate .22, adică în felul ăsta ei ar putea…

— Ce idee ciudată!

— Duelul ăsta, să lăsăm deoparte faptul că, în acest moment, e complet ilegal, să nu ne gândim la faptul că e…

— Ilegal, dar accesibil.

— …ilegal… mi se pare că motivul disputei e atât de… adică e de-a dreptul ridicol, nu-i ceva extrem de important, e…

— Lui Philip nu i se pare ridicol. Nici omului tău, Theo.

— Dar este; şi tu, şi eu putem să vedem asta, nu-i aşa? Tu pari… foarte isteţ şi nu spun asta într-un… dar foarte isteţ şi asta-nseamnă că n-avem o responsabilitate, o responsabilitate civică, o responsabilitate ca prieteni, adică, pentru numele lui Dumnezeu, vorbim aici despre faptul că unul dintre ei va muri!

— Deja ne-am implicat. Documentele sunt semnate.

— Ce-ar fi să schimbăm gloanţele?

— Cu unele de calibrul .22?

— Cu unele oarbe.

În Shawford, marea se rostogoleşte pe pietre, stâncile de calcar se sfărâmă, Dani Cumali stă pe o bancă dedicată lui D WRIGHT, 1944 – 1999, A IUBIT CERUL, se uită fix peste apă şi nu-şi aduce aminte de ce s-a aşezat acolo, dar nici nu-şi doreşte să se ridice.

Într-un timp ce încă n-a venit, Neila a mai aruncat un buştean în sobă şi a închis uşiţa când lemnul a început să sfârâie, două părţi de abur la una de fum.

În visele bărbatului numit Theo, el îşi aude fiica răcnind.

Iar pe un câmp din apropierea oraşului Oxford, doi băieţi stau ţinând pistoale încărcate în faţa unui zid alcătuit din baloturi de fân, aşteptând în centrul universului.

Simon Fardell, chiar şi la vârsta de douăzeci de ani, arăta ca bărbatul care va deveni mai târziu. Locul său fusese sponsorizat de o companie ce în curând se va numi, simplu, Compania. Mergea la cursuri îmbrăcat în costum din trei piese, pentru că ştia că trebuie să iasă în evidenţă, să facă impresie bună. Totul ţinea de gândirea în perspectivă; avea în minte un plan pe trei ani, unul pe şapte ani şi obiectivele pe următorii douăzeci de ani, el era…

…în multe privinţe un băiat foarte chipeş, care avea să se transforme într-un bărbat chipeş. Nu juca sporturi de echipă, dar făcea exerciţii de trei ori pe săptămână, îşi purta părul blond tuns scurt în lateral şi la spate, avea un nas mic şi uşor acvilin, plasat deasupra unui surâs mic şi încordat, ce se

ivea şi dispărea iute ca fulgerul, o crestătură în bărbie şi ochi albaştri despre care ştia că sunt neobişnuit de închişi la culoare, neobişnuit de frumoşi.

— Oarbe? a rostit el, iar băiatul care urma să devină Theo, adus de spate şi plăpând, a zâmbit stingherit şi şi-a dat seama că nu ştia nimic despre oameni sau despre natura umană, ba chiar nu izbutea absolut deloc să-şi aducă aminte feţele şi ştia că ar trebui să încerce să înveţe nişte metode pentru a face faţa acestor neajunsuri.

Simon a râs şi l-a plesnit pe umăr, exclamând:

— Ai nişte idei atât de comice! Gloanţe oarbe! Ce idee incredibilă! Să-i lăsăm să tragă cinci focuri şi apoi… păi, gloanţe oarbe! Da, presupun că ştiu cum am putea…

În noaptea aceea, băiatul a dormit cu pistolul sub pernă şi i s-a părut atât de incomod, încât, până la urmă, l-a pus în sertarul noptierei.

Iar dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, a împrumutat o bicicletă şi a pedalat până la câmpul de lângă fluviu, cu The Miller alături, şi niciunul n-a zis nimic, şi nu s-au dus la hambarul fără uşi plin cu baloturi de fân, ci au rămas în faţa unui şir de fagi, şi li s-a părut incredibil de frig pentru acel moment al anului şi Theo şi-a dorit să-şi fi pus mai multe haine pe el, dar când soarele s-a mai înălţat, s-a făcut din ce în ce mai cald şi şi-a dat seama că de pe el curgeau râuri de sudoare şi…

Simon şi Philip au venit pe jos de la şosea, lăsându-şi maşina cu motorul pornit, lângă poartă, pentru că n-avea să dureze mult, şi în timp ce încărcau pistoalele, băiatul l-a privit în ochi pe Simon şi l-a văzut zâmbind şi dând din cap în semn de încuviinţare şi a simţit că au ajuns la o înţelegere, o confirmare a pactului pe care-l făcuseră, iar el a încuviinţat la rândul său din cap şi a încărcat arma.

Un glonţ ar mai fi glonţ dacă n-ar mai avea încărcătură? Un cartuş tras, cu praf de puşcă, dar fără moarte. A încărcat gloanţele oarbe, cinci focuri în total, i-a dus arma lui Theo şi i-a urat „Succes!”, iar Theo n-a surâs şi n-a tresărit şi n-a aprobat din cap şi arăta de parcă s-ar fi simţit rău.

Iar băieţii s-au aşezat spate în spate, aşa cum se proceda în mod tradiţional, şi la comanda lui Simon a mers fiecare câte cincisprezece paşi în direcţii opuse, iar la cuvintele — Daţi-i drumul!

s-au întors şi au apăsat pe trăgace.

Theo a fost puţin mai rapid, l-a văzut pe Philip tresărind, apoi Philip a tras şi a ratat, iar Theo a tras din nou, iar Philip n-a căzut, şi au tras din nou,

şi din nou, iar la a patra împuşcătură

Theo s-a clătinat.

Se clatină şi motorul barjei aflate în trecere pufăie puf puf puf pufăie şi mai tare pufăie şi mai tare şi mai tare şi bărbatul care se numeşte Theo îşi simte sfârşietura din coaste ale cărei margini sunt cusute cu aţă de culoarea albăstrelelor şi aude o împuşcătură în motorul care pufăie şi mai tare pufăie şi mai tare POC

pe un câmp sub lumina umbrită a soarelui ce urcă pe cer, Theo Miller se clatină, ridică pistolul, mai trage o dată, dar îşi trăsese cele cinci gloanţe, şi totuşi Philip se apropie, i-a mai rămas un glonţ, acum se apropie şi mai mult, vine mai aproape, stă în faţa lui Theo şi băiatul strigă

…zgomote fără cuvinte sau înţeles…

şi Philip coboară pistolul şi apasă trăgaciul.

Theo Miller a murit în ambulanţă.

Băiatul l-a însoţit, Ta ţinut de mână până ce paramedici i l-au tras de-acolo, ţipând şi tremurând, iar până la urmă s-a liniştit.

Paramedicul a spus:

— N-ai fi putut face nimic. L-a lovit în plămân şi în abdomen; sângera masiv cred că n-a fost vina ta…

E momentul în care
zilele
trec şi totuşi e iarnă
timpul a încremenit şi stă în natura lucrurilor ca uneori

Băiatul a rămas în faţa morgii şi i-a sunat pe părinţii lui Theo Miller.

Părinţii erau plecaţi, nu se aflau în ţară. Erau tot timpul plecaţi din ţară. Nu, menajera nu ştia când se vor întoarce. Nu, nu putea lua legătura cu ei imediat. Da, le va comunica mesajul lui, le va transmite să-l sune. Era… era totul… era tânărul domn Miller… era el…

Băiatul a închis şi a rămas în faţa unei uşi fără însemne, încuiate, pe holul alb, la capătul căruia se afla un automat de unde se puteau cumpăra băuturi zaharoase şi punguţe cu fructe uscate. Doi însoţitori bârfeau în timp ce pacienţii lor stăteau cu capetele plecate şi moţăiau în scaunele cu rotile, cu pungi cu soluţii saline atârnate deasupra. Of *ştiu* e cea mai rea categoric

e cea mai…

Băiatul a aşteptat fără să ştie ce aşteaptă.

Când l-au sunat părinţii lui Theo, conexiunea era proastă, pentru că ei erau departe.

— Alo? Alo? Da, sunt doamna Miller. Mi s-a dat acest număr şi mi s-a transmis să sun – cine eşti?

— Am veşti proaste.

— Ce? Vorbeşte mai tare, conexiunea e foarte proastă, stai puţin, o să ies afară şi… da, e mai bine, ce ziceai?

— Doamnă Miller, am… nişte veşti proaste. Mai devreme, în această dimineaţă, Theo a fost… a avut loc un accident şi Theo a…

— Ce? E în spital? Ce?

— Doamnă Miller, Theo a murit.

— Mai spune o dată! Ce-ai zis? Ascultă, legătura e foarte proastă, o fi de la tine, poţi cumva…

— Theo a murit.

Dincolo de linişte, cineva râde. Doamna Miller se află în faţa unui restaurant, se aude muzică, se pălăvrăgeşte şi e un loc plin de viaţă, un automobil trece turând motorul, e motorul unei maşini foarte scumpe, *vruum*, acestea scot zgomote diferite în funcţie de naţionalitate, italienilor, vedeţi voi, le place să ştie că motoarele lor sunt puternice, *vruum*, totul face parte din femeia cade la pământ

ţine telefonul

ascultă lumea

— Eşti sigur?

— Da. Îmi pare foarte rău, dar el…

— Şi-acum ce se întâmplă?

— Nu ştiu.

— Sunt lucruri… sunt lucruri ce trebuie făcute în astfel de situaţii. Sunt… acum ce se-ntâmplă? Cine eşti? Ce se întâmplă acum?

A venit avocatul.

Despăgubirea a fost înregistrată şi confirmată. Domnul Arnslade va plăti 75.000 de lire ca să acopere costul presupusei crime împotriva domnului Miller şi, pe deasupra, ca semn al compasiunii sale, adaugă 15.000 de lire pentru familia domnului Miller, fără a-i aduce vreo atingere, sau pentru o organizaţie care se ocupă de acte caritabile, desemnată de familie, fără ca

acest gest să poată fi considerat în vreun fel, o recunoaştere a vinii. Clauza de confidenţialitate şi înţelegerea mutuală dintre părţi oferă garanţia că acest caz nu va avea drept rezultat un dosar penal şi că toate părţile implicate vor fi ferite de alte discuţii, apariţii în media şi de referiri la modul în care domnul Miller a plecat dintre noi.

La înmormântarea lui Theo Miller au participat nouă persoane. Funeraliile au fost organizate discret, într-o bisericuţă din Cumbria, în apropierea unei căsuţe din piatră în care, când Theo era mic, familiei sale îi plăcea să-şi petreacă vacanţele.

În afară de băiat, n-a fost prezent nimeni de la universitate.

Şi-a închipuit că poate mama vitregă a lui Theo va ţipa la el, că-l va agresa, că-şi va vărsa mânia, cum ai putut să faci una ca asta, cum ai putut lăsa să se-ntâmple una ca asta, cum ai putut fi atât de…

…în schimb, l-a ţinut de mână de parcă ar fi încercat să-l consoleze, ca pe un frate ce avea nevoie de sprijin, unicul fiu ce-i rămăsese, iar tatăl lui Theo a ţinut un discurs scurt despre tragedia ineluctabilă acum, iar a doua zi cei doi au plecat la Viena, unde deţineau un apartament, şi nu s-au mai întors niciodată.

Revenirea la Oxford. Examenele se terminaseră, au sosit rezultatele, iar numele lui Theo se afla în continuare pe listă, avea 65 de puncte, cu tot ginul ăla şi tot avea 65 de puncte, imaginează-ţi, şi nimeni n-a părut să bage de seamă că băiatul nu se află acolo ca să-şi afle rezultatele; că numele său este strigat degeaba şi că scaunul lui rămâne gol.

Clauza de confidenţialitate şi-a demonstrat magia. Când nu ţi se dă voie să vorbeşti despre un lucru, uneori e mai simple să-l ignori, să te prefaci că aşa ceva nu s-a petrecut niciodată. Theo Miller dispăruse cu totul, iar lumea se-ntreba unde era, iar cei care ştiau…

…nu răspundeau.

Băiatul s-a întors în căminul studenţesc, a început să-şi facă bagajul, fără să ştie unde o să meargă, fără să ştie ce-ar trebui să facă acum.

Şi-a dat seama, în timp ce-şi strângea catrafusele, că alături se afla camera lui Theo Miller, neatinsă. Nu venise nimeni să-i ia lucrurile, nu-i ceruse nimeni să plece, pentru că banii de chirie erau extraşi din cont în mod automat, cumva, în timpul procesului de notificare, banca nu fusese anunţată, clauza de confidenţialitate băgase spaima în cei de la morgă sau

de la poliţie, împiedicându-i să-şi facă datoria.

Băiatul şi-a împachetat lucrurile, s-a întors la Shawford, cu trei trenuri şi un autobuz, a sosit în staţie şi nu l-a întâmpinat nimeni, în afară de…

— Ar trebui să mergem împreună la plajă. Tu aduci pături, eu aduc trăscău.

Au stat pe plajă unul lângă altul, Dani lipită de el, iar băiatul a încercat să-i spună ceva, să-şi ceară scuze, să-i explice că o dăduse în bară cu toate, că şi visul lui se stinsese cu totul şi că, mai mult, visul său fusese tot timpul o minciună, mereu, pesemne că-şi închipuise că are viitor, iar asta nu fusese niciodată adevărat, nu exista niciun viitor, nu acolo, nu exista niciun vis, doar vină şi eşec şi regret şi amintirea îndepărtată a unei perspective.

Dani a zis:

— Au primit alţi copii care veneau prin intermediul programului, îi oferă jobul unuia de şaisprezece ani, nu că ar avea nevoie de cine ştie ce instruire, îi lasă să muncească până fac douăzeci şi unu de ani, după care le dau un şut înainte să trebuiască să le ofere salariul întreg şi doar continui să-ţi spui, nu cumva, continui să-ţi spui…

Şi în dimineaţa următoare iat-o cu Andy. Urma să-i dea papucii. Ştia că asta urmează să facă. Doar că era… foarte greu. Pentru că odată ce avea să-l părăsească, ce-ar mai fi trebuit ea să facă?

Ce-ar mai trebui să facă?

Li s-au întâlnit privirile, iar el a trecut mai departe şi nu s-a uitat înapoi.

S-a dus la gară.

Şi-a aruncat telefonul pe fereastră.

A schimbat trei trenuri şi un autobuz.

Înapoi la Oxford. Înapoi în locul acela sigur care întotdeauna fusese o minciună, el n-ar fi trebuit niciodată să se afle aici, n-avea în veci să reuşească. Nişte fantezii nebuneşti de-ale tatălui său tocător, gluma proastă a unui delincvent.

La centrul de joburi, femeia a rostit:

Deci Matematică dar niciun sponsor?

Stagiatură, probabil, vreo doi ani de stagiaturi neplătite, dar cu siguranţă ai putea… ai vreun contact, probabil familia ta are vreun contact care ar putea…

şi tatăl tău este

înţeleg

pentru

a conduce o dubă.

Păi, nu spun că-ţi va afecta perspectivele profesionale, chiar deloc, doar că… ei bine, oamenii ar putea să vadă şi să fie cumva… înţelegi tu.

Cei mai mulţi care urmează acelaşi curs ca tine primesc ajutor material băncile

firmele de protecţie

Compania

totul are legătură cu instrumentele financiare derivate, cu modul în care funcţionează banii, cu ei bine.

În fine.

E foarte bine că cineva ca tine se gândeşte să-şi depună candidatura.

Cu o zi înainte să trebuiască să plece

Înapoi la Shawford, probabil. Înapoi, fără tragere de inimă, prea educat ca să poată munci iar în speluncă, prea pătat ca să poată lucra într-o bancă.

Înapoi la… oriunde dracu' trebuia să meargă mai departe, cu capul plin de numere şi cu un portmoneu cu 17,28 lire a folosit un cuţit pentru a forţa încuietoarea de la camera lui Theo Miller.

A intrat.

S-a aşezat pe patul lui Theo.

I-a scotocit prin haine.

A desfăcut un plic de la universitate, în care i se reamintea de noul său titlu academic, cu felicitări pentru succesul înregistrat şi prin care era invitat să participe la ceremonia de absolvire. E-mailuri rămase fără răspuns, pe laptop, pe care Theo nu şi-l protejase niciodată aşa cum trebuie, cu o parolă. Interviuri. Perspective. Viitorul licărind ca prima geană de lumină a dimineţii.

Şi-a trecut degetele peste roba neagră atârnată pe dosul uşii lui Theo, cu mânecile mai lungi decât avusese vreodată băiatul braţele, mâneci de cărturar, simbolul unui viitor academic deosebit, o medalie de onoare şi…

A luat-o.

A încercat-o, ca să-i verifice mărimea.

S-a răsucit, simţind cum mânecile îi flutură moi în jurul trupului.

S-a uitat cu atenţie la chipul reflectat în oglindă.

Şi-a dat pe spate părul de pe frunte. S-a întrebat cum i-ar sta cu barbă.

A găsit paşaportul lui Theo într-o cutie de pantofi, jos, în dulap.

A stat o vreme pe marginea patului.

A băgat paşaportul în buzunar şi s-a dus la drogheria locala, ca să-şi facă nişte fotografii.

Capitolul 35

La câteva zile după moartea lui Dani, Theo s-a întors la serviciu.

Înmormântarea bunicii lui fusese foarte tristă, într-adevăr, foarte tristă, dar, de altfel, îi sosise ceasul şi el chiar nu voia să discute despre acest subiect…

Ceea ce era o uşurare, din moment ce nimeni nu voia să discute despre asta cu el.

Se iviseră o seamă de cazuri bune. Un proprietar bogat arsese de viu un fost chiriaş care-l sâcâia cu cererea de returnare a garanţiei. Cazul era încântător, pentru că ieşise la iveală faptul că respectivul chiriaş fusese administratorul unei organizaţii caritabile care îi ajuta pe copiii cu boli în fază terminală să meargă la grădina zoologică pentru a se bucura de prezenţa animalelor şi una peste alta…

…600.000 de lire, poate chiar 700.000, pentru crimă?

Avocatul apărării ar fi preferat să negocieze până se ajungea la suma de 590.000 de lire, dar chiar şi aşa, era un caz închis şi, cel mai bun lucru din toate, criminalul avea de unde să plătească, aşa că la Oficiul de Audit Penal sosise vremea bonusurilor.

— Bunica mea a murit luna trecută, a rostit Charlotte Burgess în timp ce aşteptau la rând pentru masa de prânz. Ultimele ei cuvinte au fost „N-ar fi trebuit să păstrez pisica aia nenorocită”.

S-au gândit la asta în linişte, iar Theo şi-a comandat cartof copt, cu caşcaval ras şi fasole.

6700 de lire pentru costurile anchetei deoarece trebuiseră să testeze cuţitul după ce sticleţii hotărâseră că

da păi chestia e că ea avea doi copii şi-şi mai oferea ajutorul la centrul comunităţii locale deci asta înseamnă încă 15.000 de lire în plus pentru ai jefuit un om cu asigurare poliţa acoperă o despăgubire minimă de 20.000 de lire păi aşa funcţionează lucrurile tai din prima zece miare pentru că tipul o cerea cu tot dinadinsul şi A trimis cazul Cumali după-amiază. După îndelungi dezbateri, acuzaţiile fuseseră reduse la omor din culpă şi despăgubirea, stabilită la 84.000 de lire. Dacă Edward era mulţumit, n-a arătat-o. Mala Choudhary i-a trimis un e-mail lui Theo, în care i-a mulţumit

pentru bun-simţ.

Theo a pedalat spre casă mai repede decât oricând, cotind dibaci pe străzile Londrei, o şoferiţă a deschis portiera ca să urle la el labagiu nenorocit şi idiot ce eşti ce dracu' ai în capul ala…

El dispăruse înainte ca ea să poată ajunge la părţile cu adevărat suculente.

A luat telefonul lui Dani din ascunzişul situat deasupra dulapului cu mirodenii din bucătăria doamnei Italiaander – telefonul pe care ea îl aruncase pe geam, cel pe care poliţia nu-l găsise şi nu-l pierduse – şi a pornit pe bicicletă spre Streatham Hill. Soarele coborâse deja pe cer, iar aerul era suficient de rece încât iarba să-i trosnească sub tălpi.

A găsit o bancă.

S-a aşezat în întuneric.

A deschis telefonul.

Fuseseră apelate trei numere – al lui şi alte două, pe care nu le-a recunoscut.

A sunat la primul dintre cele două numere necunoscute.

I s-a răspuns după două ţârâituri.

— Hei, dragă, cu ce te putem ajuta astă-seară?

O voce care se străduia cam tare, cam prea tare, să pară că vrea să-şi vrăjească interlocutorul.

— Ăăă… chiar nu ştiu. Cu cine vorbesc?

— Sunt Salome. Îmi zici şi mie cum te cheamă?

— Salome… şi mai cum?

O schimbare, de la seducţie la un ton întâlnit mai degrabă într-un pub.

— Vrei s-o chem pe doamna?

— Unde eşti?

— *Tu* unde eşti?

— Îmi cer scuze. Nu cunosc numărul la care am sunat.

— Wivelsfield.

— Wivelsfield?

— Chiar nu ştii?

— Nu.

— Suntem un salon de masaj şi club de experienţe extravagante, conaşule.

— În regulă.

— *Club de experienţe extravagante.* Pentru bărbaţi, da? Cu masaj. Isuse!

— Oh. Înţeleg.

O uşoară foială la celălalt capăt al liniei, o încercare de-a readuce o anumită muzicalitate senzuală în conversaţie, ratată însă.

— Deci eşti… ăăă… interesat?

— Momentan, nu cred că sunt, mulţam. Cunoşti o femeie pe nume Dani Cumali?

— Nu-i una de-ale noastre. Ascultă, trebuie să-nchid, mai sunt şi alţii care sună, liniile sunt… înţelegi ce vreau să spun.

— Voiam doar să aflu dacă…

— Dacă nu cumperi nimic, atunci…

— Pot întreba…

— Pa!

Femeia a închis.

O vreme, Theo, derutat, a rămas ţinând în mână telefonul. S-a gândit să sune din nou. Nu era sigur ce-ar fi putut vorbi de data asta.

A apelat cel de-al doilea număr necunoscut.

A aşteptat.

A aşteptat.

— Alo?

— Alo, cu cine vorbesc?

Tăcere.

O foială, o mişcare, un ţiuit.

— Alo? Alo? E cineva…

Linia era moartă.

A sunat din nou.

Telefonul a ţârâit, însă s-a oprit imediat.

A repetat apelul.

N-a trecut de primul ţârâit înainte ca apelul să fie redus la tăcere.

A trimis atunci un SMS, gândindu-se la diverse variante, ameninţări şi provocări, flatări şi recursuri la mărinimie. A ales-o pe cea mai puţin jignitoare.

O cunoşteam pe Dani Cumali.

A apăsat butonul de trimitere.

A numărat până la treizeci.

A sunat.

Telefonul a sunat îndelung. Cu un singur apel înainte de-a intra

mesageria vocală, i-a răspuns un bărbat: — Da.

Părea obosit, resemnat, bătrân.

— Cu cine vorbesc?

— Mai întâi prezintă-te tu.

— Mă numesc Theo.

— Theo şi mai cum?

— Theo şi atât. Tu?

— Faris.

— Asta e…

— Faris şi atât.

— Mi se pare corect.

— Nu te pot ajuta.

— Doar voiam să-ţi pun câteva întrebări legate de…

— Să nu mai suni.

O bolboroseală bruscă, un amestec disperat de cuvinte bălmăjite, înainte de-a i se închide.

— Dani Cumali a fost omorâtă de o asasină profesionistă. O firmă numită Faircloud Associates a achitat o clauză de confidenţialitate pentru a închide cazul. Telefonul lui Dani, cel înregistrat pe numele ei, a fost pierdut de poliţie. Eşti una dintre cele trei persoane sunate de pe acest telefon, care n-a fost găsit nici de criminal, nici de poliţişti. Unul dintre numerele apelate era al unui bordel. Celălalt e al meu. Cred că ar fi în interesul amândurora să ne întâlnim.

timpul
zboară atunci când te distrezi
pare nesfârşit atunci când ţi se
înfige un ac în braţ, acesta fiind doar unul dintre acele lucruri

Bărbatul numit Faris cugetă îndelung, apoi rosteşte:

— Ne putem vedea într-o oră.

S-au întâlnit într-o zonă în care era permisă vânzarea băuturilor alcoolice, într-o cafenea din apropierea Podului Vauxhall. Agenţii de pază i-au verificat lui Theo cartea de identitate şi ratingul de credit, apoi l-au poftit să intre.

Bum bum bum zgomotul basului. Te dureau urechile, îl simţeai până-n stomac, era genul de sunet care-ţi scotea în evidenţă cât de mult ai mâncat

ultima oară sau dacă ai avut parte de un prânz lichid, pentru că-l simţeai vibrând, o mare interioară agitându-se în pântece ca suprafaţa apei înainte de cutremur bum bum bum.

Un asalt al culorilor.

Fucsia, magenta, roz întunecându-se spre roşu. Dâre picurând din tavan ca sângele. De-a lungul podelei, nuanţe mai reci de alb şi de albastru, petele ultraviolete iluminând ginul vărsat şi vopseaua fluorescentă, acompaniate de lumini disco verzi, rotitoare, şi de lasere cu vârful ascuţit ce-ţi ardeau retina.

Şi droguri, de asemenea.

Theo priveşte în jur câteva clipe, înainte să zărească primele pilule, chiar acolo, pe masă, o părticică din ceva care să te facă să trăieşti noaptea la intensitate maximă, să te facă să petreci până nu mai poţi, să petreci total.

Dacă te prindeau poliţaii aici, trebuia să plăteşti o amendă de minimum 9150 de lire, dar de fapt fetele care se aflau aici în seara asta puteau plăti

Dar, mai important, zona ce deţinea licenţă avea propria-i pază, o firmă de pază privată, cu contract corporatist. Nu că ar fi susţinut încălcarea legii. Doar că poliţia nu avea nicio autoritate asupra afacerilor corporatiste autorizate, pentru că legea nu înseamnă eliminarea alegerii, ci protejarea ei.

Ochi roşii, părând gata să explodeze, cu capilarele pulsând. Nasuri umflate, râsete isterice, o femeie suspinând într-un colţ, cu rochia sfâşiată, un grup de prietene lângă uşa de la toaletă, una dintre ele îndoită de mijloc, fiindcă nu mai apucase să ajungă la chiuvetă. Dă-i drumul, scumpa, dă afară tot.

Femei în salopete de tocătoare, ştergând cu mopul bălţile de vomă pline de tăieţei. Un adevărat spectacol al cărnii în bikini şi tanga, cele mai recente achiziţii, unele provenind de la tocător, căutând să facă un ban în plus. Şi altele – asta le era ocupaţia. Voiau bani, visau la bani. Banii fac lumea să se învârtească.

Theo intră grăbit sub privirile încruntate ale agenţilor de pază, care privesc severi portofelul subţire şi chipul sobru.

L-a găsit pe Faris într-o secţiune concepută astfel încât să semene cu un local american unde se vând burgeri, plin de milkshake-uri cu alcool în halbe metalice reci de o jumătate de litru, de pe care condensul se scurgea direct pe tăblia mesei. Zgomotul muzicii era mai estompat aici, înăbuşit de draperiile în spatele cărora câteva ospătăriţe îmbrăcate în tricouri galbene mulate, peste care purtau şorţuri albe cu volănaşe, negociau cu clienţii

pentru mai mult decât serviciile obişnuite, cu braţele înţepate şi zgâriate şi venele ca nişte lame argintii moarte, îngropate în carne.

Faris se înghesuise într-un separeu, unde devorase o jumătate dintr-un burger de pui cu chili din abundenţă, cu barba pătată cu sos portocaliu şi cu sprâncenele castanii apropiate Şi-a ridicat privirea când l-a zărit pe Theo apropiindu-se, s-a încruntat, şi-a coborât privirea în farfurie şi a continuat să-şi mănânce burgerul.

L-a savurat îndelung, până la ultima îmbucătura, lingându-se pe buze, şi-a şters faţa cu un şervet, a împrăştiat firimiturile când l-a dat deoparte, a luat din bolul de lângă el un chips uscat şi subţire, a muşcat din el, o jumătate din felia subţire şi rotundă de cartof a dispărut în gură, a plescăit, apoi a înghiţit şi cealaltă jumătate, şi-a lins degetele, a luat alt cartof, urmărindu-l pe Theo. Avea pielea de culoarea pământului atins de muson, părul îi era ca al unui bursuc, cenuşiu la tâmple şi în creştet. Unghiile îi erau reduse la nişte cioturi moi, minuscule. Sub mandibulă îi ieşeau în evidenţă două tendoane, precum cablurile de susţinere a unui pod suspendat.

A continuat să mănânce chipsuri.

Theo a aşteptat.

Alt chips şi altul şi

Theo a aşteptat.

Faris a mai luat o felie de cartof, dar nu l-a mâncat, ci l-a ţinut, lipicios, cu o mână şi în sfârşit s-a uitat în ochii lui Theo.

— Deci. Dani.

— Da.

— Când ai sunat…

— O cunoşteam pe Dani.

— Ăsta pare…

— Da?

— …un lucru stupid pe care să-l zici unui străin dacă…

— Mi-am dat seama că suntem amândoi…

— Implicaţi?

Capul lui Faris s-a răsucit puţin într-o parte, iar chipsul s-a sfărâmat între degetele strânse.

— Traşi în piept? a adăugat gândindu-se ce opţiuni are, verificându-şi ideile. În rahat până-n gât?

— Da.

— Cum ai făcut rost de numărul meu?

— L-am găsit în telefonul lui Dani. În celălalt telefon – cel pe care-l căutau în noaptea când a murit ea.

O ridicare din umeri. Faris presupusese că cineva trebuia să-l găsească; existau şi persoane mai rele decât Theo.

— De ce te-ai băgat în asta?

Theo a şovăit, plimbându-şi privirea de colo colo, în timp ce-şi făcea ordine în gânduri.

— Dani Cumali are o fiică. N-a mai… n-o mai… văzuse de paisprezece ani. A încercat să mă şanteze ca s-o ajut. Şi-a şantajat şeful. L-a convins s-o trimită să lucreze la Ministerul Responsabilităţii Civice. A furat documente. A intrat în lift cu trei saci de gunoi şi a ieşit doar cu doi. În ultimul mesaj pe care mi l-a trimis a pretins c-a găsit ceva important: „Au distrus lumea”, mi-a spus. Cred că era în căutarea a ceva ca să-i folosească drept pârghie pentru a obţine eliberarea fiicei sale, pentru şantaj. Şeful ei mi-a zis exact cuvintele astea: „Există o piaţă pentru orice”. Lucy – aşa se numeşte copilul – e tocătoare. E încă adolescentă, nu face decât să scrie recenzii, o nimica toată… dar te împotmoleşti… treburile astea… te împotmoleşti şi, înainte să-ţi dai seama…

Bum bum bum continua muzica şi agenţii de pază se uitau în altă parte şi banii treceau dintr-o mână într-alta şi nimănui nu-i păsa, şi nimic nu conta.

Theo a privit către castronul cu chipsuri din faţa lui Faris şi dintr-odată i s-a făcut foame.

— Ceea ce a descoperit Dani la minister a ucis-o. Au trimis o femeie pe nume Seph Atkins. E protejata Faircloud Associates, care lucrează pentru Companie, iar Compania este parţial condusă de un bărbat pe nume Simon Fardell. El este prietenul cel mai vechi al lui Philip Arnslade, ministerul Eficienţei Fiscale. Împreună, au trecut prin… anumite experienţe. Când şi-a şantajat şeful, Dani l-a făcut s-o trimită într-un loc numit Danesmoor, reşedinţa lui Philip Arnslade din moşi-strămoşi. Încă nu sunt sigur ce-nseamnă asta, nu ştiu ce-a descoperit acolo şi nici nu ştiu dacă vreau să aflu, dat fiind că au omorât-o din cauza asta. Dar sunt sigur că dacă au ucis o dată o vor face din nou. Înainte de-a muri, Dani şi-a aruncat telefonul – ăsta.

L-a lăsat pe masă, o cărămidă hidoasă într-o lume de neon.

— În telefon se aflau trei numere. Unul dintre ele e al tău, unul – al meu. Mi-am spus că asta ar putea însemna o nevoie comună de comunicare.

S-a oprit, cu capul întors uşor într-o parte. Buzele strânse ale lui Faris dădeau impresia că n-avea gură, ci doar o tăietură acolo unde ar fi trebuit să

existe un surâs, o strâmbătură, orice, ca şi cum şi-ar fi înghiţit pe nemestecate propriile trăsături. În spatele lor, o ospătăriţă cu un şorţ alb minuscul a rostit cu un accent texan chinuit: — Oh, scumpu’, sigur o să-ţ’ *placă* specialitatea!

Faris a mai înfulecat un chips, a mai luat unul, l-a dus la gură, s-a oprit, l-a pus la loc în bol, pe care l-a răsucit astfel încât marginea sa mai lată să se alinieze cu marginea de jos a mesei, şi-a învârtit farfuria goală pe care se aflase burgerul aşa încât cea mai mare pată de ketchup să fie în faţa lui, a mai luat o felie de cartof, a mâncat jumătate, a pus cealaltă jumătate în bol, s-a lăsat pe spate în scaun şi o vreme n-a mai avut absolut nimic de adăugat.

Theo a aşteptat.

— Am fost jurnalist, l-a informat Faris, o poveste relatată de prea multe ori, acum complet golită de sens, doar cuvinte şi nimic altceva. Am fost dat afară pentru calomnie. Amenda a fost de 329.560 de lire. Cu câţiva ani înainte, guvernul a însărcinat Compania să colecteze taxele. Era pentru a aduce în prim-plan procesul de obţinere a veniturilor, bla, bla, bla, căcaturi de-astea, eficienţa din domeniul privat care preia povara de la autorităţile publice înţepenite. Înţelegerea era ceva de genul: Compania plăteşte guvernului o superbă sumă de patru sute de miliarde în fiecare an, aşa cum au zis cei de la buget că ar trebui, iar Compania păstrează profitul ce depăşeşte această sumă. Nu li se îngăduie să stabilească nivelurile taxelor, nu oficial, dar fireşte că li se permite să aleagă cum să-şi exercite puterea, cum să…

…aşa că au stabilit nivelurile taxelor, nu oficial, dar toată lumea ştie că asta se-ntâmplă, deoarece Compania controlează algoritmii care calculează, şi poţi face recurs dacă ai bani şi timp, dar cine are în afară de bogătaşi, care obţin preţuri foarte bune, adică taxe care ar…

…şi Compania încasează poate şase sute cincizeci, chiar şapte sute de *miliarde* pe an. Asta înseamnă două sute cincizeci de miliarde profit şi sigur au existat obiecţii, oameni care au comentat ceva de genul „Ăştia sunt banii noştri pe care ni-i iau, e taxa pe care o încasează privaţii ce au preluat taxele de la stat, ne storc de bani”, dar cine mai stă în zilele noastre să asculte astfel de chestii? Iar nişte liberali inimoşi iniţiază o petiţie şi câţiva dintre ei încearcă să ducă acest caz la tribunal, însă cel care a făcut înţelegerea e chiar guvernul, şi ştii ceva? Asta o transforma în lege, înseamnă că nimeni n-a greşit cu nimic.

Sigur, cu excepţia lui Philip Arnslade, ministrul Eficienţei Fiscale, care

primeşte două milioane pe an de la Companie pentru „servicii de consultanţă” şi plăteşte un chilipir de chirie de o liră pentru un palat în Sicilia, iar asta înseamnă corupţie, corupţie în toată regula, dovedibilă, nu-i doar management defectuos, pen’ că nu poţi aresta pe cineva pentru că-i un căcat în ochi, dar îl poţi aresta pentru…

Însă ministerul a susţinut că am înţeles greşit procesul de licitare şi că le-am creat prejudicii de imagine, iar avocaţii lor au mers până la capăt, m-au dat în judecată şi am pierdut procesul pentru că nu mi-am putut plăti avocatul. Oricum, eram deja falit. Am primit cinci ani de tocător, iar datorită CV-ului meu, o firmă de copywriting a garantat pentru mine şi astfel am primit patru ani şi şase luni în care am corectat manuale de instrucţiuni pentru maşini de spălat. Eliberarea mea condiţionată a avut loc acum două luni, dar s-a decis să nu fiu păstrat pe salariu întreg. E mai ieftin să scoată de la tocător oameni ca mine.

Theo a tăcut, atingând cu cotul o băltoacă de grăsime de vită care se solidificase pe masă, devenind o pată transparentă.

— Momentan, cea care plăteşte pentru mine e fiica mea. Aşa izbutesc să mă descurc. Ea e angajata Companiei, se ocupă de marketing pentru departamentul farmaceutic. Nu pot obţine susţinere pentru ajutor social; cazierul meu înseamnă că nu sunt o investiţie sigură. Mi se tot repetă să completez din nou formularul. Şi asta fac în cea mai mare parte a timpului. Completez formulare. De asemenea, îi ajut şi pe alţii să completeze formulare, pe ascuns, căci aş da de belea dacă ar afla cineva că fac aşa ceva. În felul ăsta am cunoscut-o pe Dani. Voia să rezolve cu formularele astea, încerca să-şi găsească fiica. Sub nicio formă n-ar fi lăsat-o s-o vadă, dar… ea tot încerca. O admiram pentru asta. O afurisită de pierdere de vreme.

— Asta era? Asta-i tot ce voia?

Chipsurile se răcesc. Privirea lui Faris rătăcea spre alte locuri.

— Dacă un om al Companiei ucide un necunoscut, el plăteşte mai puţin decât un cetăţean obişnuit. Valorează mai mult pentru societate decât alţi oameni – n-are niciun rost să-l penalizezi pe cel plin de succes doar pentru o simplă eroare de judecată. N-ar fi eficient. Deci asta este. Asta-i lumea noastră. Mănâncă-ţi cartofii ăia nenorociţi şi suportă, bine?

Un chips sfidător, consumat în mod sfidător. Dacă George Washington şi-ar fi mâncat aşa cartofii, Războiul de Independenţă s-ar fi încheiat de două ori mai repede.

— Nu-i ceva nou, a spus Theo. Toată lumea ştie cum funcţionează

sistemul, toată lumea ştie că pur şi simplu… aşa stau lucrurile. Compania obţine profit ca să facă lucrurile eficiente, e mai bine când afacerile sunt profitabile decât… decât.

S-a oprit, căci n-a mai putut să-şi aducă aminte cuvintele pe care trebuia să le rostească.

— Mda, a mârâit Faris. Toate căcaturile alea.

Încă un cartof. Apoi un gând, aproape un licăr a ceva interesant, viu.

— Ai auzit de regina tocătorilor?

— Da, câte ceva.

— Are o enclavă, undeva în nord, un loc pentru cei care se eschivează de la prevederile eliberărilor condiţionate, un loc unde nici măcar Compania nu se deranjează să pătrundă, căci n-are rost. Regina zice că ţara asta este un stat sclavagist. Nu avem lanţuri la picioare şi nici nu suntem biciuiţi, căci nu-i nevoie de aşa ceva. Pen' că dacă nu te arăţi de acord cu ceea ce-şi doreşte Compania, mori. Mori pen' că nu-l poţi plăti pe doctor să te trateze. Mori pen' că poliţia nu vine dacă n-ai asigurare. Pen' că brigada de pompieri nu acoperă şi zona ta, pen' că nu poţi face rost de job, pen' că nu poţi cumpăra de mâncare, pen' că apa s-a oprit, pen' că noaptea n-ai curent electric şi dacă asta nu-i sclavie, dacă asta nu-nseamnă că lumea a luat-o razna, dacă asta nu-i…

…dar ne-am obişnuit cu felul în care stau lucrurile. Cu felul în care a ajuns lumea. Uneori te gândeşti – dispar oameni, şi de ce acum există atâţia tocători? Faci *cel mai mărunt* lucru, adică exact asta, cel mai mărunt lucru, şi ajungi să trudeşti, asta-i legea acum, însă cine a scris legea? Cine-a plătit să-l determine pe tip s-o scrie? Chestia asta pe care a spus-o Dani – „Au distrus lumea". Mda. Mda, asta au făcut. Şi? Şi ce dacă, în pana mea? Asta i-am zis şi ei. Exact asta i-am zis în faţă.

Un mic oftat, niciun alt chips cu care să se joace, nimic altceva de făcut.

— Într-o bună zi o să merg s-o văd pe regina asta a tocătorilor. Mi-ar plăcea să aud mai multe din ce are ea de povestit.

— Ce voia Dani să faci?

— Spunea că-i poate distruge. Că n-am văzut nici măcar jumătate din ce se-ntâmplă. Că din cele patru sute de miliarde pe care le-a încasat guvernul de la Companie, în facturi, ei bine, trei sute oricum se întorc la Companie prin contracte. Plătim Compania pentru gunoieri şi poliţişti şi profesori şi spitale private şi închisori, o plătim pen' că e mai ieftin să plăteşti Compania pe care o ştii, e mai ieftin… de fapt nu-i aşa, costă o nenorocită

de avere, deci s-au trezit că au problema asta, mda, s-au trezit că au de făcut toate lucrurile astea dacă nu vor să se confrunte cu o revoluţie, însă lumea e aproape falită şi cu cât devine mai falită, cu atât se înfurie mai tare, iar guvernul în mod sigur n-are de gând să cheltuiască nimic pentru a-i scoate din căcat şi…

S-a oprit, iar gura i s-a strâmbat de parcă şi-ar fi muşcat vârful limbii.

Theo a aşteptat.

— În fine. Dani zicea: „Nu ştii nici măcar jumătate din ce se întâmplă”. Susţinea că deţine secrete. Că-i poate doborî. N-am crezut-o. I-am spus unde să se ducă.

— Philip Arnslade? Danesmoor? A pomenit de ei?

Altă ridicare din umeri. Faris s-a lăsat pe spate, odihnindu-şi mâinile pe burdihanul umflat de ulei şi de margarină, ce împingea în nasturii de jos ai cămăşii albastre subţiri.

— Ce-ai făcut? a întrebat Theo.

— Am râs. I-am zis s-o ia din loc.

— Şi?

— Mi-a trimis o poză. Era făcută cu camera unui telefon, cam naşpa, lumina era de tot căcatul, dar se vedeau un buldozer, o chestie galbenă masivă, şi nişte tipi cu geci galbene şi căşti albe şi încă un tip ce ridica degetul mare către cameră. Iar un tip în tricoul cu logoul Companiei stătea în spate şi scria un SMS, părând că nu-i acordă nicio atenţie, iar eu am spus ceva de genul „Ce dracu-i asta?” Iar ea a răspuns: „Uită-te mai bine”. Aşa că m-am uitat. Era ceva şterpelit de ea de la Ministerul Responsabilităţii Civice, a zis că urmau s-o distrugă, să distrugă dovada, aşa s-a exprimat ea, aşa că m-am uitat mai bine.Cu foarte mare atenţie. Şi-ţi ia o veşnicie să te prinzi, mi-am pierdut îndemânarea la vârsta mea, înainte eram…

În fine.

Apoi am văzut şi eu. Exact la marginea câmpului, unde exista un şanţ. Am crezut că era un pantof, dar când m-am uitat cu mare atenţie, cu foarte mare atenţie, am văzut că nu era un pantof. Era un picior. Iţindu-se din câmp. Putea fi al unui copil. Şi tipii ăia stăteau pur şi simplu acolo, zâmbind la cameră, şi doar ce-au întors cu susul în jos tot afurisitul ăla de câmp, adică trebuie să-l fi găsit, trebuie să fi găsit trupul, doar dacă nu…

Aşa că i-am spus că-i Photoshop, nu-nseamnă nimic, dar ea mi-a zis: „Habar n-ai”.

Habar n-ai.

E mult mai mult.

Cu asta ne-am putea lua lumea înapoi.

A făcut să pară atât de real… A făcut-o să pară… O clipă, m-am gândit că poate ar fi ceva, că probabil aş putea face ceva, ceva important, care poate… dar nu era real, fireşte. Aşa ceva nu-i niciodată real. E posibil s-o fi editat-o şi probabil a spus că nişte tipi ce lucrează pentru Companie au arat un câmp pe care se afla piciorul cuiva, dar nu cred că mai contează. Am fost învăţaţi să nu ne pese. Va trece.

Va trece.

L-am zis să mă lase în pace. Iar acum ea e moartă şi eu sunt…

Cum este el?

Îngrozit, aşa este Faris. Îi tremură mâinile. Chiar dacă gura îşi găseşte cuvintele, el nu-i poate întâlni privirea lui Theo, e…

— Am dat un telefon. După ce m-a sunat ea, am sunat şi eu pe cineva. Mi-am sunat fiica, i-am spus uite o chestie despre care am auzit, e chestia asta şi…

Acum teroarea i se strecoară în cuvinte, iar în ochi are lacrimi.

— Ea mi-a zis că ştia Compania ce face, că erau extraordinari pentru afaceri, extraordinari pentru Marea Britanie, că… la vreo cinci ore după aceea, mi-a bătut la uşă un tip pe nume Markse şi m-a întrebat dacă o cunoşteam pe Dani Cumali. I-am zis că nu, că n-am auzit în viaţa mea de ea. Că n-am nici cea mai vagă idee cine e. Mi-am văzut de viaţa mea, ca înainte. Şi continui să fac asta, aşa trebuie să procedezi. Sunt doar… nu s-a schimbat nimic. De ce s-ar schimba ceva când n-ai ce să…

Dacă n-o pot găsi pe regina tocătorilor, atunci mă gândesc să plec în Cornwall. Mi se pare o zonă superbă, chiar şi iarna, deşi se zice că iernile sunt groaznice şi că de fapt la televizor nu vezi niciodată…

…dar, până la urmă, cât poate dura o iarnă? Doar ţi se pare lungă, dar cât ţine de fapt…

Cuvintele i s-au pierdut într-un nimic tremurător, iar el şi-a gârbovit umerii până s-a făcut mic de tot şi s-a uitat fix în gol şi a învârtit seminţe de susan pe marginea unsuroasă a farfuriei, şi le-a tot rotit, fără contenire.

Theo a deschis gura ca să-i spună ceva liniştitor şi plin de căldură, însă cuvintele erau lipsite de sens. În schimb, a zis: — Eşti urmărit?

Faris n-a răspuns.

— Eşti urmărit?

— M-a dat în gât fiica mea, a rostit Faris. Eu i-am spus un lucru, pen’ că-

mi făceam griji pentru ea, iar ea s-a dus direct la Companie şi le-a povestit despre mine, despre Dani, a… a zis că aşa-i cel mai bine. Că singurul mod prin care o să izbutesc să-mi revin, să fac ceva cu mine este să mă-ntorc la un stil de viaţă obişnuit, să mă transform iar într-o persoană cu care să vrei să faci afaceri, nu într-un paria complet ratat. Că trebuie să devin realist şi să încetez să mă mai prefac că aş fi vreun martir. Că aşa funcţionau lucrurile şi că aşa era cel mai bine, să-ncetez să mai fiu de modă veche, toată lumea are o şansa serioasă atât timp cât pur şi simplu se…

Faris s-a uitat fix în depărtare şi n-a mai vorbit, iar Theo a mai aşteptat puţin, apoi s-a ridicat fără niciun cuvânt, privind în jur, cu inima bubuind, şi a plecat fără să mai adauge ceva.

În timp ce se îndepărta de Podul Vauxhall, bărbatul care acum e Theo Miller se gândeşte se gândeşte şi gândurile sale sunt

dure.

Mai dure decât pietrele care se rostogolesc înapoi în mare.

Îl urmăresc doi bărbaţi. Sunt remarcabil de uşor de reperat însă în clipa în care îşi dau seama că i-a văzut, încep să alerge spre el, cu pantofi de piele şi dând din braţe, ţepeni ca nişte roboţi. Theo se simte invadat de un val brusc de dispreţ, vrea să le râdă în faţă, îi lasă să se apropie, iar când sunt la câţiva paşi de el, se răsuceşte şi o rupe la fugă.

S-a gândit că poate ar fi mai bine dacă ar fugi, iar acum fuge şi e destul de iute – habar n-avea că poate fi atât de rapid, a alergat atâta vreme de unul singur, că nu şi-a dat seama cum stau de fapt lucrurile –, dar se dovedeşte că toate acele ocazii, toate acele dimineţi şi toate acele seri lungi, târzii, când alţii îşi vedeau de treburile lor, au avut totuşi nişte avantaje.

Bărbatul numit Theo aleargă.

Alergarea schimbă oraşul. Priveliştea şi zgomotele devin liniştitoare, fluviul se mişcă, negru, punctat de raze portocalii, albe, verzi şi galbene de la becurile cu vapori de sodiu ce reflectă lumina în oglinda apei. În timpul mareei slabe, Tamisa îşi trage apele în josul zidurilor înalte ale cheiurilor, antrenând nisip amestecat cu mocirlă, râgâind noroi umed, cerul e doar o dâră maronie pătată cu nori vineţii ce alunecă în viteză, autobuzele se mişcă nenatural de încet, târându-se pe Podul Westminster; Palatul Parlamentului este iluminat într-o explozie acrilică, presărată cu firide de beznă pură, dungi şi unghere de negreală, acolo unde doar porumbeii pot pătrunde.

Theo aleargă şi, o clipă, nu e sigur de urmărirea cui vrea să scape.

E un tip raţional într-o lume raţională, practic n-a făcut mai nimic greşit, faptul că aleargă nu face decât să înrăutăţească lucrurile; bărbaţii se pot duce la secţia de poliţie, există o lege, există…

Theo aleargă fără să ezite.

Şi, pentru scurtă vreme, se simte liber, viu, înflăcărat. Nici nu-şi aminteşte când a simţit ultima oară că are atâta sânge-n vine.

Se gândeşte, prea târziu, că poate a fost o greşeală s-o ia pe cărarea dintre clădirea Spitalului Saint Thomas şi fluviu, dalele de piatră cântă, unduind libere acolo unde mortarul s-a erodat, odată ajuns acolo e greu s-o mai iei în altă direcţie, însă, în timp e paşii îi răsună, aruncă o privire în urmă şi-i vede pe cei doi indivizi, gâfâind în urma lui, unul părând că vrea să renunţe, căci se clatină greoi, e supraponderal, a rămas fără aer.

Râde, apoi aleargă un pic mai repede, doar pentru că poate.

Cordonul de securitate de la London Eye îl sileşte s-o ia spre oraş, îndepărtându-se de apă, pe lângă un şir de magazine ce vând mâncare pentru turişti: tăieţei în cutii de carton cu toarte de sârmă, felii de pizza ornate cu trei feliuţe subţiri de ciuperci negre-cenuşii, un local ce vinde chebap teribil de autentic; doar un chebap londonez poate să-ţi ardă gura în halul ăsta, să-ţi lase un gust persistent, e o adevărata experienţă citadină!

A mai privit o dată înapoi, către Institutul Britanic de Film şi către chipurile idolilor la modă, care erau proiectate pe monumentul înalt de două etaje, către portretele, editate în alb şi negru, ale unor zeiţe de mult apuse fumând cele mai recente chestii de firmă, bând cel mai nou whisky din sezonul ăsta, în timp ce luminile baleiază peste tehnicienii ce desfăşoară un covor roşu uzat.

Nu-şi poate zări imediat urmăritorii, aşa că încetineşte şi se uită cu atenţie, apoi îi vede la aproape nouăzeci de metri în urma să, gâfâind şi făcându-şi loc prin mulţimea de oameni adunaţi în faţa furgonetelor ce vând burrito şi turiştii rămaşi cu ochii la practicanţii de skateboard cu atestat aliniaţi sub zidurile pictate ale Podului Waterloo, sau care beau şi se contrazic cu privire la preţul unei porţii de *dim sum*[8].

Poate că ceea ce a găsit Dani nu-i suficient de important încât să-i facă pe urmăritori să depună un efort mai mare.

Sau poate că acum, pur şi simplu, e dificil să găseşti oameni capabili.

Theo a încetinit până a ajuns să meargă firesc, ţinându-şi capul plecat, mâinile în buzunare, s-a amestecat prin mulţimea ce iese de la Teatrul Naţional şi s-a lăsat purtat de val către Gara Waterloo.

Lângă fluviu, în Oxford, Philip Arnslade tremură, tremură, încearcă să nu râdă, sau poate plânge, ţine pistolul în mână şi se uită fix la trupul lui Theo Miller. S-a pregătit să spună ceva cu adevărat inteligent, ceva plin de miez, dar nu-i vine, aşa că el doar…

Simon Fardell, secundul său, se apleacă deasupra siluetei inerte a băiatului, în timp ce aerul îi iese din plămâni, şi zice: — Presupun c-ar fi trebuit să aducem ceva pentru durere.

Clatină din cap

şi se îndepărtează.

După aceea, în ambulanţă

Theo Miller nu poate vorbi, trage adânc aer în piept, încearcă să strângă tare mâna băiatului care va deveni Theo şi o vreme chiar reuşeşte s-o facă, apoi strânsoarea lui devine tot mai slabă, mai rece, mai umedă, iar paramedicul spune – n-ai fi putut face nimic n-a fost vina ta

dar o amintire cum ar fi o noapte petrecută pe plajă în timp ce apa mării spală pietrele bărbatul numit Theo se gândeşte că poate n-a rostit deloc acele cuvinte.

Poate că

acum că-şi rescrie trecutul şi tot ce a crezut că ştie despre el poate că paramedicul l-a privit în ochi şi i-a zis:

— E vina ta. Nu s-a putut face nimic. E vina ta.

Băiatul care va deveni Theo s-a uitat în ochii prietenului său şi a înţeles chiar atunci că el ştie ce i s-a întâmplat, iar din cauza firii sale bune, n-a putut decât să fie de acord cu el.

Capitolul 36

Neila a navigat spre nord.

Navigase mulţi ani de una singură, uneori îi venea greu dar în adâncul inimii îi era uşor şi se simţea bine.

Era în regulă.

Când era tânără şi încă încerca să afle cine era, voia să conteze. Să conteze pentru prietenii ei, pentru familie şi pentru lume. Voia ca lumea să-i spună că este apreciată, că faptele ci au consecinţe importante pe care lumea putea, în general să le vadă, ba poate chiar să le şi admire. Astfel de fapte nu trebuiau neapărat să aibă legătură cu salvarea copiilor din case cuprinse de flăcări sau cu adopţia unor pisicuţe fără stăpân. Bunătatea, compasiunea, aducerea bucuriei în viaţa altora – astfel de lucruri meritau cu siguranţă toată admiraţia, iar ea tânjea să trăiască conform unor asemenea principii.

Iar lumea i-a zis:

— Lasă-ne dracului în pace, mulţumim, ce vrem noi să ştim este ce implanturi ai în ţâţe şi-n fese.

Chestia avusese darul să o tulbure o vreme, nu prea mult dar s-a lăsat cuprinsă de spiritul de competiţie şi şi-a tras nişte ţâţe trăsnet şi un dos pe măsură, iar lumea a părut, în linii mari, mulţumită de ea atât timp cât a jucat conform regulilor.

Asta exact până în clipa în care n-a mai jucat conform regulilor, iar prietenii pe care-i considera importanţi, care o făceau să se simtă întreagă, i-au spus că lor nu le place să-şi piardă vremea alături de cineva care nu era la fel ca ei, şi ce naiba era în mintea ei de umbla încălţată cu pantofii ăia oribili?

Anii care au urmat au fost grei. Acea Neila care se credea ea că ar fi s-a dovedit mult mai fragilă decât îşi închipuise. Încrederea în sine şi charisma pe care şi le construise erau doar atât, un văl aşternut peste vălul subţire al sufletului ei, iar când vălul a fost sfâşiat, a rămas doar ea, cea reală.

L-a cumpărat pe *Hector* dintr-o toană, formându-şi o idee romantică despre viaţa petrecută pe canale. Îl păstrase, pentru că hotărâse că era ceva de care chiar îi păsa, iar ideea de a recunoaşte că se înşelase ar fi fost ultima lovitură dată noţiunii de Neila cea adevărată.

Cine aspira ea să devină.

Şi, cu timpul, a găsit câte ceva care a făcut-o să continue, ritualuri şi repetiţii care au condus-o către nord şi către sud, prin Midlands şi de-a lungul vechilor drumuri ale cărbunelui din toată ţara.

Era în regulă.

Era singură, se afla în mijlocul comunităţilor de pe apă şi era în regulă.

Apoi a navigat alături de altcineva şi i s-a părut…

mai uşor

simplu

diferit.

În fiecare oră a fiecărei zile îşi jura că-l va arunca pe Theo de pe vas la următoarea ecluză. N-avea nevoie de o altă persoană. Alţii n-ar fi făcut decât să-i transforme lumea în ceva nesigur, să-i sfâşie în bucăţi, fără să vrea, încrederea pe care şi-o crease în jurul fragilului cocon al sinelui. Alţii erau doar o afurisită de greşeală.

A trântit la loc poarta ecluzei, răsuflarea ieşindu-i în nori mari de aburi

S-a împins cu spatele în panourile lungi de lemn

a icnit

a icnit

a icnit s-a oprit să-şi tragă răsuflarea în timp ce se deschidea poarta.

S-a întors la *Hector*

a pornit motorul

a navigat spre ecluză

a redus motorul la ralanti

s-a căţărat pe uscat

a icnit

a icnit

poarta ecluzei închisă

a aşteptat

a pornit motorul

a icnit

a luat-o din loc

a icnit

a pornit motorul

a mers mai departe

După patru ecluze, tricoul de sub pulover era leoarcă de transpiraţie, iar degetele îi erau vineţii şi albe la vârfuri şi-şi dorea mai mult ca oricând să-l fi avut alături de ea şi pe bărbatul numit Theo.

A navigat mai departe şi nu l-a văzut pe bărbatul nunul Theo.

O disperare o groază pe care ea

Trei de monede, rege de monede, Turnul, nouă de cupe, as de cupe, valet de cupe, Marele Preot, şapte de spade, Spânzuratul (inversat).

Văzându-l pe Spânzurat aterizând pe masă, aproape că s-a sufocat de uşurare şi a continuat să navigheze.

La joncţiunea Norton, a întâlnit barja *Odihna poetului.* Vasul de cărbuni era amarat chiar înainte de cotitura spre secţiunea Leicester şi nu avea cărbune de vânzare, în afară de doi saci ascunşi sub podeaua punţii, pe care proprietarii i-au dat cu reducere pentru că le era prietenă şi se cunoşteau de mult.

Neila a rămas în cabină şi a tuns-o pe bătrâna doamnă Lude, de ale cărei plete lungi şi albe nu se mai atinsese nimeni de aproape doi ani, şi care n-o lăsa decât pe Neila să i le taie, şi care bolborosea încântată de revederea prietenei sale, exclamând:

Florile! Atât de minunate primăvara, dar în primul rând ghioceii, ghioceii când răsar albi pe sub copaci

clopoţeii în pădure

narcisele, primul semn al primăverii, buchete mari şi groase de narcise răspândite peste tot, cum se desfac bulbii, cum se

albinele, când se trezesc la viaţă pentru levănţică…

şi domnul Lude a rămas în spate şi şi-a citit ziarul şi a fumat nişte ţigări oribile, dezgustătoare, care acopereau tavanul cabinei cu ceva lipicios şi maro, şi s-a prefăcut că nu-i face plăcere nesfârşita bucurie a soţiei sale.

Neila auzise spunându-se că doamna Lude contractase o boală cu transmitere sexuală care îi afectase creierul şi o lăsare într-o stare de optimism continuu, însă, dacă luase boala de la soţul ei, era limpede că aceasta n-avusese acelaşi efect şi asupra dispoziţiei lui.

Oricum, Neila nu credea nicio iotă din povestea asta. Unii oameni erau pur şi simplu încântători. Unii oameni vedeau doar frumuseţea din lume, chiar şi iarna, pentru că iarna nu era nimic altceva decât un vestitor al primăverii.

Neila i-a tuns părul şi-a făcut o treabă destul de bună, iar doamna Lude era extaziată, şi Neila s-a întors iute la barca ei, cu un sac de cărbuni în spate, şi s-a ridicat, lăsând o lumină aprinsă, şi a privit drumul de edec, dar

nu l-a văzut pe Theo.

Lucy

Rainbow Princess Lucy Cumali unde eşti acum în visurile lui bărbatul numit Theo priveşte apa şi vede în oglinda ei…

tată şi fiică a pierdut atât de multe dar în visurile lui o ţine în braţe în ziua în care s-a născut o ţine în braţe iar ea doarme şi e atât de mică şi totuşi ciudat de grea totodată şi mai e chestia aia pe care o fac bebeluşii forţa aia stranie a lor când îţi ţin degetul mic strâns în pumn şi sunt atât de puternici e pur şi simplu incredibil că ei…

În visurile lui, Theo poate sări peste anumite detalii. Altcineva poate curăţa răhăţelul sugarului. A auzit că poate ieşi în toate culorile imaginabile, ba chiar o tipă pe care-o cunoştea i-a zis mai demult că bebeluşul ei făcea un caca albastru aprins.

În visurile lui, Theo o dă pe Lucy în leagăn

ia de la şcoală

ascunde o liră sub perna ei când îi cade primul dinte, continuă să ascundă câte o liră până îi cad toţi dinţii de lapte, chiar dacă ea a încetat de multă vreme să mai creadă în Zâna Măseluţă

o ajută să-şi facă tema la matematică, s-ar pricepe bine la asta

(foarte puţini taţi se pricep la aşa ceva el chiar ştie asta dar ar fi excepţia pentru felul în care o respectă pe ea ca persoană şi o iubeşte ca pe copilul lui)

Altcineva îi poate povesti lui Lucy despre pubertate şi despre absorbante externe şi tampoane. Evident că ar ajuta-o dacă ar dori, dar fără să-şi bage nasul – deja Lucy se transformă într-o femeie independentă, ar trebui să fie lăsată să-şi facă propriile alegeri şi doar să ştie că tatăl ei e acolo ca s-o iubească indiferent ce-ar fi.

Ce chestie ciudată! În visurile lui, nu apare şi Dani.

Neila a navigat mai departe şi dincolo de întuneric iată-l pe el.

Un bărbat stătea pe o bancă de lângă o ecluză. Nu fuma, nu bea, nici nu avea vreun bagaj cu el şi era îmbrăcat cu o haină foarte asemănătoare cu cea a lui Theo, din lână fină, închisă la culoare. O clipă, inima i-a tresărit în piept; dar apoi s-a uitat mai bine. Nu era Theo. Acestui bărbat îi venea bine haina purta mănuşi de piele negre şi pantofi de piele neagră şi nu se uita la nimic anume până n-a apărut *Hector* în faţa lui, apoi a început să se uite cu

mare atenţie la vas şi a studiat-o şi pe ea, cum stătea acolo, în partea din spate, iar când s-a apropiat şi mai mult, i-a strigat cu putere:

— Neila Madling?

Neila a încetinit când s-a apropiat de ecluză şi nu i-a răspuns. Bărbatul a venit mai aproape de marginea canalului, a privit răbdător cum sare jos, lângă bolarzii scunzi, şi începe să lege ambarcaţiunea, înfăşurând funia albastră tocită, folosită pentru amarare, cu mişcări iuţi şi scurte.

— Doamna Madling? a repetat el după ce femeia a legat prima funie. Mă numesc Markse.

— Neila, a răspuns ea scurt, iar bărbatul numit Markse a privit-o din nou, părând, pentru scurt timp, stânjenit, apoi a încuviinţat din cap.

— Îmi cer scuze, doamnă. E barja ta?

— E o barcă, nu o barjă.

— Un vas splendid. Mai e cineva la bord?

— Nu.

— Te deranjează dacă verific?

— Da.

— Aha. Mă tem că s-ar putea să nu…

— Nu te cunosc.

— Lucrez deocamdată doar cu Ministerul Siguranţei, sunt…

— Cu excepţia mea, nu-i nimeni pe vas.

— Îmi dai voie să arunc o privire?

— De ce?

Markse a şovăit, privindu-i chipul cu atenţie, urmărind-o cum lega a doua funie, apoi cum a păşit înapoi în ambarcaţiune, cu o mână pe cârmă, ţinând-o strâns, căutând instinctiv un sprijin. Neila a continuat să-l privească încruntată iar o vreme, el a părut să ia în calcul mai multe răspunsuri, înainte să anunţe cu o uşoară ridicare din umeri:

— Pentru că în Northampton ai ajutat o femeie pe nume Marta, care a înjunghiat un copil în toiul nopţii. Le-ai spus poliţiştilor că eşti singură, iar Marta nu le-a declarat nimic, dar pe cuţit se aflau două seturi de amprente. Al doilea îi aparţine unui bărbat pe nume Theo Miller. Cred că el se află pe vasul tău. Pot urca la bord?

Bărbatul a suit la bord, începând de la proră şi mergând către pupă.

— Ei bine, îmi cer scuze că te-am reţinut, se pare că…

— Atunci dă-te dracului jos de pe barca mea!

Tipul s-a dat dracului jos de pe barcă, a rămas nemişcat pe mal cu mâinile în buzunare, zâmbind răbdător. Era, a hotărât Neila, un bărbat îngrozitor de urât, prea înalt, prea slab, prea palid. Părul i se rărea în vârful capului, prea devreme, şi nici nu ştia să şi-l pieptene ca să acopere chelia, lăsându-şi cele câteva şuviţe care mai rămăseseră să-i atârne peste chipul palid, plin de ciupituri. Avea unghiile lustruite şi date cu lac, un ifos mărunt, şi, în timp ce se uita la el, Neila şi-a dat seama că-i apăruse în cărţi, că el era Turnul şi însemna distrugere, că el era ochiul furtunii.

S-au privit unul pe altul şi s-au înţeles perfect.

— Dacă-l întâlneşti pe domnul Miller, îi zici c-am întrebat de el? Are legătură cu fiica lui.

I-a întins o carte de vizită.

Pe ea se aflau numele şi numărul lui de telefon, nimic altceva. Neila a luat cartea de vizită, a băgat-o în buzunar şi i-a întors spatele.

A mai aşteptat o clipă, să vadă dacă se întoarce, iar când a văzut că n-o face, bărbatul a încuviinţat o dată din cap şi a pornit în jos pe canal.

Trei ore mai târziu, l-a găsit pe Theo stând pe iarba îngheţată de lângă apă.

Bărbatul mersese pe jos aproape optzeci de kilometri. În cele din urmă, frigul îl încetinise, iar setea îl forţase să se oprească.

Vasul a încetinit, *Hector* s-a apropiat din inerţie de Theo, până s-a oprit.

El a ridicat privirea, încet şi ostenit, şi a văzut că şi ea îl priveşte şi i-a zâmbit.

Fără a-i adresa vreun cuvânt, Neila i-a deschis uşa de la cabină dinspre pupă, iar Theo a urcat la bord.

Capitolul 37

La nouă zile după ce trupul lui Theo Miller a fost îngropat, în cadrul unei ceremonii anonime, sub un fag, piatra funerară a fost scoasă şi distrusă.

Băiatul care avea să devină Theo a privit şi n-a spus nimic, pentru că şi asta făcea parte din clauza de confidenţialitate, aşa căzuseră de acord să procedeze, fără nume, fără cadavru, fără vreun semn că Theo Miller ar fi murit vreodată.

Cincisprezece ani mai târziu, bărbatul pe nume Theo Miller a mers pe bicicletă până la serviciu, iar serviciul lui consta din:

valoarea avuţiei furate: 13.492 de lire

valoarea vieţii curmate: 93.410 lire

valoarea violului: 8452 de lire

valoarea hărţuirii sexuale: 3451,50 lire

valoarea

costul efectuării

el a zis mergi mai departe, ştii că vrei doar să joci dur ca să obţii nu eşti decât…

declaraţiile rudelor victimei n-au fost chiar atât de clar scrise pe cât speram noi aşa că doar 7590 de lire pentru preţul…

era clar că cei trei copii nu puteau plăti şi erau prea tineri pentru sponsorizare dar cel mai mare a fost ales de către o firmă de pază privată cei de acolo fiind convinşi că băiatul are potenţial şi că vor să vadă dacă poate mânui o armă de asalt înainte de a-l subcontracta pentru operaţiuni speciale şi…

cincisprezece mii şapte sute nouăzeci şi doi douăzeci şi nouă de mii patru sute optzeci şi şapte cincizeci şi una de mii nonă sute douăzeci şi trei

Theo se gândeşte că în ultimii nouă ani n-a făcut decât să vândă sclavi şi că a ştiut asta, dar, cumva, a izbutit să nu înţeleagă faptul că aceasta îi era profesia.

Capitolul 38

Dimineaţă, pe Theo l-au urmărit până la muncă doi bărbaţi pe motociclete, iar în spatele lor se târa prin traficul aglomerat o dubă care părea să nu ajungă niciodată acolo unde trebuia să fie.

Theo s-a întrebat cum de l-au găsit şi a crezut că poate îl trădase Faris.

Nu era mare lucru de trădat, doar existau camere de supraveghere, verificarea operaţiunilor cu cardul, amprente pe o masă acoperită cu muşama. El însuşi s-ar fi găsit dacă şi-ar fi dat osteneala.

S-a întrebat de ce nu-l arestaseră pur şi simplu, atunci şi acolo, iar când n-au apărut, şi-a făcut bagajul.

În birou, nimeni nu vorbea cu el.

A mâncat singur la prânz şi şi-a luat un măr la birou, ca să termine ce avea de lucru cât colţul lui mai rămânea cât de cât liniştit.

Când a luat-o pe bicicletă înapoi spre casă, motocicletele erau iarăşi în urma lui.

A ieşit să alerge şi, la poalele unui deal, un bărbat stătea şi citea un ziar şi acelaşi bărbat se afla acolo când s-a întors şi era…

În seara aceea şi-a făcut vânătă umplută cu brânză feta, linte şi roşii.

În timp ce mânca, a sunat soneria, iar doamna Italiaander a răspuns. Câteva clipe mai târziu: — Domnule Miller, a venit cineva să te vadă!

Theo a deschis uşa de la dormitor, cu furculiţa încă în mână, şi a privit în josul scărilor, la bărbatul care aştepta pe holul de jos.

— Domnule Miller? Numele meu este Markse. Putem discuta?

Au stat de vorbă în camera lui Theo.

Markse, înghesuit, nereuşind să se desfăşoare în voie din pricina pereţilor apăsători, s-a aşezat pe marginea scaunului de lângă birou. Theo a rămas cu picioarele încrucişate la un capăt al patului, având alături, aşezată pe pătură, farfuria albastru aprins cu vânăta mâncată pe jumătate; o singură mişcare imprudentă ar fi putut provoca un adevărat dezastru de sos şi de brânză.

Markse a studiat cu atenţie camera, fără să se grăbească, încercând să-i ghicească genul de personalitate cu ajutorul şifonierului închis, al modului în care Theo îşi aranjase cheile şi portmoneul lângă laptop, al căştii de

biciclist ce atârna, alături de prosoape, în cârlige prinse de dosul uşii, lipsa de viaţă, o încăpere fără suflet, doar un loc în care să dormi şi să mănânci şi nimic altceva.

A clătinat din cap, şi-a ferit privirea, a surâs către podea şi şi-a păstrat pe faţă surâsul când a ridicat privirea spre Theo şi a spus: — Îmi cer scuze pentru vizită, dar…

— Nu e…

— De la Ministerul Siguranţei, lucrez pentru Comitetul Nouăsprezece, nu ştiu dacă…

— Antitero.

— Într-adevăr, o parte a… dar terorismul este o arie extrem de extinsă în zilele noastre. Orice care poate stârni teamă, de fapt, şi teama e… Ţi-am citit raportul despre uciderea lui Dani Cumali. Habar n-aveam că Oficiul de Audit Penal este atât de sârguincios.

Theo a ridicat din umeri.

— Mi-am dat seama că acel caz e mai mult decât pare. Instinct de auditor.

— Deci nu este vorba despre vreun interes personal?

— Îmi displace când oamenii încearcă să plătească mai puţin decât trebuie.

Un surâs din partea lui Markse. Îi împărtăşea opiniile. Clar, era vorba despre o întâlnire a unor minţi nobile.

— Comitetul Nouăsprezece o ancheta pe domnişoara Cumali din cauza unei potenţiale breşe de securitate. Documente furate, implicare nedorită în treburile guvernului. Avea legături cu anumite elemente care nu contribuie cu nimic la bunăstarea societăţii. Credem că mai avea un telefon, de pe care l-a contactat pe un tip pe nume Faris. Cunoşti un bărbat pe nume Faris?

Theo a strâns din umeri.

— Mă tem că voi avea nevoie de un răspuns.

— M-am întâlnit cu el.

— În Vauxhall?

— Da.

— De ce?

— Am dat peste numele lui. Credeam că ar putea deţine informaţii utile despre Dani Cumali.

— Cum ai dat peste numele lui?

— În cadrul anchetei pe care o desfăşuram.

D în nou, surâsul lui Markse, de data asta ceva mai larg. Acum se înţelegeau unul cu altul, se înţelegeau chiar bine, şi ce bucurie aduce cunoaşterea acestui fapt.

— Domnule Miller, îţi place munca pe care o prestezi?

O întrebare banală, cu privirea în altă parte.

— Da.

— Ai fost foarte silitor.

— Sistemul de despăgubiri e mult mai bun decât alternativele. Mult mai eficient.

— Cambridge, nu-i aşa?

Sângele mai rece decât gheaţa de pe canal e vremea era vremea în care e vina ta

un băiat murind pe un câmp învăluit în ceaţă într-o vreme în care — Oxford, i-a răspuns Theo, cu glasul la fel de încordat ca şira spinării.

— Oxford, fireşte, scuze. Şi eu am mers la Oxford – pesemne că ai fost acolo în…

— Acum cincisprezece ani.

— Cincisprezece, cincisprezece… în mare, cam în acelaşi timp cu Philip Arnslade, nu?

— Am urmat acelaşi curs.

— Chiar aţi fost amândoi…?

— Drept.

— Drept, împreună, la Oxford! Îl ştiai bine?

— Nu tocmai. Eu lucram, n-aveam timp de mulţi prieteni era…

— Dar dacă i-aş pomeni numele tău?

— N-am idee. Presupun că m-aş simţi flatat să ştiu că şi-a adus aminte de mine. Îl cunoşti bine?

— Ne-am întâlnit de vreo două ori.

— Nu mi-am dat seama că ministerul şi Comitetul Nouăsprezece sunt… e legat de caz?

— Ar avea importanţă dac-ar fi? Atât timp cât se face plata?

Markse s-a foit pe scaunul inconfortabil, după schimbul de amabilităţi, înapoi la treabă.

— De la locul crimei a dispărut un telefon. Un telefon şi un stick de memorie. În cursul extraordinar al conştiincioasei tale evaluări, n-ai dat cumva de urma lor?

— Nu.

— Dar ai dat de Faris.

— Da.

— Mi-aş fi închipuit că fără telefon…

— Cum ziceam. Am pus întrebări.

— Şi v-aţi întâlnit în Vauxhall.

— Da.

— Ce-a spus Faris?

— Că Dani Cumali credea că deţine informaţii cu ajutorul cărora ar fi putut şantaja guvernul. Că era determinată să-şi recapete fiica… Nu-mi amintesc numele fiicei… să o ajute s-o scoată dintr-un fel de loc unde era închisă. Că tot continua să susţină că dăduse peste ceva important. M-a făcut să cred că este destul de probabil ca domnişoara Cumali să fi fost asasinată ca să i se închidă gura, ceea ce mi se pare frustrant, având în vedere că am încheiat speţa cu acuzaţia de omor din culpă. Asasinatul presupune un proces de evaluare complet diferit, prin intermediul altor canale.

— Eşti foarte tenace.

— Serviciul meu e important.

— La fel şi al meu. În împrejurări obişnuite, aş zice că eşti puţin sărit de pe fix, domnule Miller. Ar fi corect? Câştigi un salariu guvernamental rezonabil, dar locuieşti cu chirie într-o casă din Tulse Hill; n-ai niciun prieten, cu excepţia tovarăşilor întâlniţi ocazional în cadrul grupului de grădinărit; la muncă nu interacţionezi cu niciun coleg; nu faci greşeli aproape niciodată, cu excepţia unei sporadice scăpări, când suprataxezi câte o infracţiune; ai mers la Oxford cu cei mai de seamă oameni şi totuşi n-ai căutat niciodată să promovezi sau să apelezi la legăturile tale, iar urmărirea acestui caz special frizează… ce anume frizează? Dac-ar fi să mă iau după dosarul tău, domnule Miller, aş spune că eşti aproape autist. E corect? Autist din punct de vedere social, poate copilul agresat la şcoală de colegi. Nu ieşi la băut după orele de serviciu, nu există interacţiuni semnificative, poate că pur şi simplu nu înţelegi cum funcţionează lucrurile astea, poate că râzi pentru că-i auzi pe alţii râzând, dar asta nu e…

…dar asta ar fi greşit, nu-i aşa, domnule Miller? Pentru că nu urmăreşti asta din pricina vreunui… capriciu neurologic care să le facă atât de extra-extra-deosebit de dedicat atunci când oricine altcineva n-ar fi făcut altceva decât să pună mâna pe bani şi s-o ia la goană. Tu nu sapi pentru că singurul lucru pe care-l cunoşti e mizeria. E altceva la mijloc. Sarcina mea este să

aflu ce anume e acel altceva. Sper că este ceva inofensiv; sunt sigur că înţelegi.

Theo n-a spus nimic, doar a rămas privindu-şi mâinile.

Theo se uita la nimic.

— Te deranjează dacă…?

O încuviinţare din cap, un gest. Theo s-a ridicat în picioare, şi-a întins mâinile în lateral ca Markse să-l percheziţioneze n-a găsit nimic, i-a zâmbit, s-a aşezat la loc, i-a făcut semn şi lui Theo să se aşeze. Theo nu s-a aşezat.

— Fireşte că am oameni care-l urmăresc pe Faris, având în vedere ameninţările lansate de domnişoara Cumali. V-aţi întâlnit, apoi ai luat-o la fugă. De ce-ai fugit?

— M-au urmărit doi oameni. Nu ştiu ce altceva aş fi făcut într-o asemenea situaţie.

— Ai fi putut presupune că sunt din cadrul autorităţilor.

— Eu sunt autorităţile, domnule Markse, şi nu erau dintre ai mei. Dat fiind că aţi reuşit să vă daţi seama cine sunt, de ce nu m-aţi arestat?

O uşoară ridicare din umeri.

— Pentru că, după cum zici, domnule Miller, tu eşti autorităţile. De ce aş aresta pe cineva care ar putea fi de partea mea? Acum o să-ţi cercetez amănunţit camera. Doi colegi ai mei sunt afară. Unul dintre ei va rămâne cu tine la parter cât timp îţi vei termina cina. Vom încerca să facem cât mai puţin deranj.

Stând în sufragerie, Theo şi-a terminat cina pentru că ar fi irosit mâncarea, iar bărbatul cu pantaloni gri de trening s-a aşezat tăcut lângă ei şi au continuat să urmărească împreună un program TV despre recondiţionarea caselor dărăpănate în vederea închirierii pe post de case de vacanţă şi despre modurile în care puteai folosi un perete colorat diferit de ceilalţi pentru a scoate în evidenţă un spaţiu vopsit într-o nuanţă vibrantă, în contrast cu tonurile neutre din jur.

După ce a terminat, Markse s-a proţăpit în uşa sufrageriei, în timp ce doamna Italiaander s-a prefăcut că are de făcut în bucătărie ceva extraordinar de important, ca să poată ciuli urechile la discuţia lor. Iar Markse a spus: — N-am găsit nimic, domnule Miller, dar apreciem ajutorul tău în această situaţie, cooperarea de care ai dat dovadă. Îţi doresc tot binele din lume.

Iar când Theo s-a întors în camera lui, cu puţin înainte de miezul nopţii, a

dat peste o încăpere făcută vraişte: patul rezemat de perete, salteaua sfâşiată, iar conţinutul revărsat afară, pernele pe podea, ecranul laptopului crăpat. Până la urmă, s-a culcat pe un morman de haine murdare, adunate într-un colţ al podelei.

Capitolul 39

— Fiica mea nu e…

— El a zis fiica ta.

— De ce el nu este nu este…

Neila credea că acum e foarte aproape de a-l vedea pe Theo plângând. L-a lăsat să stea lângă sobă, i-a dat să mănânce, să bea apă, ceai, l-a urmărit bându-l, făcându-i-se iar o foame de lup, a fugit şi a flămânzit, ce credea el că se va întâmpla?

În timp ce se leagănă amândoi pe ape într-un loc oarecare, între oraşe, pe vasul amarat de pari groşi, înfipţi cu un baros în pământul îngheţat, Neila i-a dat cartea de vizită a lui Markse, iar acum Theo umbla de colo colo, întorcându-se şi răsucindu-se ca fumul în vânt.

Fiica mea, a spus, fiica mea de ce a zis el fiica mea cum de-a putut el să ea n-ar fi trebuit n-ar fi trebuit Şi s-a oprit, s-a prăbuşit pe canapea, părând un bărbat origami, mototolit la fundul rucsacului unui călător.

O vreme, au rămas în tăcere.

Şi era vremea când…

Neila şi-a strecurat mâna într-a lui şi a strâns-o.

Au rămas nemişcaţi.

Şi era momentul să…

Theo a închis ochii.

S-a adresat întunericului: — Am dezamăgit mulţi oameni. I-am dezamăgit… pe toţi cei care au contat pentru mine. Tatăl meu a murit la tocător, mama a fugit departe de toate, eu am crezut că gloanţele sunt oarbe şi Theo a murit şi prietena mea era…

…tocătorii au ars au ars absolut tot totul era cenuşă şi lady a fugit spre fiul ei şi fiica mea a fugit de mine şi…

A întors cartea de vizită, pe care erau tipărite un cuvânt şi un număr de telefon, o carte de vizită groasă, cu margini negre.

— Când ajungem la Leicester, voi da un telefon, a spus el. O să… dar tu zici că n-ai – e important ca tu să nu… deşi presupun că acum…

Au tăcut o vreme.

Neila îl ţinea de mână.

Mai târziu, l-a tuns la lumina unei lanterne cu leduri aşezate pe masa din

bucătărie şi, date fiind împrejurările, a fost una dintre cele mai reuşite tunsori pe care le făcuse vreodată.

La Londra a sunat telefonul.

— Markse.

— Eu sunt.

— Theo?

— Ai amintit de fiica mea.

— Ar trebui să ne întâlnim.

— Ce-i cu fiica mea?

— Unde eşti?

— Dacă eu…

— Unde eşti?

— La Leicester.

— Voi fi acolo mâine, la 9 dimineaţa.

— Femeia alături de care călătoresc, Neila, nu e…

— Theo. Ascultă-mă. Ea nu-i părtaşă la asta. Încă putem… încă nu s-a aflat ce-am făcut eu… mai putem rezolva aceasta problemă.

— La 9 dimineaţa.

— Da, la ecluza Kings, pe…

Theo a închis.

Canalul, pe timpul nopţii.

În visele sale, bărbatul numit Theo stă într-un picior în mijlocul unui râu, dar încă n-a prins niciun peşte.

Capitolul 40

La birou, dimineaţa, după ziua în care Markse îi cotrobăit prin cameră, nici măcar paznicul nu l-ar privi în ochi pe Theo. Când a încercat să-şi acceseze e-mailul, pe ecran i-a apărut un mesaj care-l anunţa că-i expirase parola şi că trebuie să ia legătura cu departamentul IT.

Cei de la IT erau plecaţi la un curs. Întregul departament se afla într-o călătorie-surpriză la Slough, pentru o zi de gândire creativă şi dezvoltarea rezolvării problemelor prin apel la imaginaţie, întâlnire găzduită de un fabricant de vopsele de faţă, al cărui fiu fusese condamnat pentru molestarea de minori şi care acum încerca să obţină un discount.

Theo şi-a curăţat biroul, a luat câteva acte cu el la cantină şi s-a aşezat la geam, ca să citească. Nu mai stătuse lângă o fereastră de foarte mult timp. Nu mai văzuse lumina soarelui la serviciu de aproape şase ani, iar în acest moment al anului putea să fie greu să-ţi aminteşti senzaţia respectivă, lumina căpătând nuanţe alb-argintii, pătrunzând prin sticlă şi încălzindu-ţi pielea. Era, într-un fel, una dintre cele mai plăcute zile petrecute la muncă. Nu i-a pus nimeni întrebări şi n-a vorbit nimeni cu el.

În celălalt capăt al cantinei stătea un bărbat care se uita fix la el doar se uita

un ecuson de vizitator la gât dar şi asta era în regulă.

Theo a ieşit în pauza de prânz şi a cumpărat un sandvici cu salată de pui cu sos.

După aceea, s-a întors la birou şi s-a dus să urineze.

Când a ajuns în interiorul cabinei, s-a urcat pe vasul de toaletă, a împins în sus un panou din plafon şi a început să pipăie printre cablurile întinse în toate părţile, până a găsit telefonul lui Dani, l-a scos, l-a băgat în buzunar, a tras apa când a ieşit şi s-a spălat cu atenţie pe mâini, cu apă şi cu săpun.

În drum spre casă, a pedalat pe lângă digul Westminster, şi-a legat bicicleta cu lanţul – probabil ilegal – de un stâlp de iluminat înalt, din fier, a mers pe jos până la ponton şi a prins autobuzul fluvial ce se îndrepta către Blackfriars. A rămas în spate, acolo unde zgomotul motorului era cel mai puternic, a deschis telefonul lui Dani şi a efectuat un apel.

Secţia răspundea foarte greu, dar până la urmă a reuşit să prindă legătura.

— Poliţia pentru Siguranţa Vieţii din Paddington, cu ce vă putem ajuta?

— Sunt Markse.

— Cine?

— Markse! a strigat, ca să acopere mugetul apei şi al spumei şi biciuitul vântului. De la Nouăsprezece!

Muzică de aşteptare. Aceeaşi muzică de aşteptare ca data trecută, inima lui Theo bubuia năvalnic, la fel de puternic ca apa ce forma creste de spumă dedesubt, n-a întors capul, nu s-a uitat să-l vadă pe bărbatul de pe chei urmărindu-l de sus, ci doar a rămas privind oraşul aflat în mişcare, sub el, s-a uitat şi a aşteptat şi a ascultat.

Când a venit la telefon, inspectorul s-a arătat mult mai receptiv când a auzit numele de Markse decât fusese atunci când Theo se prezentase cu numele său.

— Markse? Ce zgomot afurisit se-aude?

Un fâlfâit de încântare în suflet, un hohot de râs în piept.

— Scuze, e foarte mult zgomot aici. Voiam doar să verific fişierele de pe telefonul lui Cumali. Mai ai cumva vreo copie?

— Spuneai că…

— Ştiu ce spuneam, dar mai ai cumva o copie?

— Da, dar urma să…

— Da, aşa vom face, dar mai întâi trebuie să le trimiţi – şi asta-i foarte important – la următoarea adresă de e-mail. Scrie-o şi distruge-o. Deci: gx7pp9. Ai înţeles? gx7pp9@…

Theo i-a dat adresa de e-mail, abia sinchisindu-se să-şi modifice glasul ca să semene cu al lui Markse, îngăduind mugetului vântului să poarte sunetele departe, îngăduindu-i să-l umple cu putere cu mirosul fluviului, cu răceala aerului, iar poliţistul a zis: — Ascultă, Markse, nu-i nevoie să mă verifici în felul ăsta, am avut destul parte de…

— Îţi mulţumesc pentru ajutor!

A închis telefonul.

A numărat în sens invers de la douăzeci.

Aproape că a râs în hohote.

S-a aplecat peste balustradă ca să vadă vârtejul de apă de dedesubt, siajul reverberându-se către zidurile de piatră înalte ale cheiului.

A lăsat telefonul să cadă în apă, ca să fie zdrobit de elice şi înghiţit de peştii cenuşii ce sălăşluiau în noroiul răscolit.

Capitolul 41

Theo a rămas pe vas până la Canary Wharf, de acolo a luat metroul, îndreptându-se către punctul alb şi bombat care fusese odată Domul Mileniului, a cumpărat un bilet la suprapreţ pentru prima reprezentaţie din acea seară, a stat la coadă, înghesuit între persoane, majoritatea fete tinere, ce purtau în păr buchete de flori şi ţipau întruna, şi băieţi în haine din piele care încercau să fie cool.

A cumpărat un sandvici cu lipie care avea gust de clei sărat şi de hârtie umedă.

A lăsat mulţimea să-l poarte în sala în care fulgerau lumini albastre şi albe, iar laserele licăreau prin aerul încărcat de fum, şi în care s-a auzit un urlet, un răcnet, de să-ţi spargă timpanele, când trupa şi-a făcut apariţia pe scenă. Era o trupă pop japoneză de fete, şapte tinere îmbrăcate cu fuste negre scurte, ciorapi albi lungi până la genunchi, care se legănau într-o parte şi-n alta, ţinând mâna la gură când râdeau, chicoteli de fetiţe şi scuturări de plete negre, extrem de lungi, pentru ca apoi să-şi împingă în faţă şoldurile şi să strige, către ţipetele de adoraţie, strigătele, urletele, zbieretele şi gurile pline de spumă ale publicului:

— Nu mai accept niciun căcat de la lumea asta!

Theo se mişca împreună cu mulţimea, în sus şi-n jos, în stânga şi în dreapta, o mişcare continuă, lăsându-se purtat de ea, lăsând-o să-l învârtească în jurul scenei, să curgă odată cu ritmul oamenilor, până a găsit un băiat cu un telefon ce se iţea din buzunarul de la spate, sclipitor, un băiat căruia îi curgeau lacrimi de bucurie, ce lăsau urme prin mustăţile din vopsea ultravioletă ce-i porneau de la colţurile buzelor

i-a şterpelit telefonul cu uşurinţă, pe bune, tatăl său ar fi fost mândru de el, tatăl său ar fi fost…

tatăl său ar fi fost

S-a îndreptat spre un capăt al mulţimii, acolo unde extazul momentului se simţea cel mai slab şi unde podeaua era lipicioasă din cauza berii.

S-a autentificat la o adresă de e-mail – gx7pp9 – şi singurul e-mail, în afară de străvechiul „Bine ai venit”, era nou-nouţ şi venea direct de la Safenight Policing Ltd., forţa de poliţie pentru staruri.

Theo este

poate că în adâncul său a fost tot timpul un infractor, poate c-a moştenit până la urmă ceva şi de la tatăl său, poate că pur şi simplu îi place, poate că…

A rămas până la finalul concertului, a ieşit odată cu mulţimea, împingând, îmbrâncind, suspinând, râzând, lăsându-i să-l învârtească şi să-l învârtească şi să-l tot învârtească, până a ajuns în staţie, un tumult de oameni la Jubilee Line, a coborât din tren la Stratford, a urcat iar şi s-a îndreptat către Canary Wharf, a alergat să prindă metroul, apoi s-a răzgândit şi-a alergat spre West India Quay, a luat-o în sus pe scări, sărind câte trei trepte odată, a prins metroul ce se îndrepta către Bank, a văzut un bărbat care alerga după el gâfâind, l-a văzut pe bărbat pierzând trenul…

A coborât la Westferry şi a rupt-o la fugă.

A alergat spre canal, spre beznă, a alergat în pantofii nepotriviţi, dar pe cine mai interesa?

A alergat spre străzile în pantă din Parcul Victoria, acolo unde încă nu existau camere de supraveghere.

A alergat spre traficul sufocant, pe lângă restaurante vietnameze cu livrare la domiciliu, biserici evangheliste şi magazine cu mâncare congelată de pe Mare Street.

A alergat pe lângă cafenele pentru hipsteri, pe lângă stâlpii cu becuri cu vapori de sodiu, pe lângă becurile în formă de veveriţe, atârnând de fire neizolate şi răsucite ce le dădeau viaţă, spre locul unde enclavele şi sanctuarele erau aproape lipite unele de altele, spre locul unde întunericul celor care nu puteau plăti se ciocnea de reflectoarele şi de zidurile cu sârmă ghimpată ale celor care puteau.

Cupolele podurilor de cale ferată şi trenurile ce urlau şi scârţâiau în noapte, străfulgerările de foc ultraviolet ale roţilor

curţile pline cu fier vechi

cluburile de yoga şi cafenelele vegane

clinicile cu droguri şi curţile pline cu gunoaie ale celor care nu mai aveau unde să se ducă

ferestrele acoperite de scânduri bătute-n cuie şi semne proaspete – locul perfect în care să te afli în timp ce se lăsa frigul nopţii.

Theo Miller a alergat, lăsându-şi urmăritorii foarte, foarte mult în urmă.

Un internet café deschis toată noaptea, în apropiere de Dalston

Kingsland. Cei din piaţa aflată la o distanţă de doar câteva uşi fuseseră prinşi din nou vânzând carne de câine, de. şobolan, de maimuţă şi de liliac. Câţiva proprietari de tarabe care fuseseră arestaţi contestaseră acuzaţiile, spunând că făcea parte din cultura lor, că aşa stăteau lucrurile.

(Amendă de 17.820 de lire pentru infracţiunea iniţială şi pentru recidivă repetată aveau în faţă o potenţială…)

Ferestrele internet café-ului erau acoperite cu afişe ale zece-douăsprezece piese şi concerte. R&b, rap, muzică din Congo şi din Nigeria, cântece despre libertate, cântece de iubire, ceva de Cehov, un spectacol pentru copii, un spectacol de pantomimă în care rolul principal îl juca femeia aceea de la emisiunea matinală de la TV, ştiţi voi care, nu doamna de la meteo, cealaltă, da, cea cu sânii…

Theo a deschis e-mailul primit de la secţia de poliţie şi a început să răscolească prin viaţa şi vremurile lui Dani Cumali.

Îi luaseră telefonul, îi scotociseră prin fişiere. Ea izbutise să împrumute un laptop subtilizat de un copil din enclavă, ei i-l întorseseră pe dos şi iată ce se afla aici, un raport complet de la divizia de infracţiuni cibernetice, plin cu e-mailuri, poze, apeluri telefonice, SMS-uri – mult prea multe pentru ca el să le poată digera pe toate într-o singură noapte.

Dar avea senzaţia că ştia încotro să se îndrepte.

A citit.

Şi, o clipă, Dani Cumali a revenit la viaţă, a stat lângă el, rostind cuvintele ce apăreau acum pe ecran, urmărindu-l, ţinându-şi mâna pe umărul lui, un înger păzitor pictat cu sânge, o fantomă care şopteşte „E fiica ta”, şi ori de câte ori el credea că l-ar putea fura somnul, ea îl strângea de umăr, iar pe el îl durea, aşa că tresărea în somn şi continua să citească.

Nu exista nicio filmare cu Philip Arnslade.

Nicio înregistrare a unor infracţiuni comise sau a actelor de corupţie planificate de el.

Doar acel e-mail bizar de la Companie, cu poze.

Târfa dracului, dacă scoţi vreun cuvânt, ţi-am luat gâtul.

Un mesaj de la Seb Gatesman.

Eşti în siguranţă, răspunsese ea. *Atinge-mă şi n-o să mai fii.*

Mesaje trimise şi primite, nimic de la Faris, nimic altceva decât locuri în care să meargă, persoane pe care să le vadă, nu mai exista nimic acolo în afară de…

(Bărbatul numit Theo Miller e conştient că timpul se comportă ciudat, că lucruri despre care credea că se află în trecut se dovedesc a avea până la urmă o oarece însemnătate şi că a existat un moment în care a stat pe o bancă alături de cel mai bun prieten al său, doi copii la malul mării bând cea mai ieftină bere pe care o putuseră cumpăra, singura bere pe care o putuseră cumpăra, mahmureală la cutie cu stropi semi-acidulaţi.)

Doar fă ca un bâtlan şi poate că într-o zi vei prinde nişte peşte.

Un cormoran poate număra până la şapte. Pune-i un inel în jurul gâtului şi trimite-l să prindă peşti şi-şi va aminti că cel de-al şaptelea pe care-l va înhăţa va fi al lui, ca să se ospăteze.

Bufniţele sunt de fapt nişte păsări foarte proaste, dar când ceva se mişcă! Acela e momentul în care evoluţia îşi face treaba.

Puf puf puf se aude vasul.

— Vrei să facem schimb? l-a întrebat Neila. Trebuie să fi îngheţat.

— Sunt bine, dar mulţumesc.

— Mai fac ceai. De mentă, sau de ghimbir?

— Mentă, te rog. Cât de departe am ajuns?

— Mai avem câteva ore. Vom acosta la marginea oraşului, strigă-mă când vezi…

trezindu-se înapoi la realitate, Theo citeşte în timp ce soarele răsare, alte trei lire pentru încă o oră, citeşte şi asta-i tot ce contează ce trebuie făcut acum, asta-i tot ce…

La 8.45, l-a găsit.

Un e-mail netrimis, rămas în ciorne, fără adresă.

Dani îl salvase cu douăzeci de minute înainte să moară.

Ea e fiica ta. Salveaz-o pe mamă. Du-te acasă.

Theo a rămas o vreme privindu-l, apoi a închis computerul, s-a dus la cel mai apropiat bancomat, a scos toţi banii pe care i-a putut retrage, a azvârlit cardul de credit în cea mai apropiată rigolă şi a plecat să caute un tren către casă.

Valet de monede, Diavolul (inversat), Marele Preot, şapte de baghete, trei de monede, Nebunul, trei de cupe, rege de monede, Spânzuratul (inversat).

Neila a zis:

— Nu-mi place cuvântul „domnule”. E tras în jos de această idee, de această greutate ce apare atunci când spui „domnule Smith”, pentru că ai această idee, care nu-ţi vine imediat în minte, despre ce-ar putea fi domnul Smith, căci cuvântul, identificatorul de gen, indică foarte multe idei culturale precum cele de om puternic, corect, de încredere şi…

Theo preparase paste cu spanac şi sos de ciuperci.

— …odată am fost oprită la vamă – se întâmpla pe vremea când îmi permiteam să plec în concediu – şi mi-au zis: „O să te percheziţionăm”. Am întrebat de ce. Nu mi-au oferit niciun motiv, însă m-au dus cu ei la toaleta bărbaţilor. A bărbaţilor. Eram atât de… Am spus că nu sunt… Şi i-am implorat şi am plâns, eram atât de… dar ceea ce crede sistemul contează mai mult şi eu…

Mâncau la lumina lumânărilor, numărând orele rămase până dimineaţă. Case joase din cărămidă, tocuri de geam albe, drumuri fără copaci, case de amanet, agenţii de pariuri, un loc din centrul oraşului unde părinţii să-şi poată duce copiii să cumpere pistoale cu apă de o liră şi o cutie cu acuarele pe care bebeluşul avea să le mănânce în maşină, în drum spre casă. Un teatru abandonat, boschetari dormind în locuri frecventate odinioară de femei uşoare, saltele din carton întinse pe grinzi de metal şi în căldura mucegăită şi colcăind de şoare a nişei pentru orchestră.

— Nu-ntreb nimic, a rostit Neila în timp ce stăteau amândoi la lumina lumânărilor. Singurătatea este o stare a minţii. Trebuie să-ţi doreşti ceva, să fii singur. Trebuie să ai nevoie de un fel de asigurare, de cineva care să-ţi spună că aşa eşti tu. Nu sunt singură. Nu vreau nimic. N-am nevoie de nimic şi de nimeni care să-mi spună că… ştii asta, nu-i aşa? Ştii că aşa am…

S-au ţinut de mână, privind cum se domoleşte focul.

Theo a zis, uitându-se în flăcări:

— Există un loc unde cuvintele se opresc. Ea a făcut asta şi a fost… apoi ne-am oprit. A fost oribil. A fost o barbarie. A fost minunat. Înţelegi tu. Şi înţelegem toţi. Ştim. Vieţile noastre se manifestă în multe stări diferite, contradictorii, toate în acelaşi timp. Eu sunt mincinos. Sunt ucigaş. Sunt sincer. Lupt pentru o cauză dreaptă. Dau foc lumii. Vrem ca lucrurile să fie simple şi sigure, iar când nu sunt aşa, când adevărul este ceva complicat, ceva dificil sau înspăimântător, ne oprim. Cuvintele se pierd. Totul devine…

Vorbele i s-au stins pe buze. Un loc mort acolo unde el crezuse odată că are răspunsurile şi în privinţa căruia acum nu mai e la fel de sigur.

— Aşa se-ntâmplă, fireşte. Cele mai rele lucruri. Nu: „Vecinul meu a fost luat ca să fie ars de viu, casa le-a fost furata, copiii lor sunt morţi şi eu sunt prea, mult prea speriat ca să discut despre asta”. Doar: „Au plecat de aici. Departe”. Şi zâmbim. Toţi sunt la fel de speriaţi ca noi şi ştiu ce-nseamnă zâmbetul ăla. Sunt recunoscători că n-ai făcut spaima aceea să devină realitate. Mulţumiţi că n-ai iscat agitaţie. Pentru că i-ar face rău… cuiva. Cuiva care nu e străin i-ar fi putut face rău dacă reuşim cumva vreodată să rostim adevărul despre ceea ce s-a-ntâmplat. Dacă am avea vreodată curajul să spunem ce gândim cu adevărat, chiar dacă asta ar spulbera iluzia pe care am creat-o despre noi. Cine credem noi c-ar trebui să fim. Ar fi prea multă durere. Aşa că păstrăm tăcerea. Lucrurile nu fac decât… să se transforme într-un zâmbet, pe care-l înţelege oricine şi care nu trebuie să-nsemne nimic. Suntem recunoscători pentru tăcerea aceea, pentru lucrul acela ce nu poate fi exprimat. Să facem acest gest ar fi ceva cumplit.

Neila şi-a lăsat capul pe umărul lui şi au rămas aşa o vreme, aşteptând împreună dimineaţa.

La 8.45 dimineaţa, Theo s-a cocoţat pe un scaun pliant la prora lui *Hector,* cu o cană de ceai fierbinte în mână, şi a privit cerul.

La nouă şi zece, şi-a făcut apariţia bărbatul pe nume Markse. A venit urmând cotitura drumului de remorcare, ţinându-şi mâinile goale pe lângă corp, haina descheiată, capul sus şi privirea vioaie.

N-a încetinit când l-a văzut pe Theo.

S-a oprit în faţa vasului.

A zâmbit.

A zis:

— Iată-te. Mergem?

Theo a încuviinţat o dată din cap, s-a ridicat, a strâns scaunul şi l-a sprijinit de cabină, apoi l-a urmat pe Markse prin lumina dimineţii.

S-a întors după două ore şi jumătate, cu mâinile adâncite în buzunarele umflate şi bărbia înfiptă în piept şi a spus:

— Îmi cer scuze. Am luat nişte pateuri. Vrei şi tu unul?

Neila a ales o daneză cu vişine. El a luat un croasant cu migdale şi margarină. După aceea, au umplut rezervorul de apă şi au navigat spre nord,

către Nottingham şi Trent.

Capitolul 42

Bărbatul numit Theo şi-a cumpărat un bilet pentru Dover.

A plătit cash, acoperindu-şi ochii cu o şapcă cu cozoroc şi ţinându-şi capul întors de la camerele de supraveghere de deasupra ghişeului.

Vânzătoarea de bilete a rostit:

— Dacă folosiţi un card şi vă creaţi un cont ca să beneficiaţi de oferta noastră pentru călători, puteţi economisi până la cincisprezece la sută la fiecare călătorie pe care o faceţi având o valoare de maximum…

— Nu, mulţumesc.

— Vreţi să primiţi ofertele noastre speciale pentru…

— Nu.

— Dar să cumpăraţi unul şi să primiţi unul gratis, alegând dintre…

— Nu.

Femeii i-a picat faţa, apoi a tras spre ea, bosumflată, mânerul ce rotea tăviţa de metal pentru a-i da biletele lui Theo.

A ales trenul mai lent.

Acesta trecea la fiecare două ore, iar vagoanele în care se stătea în picioare erau rezervate doar pasagerilor ce nu deţineau card auriu de membru. Nu era permis să te aşezi pe bagaje; constituia o încălcare a normelor de sănătate şi siguranţă. Muzica se auzea discret, reggae ce-ţi amorţea sufletul. El a rămas cu capul plecat, cu privirea ridicată, evitând camerele de supraveghere montate în vagoanele scârţâitoare şi împuţite ce zăngăneau către sud. Gratiile metalice ale ferestrelor ofereau protecţie limitată faţă de furioşi, copiii şi femeile sălbatice care bântuiau pe lângă şinele ferate, în timp ce trenul ieşea din Blackheath pufăind. Condensul format de răsuflările pasagerilor, care stăteau cot la cot, se transforma în cascade de apa ce se scurgea pe interiorul geamurilor. La marginea oraşului Sevenoaks, trei copii stăteau pe şine, zgâindu-se, zgâindu-se la conductor, provocându-l să-i calce cu trenul.

Cea mai mică dintre fetiţe avea în mâna dreaptă o roată de bicicletă; cea mai mare ţinea un bebeluş. Mecanicul a accelerat către ele, aşa cum fusese instruit să procedeze, iar fetele nu s-au mişcat, şi nu s-au mişcat, şi nu s-au mişcat până în ultima clipă, când, încălcând toate normele, mecanicul a

apăsat frânele, trântindu-i la podea pe pasagerii din vagoane, făcându-i să zbiere şi să ţipe indignaţi; o femeie şi-a sucit glezna, un bărbat şi-a dislocat umărul când s-a repezit să înşface o bară şi a dat greş.

Mecanicul acţionase prea târziu frânele, dar pentru copii asta n-avea importanţă – ei făcuseră destul, repurtaseră o victorie, aşa că au tulit-o încântaţi în timp ce trenul prindea iar viteză, făcându-le cu mâna pasagerilor rămaşi la loc sigur, în vagoanele ce treceau huruind. Vreo doi pasageri le-au răspuns la salul.

La Sevenoaks, au coborât din tren bărbaţi în cămăşi albe şi a urcat poliţia transporturilor, care a început să verifice identitatea pasagerilor. Theo a luat-o încet prin vagoane, un tip care căuta o toaletă, şi astfel a câştigat un pic de timp până la Tonbridge, unde s-a dat jos din tren şi a mers în spatele celui de la poliţie, înghesuindu-se între doi adolescenţi care aveau cutii pentru chitare acoperite de abţibilduri.

La Bethersden, pe peron stătea o femeie care-şi întindea mâinile către uşile deschise ale trenului.

— Isuse! a strigat femeia, apoi şi-a dat capul pe spate şi a răcnit din nou: Isuse! Isus, Isus, Isus! După aceea şi-a plecat capul şi-a murmurat: Isuse. Isuse Isus Isus Salvatorul Isuse Isus cel Atotputernic Isus cel…

Uşile s-au închis, întrerupând-o, dar lipsa audienţei n-a părut s-o tulbure.

De la Ashford, pasagerii erau preluaţi de un autobuz.

Theo s-a folosit de coate şi de forţa brută ca să înainteze, împingând din cale copii şi bătrâni. Oamenii s-au uitat urât la el, l-au înjurat în barbă, dar cam atât, din moment ce şi ei procedau la fel.

Peisaj rural familiar dincolo de ferestre.

Iarbă rezistentă agăţându-se de pantele de calcar din Downs; petice de pădure, fagi şi stejari, frasini şi platani, frunzele roşii şi cafenii suflate de vântul sărat al mării. Hambare pentru hamei, aflate la marginea satelor cu ziduri joase din piatră, albe sau negre; proprietăţi comerciale înghesuindu-se aproape de râuri repezi, ce muşcaseră adânc din malurile abrupte. O siluetă din calcar, săpată în coasta dealului, deasupra autostrăzii, un călăreţ în galop, cu părul fluturând în vânt. Anii recenţi nu fuseseră deloc blânzi cu dealurile din Kent. Singurele locuri de muncă existau în companiile deţinute de o companie deţinută de…

…şi cum nimeni altcineva nu se oferea să facă angajări acolo, companiile exprimaseră anumite cereri către locuitorii din zonă a către liderii politici – nu tocmai cereri, dorinţe, *sugestii*, despre asta era vorba,

sugestii. Iar când muncitorii se revoltaseră, fusese chemată poliţia, iar în acel moment poliţia era deja deţinută de Companie. Când e jobul tău, e jobul tău, da, când e soţia ta şi ai copii, uite, poliţiştii au şi ei chirii de plătit…

Fireşte că fuseseră sparte nişte capete.

Fireşte că fuseseră nevoiţi să le spargă.

Iar spitalele, conduse de Companie, nu se arătaseră dispuse să-i trateze pe bărbaţii şi pe femeile care se revoltaseră, dat fiind că aceştia aveau să creeze cu siguranţă probleme, doctorii nu aveau atribuţia de a trata persoane violente. Trebuiau să se gândească la finanţare.

Acum, mai rămăseseră doar furioşii şi nulităţile. Scandalagii, care îşi smulgeau carnea de pe ei, cei lăsaţi în urmă când sirenele încetaseră să se audă. Uneori, aceştia mai izbuteau să găsească ceva de lucru ca să supravieţuiască, culegeau fructe vara sau descărcau marfă în magazinele din unele oraşe care se arătaseră suficient de înţelepte ca să ţină seama de directivele Companiei, dar noaptea reveneau în locurile pustii unde-şi aveau sălaşurile şi începeau să urle la lună, iar oamenii cumsecade învăţaseră să se uite în altă parte.

Autostrada era despărţită de colinele din jur prin garduri înalte; autobuzul înainta cu dificultate prin traficul aglomerat din apropierea benzinăriilor, iar pe Dover Road se formaseră ambuteiaje. Oraşe de coastă care încheiaseră parteneriate comerciale, case terasate, cu două etaje, de pe care apropierea mării cojise vopseaua, ce aveau curţi de beton în faţă şi steaguri britanice fâlfâind mândru, localuri fast-food la fiecare colţ de stradă, cel mai proaspăt peşte pe care l-ai mâncat vreodată, pescăruşi dând târcoale tomberoanelor de gunoi, birouri ale unor firme în clădiri din cărămidă portocalie şi o bibliotecă cu obloanele trase. Un castel în vârful dealului, straturi peste straturi de necazuri imprimate în arhitectură. Odinioară, o fortăreaţă ai cărei oşteni plecau călare ca să-i potolească pe nativii recalcitranţi. Un zid înconjurând fortăreaţa, cu turnuri cu vedere spre mare. Fortificaţii construite pentru tunuri. Aşteptând o invazie care nu mai avusese loc; buncăre săpate în stâncă, pentru retragere în caz de bombardament, adăposturi nucleare construite adânc în pământ, reci şi întunecoase, învăluite în tăcere, cu excepţia nesfârşitelor pic-pic-picurări ale apei ce se scurgea prin calcar, câteva persoane leşinaseră când intraseră acolo, ştiind că dacă li se va stinge lanterna n-aveau să mai fie găsite niciodată.

Un port.

Macarale, parcări enorme din beton, cu linii vopsite pentru orientare.

Feriboturi înaintând lent pe lângă dig, miros de motorină, cozi formate până la parcarea din oraş, acum foarte aglomerată, în apropierea ruinelor romane unde, odinioară, se înălţase un templu în care oamenii aduceau sacrificii de sânge unui spirit din vechime, pe jumătate Zeus şi pe jumătate păgân, pe care nu îndrăzneau să-l supere, chiar dacă nu credeau în el.

La Dover nu existau autobuze care să ajungă la Shawhford.

Theo s-a dus la staţia de taxiuri, însă şoferii au refuzat să-l ducă acolo.

— Cantina a fost relocată. Nu mai merge nimeni acolo, i-a explicat unul dintre ei. Nu-i bine, nu-i bine deloc.

S-a gândit să închirieze o maşină, dar i s-au cerut numele, cardul de identitate şi cardul de credit.

A încercat să închirieze o bicicletă, dar şi acolo au solicitat aceleaşi acte.

Până la urmă, a luat-o pe jos.

De fapt, nu era chiar aşa departe.

Paisprezece-cincisprezece kilometri, ceva mai puţin dacă o lua de-a dreptul, dar el ştia mai bine drumul de pe faleză, care era doar pietonal. Ar fi fost mult mai puţin probabil să trezeşti suspiciuni dacă mergeai pe lângă mare.

Theo a mers.

Capitolul 43

Sub Stâncile Albe de la Dover, acolo unde calcarul se curbează către Colţul Diavolului, iar mirosul docurilor lasă loc mugetului mării, există un punct în care relieful se eliberează din rigoarea oraşului, care face loc câmpurilor de grâu ce unduiesc în vânt şi oceanului, un prizonier scăpat din închisoare, întinzându-se sub cerul infinit.

Theo a mers.

Un sat-sanctuar deasupra golfului.

Construiseră un gard în jurul lui, cu o poartă încuiată, ocrotind casele care coborau până la apă, iazurile cu crabi, cascada ce se vărsa pe plaja de pietriş, pubul cu steagurile sale în culori aprinse şi salatele de kale cu ulei de măsline extra virgin, vândute la suprapreţ.

— Opreşte-te! Opreşte-te imediat! Tu!

Theo s-a oprit, pe jumătate încurcat în mărăcini, pe cărarea care înconjura sârma ghimpată. Un bărbat şi o femeie, înveşmântaţi în negru, veneau în fugă către el, gâfâind pe panta domoală a cărării.

— Tu! a reuşit să zică bărbatul, icnind şi şuierând, iar când acest cuvânt a părut să-i răpească toată energia, femeia i-a luat locul: — Tu! Ce cauţi aici?

— Merg spre Shawford.

— De ce?

— De-acolo sunt.

— Dar ce cauţi *aici?*

— Merg spre Shawford. E vreo problemă?

— Terenul acesta şi golful sunt zone protejate. Nu poţi trece pe aici.

— E zonă protejată în interiorul gardului. Eu sunt în afară.

— Dar eşti aproape de gard.

— Dar nu în interior.

— Te uiţi înăuntru!

— Nu păşesc înăuntru.

— Oamenii te-au văzut şi s-au plâns.

— Nu cred că pot să fac ceva în privinţa asta.

Cei doi paznici au ezitat. Teoretic, aveau dreptate; Theo nu-i putea împiedica pe oameni să se uite dacă asta alegeau ei să facă. Apoi femeia a

exclamat, lovită de o idee genială: — Vom merge cu tine.

— La Shawford?

— Până la marginea satului.

— Dacă doriţi…

— Astfel, oamenii ne vor vedea!

— Presupun că da…

— Şi se vor simţi în siguranţă.

— Dacă sunteţi convinşi de asta…

— Vrei un măr?

— Scuze?

— Am nişte mere. Oh… şi ciocolată de casă. Vrei ciocolată de casă?

— Dacă-mi oferi…

— Ia-le, te rog. Nu mă pot mişca din cauza merelor şi-a ciocolatei. Localnicii sunt de vină. Ajunge să te uiţi un pic mai altfel la cineva şi imediat îţi va da mere şi ciocolată de casă.

— Şi ceai, a adăugat bărbatul făcând un pas pe partea cealaltă, în timp ce continuau să meargă în paralel cu linia gardului. A trebuit să-ncep să port cu mine propriile pliculeţe de ceai, decofeinizate. Uite cum procedez – ei pregătesc ceaiul, iar când nu se uită, arunc pliculeţul lor de ceai şi-l înlocuiesc cu al meu, ca să nu mor tânăr. Nu vrei un pliculeţ de ceai? Cu cofeină, nu decofeinizat.

Au mers împreună sub cerul înnorat de toamnă, o escortă militară în jurul unui sat în care şcoala organiza mereu o sărbătoare a verii şi un festival al recoltei, iar cel responsabil cu aprovizionarea aducea doar produse organice.

— Odată, au apărut nişte furioşi din Shawford, a rostit femeia în timp ce treceau pe lângă un far vopsit în alb, împrejmuit cu un zid ce avea deasupra sârmă ghimpată, a cărui lumină se stinsese demult; deasupra uşii farului încă erau vizibile cuvintele CASĂ, DULCE CASĂ. Am crezut c-o să *murim.*

— C-o să murim! a confirmat bărbatul.

— Credeam, asta e, au venit să sfâşie locul ăsta, iar eu nu-s plătită destul, scuză-mă că spun asta. Nu-s plătită suficient ca să fiu dracului masacrată de un grup de labagii bogaţi care nu…

— Nu spune labagii!

— Clienţi prosperi care nici măcar nu privesc afară, care nu ies dintre ziduri, pentru că dacă ieşi…

— Să nu părăsim niciodată perimetrul!

— Sunt şi dincolo oameni. Dacă ieşi, o să vezi…

— Dar, din fericire, a venit Compania, a trimis un elicopter cu gaze lacrimogene şi o mitralieră…

— Eu nu i-aş zice chiar mitralieră.

— Era o mitralieră…

— Erau gloanţe din cauciuc.

— Am văzut cadavrele, gloanţele acelea nu erau…

— Pentru asta plătesc clienţii noştri, doar ştii şi tu.

— Plătesc pentru a fi în siguranţă.

— Protejaţi.

— De asta plătesc.

— Eşti sigur că nu vrei câteva pliculeţe de ceai?

Până la urmă, Theo a acceptat două mere, patru pliculeţe de ceai şi nişte ciocolată de casă. I s-a părut nepoliticos să refuze.

Opt kilometri mai departe…

Vântul ce suflă dinspre mare îi ia cu el toate îndoielile, duce departe trecutul şi micimea acestei lumi, sfâşie cerul, câmpurile se unduiesc ca apa; suflă odată cu el zăbrelele închisorii minuscule pe care ai construit-o în jurul sufletului tău, vântul este…

Theo nu-i sigur că are la dispoziţie cuvintele pentru a descrie ce simte. E ceva ce nu poate exprima. Dacă ar putea-o face, probabil că ar fi nevoit să arate şi ce altceva îi mai curăţă vântul din suflet, iar el nu-şi poate imagina că faptul de-a da glas unor astfel de gânduri ar face fericit pe cineva.

A trecut pe lângă un teren de golf abandonat.

Un monument al piloţilor ucişi într-un război, plin de crăpături în care crescuse liliac de vară.

O trapă ce ducea către un loc necunoscut aflat sub stânci, încadrată de doi stâlpi pe care era prins în cuie un semn cu INTRAREA INTERZISĂ, vechi şi ruginit.

Un sat situat îndeajuns de aproape de marginea apei pentru ca, uneori, marea să iasă prin veceuri, prin pivniţele unde contrabandiştii îşi ascundeau odată bunurile, un sat cu hornuri dărăpănate şi refugii tip duplex, uşor aplecate unde terenul aluneca.

Tulpini puternice, maro-deschis sau verde aprins, subţiri, pline de spini, fără flori sau frunze creşteau printre pietre, la marginea uscatului, o pădure

de lujeri ţintind spre înalt. Printre aceşti lujeri îşi făcuse adăpost un imperiu al melcilor, cu cochiliile lor spiralate, roşii ca sângele, mărginite cu negru ori galben imperial punctat cu pete albe şi sclipiri albăstrii. Un singur copac izbutise să crească în zona asta mlăştinoasă, unde pietrele întâlneau câmpuri cultivate, iar de-a lungul. secolelor, rădăcinile sale înaintaseră pe sub pământ, ţâşnind la suprafaţă pe alocuri şi dând naştere unor tufişuri şi puieţi înalţi, cu scoarţa albă. În cotlonul acela umbrit de ramuri, cineva pusese un leagăn făcut dintr-un pneu de maşină. Theo s-a aplecat sub coroana din frunze, un obicei, un gest din copilărie, căci venise aici odată şi fusese…

Asta se întâmpla înainte ca el să devină Theo Miller, iar toate astea n-ar trebui să-l mai afecteze.

S-a plimbat prin sat, iar draperiile s-au mişcat uşor, ochi cenuşii l-au spionat din spatele perdelelor şi al uşilor întredeschise, dar nimeni nu s-a clintit, nimeni n-a rostit vreun cuvânt, nimeni nu s-a plimbat de-a lungul apei.

A zărit mai întâi cheiul din Shawford, pătrunzând în mare înainte de curbura golfului, apoi a văzut şi oraşul.

Câteva porţiuni cedaseră şi se prăvăliseră în apă. Acum Dory’s Café rămăsese în capăt, izolată complet de restul lumii, cu luminile stinse, iar pontonul de pescuit era înghiţit de mlaştină mai tot cursul anului, imposibil de folosit din cauza valurilor.

Un fort mic din piatră în formă de trandafir, construit de Henric al VIII-lea cu câteva luni înainte de a-şi da seama că-l supărase pe papă, marca limita oraşului. Un tun de oţel negru cu capetele astupate de cepuri roşii, avea ţeava îndreptată către mare. Niciun drapel nu flutura pe-acolo, iar porţile erau blocate.

Pe colina de deasupra caselor, Domeniul Cantinei rămânea tăcut, cu viţa-de-vie ieşind prin zidurile din tablă ondulată ruginită. Nu mai venea şi nu mai pleca niciun camion, iar iarba creştea prin fisurile din caldarâm.

S-a plimbat prin oraş, a trecut prin faţa locuinţelor cu vedere spre mare, în care bătrânii stăteau în spatele ferestrelor panoramice ca să privească clubul de iahturi şi traulerele aflate în trecere, a străbătut străzile înţesate de magazine cu vitrinele acoperite cu scânduri şi de stâlpi de iluminat fără becuri. De unii dintre ei mai atârnau coşuri, solul fusese demult măturat de vânt, iar rădăcinile expuse putreziseră şi arătau ca nişte smocuri de paie. Pe zidul magazinului local cu mâncare indiană ce făcea livrări la domiciliu,

cineva scrisese: TE MĂRIŢI CU MINE? Dacă altcineva oferise un răspuns, acela nu rezistase trecerii timpului.

Piscina pentru copii era goală. Pe terenul de minigolf rămăseseră doar găurile, iar în asfalt se vedea o cicatrice, acolo unde se aflase, odată, furgoneta cu îngheţată. Undeva în oraş, a auzit un răcnet puternic, glasul unui bărbat urmat imediat de cel al unei femei, cărora li s-au alăturat curând altele, un strigăt şi un răspuns venite din partea unor chipuri cuprinse de o furie exacerbată.

Theo a tresărit şi s-a temut, dar s-a grăbit mai departe.

Un bărbat stătea pe banca de vizavi de locul unde, mai demult, Cantina organiza „Vinerea mâncării la microunde”, cu reduceri în care umplea oraşul cu bunuri de o calitate inferioara la preţuri de nimic. Bărbatul cu faţa rotundă şi zâmbitoare, plină de pete roşii de la vânt, avea păr roşcat şi rar, un burdihan proeminent şi picioare scurte. I-a zâmbit afabil lui Theo când a trecut prin faţa lui, dar n-a făcut nicio mişcare.

Linişte pe strada principală.

Linişte în faţa bisericii.

Linişte acolo unde galeria boltită vibrase şi răsunase de cântece vesele şi unde se lansau în noapte apeluri de genul „Hai încoace”.

Linişte lângă vechea linie de cale ferată, ale cărei cabluri de cupru fuseseră luate şi vândute la fier vechi, lăsând în urmă stâlpii ruginiţi.

Linişte pe podul de pe care se vedeau acum plăcile de faianţă ale bazinului de înot.

Linişte în salonul de bingo, vopsit în albastru cobalt, cu acoperişul în formă de cupolă înălţându-se deasupra promenadei cu obloanele trase.

Linişte pe ţărm, cu excepţia zgomotului produs de valuri, când apa mai târa în adâncuri altă bucată din uscat.

Oraşul era mort, cu excepţia bărbatului de pe bancă şi a răcnetelor de pe străzile din centru.

Theo şi-a urmat amintirile pe o hartă-fantomă, s-a apropiat de o casă cu două camere la etaj şi două la parter, separată de celelalte, aflată la marginea unui câmp de rulote unde locuise Dani când era mică, şi a bătut la uşă, dar n-a primit niciun răspuns şi s-a simţit imediat ridicol, apoi a dat ocol casei şi a ajuns în spate, în grădina năpădită de mărăcini şi de urzici, a încercat uşa din spate şi a găsit-o deschisă.

Lumina slabă a zilei ce se îndrepta spre sfârşit se strecura prin fereastra de la bucătărie.

Dulapuri şi poliţe goale, un loc gol acolo unde ar fi trebuit să se afle frigiderul.

Plăci de faianţă în spatele chiuvetei, pe care le pictase împreună cu Dani, o chestie copilărească în nuanţe roz-deschis, violete, albastre şi galbene. Făcuse parte dintr-un proiect de artă al comunităţii, o sărbătoare de vară pentru copii, iar ei surprinseseră momentul perfect; ambii suficient de mici ca să fie apreciaţi la un târg al copiilor, dar şi suficient de mari cât să fie siguri că a te murdări cu vopsele era din nou o chestie trăsnet.

Asta se întâmplase cu câţiva ani înainte de noaptea de pe plajă, de zgomotul făcut de mare şi de pietrele ce-l împunseseră pe Theo în spate.

A urcat la etaj.

Camera lui Dani.

Cea a părinţilor fetei, deşi doar unul dintre ei dormise vreodată acolo. Salteaua dispăruse, rămăsese doar cadrul de lemn la fel oglinda de pe perete.

A coborât în holul de la intrare, surprins să găsească acolo câteva plicuri mototolite. Lipiciul dispăruse demult şi le-a putut scoate uşor conţinutul; a citit, simţind doar vag o urmă de vinovăţie.

O ofertă de reducere la un examen oftalmologie.

O scrisoare de la medicul de familie care-i cerea insistent lui Dani să facă o programare şi să plătească în avans, cu o reducere de 10%, testul Papanicolau.

Scrisori de înştiinţare din partea consiliului local, referitoare la achitarea taxelor restante şi a penalităţilor.

Un prospect care-i invita pe cei din Shawford să participe la o întrunire cetăţenească pentru a discuta despre plănuita închidere a Cantinei, în care urma să li se explice că fără această industrie oraşul va muri. Pur şi simplu va muri.

Însă Cantina avea suficienţi muncitori proveniţi din rândurile tocătorilor. Din punct de vedere economic, nu era viabil să rămâi într-un loc în care trebuia să plăteşti salariul minim naţional. Mâncarea ieftină avea, până la urmă, un cost.

A cercetat casa la lumina tot mai slabă a zilei, dar n-a găsit nimic interesant.

Spre final, se chinuia să vadă ajutat de lumina lanternei telefonului, din care scosese cartela SIM şi o pusese în buzunar.

Nu exista curent electric. Pe străzi nu strălucea nicio lumină.

A ieşit din casă pe unde intrase, a mai rătăcit pe câteva străzi până a ajuns la casa în care locuise în copilărie, aproape fratele geamăn al lui Dani, şi a găsit uşa din faţă încuiată, a dat roată casei şi a ajuns în spate, găsind-o şi pe aceea încuiată, apoi a spart panoul din sticlă de deasupra clanţei şi a intrat.

Capitolul 44

Într-o zi, când l-a sunat maică-sa.

— Vând casa şi mă mut la Dorchester.

— Ce… de ce la Dorchester?

— Am primit o slujbă. Voi fi infirmieră.

— Dar n-ai îngrijit niciodată…

— Infirmieră, salariu de 8,20 lire pe oră. Voi îngriji bătrâne şi le voi ajuta să facă duş, să folosească baia, să mănânce şi…

— Mamă, nu sunt sigur că-i o idee…

— Şi o voi lua de la capăt. O voi lua de la început la Dorchester.

— Unde-i Dorchester? Chiar asta ai de gând…

— O voi lua de la capăt. Ar trebui să te gândeşti ce-nseamnă asta. Vreau să ţii minte. Niciodată nu-i prea târziu s-o iei de la capăt.

După ce-a devenit Theo, n-a mai sunat-o decât de pe un telefon cu cartelă, niciodată de două ori din acelaşi loc.

— Bună, mamă, ce mai faci?

— Oh. Cum ştii. Totul e destul de sumbru.

Îi vorbea pe un ton afabil, fără prea mult interes. Lucrurile stau rău. Stau aşa de ceva vreme. De ce te mai deranjezi să întrebi?

— Bună, mamă, cum eşti?

— Păi, mă cam lasă spatele.

— Cum eşti?

— Mi s-a redus salariul şi mă simt foarte singură. Cum ştii.

— Cum eşti…?

— Nu ştiu de ce te mai deranjezi să mă-ntrebi, ce crezi c-o să-ţi spun, că totu-i numai lapte şi miere?

— Dar ce-ai vrea să zic? Ce-ar mai fi de zis?

Discuţiile lor au devenit din ce în ce mai scurte, cu excepţia acelora în care mama îi povestea cum cineva spusese ceva despre altceva şi cât de stupid i se păruse ei. Nu-l întreba niciodată ce făcea el. N-a aflat niciodată că acum se numea Theo. Ea nu l-a sunat niciodată şi, după o vreme…

S-a gândit că, dacă ar suna-o, ar fi recunoscătoare că poate vorbi cu el şi pentru câteva minute ar fi fost amândoi fericiţi.

După o vreme, s-a gândit că poate murise.

Gândul lui n-avea nimic răutăcios. Ea avea nevoie să fie altcineva. Când tatăl lui fusese luat, dispăruse şi femeia care fusese ea până atunci, lăsând în urmă doar un trup. Şi el avea nevoie să fie altcineva; din punctul ăsta de vedere, se înţelegeau perfect.

Pesemne că, pe undeva, între ei mai exista un dram de iubire. Dar pur şi simplu nu mai fusese o prioritate pentru niciunul dintre ei.

O casă pustie, într-un oraş tăcut.

Fără mobilă, fiecare încăpere părea acum mai mare, ferestrele, mai mici, iar prin ele se vedea ceva mai puţin interesant decât îşi amintea el.

Mirosea a jilav. Cineva smulsese boilerul de la locul său şi lăsase ţevile atârnate, însă alimentarea cu gaz şi cu electricitate fusese sistată demult, iar în sufragerie, pata de pe perete persistase acolo unde, odată, el aruncase cu o farfurie şi crăpase tencuiala. Nu-şi mai aducea aminte din ce cauză se înfuriase în acel moment.

S-a întins pe spate în locul unde avusese patul, şi-a răşchirat membrele pe podea şi a studiat tavanul. Deasupra lui, constelaţiile scânteiau puternic, în nuanţe de verde şi galben, stele pâlpâitoare cumpărate în pachete de câte douăzeci cinci, pe care le lipise cu meticulozitate în forma unei galaxii, deasupra capului, şi, neştiind ce să facă cu rachetele şi cu OZN-urile, crease şi o bătălie în spaţiu, flote traversând universul într-o urmărire perpetuă.

Telefonul a scos un ţiuit, anunţându-l că i se descarcă bateria.

A închis lanterna şi a mai stat puţin întins.

E vremea pentru…

Fusese nerăbdător să plece de-acasă pentru a merge la universitate, fiind cel mai important lucru pentru el. Se simţea sufocat de tot ce-avea de-a face cu…

…şi nu doar c-a plecat de-acasă, dar a lăsat în urmă fărădelegile tatei, tot ce făcuse mama… orice făcuse ea…

A lăsat în urmă disperarea lui Dani şi gustul mâncărurilor prea sărate, gătite la cuptorul cu microunde, puteai cumpăra zece porţii cu 2 lire în zilele de vineri, când se comercializa marfa nevândută.

Iar acum, că s-a întors aici

în locul ăsta în care nu poţi auzi marea, însă în care mai există o amintire a ceva ce aducea cu mulţumirea.

Bărbatul numit Theo se gândeşte că mâine, când va pleca, nu-şi va

aminti gândurile ce-i trec acum prin minte, ţinându-l lipit de acest loc.

Iar bărbatul numit Theo îşi aduce aminte de ziua în care a introdus numele tatălui său în sistemul Oficiului de Audit Penal, ca să vadă dacă mai e în viaţă, încă tocător, poate eligibil pentru eliberare condiţionată.

Nu mai era. Murise într-un mormânt nemarcat din spatele închisorii, în urma unei deversări accidentale a două produse chimice care n-ar fi trebuit să fie amestecate, ceea ce provocase un incendiu ce devastase Aripa B a Penitenciarului Maiestăţii Sale Elmsley, deţinut de firma Dazzling Beauty and Skincare. În explozie pieriseră şaptesprezece oameni, iar Theo nici măcar nu auzise de ea. Patru săptămâni mai târziu închisoarea fusese redeschisă pentru a primi alţi condamnaţi. Deţinuţii din Aripa B confecţionau bijuterii, giuvaiere din plastic şi butoni, lanţuri, cercei şi inele pentru piercing. Înainte de a arde de viu, tatăl său se specializase în piercinguri vaginale Theo nici măcar nu ştiuse că există astfel de bijuterii.

Iar bărbatul numit Theo crede că există anumite păsări de baltă care pot sta nemişcate într-un picior într-un râu vreme de mai bine de…

Iar Bărbatul numit Theo crede că timpul e…

Nu e…

E…

…din ce în ce mai greu şi mai greu

să ţii cont de toate odată cu trecerea timpului.

O bătaie în uşă.

Theo a tresărit şi s-a trezit, a ascultat, a aşteptat ca acela care bătuse să plece.

Apoi s-a auzit din nou bătând în uşă.

Nu părea ceva urgent. Nu se auzise spărgându-se vreun geam, nici vreun urlet în noapte.

Trei bătăi în uşă, apoi linişte, după care alte trei bătăi.

Theo s-a dus la parter, ţinând telefonul ca pe o armă, un obiect cu care poţi lovi pe cineva în faţă. A zărit o siluetă conturată de lumina slabă a lunii pe geamul fumuriu al uşii din faţă. A tras zăvorul dinspre interior, a deschis uşa, dar a lăsat lanţul pus, aşa cum îl învăţase maică-sa.

— Da?

— Tu eşti Theo? M-a trimis Dani.

Capitolul 45

Fata, care nu avea mai mult de optsprezece ani, stătea cu picioarele încrucişate pe podea, mâncând chipsuri cu caşcaval şi ceapă dintr-o pungă pe care o ţinea în buzunar. Theo stătea în faţa ei. Îi despărţea un stick USB.

Cu gura plină de chipsuri, fata i-a spus:

— O cunoşteam pe Dani din închisoare, era drăguţa, înţelegi? Ştia ce voia – n-ai de-a face cu foarte mulţi care să ştie ce vor, iar asta a avut darul să mă inspire, adică m-a inspirat pe bune. Aş vrea să ştiu cum e să fii sigur în privinţa unor chestii de genul „Cine-s eu şi ce cred şi cât valorez”, pentru că ăsta-i primul pas – trebuie să ştii –, iar Dani chiar ştia. Eu ştiu un căcat. Asta zice toată lumea.

Un surâs enorm, cu strungăreaţă, un alt pumn de chipsuri crocante, ce chestie haioasă, nu-i aşa? Toată lumea spune că fata ştie un căcat şi asta chiar e-o glumă haioasă, ai încredere-n mine, doar pentru că n-ai fost acolo nu-nţelegi şi astfel…

— Am ieşit acum câteva luni. A garantat pentru mine o firma care se ocupă de eliberări condiţionate, la fel ca-n cazul lui Dani, însă mi s-a zis că sunt frumoasă şi c-aş putea câştiga nişte bănuţi în plus dacă m-aş culca cu moşi şi cu babe şi aşa mai departe Am refuzat, futu-i, pentru că-ncerc să mă descopăr pe mine însămi şi nu cred că ăsta-i genul de lucruri ce-mi stau în fire, iar Dani mi-a spus că nu trebuie să fac aşa ceva, c-ar fi…

Deci m-au eliberat de contract şi mi-au retras sprijinul. Am rămas fără slujbă, dar Dani, ea chiar a muncit din greu, mi-a făcut şi mie rost de job în clubul ăsta din Wivelsfield, adică, na, e un sex-club, doar că funcţionează într-o casă de pe o strada cu adevărat banală. Matroana conduce o Honda, dar eu nu fac sex. Asta-i înţelegerea. Mă ocup de curăţenie. Toate lucrurile alea trebuie menţinute curate, adică ar trebui să foloseşti membrane contraceptive în fiecare caz, fiindcă poţi suferi rupturi, iar vaginele au un soi de protecţie naturală împotriva bolilor cu transmitere sexuală, fluide şi altele care sunt secretate şi te-ajută să elimini anumite chestii, dar totuşi, înţelegi? Aşa că-mi iau sarcina foarte în serios, chiar şi curelele şi toate alea, pentru c-ai de-a face cu fluide corporale şi frecări şi mai e şi bariera sângelui, totul are legătură cu bariera sângelui, deci, da, sunt…

Oricum, Dani m-a sunat acum câteva zile, săptămâna trecută sau ceva de

genul, şi m-a rugat să-i fac favoarea asta. Mi-a dat bani gheaţă pentru timpul pierdut, iar şefa mea s-a arătat foarte înţelegătoare, pen' c-a fost şi ea tocătoare şi a zis ceva de genul „Fata mea, n-o să sterilizezi vibratoare la nesfârşit!", doar că n-a zis „fata mea", ăsta-i genu' de lucruri pe care crezi că le-ar spune ea, dar n-o face cu voce tare, dacă mă-nţelegi.

Şi Dani avea stickul ăsta de memorie pe care voia să-l ascundă, pen' c-avea pe el nişte chestii foarte serioase. Aşa c-a venit la club într-o noapte, târziu, şi-a lăsat stickul în spălătorie, iar eu l-am luat de-acolo, şi-am câştigat şi bani şi alte chestii şi eram cool, înţelegi? Apoi ea m-a sunat şi plângea sau ceva de genul, adică era cu-adevărat speriată şi zicea că-i urmărită şi supravegheată, iar eu îi eram datoare, înţelegi? Îi eram datoare. Ea mi-a salvat viaţa când eram amândouă tocătoare. M-a salvat. Aşa că mi-a spus că trebuie s-aştept câteva zile, apoi să iau banii şi stickul şi să mă duc într-un loc numit Shawford şi s-aştept. Eu am zis ceva de genul „Glumeşti în pula mea, urlători şi furioşi, nu, mersi", dar ea a spus că-i OK, e OK, n-o să-ţi facă rău dacă rămâi discretă, dacă pari înfrântă, ei îi recunosc pe cei frânţi, făpturile zdrobite, nu le fac rău celor care suferă deja, şi eu am zis ceva de genul „Futu-i mama mă-sii, futu-i…"

Dar îi eram datoare lui Dani. La două zile după aia, poliţia a făcut o razie în club, adică l-a desfăcut bucăţele chiar aşa şi atunci mi-am dat seama că poate Dani nu minţea. Că poate chiar era vârâtă până-n gât în căcat, pentru că inspectorul local era la fete o zi da, una ba, chiar şi soţia lui trecea câte o dată pe-acolo, aşa că…

Dar tipii ăştia, cei care au întors locul cu susu-n jos, nu erau sticleţi obişnuiţi – m-au interogat! M-au dus într-o cameră împreună cu un tip pe nume Markse şi ăsta a-nceput cu chestii de genul „Povesteşte-mi despre Dani Cumali", iar eu eram, cum ar veni, chititică să nu scot nicio vorbă, nici măcar de salut, pen' că dacă-ncepi să vorbeşti cu ei, ăsta-i modul în care te-nfrâng, iar până la urmă mi-a dat drumul, nu merita să-şi bată capul cu mine.

Aşa c-am luat stickul şi m-am suit în primul tren spre Dover, ceea ce-a fost cel mai costisitor lucru pe care l-am făcui vreodată, apoi am mers pe jos şi-am stat şi-am aşteptat acolo, doar am aşteptat, atât, şi era cel mai de căcat lucru pe care-l făcusem vreodată, dar şi cel mai mişto. Urlătorii m-au lăsat în pace mai mereu. Într-o noapte, au început să ţipe şi erau foarte aproape de mine, aşa că m-am pişat pe mine, pe bune, chiar m-am pişat pe mine – nu rău, adică nu m-am pişat mult, doar niţel, mai puţin de-o linguriţă. Am

început şi eu să zbier, să zbier pur şi simplu, şi m-am simţit tare bine. Nu mai făcusem în viaţa mea aşa, dar după aia am plâns, am ţipat şi nu mi a mai rămas nimic de făcut şi doar am plâns şi-a fost cel mai plăcut lucru, a fost…

Acum nu mă mai deranjează să-i aud urlând. Au un fel de şef, care merge la mare în fiecare dimineaţă şi zbiară la ea. Doar zbiară la ea, pen' că a trebuit să se nască în mijlocul căcatului ăstuia şi fiindcă n-a găsit o cale să-şi facă viaţa mai plăcută, şi zbiară la cer că nu l-a ajutat niciodată, şi la pământ că nu l-a dus niciodată în altă parte, iar zbieretele lui sunt… bune, într-un fel, înţelegi? E similar cu a merge la biserică, doar că-i niţel diferit. Uneori ţip şi eu, e ca şi cum m-aş ruga, dar altfel, în fine. Noaptea asta e ultima în care mai stau pe-aici. Dracu' ştie pe unde umblă Dani, am şi eu chestii de făcut dar în seara asta am venit acasă.

Să văd dacă-i cineva în casă.

Şi iată-te pe tine. Iată-te.

Fata a terminat de vorbit, a răsucit punga de chipsuri, apoi a desfăcut-o, de parcă ar fi fost şi ea surprinsă de propria-i putere de distrugere, şi-a netezit-o pe podea, între ei. S-a uitat fix la stickul USB, şi-a ridicat privirea spre Theo, apoi s-a uitat în altă parte.

— Cucoana a redeschis deja clubul, ţine cont. Spune că are în continuare un loc pentru mine, că există o piaţă în Wivelsfield, iar eu sunt foarte sârguincioasă; asta-i economia, asta-i, asta-nseamnă să-ţi vezi de treburile tale. Zice că nu se mai deranjează nimeni să pună plasticul în tomberonul marcat cu RISC BIOLOGIC. Am de gând să…

S-a ridicat dintr-o singură mişcare, scoţând la iveală picioarele lungi şi subţiri îmbrăcate în colanţi albastru-închis şi întorcându-şi chipul palid către uşă.

Theo a rămas pe podea, cu picioarele încrucişate.

— Îţi mulţumesc pentru…

— Am făcut-o pentru Dani. Dani a fost bună cu mine. A fost ca… a fost bună. E moartă?

Un gând care îi venise târziu în minte, ceva foarte posibil, dar despre care fata nu voise să întrebe.

— Da. E moartă.

Tânăra a încuviinţat din cap o dată către ceva nedefinit, întristată.

— Mi-am închipuit c-ar putea fi după cum s-a purtat atunci… s-a-ntâmplat repede?

— Cred că da.

— A murit din cauza…? a întrebat, arătând cu capul spre stick.

— Probabil.

— De ce? Nu, nu-mi spune. Nu-mi spune. Am şi eu o viaţă pe care tre’ s-o trăiesc. Vreau să… vreau să devin şi eu cineva. Tre’ să găsesc… acum o să plec. Tre’ să mă întorc la Wivelsfield.

— Îţi mulţumesc pentru…

Fata deja pleca

pleacă

a dispărut.

Capitolul 46

Odată, demult, Neila era bărbat şi-o chema Neil. Mergea de şase ori pe săptămână la sală să facă exerciţii, bea shake-uri de proteine şi urma să-şi facă operaţii la braţe, ca să pară puternice, ştiţi voi, dar într-o zi şi-a dat seama că toate astea erau din cauză că se afla în trupul greşit, iar proteinele nu acţionau cum trebuie pentru că nu doar trupul ei era greşit, ci şi sufletul pe care se forţa ea să-l capete locul din carne unde considera că i se afla inima se micşorase atât de mult sub masa aceea musculară, încât nu mai era în stare să vadă că forma sufletului ei era cea a unei femei, strălucind de lumină.

Theo stă în partea din spate a ambarcaţiunii, cu o mână pe cârmă, şi, pentru scurt timp, Dani Cumali e alături de el. Deghizată într-un cormoran ce urmăreşte vasul. Îl urmează aşa cum albatroşii urmăresc navele pe mare. O vreme, i s-a părul stânjenitor, însă acum ştie că-i ceva divin.

La tocător, ei îşi cântă cântecele Noi suntem cei care

noi suntem rataţii care noi suntem morţii care noi suntem colbul de dedesubt ale noastre erau visuri le care noi am fost cei care

Am pierdut

am pierdut

am distrus

binecuvântată fie cheia din lacăt binecuvântaţi fie copiii, căci a lor este ziua de mâine, ale lor sunt mâinile care vor construi o lume nouă.

Capitolul 47

Theo a dormit pe podea, în locul în care odinioară se aflase patul său.

Frigul a tot continuat să-l trezească. S-a ghemuit în colţul cel mai îndepărtat de fereastră, s-a înfofolit în haină şi a dormit.

La un moment dat, şi-a închipuit că aude muzică, un sunet slab, cântat de un glas de copil.

— Împreună înaintăm, împreună cântăm, fericiţi în comunitatea noastră. Copiii se joacă, pe iarbă sunt igluuri, fericiţi, fericiţi, fericiţi, extratereştrii fac tăieţei…

Şi-a imaginat că visează şi gândul că s-ar putea să viseze a părut foarte intens, ca şi cum ar fi fost treaz.

S-a ghemuit şi mai strâns, tremurând, iar cântecul s-a îndepărtat.

Cu puţin înainte de-a se crăpa de ziuă, urletele au reînceput. Un cor matinal, o rugăciune tot mai intensă, oamenii ascunşi ai oraşului şi-au întors chipurile către luciul mării şi-au început să bocească. Nu un cântec iscat din furie, nu un imn pentru soarele ce se înălţa pe cer. Ei reproduceau ţiuitul prelung al fluierului care marca sfârşitul zilei de muncă în fabrică. Imitau închiderea porţilor de metal, răsunând în curtea clădirii. Zbierau scârţâitul cauciucurilor pe şosea, de la ultimul camion ce părăsea zona. Strigau către mare, iar zgomotul acela l-a făcut pe Theo să sară din somn şi să se urnească greoi către baie, unde a încercat robinetul, dar nu curgea apă, aşa că s-a dus la uşă, pe care a deschis-o puţin, în timp ce soarele aflat la răsărit se reflecta în ocean, la baza dealului, iar când a deschis uşa de-a binelea, cineva de-afară l-a înşfăcat de mână, trăgându-l către el şi făcându-l să-şi piardă echilibrul, apoi l-a izbit cu piciorul în cap.

Urlătorii, furioşii, cei care fuseseră lăsaţi în urmă, se hrăneau cu peşte crud scos din mare şi adunau scoicile ce se prindeau de marginea digului. Aici nu se nasc copii, dar cei rămaşi continuă să se agaţe, să se agaţe, să se agaţe ca vietăţile care au devenit hrana lor.

Nişte mâini l-au tras pe Theo pe străzi cunoscute.

Ar fi nedrept să spună că a fost bătut, pentru că asta ar fi implicat un plan, ar fi implicat că la mijloc era un soi de…

În schimb, l-au lovit pentru că asta ştiau să facă.

Şi au spart geamurile.

Şi au aruncat cu pietre în zid.

Şi i-au smuls părul din cap şi s-au lovit unii pe alţii şi sau zgâriat reciproc la fel de des pe cât s-au deranjat să-l izbească cu picioarele, când îşi aminteau că e şi el acolo, l-au aruncat într-un colţ al fostei odăi din spate a pubului unde foştii marinari veneau să bea ca să uite că eşuaseră pe uscat.

El a rămas ghemuit, în majoritatea timpului, trăgând nădejde că nu-l va observa nimeni, iar o vreme strategia chiar a funcţionat, întrucât cei patru bărbaţi şi femei care se învârteau prin cameră păreau în egală măsură ocupaţi cu sfâşierea resturilor de lambriuri din jurul barului, crestându-şi braţele în sticlă şi bătându-se pentru un sac de pâine nu foarte mucegăită, furată din spatele magazinului aflat pe drumul către Ramsgate, strecurat pe furiş prin garduri şi apoi pe digul plin de noroi, în loc să-l lovească pe el.

Din când în când, cineva îşi amintea că era şi Theo acolo şi începea să-l lovească cu picioarele sau să-l tragă de păr sau să-l calce pe o încheietură ce părea vulnerabilă, doar ca să fie sigur – de ce nu? –, apoi şi-au pierdut interesul pentru el şi s-au întors la treburile lor, cum ar fi să încerce să smulgă chiuveta din baie.

După o vreme, chiar şi furioşii s-au potolit, dat fiind ca-şi îndepliniseră ritualurile de dimineaţă, aşa că s-au aşezat pe podeaua pubului distrus, de pe care fuseseră smulse mochetele bordo, în locul cărora se vedeau fâşii maronii ce păreau sârme întinse pe post de capcane; oglinda din spatele barului dispăruse, sticlele zăceau sparte, iar robinetele rămăseseră fără mânere.

În aer continua să plutească un iz de bere stătută, ce se impregnase în pereţi. În timp ce soarele urca întruna pe cer , şi-şi arunca razele pe pardoseală, îţi era uşor să-ţi închipui cum fusese odată aici şi să-ţi aduci aminte de vremurile în care tatăl lui Theo venea în acest loc pentru o halbă de…

O halbă de…

Ar fi putut fi chiar Jacob Pritchard, regele coastei, pe vremea când băieţii erau doar băieţi.

Theo a rămas zăcând într-un colţ, uitat o vreme de toţi.

Deasupra lui stătea un bărbat.

S-a gândit un moment la ceva.

Apoi l-a călcat brutal pe abdomen, doar ca să arate că o putea face.

A rămas aşa încă şi mai mult timp.

După care a zis ceva nu chiar lipsit de sens:

— Erai amicul lui Dani, nu-i aşa?

Theo şi-a deschis ochiul cel mai puţin umflat şi l-a privit printre braţele rămase încrucişate la piept, pentru că durerea îi înceţoşa privirea şi lumina dinspre mare transforma toate obiectele în umbre cenuşii, în contre-jour.

— Era o curvă cu mutră dură, dar ce mai râdeam cu ea! N-am fost deloc surprins c-a ajuns la tocător. Aşa se-ntâmplă mereu.

Silueta din faţa lui Theo a scos un briceag, apoi şi-a îndoit genunchii şi şi-a sprijinit şezutul pe călcâie, s-a jucat puţin cu lama, prefăcându-se că i-o înfige lui Theo în antebraţul stâng, plimbându-i vârful în sus şi-n jos pe mânecă, fără a-l apăsa însă, fără a-i elibera greutatea, doar tachinându-l, înainte de-a se plictisi şi de a-şi înfige vârful ruginit în propriu-i picior, cu grijă, încet şi adânc, apoi scoţându-l cu un oftat şi lăsând sângele să curgă.

— N-ar trebui să râzi. Poate că la muncă manuală era mai bine, o mişcare înţeleaptă, ea a fost mereu isteaţă. Tu erai ala prostănac, nu-i aşa? Mda… aşa e… Dani şi prietenul ei prostănac. Taică-tău n-a fost un fel de ţicnit? Sau poate mă gândesc la cu totu’ altcineva?

Sângele din piciorul bărbatului curgea căpătând contururi familiare, douăsprezece adâncituri, o reţea de pâraie şi de râuri ce se uscaseră demult, un maroniu noroios în ţesătura blugilor săi cândva albaştri. Pe glezna dezgolită au început să apară mici picături purpurii, care s-au scurs până în pantofii transformaţi în cârpe zdrenţăroase.

Tipul părea că nu observă sau că-i pasă.

— A rămas însărcinată, aşa-i? Tot încerca să-mi spună că parazitul i-al meu. În niciun caz, ce dracu’, am zis eu, nu-i al meu, nu-i problema mea, futu-i, crezi că-i problema mea şi apoi apare altceva… Oricum, ce s-a ales de copila aia? Ce s-a-ntâmplat cu ea?

O înţepătură prudentă cu vârful cuţitului în umărul lui Theo, când bărbatul nu a primit răspuns, apoi alta, ceva mai insistentă.

— Dani e moartă, a şoptit Theo, prins în coconul propriei sale dureri.

— Chiar aşa? Ce-a fost, droguri?

— Omorâtă.

— Iubitul?

— Nu. Compania.

— Serios? Serios, nu cumva…? Căcat. Hei, asta chiar că-i ceva, să spui asta i-o adevărată…

Din spatele clădirii s-a auzit brusc un urlet de furie, întâmpinat de alt urlet, un zgomot de oameni care icnesc, o bătaie izbucnită pe neaşteptate, ceva ce se sparge, ceva ce se zdrobeşte, cineva care cade, ţipând în agonie, o agonie adevărată acum, un os rupt, ceva tăiat.

Zgomotul a încetat.

Bărbatul cu cuţitul a ascultat, a aşteptat ca zarva să se stingă, vaierul îndepărtat al unui trup frânt ce-şi face loc cu ghearele prin ţărână, apoi, surâzând larg, şi-a îndreptat din nou atenţia către Theo.

— Cum te numeşti?

— Theo.

— Theo, ai? Nu te-ai gândit… dar ce ştiu eu? Eu unul nu mi-am vârât niciodată nasul în treburile… hai atunci.

A închis briceagul, şi-a prins braţul ca un cârlig pe sub cel al lui Theo, apoi l-a săltat în picioare. Theo a gemut, incapabil să-şi înăbuşe sunetul, aproape a căzut, individul l-a săltat pe umeri, Theo s-a lăsat târât, lăsând cu picioarele urme pe podea, ieşind din pub în lumina orbitoare a zilei.

Pubul avea ieşire pe plaja cu pietriş. În faţă, un steag britanic zdrenţuit flutura deasupra pavajului, aşteptând ca o fanfară să înceapă să cânte sub el, ca magazinul de suvenire să se redeschidă şi să vândă săculeţe cu cochilii importate din Thailanda, la preţul de doar două lire kilogramul.

Afară, în lumina superbă a zilei, Theo a zărit chipul bărbatului care-l căra în spate şi s-a gândit că-l cunoaşte. Undeva, printre tăieturile şi cicatricele amestecate cu modele complicate desenate de cojile şi rănile pe jumătate vindecate de pe urechi şi obraji, de pe nas şi de pe buze, a recunoscut un om, un nume.

— Ai fost iubitul lui Dani, a schelălăit el în timp ce bărbatul îl purta către mare. Te numeşti Andy.

Bărbatul pe nume Andy l-a săltat încă o dată când Theo a început să alunece, a zâmbit radios şi a exclamat:

— Te-ai înfuriat vreodată pe ceva, Theo? Ţi-ai pierdut vreodată cu adevărat controlul?

Drept răspuns, Theo a gemut. Andy l-a cărat pe prundiş, l-a lăsat jos în vârful pantei ce cobora către mare, s-a gândit un moment, apoi l-a împins uşor cu piciorul, iar Theo s-a rostogolit ca un cârnat până la marginea apei şi-a aterizat ghemuit, într-un geamăt de durere, acolo unde marea închidea culoarea pietrei, dându-i o tentă maroniu-închis; căderea a dislocat

pietricele ce s-au aşezat, zornăitoare, în moviliţe de-a lungul trupului. Andy s-a apropiat fără grabă, împrăştiind pietrişul sub paşii săi grei, şi s-a lăsat alene pe vine, lângă Theo. A stat aşa o vreme, legănându-se încet, în timp ce apa-i mângâia degetele de la picioare, o spumă albă şi groasă spărgându-se de ţărm.

Theo şi-a întors privirea de la flux, îngăduind apei reci şi sărate să-i îmbibe haina, îmbrăcămintea, să-i răcorească degetele, şi a aşteptat, cu ochii pe jumătate închişi, şi n-a avut puterea să-şi imagineze nimic.

După un timp, Andy i-a zis:

— Tre’ să mai zăboveşti prin împrejurimi şi s-ai grijă de ce ţi-a rămas. Aşa stau lucrurile. Trebuie să le spui să se ducă dracului tuturor celor care te sfătuiesc să pleci de-aici, tre’ să crezi în ceea ce ai, tre’ să rezişti pentru familia ta şi pentru cea mică şi pentru…

S-a oprit la fel de brusc pe cât începuse, şi-a desfăcut iar briceagul, a privit atent lama însângerată, l-a închis, l-a desfăcut din nou, l-a clătit în apa sărată, l-a şters de mânecă şi l-a închis la loc.

Legănându-se pe genunchi, înainte şi înapoi, ca un om care roagă, a continuat să privească marea.

— Uneori jefuim. Eu şi băieţii. Mergem şi şterpelim lucruri, câteodată dansăm în jurul satului de pe stânci, ca să-i speriem pe bogătaşi, ne distrăm şi noi aşa, ha, ha. Ultima oară, ticăloşii au chemat un elicopter. Nici măcar nu ne-au lăsat să ne luăm morţii, amuzant, sigur, ha.

Privea în continuare marea.

— Omorâtă, ai?

— Da.

— Voi doi eraţi…

— Nu.

— Nu?

— Nu. Nu eram. Odată, când eram mici, am… dar asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani. Ea e doar cineva care… eu doar credeam… părea că asta poate chiar ar putea conta, că poate era… am minţit în privinţa mea. Am tot minţit de când am părăsit locul ăsta. M-am prefăcut că sunt idiot, am furat diploma unui copil şi mi-am ţinut capul plecat, pur şi simplu… ţii capul plecat şi…

S-a oprit. Cuvintele îl dureau, îl durea şi când respira.

S-a răsucit puţin într-o parte, să vadă dacă aşa se simte ceva mai bine. Dar n-a fost cazul, aşa că a gemut şi s-a rostogolit înapoi. Andy l-a urmărit

în tăcere.

— Ai ţipat vreodată? a întrebat el într-un final. Ai urlat vreodată?

Theo n-a răspuns, iar Andy s-a aplecat în faţă şi răsuflarea sa a îndepărtat sarea de pe faţa lui Theo. Şi-a trecut o mână peste coastele lui, în partea stângă, aşa cum un amant ar ţine-o aproape pe cea pe care o iubeşte, a găsit o zonă sensibilă şi tumefiata şi a apăsat-o. Lui Theo i-au ieşit ochii din cap, trupul i s-a strâns ghem şi s-a retras de lângă sursa durerii, a scuipat sare şi salivă, dar urletul i-a rămas blocat undeva în mizeria din gât, iar Andy, ţâţâind, i-a dat drumul, clătinând trist din cap.

— Tre’ să-nveţi să-l laşi să iasă, l-a dojenit el. Tre’ s-asculţi de adevărul din lucruri. Se pare că tipii ca tine au nevoie de niţică furie. Dacă nu te-nfurii, n-o să ştii niciodată ce contează cu-adevărat.

A clătinat iar din cap, chicotind din pricina unei amintiri îndepărtate.

— Am cunoscut-o pe Dani la fabrică. Ea făcea plasele pentru viermi. Eu mă ocupam de-mpachetare – trebuie să faci ambalaje din carton ce se-nfăşoară în jurul chestiilor de genul sandviciurilor, ştii? Când ai un sandvici, desfaci ambalajul şi el se desfăşoară aşa de frumos, pentru că-i exact de mărimea şi forma care trebuie. Cu asta mă ocupam eu. Eram grozav. Eram un căcat, eram… dar ei îl aveau la dispoziţie pe copilul ăsta pe care nu trebuiau să-l plătească cu salariu întreg, aşa că, atunci când am împlinit douăzeci şi cinci de ani, mi s-a zis ceva de genul „Nu, copiii ştiu deja tot ce ştii tu”, iar eu eram… aveam talent, aveam abilităţi, aveam…

Dar tot m-au trimis de-acolo. Imediat, Dani a rămas gravidă şi mi-a spus că-i al meu, dar noi deja încetaserăm să ieşim împreună, deja nu mai… eu eram ceva de genul: „Futu-i căcatul mă-sii, iubita, futu-i, nu-mi pasă cine-i nenorocitul de tată, nu mă pot descurca cu…”

Fireşte, atunci era deja prea târziu pentru avort. Şi dacă n-ar fi fost târziu, tot n-aş fi avut bani să-l plătesc. N-aveam asigurare de sănătate, ea a trebuit să-mprumute bani ca să meargă la spitalul caritabil din Canterbury, dar acolo n-aveau paturi libere, aşa că mi-a dat telefon şi mi-a zis că i s-a rupt apa, iar eu am replicat ceva de genul „Futu-i!” şi până s-ajung acolo ea născuse deja în parcare o chestie vineţie şi eu am fost ceva…

…bebeluşii put. În plus, când naşte, o femeie se poate… ăăă… căca pe ea şi erau acolo sânge şi căcat şi putoare de copil nou-născut şi totul era…

Legănându-se, legănându-se lângă mare, bărbatul îşi înfige brusc pumnii în pietriş, iar oasele îi pârâie, îi dă sângele şi pielea i se învineţeşte, se leagănă înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Un mârâit animalic, un geamăt,

îşi suceşte capul într-o parte, îşi arcuieşte spatele, se răsuceşte, se arcuieşte, se răsuceşte. O vreme e linişte. Theo zace pe jos, pe jumătate în mare, pe jumătate pe mal, şi-l urmăreşte cu un singur ochi.

— Am cerut ajutor social, dar mi s-a spus că-i într-adevăr un caz dificil şi am fost angajat cu 53 de lire pe săptămână. Trebuia să am un chezaş, chezaşul meu era dentistul, jobul meu era să mă ocup şi de deşeurile biologice, luam săculeţele alea mici şi galbene, pline cu dinţi.

Le puneam în incinerator în fiecare noapte, dinţi de copii dar şi dinţi bătrâni şi dinţi stricaţi şi dinţi galbeni şi dinţi negri şi luam şi rădăcinile, nu mai văzusem niciodată până atunci rădăcini, sunt lungi şi acoperite cu bucăţelele de carne trase afară odată cu rădăcinile, ca nişte zdrenţe, ştii?

Nu vorbeam cu Dani. Tatăl ei suferise un atac cerebral, iar ea şterpelise nişte medicamente. N-ar trebui să faci o asemenea porcărie, n-ar trebui să fii *prins*, a primit amendă, pe care n-a putut s-o plătească. Au trimis-o la tocător să facă pantofi pentru copii şi înainte să plece a venit la mine cu copila şi mi-a zis că trebuie să am grijă de ea, dar eu eram ceva de genul „Fata nici măcar nu seamănă cu mine”, şi-a încercat să-mi lase copilul la uşă, îţi închipui, nenorocita, mi-a lăsat copila care era…

Oricum, a fost luată de-acolo. Mai întâi Dani, apoi copila. M-am descotorosit de ele, ce bine, mi-am spus, m-am descotorosit de ele şi…

A întins mâna, l-a apucat pe Theo de ceafă, l-a rostogolit pe burtă, i-a ţinut capul apăsat în apa tot mai adâncă, în nisipul mai moale, iar Theo a muşcat pietricelele de pe plaja acoperită de mareea joasă, l-a ţinut privindu-l cum se zbate şi se îneacă şi se smuceşte şi icneşte, apoi a chicotit şi i-a dat drumul.

Theo s-a prăvălit înapoi pe pietre, respirând convulsiv, a încercat să se târască de-acolo, dar nu s-a putut urni.

O vreme, au rămas nemişcaţi.

— Până la urmă, a ieşit de-acolo. Dani, adică. A luat-o razna încercând să-şi găsească fata, era ceva de genul „Unde dracu’ e Lucy?” – ăsta-i numele ei, Lucy –, şi eu eram ceva de genul „Al dracului să fiu dacă ştiu”. Dani îmi zicea „E fiica ta, e fiica ta, cum ai putut să-i faci una ca asta fiicei tale, futu-i?”, iar eu m-am gândit că poate… m-am gândit că poate…

Lacrimi în ochii lui? Stropi mărunţi din mare. Sarea furiei, a durerii, sarea ivită din legănat şi din sânge. Lui Theo îi era greu să gândească. Poate fără niciun motiv. Sau poate din toate trei deodată, rostogolindu-se acum peste obrajii lui Andy, roşii plini de cicatrice.

— Dani i-a tras un pumn poliţistului de eliberare condiţionată. Şi gata. Înapoi la tocător. Gata cu libertatea. Ieşea câteva săptămâni, fura nişte lucruri, se-ntorcea la tocător. S-a-ncurcat cu drogurile. Eu n-am văzut-o. Gândeam ceva de genul „Nu vreau să ştiu, pur şi simplu nu vreau să ştiu”, iar după o vreme a tăcut, enervată, şi m-a lăsat să mă gândesc. Futu-i, uneori e-atât de greu să gândeşti, e-atât de greu să-nţelegi nişte lucruri, le-nţeleg atunci când urlu, apoi ştiu, apoi ştiu ce-i înăuntru, dar în restul timpului e pur şi simplu… Nu te da bătut niciodată, nu te da bătut niciodată, aşa trebuie să procedezi. Să nu te recunoşti niciodată înfrânt, să nu renunţi niciodată la dreptate, la adevăr, la dreptate, să faci ce-i corect, asta-i tot ce contează acum, binecuvântaţi fie cei care… e dreptate pentru cei care… Lucy e fiica mea.

Andy s-a oprit din legănat, a cugetat o vreme, a ridicat din umeri, a stat neclintit.

— N-am ştiut, credeam… că-i probabil fiica ta. Probabil că-i fiica ta, Dani n-a minţit, dacă faci calculele, dacă…

Andy s-a prefăcut că se repede spre el cu mâinile, cu picioarele, cu capul şi a râs când Theo şi-a ridicat brusc mâinile ca să se apere, ghemuindu-se în aşteptarea loviturilor dureroase, Andy s-a retras, bucurându-se de gluma reuşită.

A râs un pic.

Râsul s-a stins.

Un chicotit convulsiv.

Apoi, din nou, linişte, în afară de marea care spăla ţărmul.

Într-un final, Andy a rostit:

— Uneori mă gândeam că poate copila e totuşi a mea. Am crezut asta o vreme şi mi-am spus „Şi ce dacă?” Şi ce dacă, la dracu’? Nu contează dracului absolut deloc. Dar nu mă puteam abţine să nu mă gândesc. Nu mi-o puteam scoate din minte. Încercam să-i strig numele, dar gândul nu-nceta să mă bântuie şi era dureros. De obicei, pui o durere peste alta şi uiţi ce anume te doare şi-i mai bine, adică e mai bine aşa, te… dar nu era mai bine. Nu era mai bine. Habar n-am.

Sare pe faţă, între degetele de la picioare, între cele de la mâini, Theo l-a privit clipind pe Andy în contre-jour şi nu şi-a putut da seama ce anume vede pe chipul lui sau ce anume vede prin strălucirea soarelui reflectată de apa mării.

— Nu contează, a cârâit el. Nu contează. Dani a zis că-i fiica ta şi Dani e

moartă, aşa că toate astea sunt…

Cuvintele s-au rostogolit departe.

Nu mai era nimic de adăugat.

Andy privea marea, Theo se uita spre uscat.

Andy a spus:

— Lucy e fiica mea. Se legăna iar, lângă apă. Lucy e fiica mea. Mi-am dat seama de asta într-o noapte. Mi-am dat seama când furia s-a stins, când mi-am tăiat venele şi n-am murit, bărbaţii n-ar trebui să facă aşa ceva, bărbaţii n-ar trebui să moară, taţii n-ar trebui niciodată… atunci am priceput totul. Lucy e fiica mea, iar eu am abandonat-o. Am abandonat-o. Am abandonat-o, în mama mă-sii.

Lacrimi şi sânge rostogolindu-se în apă.

— Dacă-i fiica ta, ai s-o… trebuie s-o găseşti şi să-i zici că… ea nu poate trăi ca noi. Marea, cerul, pământul nu m-au suportat niciodată, le urăsc pentru că m-au lăsat să mă nasc, că m-au făcut să respir, le urăsc, le urăsc, dar ea trebuie să le iubească. Dacă-i fiica ta, tre' s-o găseşti, tre' s-o ajuţi să devină ceva ce nu-i… ştii tu. Ştii tu.

A scuturat din cap. Şi-a privit mâinile.

— Mai bine ai pleca.

Apa sărată i-a intrat lui Theo în nas.

— Există o regină undeva în nord. Lumea i se-nchină, binecuvântat fie cerul, binecuvântate fie frunzele ce cad, binecuvântate fie fiicele care… există o regină. Regina tocătorilor. Dacă copila asta, Lucy, vrea să facă un test ADN sau ceva de genul ăsta, dacă vrea…

Valurile se rostogolesc şi ei rămân învăluiţi în tăcere.

— Nu se schimbă nimic. Nu se schimbă nimic. Aşa stau lucrurile şi te-mpotriveşti, chiar aşa stau lucrurile, te duci în altă parte şi tot nu se schimbă nimic şi te-ntrebi care-i rostul…

Tăcere iar, cei doi privind marea.

— Mergi?

Theo s-a târât pe mâini şi pe genunchi, a aşteptat o vreme, s-a ridicat în picioare, a alunecat, s-a aşezat pe pietriş, s-a târât pe mâini şi pe genunchi, s-a ridicat din nou, s-a clătinat, a mai aşteptat, a privit pământul din vârful movilei acoperite de pietriş, în spatele căreia stătea ascuns oraşul, având deasupra doar cerul albastru.

— Să nu te-ntorci, a rostit Andy. Să nu te-ntorci. Spune-i lui Lucy că acum e pe cont propriu. Trebuie să facă ceva, trebuie să… zi-i că eu… să nu

te-ntorci.

Theo s-a târât pe mâini şi pe picioare, în sus, pe coasta acoperită de pietre.

Andy privea marea.

După un timp, s-a ridicat, a avansat în apă până la şolduri, lăsând valul umflat şi noroios să-l izbească şi să-l facă să se clatine, iar mâlul să-i umple pantofii. A închis ochii, a izbit apa cu pumnii, a urlat şi s-a tânguit, a făcut mişcări agitate cu pumnii, cu braţele, a lovit cu picioarele pe sub valurile înspumate, a urlat şi a urlat şi a lovit cu pumnii şi a lovit şi

Theo s-a îndepărtat.

Capitolul 48

A luat-o spre oraş.

N-a simţit c-ar fi fost înţelept să continue pe cărarea de pe stâncă, nu credea că era în stare s-o ia peste dealuri, în calcar erau tăiate trepte, dar chiar şi-aşa…

A căzut lângă o moară de vânt ale cărei pale încetaseră cu mult timp în urmă să se învârtă.

A rămas întins pe pământ, în timp ce soarele se îndrepta spre asfinţit.

A mers mai departe, cu pantofii şi ciorapii acoperiţi de o crustă de sare şi cu pielea de pe picioare încreţită din cauza apei. Cu un stick USB în buzunar. Care nu se udase. Era un adevărat miracol, o intervenţie divină, a crezut că poate citi ceva în zborul pescăruşilor, a crezut că găseşte un înţeles în modul în care ei se roteau deasupra.

A ajuns la o fermă şi l-au lătrat câinii, iar un copil a strigat şi-a apărut un bărbat ţinând în mână o armă care probabil că nu funcţiona, dar Theo a rupt-o oricum la fugă şi-a căzut într-un şanţ şi s-a ascuns acolo o vreme, în timp ce soarele făcea loc nopţii.

La apus, a ajuns într-un sat cu o biserică mică, în care se rugau toţi locuitorii, şi care avea în faţă o piaţetă, unde erau tarabe la care se vindeau ursuleţi de pluş pentru copii ca să se strângă bani pentru lupta împotriva cancerului şi un pub al cărui patron îi ştia pe toţi după nume.

Dar patronul pubului s-a uitat doar o dată la Theo şi l-a anunţat că n-avea nicio cameră disponibilă pentru o noapte, aşa că Theo a continuat să meargă până a ajuns la o casă aflată la margine care era totodată şi locuinţa dentistei, iar aceasta a ieşit şi l-a întrebat: „Ai probleme?”, după care l-a invitat să intre şi să se aşeze în faţa unui şemineu electric din sufragerie, unde volumul televizorului era dat mult prea tare, i-a oferit ceai şi pâine şi i-a spus: — Poţi dormi în camera fiului meu. Acum e plecat. Nu l-ar deranja dacă ar şti că dormi aici. O să-i dau telefon, ca să fiu sigură.

Dentista s-a dus la bucătărie şi a încercat să-şi sune fiul, dar el nu i-a răspuns, pentru că nu-i răspundea niciodată, şi nici nu-i răspundea la SMS-uri, dar era în regulă, dacă i-ar fi păsat că doarme cineva în fostul lui pat, femeia era sigură că i-ar fi răspuns, cu siguranţă i-ar fi răspuns.

Theo a rămas pe podea, în faţa focului, în timp ce dentista urmărea

buletinul meteo, pe un canal ce nu transmitea nimic altceva decât informaţii despre temperaturi şi viteze ale vântului, curenţi oceanici şi furtuni ce se formau în cele două state Caroline americane, fără a menţiona vreodată comitatul Kent şi, din întâmplare, a adormit acolo şi când s-a trezit dimineaţa a observat că femeia îi aşezase sub cap o pernă şi o pătură peste umeri şi-i spălase şi uscase ciorapii şi-i întinsese lângă pantofi şi pusese alături un sandvici cu caşcaval şi castraveţi muraţi şi un rozariu din mărgele.

Rozariul aparţinuse fiului ei, care uitase să-l ia când plecase de acasă. Dentista ştia că într-o bună zi avea să i-l ceară înapoi.

— Le ofer bunătate străinilor. Domnul ne învaţă să fim buni, aşa vom găsi îndurare.

Vicarul a trecut pe la ei ca să vadă cum se simte Theo şi i-a zis că în Isus îi era salvarea şi să-şi exprime mulţumirile. Dentista a făcut ceai şi a spus în şoaptă: — Eu n-am crezut, însă fiul meu crede, şi mi-am dat seama că, după ce el a plecat de acasă, credinţa mă aduce mai aproape de el. Credinţa mă face să…

— Eşti foarte amabilă, a murmurat Theo. Eşti foarte…

Timpul, atunci când ai faţa făcută zob, trece un pic…

gheaţa de pe canal

Scârţâie şi crapă în faţa prorei el nici măcar nu băgase de seamă cât de adânc îi pătrunsese frigul în măduva oaselor degetele îi sunt vineţii gheaţa Chiar şi gheaţa subţire poate perfora carena, poate scufunda o ambarcaţiune mică. Se îneacă în timp ce dorm, se trezesc, apa li se năpusteşte în nări, e…

Chiar şi Neila moare, uneori, în visele lui Theo, iar timpul e…

Din camera de alături, cuvinte mistice: — P2, P3, M1, M2… M2… P2, M2…

Dentista ridică buza superioară a pacientei şi ţâţâie când vede ce-i acolo.

— Doamnă Trott, v-am spus că va veni şi ziua asta.

Vaietul subţire al frezei electrice, un geamăt de durere.

Neila întoarce cărţile.

Patru de monede, Cumpătarea, as de baghete, Moartea (inversată), rege de spade, Stăpânul, zece de baghete, opt de cupe, Spânzuratul (inversat).

Spânzuratul este o carte complicată. Restricţie, cedare, sacrificiu. Prins

între rai şi iad, poate sprijinind cerurile, poate prăvălindu-se în iad. Doar Turnul este o carte mai înşelătoare atunci când apare.

Nehotărâre. Martiriu. Suspendarea tuturor lucrurilor, incapacitatea de acţiune, nevoia de-a privi lucrurile dintr-o altă perspectivă, o victimă dispusă să…

Neilei nu-i place cuvântul „victimă”.

Dacă eşti „dispusă”, atunci cum să fii „victimă”? Victima este o negare a alegerii, este…

De pe malurile canalului, un hohot de râs ascuţit răsună în noapte. Neila ridică privirea de la cărţi, Theo, de la sobă, şi ascultă amândoi.

Râsul este sălbăticia violentă a ciupercilor otrăvitoare, un fruct de pădure purpuriu, făpturile sălbatice care aleargă despuiate prin întuneric.

Neila stinge luminile şi o vreme ei rămân în tăcere, încercând să zărească ceva prin hublou.

Convoiul trece mai departe, camioanele strălucind de-atâta lumină, o sută, o mie de becuri fulgerând şi arzând, huruind pe drumul din apropiere, transformând ninsoarea blândă într-un vârtej alb. Chefliii dansează, se zvârcolesc, se sărută cad, adorm, ţipă, râd, se caţără pe acoperişurile vehiculelor de mare tonaj şi unul peste altul, călcând pe ochi şi pe burdihane, sticle se sparg când lovesc asfaltul de dedesubt, ei râd şi râd şi râd şi continuă să meargă, nimeni nu ştie cu siguranţă unde, o vânătoare sălbatică prin noapte.

Uneori, în secret, Neila aude oameni urlând pe marginea canalului şi vrea să-şi alăture şi ea glasul acelui cor, să cânte împreună cu ei cântecul celor care au pierdut. Dar ştie că, dacă ar face-o, s-ar transforma şi ea într-un animal. Doar animalele urlă la lună.

În casa unei dentiste dintr-un sat fără nume, fără ziduri şi cu o biserică ce are în faţă o piaţetă, Theo stă la computer şi introduce în fantă stickul de memorie al lui Dani.

Acolo, aşezată frumos în cutiuţe ordonate, se află o enormă sursă de informaţii.

A trecut rapid prin fişiere.

Filmări făcute dintr-un unghi ciudat: doi bărbaţi într-o cameră cu tavan înalt, sau poate doar părea aşa din cauza plantei în al cărei ghiveci fusese ascunsă camera de luat vederi. Beau vin de Porto din pahare mici de cristal,

iar în spatele lor se află portretul unui bărbat ce-şi odihneşte o mână pe un glob terestru. Cei doi sunt Philip Arnslade şi Simon Fardell iar Simon zice:
— Problema cu excesul e că…
— Înţeleg pe deplin.
— Date fiind împrejurările, pentru bunul mers al afacerilor.
— E o uşurare, sincer.
— Dacă nu apelează la pârghiile lor.
— Am fost mereu de părere că…
— Nu putem garanta întotdeauna…
— Locul din Wootton…
— Complet sub control. Faci ceea ce trebuie, Phil. Faci exact o ceea ce trebuie.

Se deschide o uşă, cineva intră în încăpere, cei doi bărbaţi schimbă imediat discuţia, vorbesc despre golf şi despre vreme, videocamera încetează să mai filmeze.

De alături, din salonul dentistei:
— Nu poţi face gargară ce vrei să spui nu poţi face gargară ascultă e NU ASTA-NSEAMNĂ SĂ TE-NECI NU-I GARGARĂ AŞA SE FACE TU…

Fotografii pe un ecran.
În spate, o fabrică, în faţă, o groapă.
Buldozerul aproape că a terminat s-o umple. Simpla putere a maşinăriei face ca trupurile să pară obiecte din pânză: se îndoaie cu uşurinţă, se împing cu uşurinţă, fără să arate că au fost odată carne umană.

Pe canal:
— Neila? Ţi-am mulţumit? Ţi-am zis… am zis vreodată ceva care să fie… e ceva ce-aş putea spune ca să…
Neila a întors şi ultima carte şi a oftat, apoi l-a privit pe bărbatul numit Theo şi i-a zâmbit.
— Nu, i-a răspuns. Nu.

Pe ecranul computerului:
Finanţe. Date, numere se derulează pe ecran, marje de profit estimate pentru momentul oportun, numărul…
O listă de nume.

Wootton.
King’s Badby.
New Roade.
St Cecile on the Neve.
Lower Ayot.
Little Fife.
Twinmarsh.

Le caută pe computer şi vede doar clădirile fabricilor şi zidurile înalte ale tocătoarelor.

Priveşte iar şi vede câmpurile întinse, proaspăt arate, în spatele fabricilor, pe care începe să crească iarba.

Morţilor nu li s-au dat nume, însă ultimele patru cifre ale numerelor lor de asigurare erau vizibile, alături de infracţiunile pentru care fuseseră condamnaţi şi de valoarea despăgubirii pe care nu izbutiseră s-o plătească.

Theo s-a spălat pe faţă la chiuveta din baie, a băgat în buzunar stickul de memorie şi a ieşit pe uşa din spate a casei în timp ce dentista mustra un copil care plângea.

Capitolul 49

A mers o vreme pe drumuri de ţară, apoi a cotit spre nord şi a ajuns la râul Stour.

Stufăriş înalt cu vârfurile negre şi ghimpi, ape curgând molcom prin mlaştini adânci, musculiţe, o livadă de meri, un oraş unde se vindeau porc la ţepuşă şi gaz metan.

Un sat pustiu, în care firma pubului se legăna încet, suflată de briză.

N-a urmat râul atât de îndeaproape cum îşi imaginase, umezeala solului îl împingea prin cătune şi pe lângă enclavele în care, uneori, urlătorii urlau şi bogaţii îşi încuiau maşinile.

Un orăşel fără nume, fără poartă, unde doi oameni stăteau în curtea din faţa casei, dezbrăcaţi, şi-l urmăreau pe Theo trecând. O femeie, goală şi ea, privea din spatele ferestrei de la sufragerie, cu mâinile proptite în şolduri, iar soarele de toamnă strălucind splendid, îşi revărsa lumina rece peste pielea ei goală, complet înfiorată. Femeia se uita fix la bărbatul care trecea prin faţa ei.

Curând, aveau să aibă o petrecere, curând, avea să fie o altă noapte pentru carne şi abia aşteptau să vadă ce noi arome puteau să fie linse de pe pielea altui om şi avea să fie…

…dar, deocamdată, soarele era încă sus pe cer, aşa că trebuiau să aştepte seara, iar Theo a mers mai departe.

Nu era sigur dacă avea să găsească locul pe care-l căuta.

Se îndoia tare mult că bărbatul de care avea el nevoie se mai afla acolo, dar uneori trebuie să mizezi totul pe o singură carte.

A părăsit cărarea acolo unde aceasta se întâlnea cu un drum de ţară mai lat, pe care l-a urmat pe malul râului, s-a oprit ca să se spele din nou pe faţă, aruncându-şi apă rece ca gheaţa şi pe ceafă, a ascultat legănatul copacilor cu frunze roşii, a simţit mirosul mucegaiului din spatele bisericii.

A traversat o şosea naţională lată şi plină de gropi şi o linie de cale ferată pe care nu mai circulau trenuri.

A urcat un deal pornind dintr-o vale, către un sat compus din două case şi o fermă cu pereţi din tablă ondulată. La ambele capete ale drumului, atât la intrarea, cât şi la ieşirea din sat, se aflau porţi alcătuite din două bucăţi, exterioarele, din metal greu, negru, interioarele, din fier forjat, recuperat

dintr-o vilă somptuoasă, ce păstra data de fabricare vizibilă în mijlocul trandafirilor înfloriţi şi al păsărelelor încastrate în metal, superb restaurate.

A bătut la poarta din afară, un panou s-a retras într-o clipă şi un bărbat s-a uitat atent la el prin vizor.

— Da?

— Îl caut pe domnul Pritchard.

— Nu-i aici.

— Dar *locuieşte* aici.

— Nu.

Un mic oftat, o mişcare a oaselor îndurerate, învineţite, şi a picioarelor pline de băşici, bine înfipte în pământ.

— Îl caut pe domnul Pritchard, e foarte important.

Vizorul s-a închis la loc.

Theo a bătut iar.

Vizorul nu s-a mai deschis.

Tânărul a strigat tare şi glasul a ricoşat înapoi spre el din poarta înaltă de metal.

— Transmite-i domnului Pritchard că sunt băiatul lui Mike! Mă numesc Theo. Zi-i că am de gând să distrug ţara, guvernul şi Compania.

Niciun răspuns.

S-a prăbuşit la pământ, lipindu-se cu spatele de parapetul de beton ce înconjura insuliţa de case cu acoperişuri din stuf şi a aşteptat.

A dormit o vreme.

S-a trezit flămând.

A mai dormit puţin.

S-a mişcat când a auzit scrâşnet de cizme şi a simţit în faţa pleoapelor un joc de umbre, apoi lumina puternică prin întunericul adânc al nopţii reci de toamnă, atins de apropierea iernii.

În faţa lui stătea un bărbat cu o jachetă verde, impermeabilă, cu cizme de cauciuc albastru-închis şi o pereche de blugi uzaţi, cu chipul parţial ascuns de pâlpâirea lanternei a cărei rază de lumină străpungea chipul lui Theo. O corcitură de câine cu limbă lungă stătea răbdător lângă el, aşteptând ordine şi dând uşor şi ritmic cu coada de pământ, aburul răsuflării sale zăbovind un pic în aer. În spatele celor doi se aflau alţi doi bărbaţi cu chipuri aspre, ce-şi ţineau braţele adânc vârâte în jachete negre, din lână, gata să-i tragă şuturi oricui ar fi îndrăznit să-i provoace.

— Tu *eşti,* a rostit bărbatul cu lanterna. Arăţi ca dracu’.

Ferindu-şi ochii de lumina puternică, Theo a privit în sus printre pleoapele întredeschise.

— Salut, domnule Pritchard.

— Hai să bem o ceaşcă de ceai.

A făcut un semn cu capul, iar poarta s-a deschis şi Theo l-a urmat pe bătrân înăuntru.

— Bei ceai, da?

— Da, te rog.

— Milly! O ceaşcă de ceai bun pentru musafirul nostru, iar eu iau rahatul ăla cu ierburi – după cum vezi, a trecut ora mea de somn, ajunge să miros cofeină după ora trei după-amiaza şi nu mai pot să adorm şi am şi probleme cu intestinele – n-ai cum să-nţelegi, dar când vei ajunge la vârsta mea, o să vezi. Ia loc, ia loc.

— Îţi mulţumesc, sunt…

— Te-a bătut cineva?

— În Shawford.

— Urlători?

— Da.

— Oraşul ăla a luat-o razna. După retragerea Cantinei, un loc cu o tradiţie aşa frumoasă în contrabandă, dar n-a putut să reziste, totul a luat-o la vale, e plăcut să ai un loc pe care să-l numeşti al tău, deşi nu e locul ăsta… biscuiţi?

— Mulţumesc.

— Digestivi?

— Aş mânca orice.

— Ţi-e foame? Milly! Musafirului nostru îi e foame! Îi faci rapid ceva, te rog?

— Fă tu ceva rapid! a venit răspunsul din bucătăria aflată la capătul unui hol cu plafon jos şi pereţi lambrisaţi.

Jacob Pritchard a chicotit, s-a aşezat mai comod în fotoliul capitonat, trosnindu-şi coloana şi tendoanele, şi i-a aruncat lui Theo un zâmbet radios.

În vechiul şemineu de fier ardea focul; hornul era plin de funingine. Pe poliţa şemineului se vedeau premii pentru darts, atinse de patina timpului, şi câteva trofee noi, obţinute la popice. Deasupra balansoarului, capul împăiat al unei gorile, cu chipul încruntat a dezaprobare. Părea bătrân şi înţelept,

fără să fie furios pentru că fusese ucis, retezat de corp, împăiat, conservat şi suspendat pe peretele unei sufragerii din Kent. Ci doar uşor scandalizat de faptul că pe Pământ existau specii care considerau că-i acceptabil să te comporţi aşa.

O muscă mare şi grasă se târa greoi pe un geam, prea epuizată după zile întregi în care încercase să evadeze prin deschizătura de sus a ferestrei.

Jacob Pritchard, regele motorinei, prinţul trăscăului ieftin, care stătea acum într-un fotoliu maro, capitonat, îmbătrânise mult. Părul, odinioară negru, îi era legat într-o coadă subţire, şuviţele trase pe spate scoţând la iveală scalpul roz strălucitor. Mâinile-i mari i se micşoraseră pe braţele acoperite cu o piele ca de găină; majoritatea dinţilor săi erau falşi, iar noaptea îi păstra pe noptieră, într-un borcan verde şi transparent

Mintea avea să-l lase ultima, iar el ştia asta. Presupusese întotdeauna c-avea să-nnebunească la fel ca maică-sa, dar nu. El urma să rămână lucid până la capăt, în timp ce trupul urma să-i cedeze uşor-uşor, câte-un os pe rând, aşa a fost mereu viaţa, aşa-i mereu, nu poţi învinge timpul, nici măcar el, nici măcar Jacob Pritchard.

— Aşadar, a rostit bărbatul privind cu atenţie silueta învineţită de pe fotoliul din faţa sa. Băieţelul lui Mike, ajuns adult.

Theo a ridicat din umeri şi gestul i-a provocat durere.

— Un tip puternic, gata să se ia la trântă cu Compania, ai? Numai cauze eroice şi oraşe colcăind de furioşi şi bătându-mi la uşă în toiul nopţii. Da, chiar te-ai făcut mare, dar poate nu aşi cum şi-ar fi dorit de fapt bătrânul tău. Deci cum ţi-a mers ca Theo Miller? Ai avut parte de-o viaţă bună?

— Mai mereu.

— Mai mereu – mai mereu – un bufon – *mai mereu* spune el şi eu zic mai mereu, nu asta te-aduce la uşa mea, fiule, nu e asta esenţa lucrurilor aşa cum stau ele acum. Nu de aceea stăm noi doi acum de vorbă, aşadar, de ce te afli aici, Theo Miller? De ce-ai venit să-mi baţi la uşă şi ce necazuri aduci?

— Am dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Pentru tot. Pentru absolut tot. Poliţia Companiei împuşcând fugari, doborând la pământ urlători şi furioşi, golind enclave întregi şi trimiţându-i acolo pe tocători ca să adune resturile de metal, cărămizile, ţevile, totul. Am hărţi ale gropilor comune din spatele puşcăriilor, date despre numărul celor morţi pen’ că n-au fost primiţi în spitale şi al celor morţi de foame în Ţara

Galilor, numărul de crime din Newcastle…

Jacob Pritchard şi-a răsfrânt buza inferioară, şi-a supt obrajii s-a uitat ţintă la tavan, apoi a ridicat din umeri. Unde-i era ceaiul? Pritchard ceruse ceai, iar ceaiul nu venise. În zilele sale mai agitate, aşa ceva n-ar fi rămas nepedepsit.

— Dacă nu poţi lucra la tocător, atunci eşti o povară pentru stat, a rostit Theo. Trebuie să fii hrănit, să ţi se dea haine, trebuie să fii… dar există slujbe, slujbe periculoase, uneori e mai uşor aşa, mai ieftin… la New Roade procesează deşeuri radioctive. Cei mai vârstnici tocători, cei care nu le mai sunt de niciun folos, sunt trimişi în încăperile unde se află barele de combustibil nuclear uzat. Li se dau combinezoane de protecţie, însă echipamentul adevărat e scump, aşa că-i lasă pur şi simplu să muncească până când… apoi le sfărâmă cadavrele şi le adună în mormane şi le lasă aşa câţiva ani şi…

La King’s Badby se procesează combustibilul pentru avioane. Din cauza condiţiilor de acolo, se capătă anumite afecţiuni, tumori, însă contractele Companiei nu spun că ea trebuie să furnizeze şi ajutor medical, care a fost trecut cu vederea. Guvernul l-a omis intenţionat. Philip Arnslade şi Simon Fardell au fost la universitate împreună. Sunt cei mai buni prieteni. Unul la Companie, unul la guvern, însă pe amândoi îi plăteşte Compania.

Şi când rămân fără forţă de muncă, îi trimit pe angajaţii Poliţiei Companiei în enclave, de unde-i adună pe toţi cei care se uită ciudat la ei. Unde crezi c-au dispărut cerşetorii din oraş? Unde crezi că sunt beţivii, copiii care aruncau cu ouă? De ce crezi că nu mai există prea mulţi oameni în oraşele-fantomă pe care le-a lăsat în urmă Compania? Unde crezi c-au plecat?

Pe canal, Neila zice:

— Ceai? Ne-a mai rămas doar muşeţel, şi mie nici măcar nu-mi place, dar asta-i tot…

În închisoare, în trecut, bărbatul care a fost tatăl lui Theo şi-a vârât braţul în măruntaiele maşinăriei şi şi-a dat seama prea târziu, că ceva continua să se mişte acolo, a simţit roata dinţată, a simţit siguranţa, prima atingere a metalului şi apoi strângerea care-i străbate mâna ca un glonţ ce trece printr-un pepene şi a urlat şi a urlat şi a ştiut că şi-ar putea elibera braţul dar n-a îndrăznit, pentru că, dacă o făcea, ar fi trebuit să se uite la locul unde fusese

până atunci mâna şi el…

În Dorchester, femeia care a fost mama lui Theo Miller a ajutat-o pe doamna King să-şi dea jos pantalonii, ştergându-i fecalele subţiri de pe interiorul coapsei cu un şerveţel umed pe care l-a aruncat, plin de murdărie, în coşul de gunoi, după care a spus:

— Piure de banane la cină un piure de banane adorabil îţi place banana nu-i aşa că-ţi place?

Dar doamna King nu i-a răspuns. Ea nu vorbea niciodată, de fapt, cu excepţia momentelor în care nu i se dădea voie să fumeze.

De lângă foc, Jacob Pritchard a zis:

— Şi?

Lângă cimitirul bisericii, mormântul nemarcat al adevăratului Theo Miller e rece şi năpădit de buruieni. Peste el a căzut prima ninsoare a iernii, iarba e acoperită cu o pojghiţă de gheaţă şi trosneşte din cauza gerului, iar în sicriul subţire, din cadavru n-au mai rămas decât oasele.

Jacob Pritchard se foieşte în loc, încercând să scape de o veche durere de şale, şi spune iar:

— Şi? Şi ce dacă? Toată lumea ştie căcaturile astea. Căcaturile astea se întâmplă de mulţi ani. Nu-i nimic nou. Deci ai pus mâna pe nişte căcaturi. Haios – chiar haios, îmi place, foarte haios –, cadavre, enclave golite, oameni muncind ca sclavii, mda, e o chestie, dar care-i baiul? Eu mă simt bine. Mă simt excelent. Majoritatea oamenilor se simt aşa. Câteva mii mor… păi, căcat. Oricum, majoritatea se tem de cei care nu sunt la fel ca ei.

Linişte pe canal.

Linişte la lumina focului.

Şi, fireşte, iată-l. Iată adevărul, cel care i-a tot aşteptat pe Theo şi pe fantoma lui Dani Cumali, toată viaţa lor.

Toată lumea ştia.

Şi ce dacă?

Apoi Theo a murmurat:

— Ai dreptate. Fireşte. Toată lumea ştie. Eu am ştiut. Am trimis oameni la moarte şi am ştiut. Am ştiut-o dintotdeauna. N-o zice nimeni niciodată. Ne-am oprit când am dat de chestii grele. N-am terminat niciodată de spus ceva care să fi contat cât de cât. Şi ai dreptate. Aşa se întâmplă. Aşa s-a întâmplat întotdeauna.

Şi-a ridicat privirea. A întâlnit-o pe cea a lui Jacob. A zâmbit.

— Prietena mea mi-a lăsat un mesaj: „Ajut-o pe mamă”. Am crezut că se referea la *ea*, am crezut că trebuia s-o ajut pe ea, dar ea era deja moartă. Dani a mers într-un loc numit Danesmoor. Acolo se află o femeie pe nume Helen, e mama lui Philip Arnslade. „Ajut-o pe mamă”, a zis Dani. Şi, desigur, Dani a furat nişte chestii de la minister, dar ea şterpelise fel de fel de săptămâni întregi înainte de-a face să fie trimisă la Danesmoor. Asta a schimbat totul. Ceva a speriat îndeajuns de tare Compania încât s-o omoare pe Dani. Mi-a omorât prietena.

— Buu-huu-huu, mi-a omorât prietena; ce prost am fost. Hamlet.

Theo a surâs aparent fără motiv, încuviinţând cu privirea către degetele pe care le ţinea împletite. Fără ranchiună:

— Nu cred că nişte cadavre îngropate pe un câmp sunt suficiente ca să-i faci pe oameni să le pese. Sau poate… poate e nedrept. Poate le pasă. Dar să-ţi pese nu-i acelaşi lucru cu să acţionezi, iar să acţionezi e foarte greu. E foarte, foarte greu. Însă Compania e alcătuită din oameni, iar oamenii sunt slabi. Sunt laşi, la fel ca noi ceilalţi. Poartă costume mai bune. Îi voi distruge pe toţi, unul câte unul, până nu va mai rămâne nimic iar oraşele pot să ardă şi marea să devină roşie de-atâta sânge, apoi, când voi termina, o să construiesc o lume mai bună pentru fiica mea.

S-a gândit la ce spusese, căutând să vadă dacă era ceva greşit. Dar nu era nimic.

— Asta-i tot.

În camera în care sunt ţinuţi copiii înainte de-a deveni suficient de puternici ca să fie utili sau suficient de frumoşi ca să fie vânduţi, Lucy Rainbow Princess a apăsat pe buton pentru a trece la următoarea recenzie. „A sosit într-o stare perfectă şi e tot ce mi-am dorit. L-aş recomanda sută la sută.”

Se opreşte, plecându-şi capul spre un umăr, şi chibzuieşte câteva secunde.

Tastează: „Până s-a stricat, la 24 de ore după ce-am deschis cutia. Un căcat şi jumătate”.

A apăsat butonul de trimitere.

Mai târziu, va fi pedepsită. La noapte îi va fi foame şi frig. Cineva îi zisese, la un moment dat, că sentinţa ei se apropia de sfârşit, însă se dovedise că nu era aşa, că-i fusese prelungită din cauza… nu mai era sigură din ce motiv. Cineva spunea c-ar trebui să ia legătura cu un avocat, dar n-ar fi venit niciunul, aşa că iat-o în continuare tot aici. Aşa era viaţa. Aşa avea să fie toată viaţa ei. Dar deocamdată, în felul ei, obţinuse această mică victorie.

În apropierea mării, urlătorii urlau la valuri, care deveneau înspumate în bătăile pumnilor lor.

În închisori tocătoarele continuau să toace să toace să toace

Crosa de golf s-a rotit şi mingea a zburat departe purtată de vânt

Un copil a zgâriat fresca de pe perete un copil malefic tu răule răule

Fata a zis nu, nu, nu vreau, nu vreau, te rog, nu vreau, nu vreau, doar te rog, încetează, te rog, nu e…

Lângă foc, Jacob Pritchard îşi împreunează degetele peste pântece, se gândeşte la trecut, la viitor şi la bărbatul din faţa sa şi murmură:

— Nu-s sigur că vreau să dobor sistemul, nu-s sigur că vreau să fac una ca asta. Mă descurc bine, chiar mă descurc, mă descurc bine cu zidul meu şi cu puşca mea şi cu câinele meu, suntem în siguranţă, după cum vezi, cei ca mine, Compania ar cumpăra benzina pe care am adus-o eu pen’ că n-am jefuit-o niciodată aşa cum trebuie, marfă ieftină, fără TVA, o duc şi ei bine pe lângă mine, o duc şi eu bine pe lângă ei, deci vezi tu.

Apoi femeia numită Milly s-a ivit în cadrul uşii, iar Jacob şi-a ridicat privirea spre ea şi n-a simţit decât că i se umple inima de dragoste şi a văzut pe faţa ei că nu apreciază direct discuţiei, şi a oftat spunând:

— Poţi să dormi în camera de oaspeţi, dar dacă-mi pătezi lucrurile cu sânge, o să ai de-a face cu mine. Mă leg la cap doar pen’ că mi-a plăcut de tatăl tău, un om bun, el şi cu mine ne ştiam de mult, ne ştiam de foarte mult

timp.

Dimineaţă, Jacob Pritchard i-a dat lui Theo o maşină furată, cu numerele schimbate, o caserolă cu sandviciuri cu ou şi creson şi cinci sute de lire în bancnote uzate.

— Să nu te-ntorci, i-a zis afabil lui Theo, în timp ce acesta se aşeza la volan. Numai întoarce-te şi-o să te înec în smoală.

Apoi a zâmbit, i-a scuturat cordial mâna şi l-a privit cum pleacă.

O jucărie săltăreaţă de plastic, în culorile clubului Watford, făcută de salonul Hairworks, se legăna prinsă de oglinda retrovizoare, ţinându-şi degetele mari de la mâini şi piciorul drept ridicate, ca pentru a înscrie golul victoriei.

O vreme, i s-a părut enervantă, apoi, după ceva timp, nu l-a mai deranjat.

PARTEA a II-a

Capitolul 50

Lady Helen Arnslade, marchiză de Mantell, a şaptesprezecea în linie cu acest nume, stătea în faţa portretului şi spunea:

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte?

Stră-stră-stră-stră-stră-străbunicul socrului ei, care servise sub Ducele de Wellington şi care le arătase afurisiţilor ălora de nativi indieni plictisitori a cui cultură alimentată de praf de puşcă era superioară din punct de vedere moral, mulţumesc foarte mult, s-a foit stingherit în interiorul ramei de lemn ţepene ce-l încadra sus de tot, deasupra şemineului nefolosit din camera ei din turn. Fulgi de vopsea pe bază de ulei pluteau în jos, desprinşi de pe chipul lui cu favoriţi, în timp ce evalua problema.

— Presupun, a rostit el, că este cam acelaşi lucru cu dreptul divin al regilor…

— E un precedent, s-a arătat ea de acord, tot desfăcându-şi şi închizându-şi cămaşa de noapte albă care-i învăluia trupul cenuşiu şi firav. Sau oare vreau să zic proporţionalitate?

— Oare monarhul este statul, oare statul este mai mare decât suma oamenilor care-l alcătuiesc, oare poporul e cel mai în măsură să judece valoarea statului şi…

Lordul Arnslade, al unsprezecelea marchiz de Mantell, ţinându-şi o mână pe globul terestru şi pe cealaltă pe mânerul de aur al sabiei, cumpănea la spusele sale, avându-l în preajma pe spanielul preferat, încremenit, cu ochii larg deschişi, înspăimântaţi, care i se zbenguise printre picioare. Familia lui câştigase acest titlu, se zvonea, nu pentru serviciul militar admirabil, ci pentru anumite legături sexuale discutabile cu un monarh care-ar fi putut alege mai bine. Câteva secole mai târziu, el ştie foarte bine că toate astea se leagă din punct de vedere cultural, dar chiar şi-aşa…

— Încă îl iubesc, desigur, a rostit Helen. Dar poate dragostea să nu fie dragoste când se împotriveşte dorinţelor sale? Nu poţi tu…

S-a oprit ca să se scarpine sub ţiparii încolăciţi în părul ei. Care, deşi musafiri perfect rezonabili, tot au uneori darul de-a o călca pe nervi când încearcă să se concentreze asupra unui chestiuni mai importante.

— Vorbeşti despre luarea unor decizii în numele altor persoane, a concluzionat înţelept onorabilul marchiz, simţindu-se acum pe un teren mai

sigur – luarea unor decizii în numele altor persoane era ceva la care el chiar excela.

— Presupun că da. Dar nu acesta e de fapt scopul?

— Cadrul moral…

— …păi, da, există un…

— Întreaga chestiune despre…

— Etica după care mă ghidez reprezintă un standard acceptabil pentru a…

— Să aibă convingeri e mai mult decât pot realiza majoritatea oamenilor, desigur.

Lady Helen a ezitat, uitându-se ţintă la ruda ei încremenită în vopsea, moartă de mult, şi s-a simţit o clipă ca un copil, când şi-a dat seama că-şi roade unghiile, un obicei dezgustător la care renunţase de câteva decenii şi care acum revenise în mod ridicol.

— Nu cred că am convingeri, a rostit ea într-un sfârşit. Obişnuiam, dar nu cred că mai e cazul.

Lordul Arnslade s-a încordat, dorindu-şi ca pictorul care-l prinsese în uleiuri să nu-i fi imprimat bărbiei o asemenea ridicare semeaţă, căci acum îi provoca un junghi puternic în gât, şi deşi ochii săi puteau urmări în mod firesc pe oricine umbla de colo colo prin cameră, oriîncotro se îndrepta, în majoritatea timpului se simţea mai în largul său studiind cornişele, despre care, după o îndelungată chibzuire, credea că sunt mai degrabă prost executate. Toate astea făceau ca judecarea treburilor importante – a chestiunilor profunde – care îl aşteptau acum să i se pară mult mai dificilă.

La final, a concluzionat, declanşând, din cauza efortului, un firicel de praf, care-a căzut din spatele pânzei tabloului:

— Acţiunea înseamnă credinţă.

S-a simţit foarte mândru de sine după ce şi-a exprimat gândurile, condensându-şi practic întreaga poveste a vieţii în trei cuvinte pline de înţelepciune.

Lady Helen părea ceva mai puţin convinsă, iar el a simţit cum globul ce i se rotea sub degete a încetinit, pe măsură ce încrederea ei se topea. Brusc, înainte să treacă momentul potrivit, el a adăugat:

— Plus că-i doar un căcat cu ochi, dacă te gândeşti mai bine, şi pesemne că se aştepta la asta.

— Dar e fiul meu. Bunicule? Pot să-ţi spun bunicule? E fiul meu. E fiul meu. E…

Însă lordul Arnslade era din nou doar vopsea şi pânză. Lumina aspră a candelabrului de deasupra îi atingea chipul şi ricoşa din trăsăturile întunecate, în timp ce spanielul cu ochi mari continua să dea la nesfârşit din coadă şi să dorească să sară la picioarele lui. Lady Helen a simţit gust de sânge în gură şi şi-a dat seama că ar fi timpul să-şi spele părul.

Capitolul 51

Theo Miller merge cu maşina.

Doarme pe bancheta din spate.

Mănâncă sandviciuri cu ou şi creson.

Citeşte de pe vechiul laptop al fiului cel mic al lui Jacob Pritchard, care a trecut demult la nivelul următor şi s-a dus cu avionul în Spania, unde lucrurile aveau o simplitate diferită.

Note despre înţelegeri deja stabilite, despre vieţi vândute.

Se întreabă unde se află Lucy.

Pentru scurtă vreme, se gândeşte să se roage şi-şi dă seama că se roagă către fiica sa. Ea n-ar trebui să fie Dumnezeu, ea *nu* este Dumnezeu, totuşi el simte nevoia de-a cădea în genunchi şi de-a se ruga, a se ruga pentru…

E un instinct stupid, aşa că-şi reia locul la volan şi continua să şofeze spre vest.

— Bună, Edward Witt, de la Oficiul de Audit Penal, sunt, da, asta e… nu, dar pot…

Stă într-un spaţiu pentru servicii de pe M40 şi se bucură că pentru încă puţin timp poate juca rolul şefului său.

— Nu, tot aici, mulţumesc… da, în legătură cu Lucy Cumali, da, corect, Cumali, mai puteţi încerca şi Rainbow Princess, e… ea e, vă mulţumesc. Oficiul de Audit Penal, da. Deci mă uit acum la o cerere din partea unui avocat în numele unei companii de divertisment pentru corporaţii cu privire la valoarea amenzii ei care este… înţeleg. Înţeleg. Da. Nu e mai mult decât cred că se aşteptau ei, este… îmi puteţi trimite dosarul acela? Mulţumesc, da, adresa mea de e-mail este…

A citit dosarul lui Lucy în timp ce mânca un chebap pe locul din stânga şoferului, în maşina parcată pe o stradă principală pe care se vindeau felicitări pentru zile de naştere, hamburgeri, prăjituri cu fructe, saltele la mâna a doua şi cam atât.

O companie de divertisment pentru corporaţii era interesată să cumpere eliberarea condiţionată a fetei sale.

Guvernatorul i-a avertizat pe cei din companie că fata avea o problemă

de comportament.

„Nu-i nimic”, au răspuns ei. „Fetele noastre se pot adapta foarte uşor, foarte repede. Face parte din instructajul lor.”

O şosea ce urma conturul unui V, săpată între două stânci din calcar şi care se pierdea apoi într-un codru cu frunze întunecate, movile imense de întuneric, iazuri create de oameni şi pâraie vijelioase peste dealuri, acolo unde rareori izbutea să ajungă soarele, strecurându-se printre frunze.

A mâncat la un pub şi a profitat de conexiunea Wi-Fi, iar meniul consta din varză roşie şi spanac fiert, sote de morcovi, friptură de miel şi budinci Yorkshire gigantice şi, după douăzeci de minute, agentul comunitar al Companiei a venit la el, a cerut actul de identitate şi l-a întrebat dacă lucrează în apropiere, pentru că, vezi tu, lumea de-aici şi-a plătit taxa către Companie, iar pentru vizitatori există o suprataxă.

Noaptea, a rămas pe un deal la poalele căruia se afla satul şi a observat scânteia unui foc, atunci când a fost aprinsă prima torţă, urmată de încă una, şi încă una, şi încă una.

Echipa de susţinere a Companiei aştepta, pregătită cu găleţi umplute cu nisip, pentru siguranţa muncii, vedeţi bine, însă n-a intervenit când au ajuns locuitorii oraşului, înveşmântaţi în robe negre şi ţinând torţele uşor înclinate. Ei au mers la marginea satului, pe care l-au înconjurat de trei ori, de două ori în sensul acelor de ceasornic, o dată în sens invers, şi şi-au rostit rugăciunile.

Apără-ne, Doamne, de relele ce vin din întuneric, apără-ne de lumea care zgârie cu ghearele la uşile noastre, apără-ne de schimbare şi de durere şi de rău şi de…

După aceea, s-au dus toţi acasă şi-au jucat pe Xbox.

Theo nu avea documentele necesare pentru a intra pe domeniul Cotswolds.

Şi-a ascuns maşina la hotarul comitatului Oxford, conducând pe drumul către un domeniu industrial abandonat şi acoperind-o cu crengi în cel mai îndepărtat colţ întunecos. Apoi a aşteptat ora cenuşie dinaintea zorilor şi s-a furişat pe cărări alături de doi copii, ascunzându-se după copacii cu trunchiuri masive pentru a scăpa de patrulele care măturau zona cu raze albe, în căutarea intruşilor.

Ghizii săi, de paisprezece şi de şaisprezece ani, frate şi soră, îşi câştigau traiul trecând străini peste graniţa domeniului Cotswolds. Cei doi ştiau unde se află senzorii de mişcare şi traseele pe care zburau dronele. Pentru doar două sute de lire, îţi puteau face rost de un permis de trecere, valabil o lună, ca să poţi pătrunde în Cotswolds. Totodată, primeai şi o reducere de cinci procente pentru a intra în conacul unde fusese găzduit odată un preşedinte, sau poate un dictator militar, nu erau chiar siguri. Oricum erau toţi o apă şi-un pământ.

A plătit cincizeci de lire pentru abilităţile lor şi nu i-a întrebat dacă au familie sau dacă se vor descurca să ajungă înapoi acasă. Dis-de-dimineaţă, a ajuns la un sat ridicat din piatra prin care trecea o apă curgătoare, lângă care se afla o moară silenţioasă. Poduri înguste de piatră traversau tot satul în care se afla conacul ce se lăuda cu experienţe de neuitat la spa şi cu evenimente corporative.

S-a spălat pe faţă în pârâu, a aşteptat ca soarele să se ridice, a coborât în salonul pentru ceai şi a comandat o prăjitură cu fructe şi un ceainic de Earl Grey.

— Eşti aici pentru drumeţie, nu-i aşa?

— Da, pentru drumeţie. Familia mea are o căsuţă în Chipping Campden.

— E splendid pe acolo, splendid. Deci de când ai…?

— Am sosit acum câteva zile. Îmi place să vin aici în acest moment al anului – e mai puţină lume. Poţi merge pe jos ore întregi fără să vezi…

— Desigur! Pe-aici nu-i ca în Lake District!

Un permis de intrare în Lake District era uneori accesibil chiar şi pentru cei care nu se aflau pe statul de plată al Companiei şi existau câteva corporaţii ce insistau să finanţeze excursiile în munţi ale cercetaşilor. Nu era vorba că avea cineva vreo problemă cu ei, nu era cazul, ci doar faptul că oamenilor le plăceau… aglomeraţiile. Care făceau pe toată lumea să se simtă…

…aglomerată.

— Mă gândeam să vizitez Danesmoor. Am auzit că tablourile sunt…

— Remarcabile, da, remarcabile, îl cunoşti pe…?

— Arnslade; desigur. Lucrez la minister – e un şef tare cumsecade, adică o să-ţi dai şi tu seama, fireşte, dar o asemenea plăcere şi…

Cea care-l servea purta un şorţ cu dungi albastre şi albe, mărgele verzi la gât şi la încheieturile mâinilor şi radia pur şi simplu. A umplut ceaşca lui Theo cu ceai aburind, turnând mai întâi laptele.

După încă o porţie de ceai de după-amiază, a sosit o familie formată din trei membri, toţi îmbrăcaţi cu jachete hi-tech albastru-deschis asortate, bastoane roşii asortate, ghete imaculate, fără pic de noroi, asortate. Theo i-a urmărit cu coada ochiului, aşteptând ca mezinul, un băiat de şapte ani, să fie deosebit de enervant şi de răutăcios, apoi s-a ridicat şi a tulit-o, şterpelind în trecere geanta de voiaj a tatălui. Întreaga acţiune s-a dovedit ridicol de simplă.

S-a oprit la marginea oraşului, a răscolit bagajul şi a luat nişte haine, o sticlă de apă, bani, un card de credit, acte.

A aruncat restul lucrurilor într-o râpă, apoi a continuat să meargă.

Un stol de potârnichi s-a răzleţit în jos pe coasta dealului; un cal cu ochi căprui şi mari tropăia la marginea unui câmp, cerşind parcă să primească mângâieri, cuburi de zahăr, companie.

Un oraş în care dinspre singura biserică de acolo se auzeau clopotele răsunând vesele în întâmpinarea unei noi zile.

Un sat cu un festival de toamnă în plină desfăşurare, unde copiii râdeau, se jucau şi se roteau în jurul stâlpului central, unde se puteau face picturi faciale, unde baloane enorme pluteau în aer, unde se vindeau, cu 50 de penny, bunătăţi făcute în casă, pentru a strânge bani pentru organizaţia locală de caritate, cu un târg pentru maşini vechi, perfect lustruite, cu modele din anii 1930 cu două locuri, cu capotele coborâte, pe ale căror scaune îmbrăcate în piele neagră strălucitoare stăteau bărbaţii şi exclamau, deşi de fapt nu li se îngăduia să le conducă, „Tiit tiit tiit!”, chicotind cu o încântare copilărească.

În drumul său, a trecut pe lângă o cabină telefonică roşie, ce fusese transformată într-o staţie de defibrilatoare pentru oferirea primului ajutor.

Un magazin pentru turişti ce vindea bibelouri de porţelan pictate manual, în care se aflau o mie de chipuri de pisici cu mustăţi lungi.

Un post de pază în care se afla un membru al Societăţii pentru Recunoştinţă Cotswolds, care s-a repezit afară când Theo a trecut prin faţă şi a bolborosit:

— Pot vedea, vă rog, permisul de trecere?

— Sigur, doar…

— Pe unde aţi intrat?

— Am plătit înainte, la Blenheim. Era parte din tur, am chitanţa pe-aici

pe undeva…

— Dacă n-aveţi actele necesare, nu puteţi… trebuie să facem Cotswolds zonă sigură pentru rezidenţi, pentru vizitatorii care plătesc, scopul fiind…

— Iată-le.

I-a întins actele furate, a zâmbit şi-a aşteptat.

— Aici scrie că sunteţi cu familia, a mormăit în cele din urmă bărbatul, prudent.

— Da, ei au rămas în oraş, profită de festival.

— Unde mergeţi?

— Am parcat maşina dincolo de deal. Merg s-o iau de acolo; soţia şi fiul meu nu vor să meargă pe jos, e prea…

S-a împotmolit în cuvinte, s-a adunat şi-a zâmbit.

Bărbatul i-a înapoiat actele.

— Să aveţi o călătorie plăcută, domnule. Domeniul Cotswolds este locul perfect pentru a vă bucura de peisajul rural englezesc, fără angoase şi fără a fi deranjaţi!

Theo a încuviinţat din cap şi a pornit la drum.

După o vreme, a început să ningă.

S-a uitat la pământul ce-şi schimba culoarea din verde în alb şi a simţit că este minunat. Era una dintre cele mai splendide imagini pe care credea că le văzuse vreodată, şi-n timp ce se uita la pantele domoale, a rostit cu glas tare:

— Lucy, poate nu-ţi plac excursiile în care se merge mult pe jos, dar sunt sigur că până şi tu poţi aprecia…

Şi s-a oprit.

A băgat mâinile în buzunare, căci începuseră să-i îngheţe în aerul rarefiat, tăios.

A continuat să meargă.

— Bună, Edward Witt din nou. Da, cazul Cumali – mă întrebam, da, mă gândeam că aş putea sta de vorbă cu ea, e doar…

Nu.

nu, înţeleg, desigur.

Desigur.

Trebuie să…

Păi, mulţumesc. Îmi cer scuze de deranj, eu doar…

Theo stă o vreme pe loc, aşezat, şi se uită în gol, şi nu se mişcă decât atunci când nu mai poate îndura frigul. În văile de dedesubt, clopoţele cântă un cântec vesel, iar undeva, în spatele zidurilor, se aud râsete de copii.

Theo a ajuns la Danesmoor după-amiază devreme, în cea de-a doua zi de mers pe jos.

A ţinut drumul pe lângă enormul zid de piatră care separa localitatea de restul ţinutului.

A plătit taxa de intrare de 19,50 lire, a prezentat actele de la Cotswolds, sperând că n-avea să-l verifice nimeni, dat fiind că până acum furtul fusese cu siguranţă raportat.

O femeie în vârstă, înveşmântată într-o haină groasă din blană de miel, stătea în spatele ghişeului din ghereta portarului, dar nu i-a verificat cu atenţie actele.

— Găseşti lângă grajd încăperile pentru servitul ceaiului a strigat întinzându-i chitanţa. Închidem la patru după-amiază.

Theo i-a mulţumit, a păşit pe aleea de pietriş bine îngrijită, străjuită de arbori de tisă ce aveau coroanele tăiate ca nişte sfere ridicole, şi s-a îndreptat spre uşa din faţă.

O casă superbă.

Trei etaje din piatră maro-deschis, acoperiş cenuşiu ţuguiat, ferestre mai mici la ultimul etaj, unde se aflau încăperile servitorilor. În capătul grădinii se afla o construcţie cu arcade de piatră şi pilaştri, imitând stilul roman. Dincolo de ea, pădurea se insinua în labirintul de tisă îngrijit, înalt până la genunchi şi printre fântânile decorate cu heruvimi.

Apropiindu-se de casă pe aleea de pietriş, a găsit uşile albi pe jumătate deschise, în ciuda frigului. Când a intrat, l-a izbit un val de căldură provenit de la caloriferele ascunse în spatele apărătorilor sculptate în lemn. Un semn de lemn de forma unei mâini îndruma VIZITATORII către un şir de trepte, iar un soclu îl îndemna să-şi aducă aminte că Danesmoor era casa unei familii muncitoare, iar musafirii erau sfătuiţi să admire fascinanta ei moştenire istorică şi culturală.

Podele de marmură în alb şi negru, unite în pătrate şi triunghiuri, pentru a crea modelul unei table de şah a unui nebun. Tavane de rigips, împodobite cu imagini, pictate cu pensule din păr de cal, ale zeilor şi eroilor greci: Hercule luptându-se cu leul, Persefona întinzând mâinile către vara

trecătoare, în timp ce Hades o târa către noaptea eternă, Afrodita şi Ares într-o îmbrăţişare strânsă, Zeiţa Iubirii aruncând o privire peste umărul soţului, de parcă ar fi zărit o împreunare mult mai interesantă decât cea a membrelor Zeului Războiului.

Tablouri. Lorzi, lady, spanielii şi copiii lor, dinastii de mult dispărute. Statuia unei femei, cu faţa acoperită de voal, plângând; o sculptură din marmură ce înfăţişa un băiat care arunca o suliţă, cu muşchii încordaţi şi fesele goale, cu capul întors într-o parte ca şi cum, în ultima clipă, auzise un glas strigând din mulţime, însă era deja prea târziu ca să oprească zborul javelinei.

Un traseu îngrădit cu cordoane împletite pe care să înainteze musafirii, mici suporturi cu explicaţii referitoare la semnificaţia unei încăperi sau a unui ghiveci pentru flori, istoria unui şemineu, măiestria exprimată într-un scaun. Theo s-a plimbat pe acolo, singurul vizitator, în timp ce afară ninsoarea se înteţea, până a ajuns la un semn pe care scria INTRAREA INTERZISĂ, unde a încercat clanţa şi a descoperit că uşa nu era încuiată.

Încăperile private ale familiei din Danesmoor erau zugrăvite cu aceeaşi grandoare ca a edificiilor publice. Pe perete atârnau în continuare şi portrete, însă pe poliţa de deasupra şemineului din marmură cu vinişoare trandafirii se aflau poze ale unor femei şi bărbaţi mai tineri, beţi, cu limbile scoase la aparatele de fotografiat sau îmbrăcaţi ca personaje, în veşminte din piele şi machiaţi ca pentru o petrecere a burlacilor. Pe sofalele jumulite, mai moi decât mobilierul sculptat din restul casei, se aflau ziare şi reviste mai vechi, pline de urme rotunde de ceşti de cafea. De undeva de dedesubt se auzea un televizor dat pe un reality-show în care concurenţii trebuiau să mănânce gândaci, sau inima unui şarpe, sau propria lor vomă ori ceva similar, ca să câştige premii şi adoraţia unei mulţimi gata să trimită mesaje de susţinere.

Televizoare în majoritatea camerelor, mergând în gol. La un moment dat, Theo a auzit pe cineva mişcându-se, aşa că s-a strecurat iute printr-o uşă de lemn albă ce părea doar un alt lambriu, dar care s-a dovedit a masca o toaletă, dotată inclusiv cu o sticlă de înălbitor, deasupra bazinului, şi un coş de gunoi în care se aflau o sumedenie de tampoane vechi înfăşurate în şerveţele.

A auzit paşi, aşa că a aşteptat, iar când s-au îndepărtat, a ieşit şi a continuat să umble haihui.

O cameră o plantă în ghiveci un portret deasupra unei mese lungi el s-a lăsat în genunchi în faţa plantei şi s-a uitat în sus şi a văzut în acea clipă imaginea zărită într-o filmare de pe stickul USB, locul unde, odată, Simon Fardell şi Philip Arnslade stătuseră unul lângă altul şi ziseseră: „Problema cu excesul e că…”

Altă cameră.

Pahare de cristal, carafa pentru vin de Porto fusese umplută, lichidul gros şi purpuriu închis în sticla sclipitoare. O pisică albă cu o pată neagră în vârful cozii, curioasă, i s-a frecat de glezne. A mângâiat-o pe cap, a scărpinat-o sub bărbie, a gâdilat-o pe burtă, până ce, prea încântată de-atâta joacă, i s-a repezit în glumă spre încheietura mâinii şi mai că l-a zgâriat, moment în care el şi-a retras mâna, aşa că animalul s-a plictisit şi l-a lăsat singur, un rege dezamăgit de un curtean.

Un şir de trepte. Un coş plin cu mănuşi de latex albastre, un pocal de aur pe o masă, aşezat lângă o sticlă de Pepsi dietetic, pe jumătate goală. O lumină tot mai slabă pătrundea pun fereastră, anunţând sfârşitul zilei; un bărbat a sunat la soneria din curte, ca să-i anunţe pe turişti că era timpul să plece.

Un zgomot pe hol. S-a furişat printr-o uşă închisă, doar pentru că era acolo, a închis-o încet, şi-a lipit urechea de lemn a ascultat, a aşteptat, a auzit paşii trecând mai departe, a lăsat să-i iasă aerul din plămâni.

S-a uitat prin cameră.

Un pat de o persoană, o măsuţă de toaletă lungă, o oglindă, un tablou cu o pisică, maroniu-roşcată, cu blana înfoiată, pictată în ulei, şuierând de pe perete. Un televizor cu sonorul oprit, pe care rula o emisiune despre organizarea petrecerilor în grădină. Pe măsuţa de toaletă – pilule. Peste douăzeci de tuburi din plastic portocaliu, pline de pilule groase, pilule subţiri, pilule pătrate, pilule rotunde, pilule roşii mari şi unele galbene şi foarte mici, ce dispăreau cu totul sub limbă, cutii în care aceste pilule puteau fi aşezate în ordine – luni dimineaţă, la prânz, seara, la culcare; marţi dimineaţa, la prânz, seara, la culcare; miercuri dimineaţa, la prânz…

Cineva reuşise să umple pe jumătate un organizator pentru medicamente, însă lăsase treaba baltă pentru a se ocupa de altceva. Theo a apucat o pilulă între degetul mare şi arătător, a sucit-o pe toate părţile, a pus-o jos, s-a întors să plece.

A văzut uşa, o cheie mare şi neagră în broască, iar venind din celălalt capăt al camerei a auzit sunetul unui aparat de radio din care răzbătea

muzică clasică rusească însoţită de pârâituri statice, ceva măreţ, de fanfară.

A ezitat.

S-a apropiat de uşă.

A apăsat foarte încet pe clanţă.

Uşa era încuiată.

A răsucit cheia grea, din fier, simţind cum mecanismul bine uns se retrăgea.

A încercat iar clanţa.

A împins uşa, deschizând-o.

Mai întâi, l-a lovit duhoarea, duhoarea era ca şi cum…

I s-a făcut greaţă, s-a întors, a închis uşa, a inspirat aer mai proaspăt.

Şi-a acoperit gura cu mâneca, a deschis din nou uşa, s-a uitat.

Sunetul radioului, înalt şi mândru, un cor din glasuri de copii intonând un cântec triumfal. Un pat dublu, cu stâlpi din lemn sculptat în cele patru colţuri, fără perdele care să atârne de cadru. La capătul patului se afla o bancă lungă şi joasă, pe care să te aşezi ca să-ţi scoţi încălţările, sau pe care să laşi vreo carte ori pe care să poată sta pisica, Theo habar n-avea la ce servea. Pe un perete se afla un tablou ce înfăţişa un bărbat, cu mâna aşezată pe un glob, la picioarele căruia sărea un spaniel, într-o permanentă surpriză, cu ochii mari, de parcă s-ar fi întrebat ce soartă crudă-l forţa să rămână într-un salt perpetuu, fără să-şi câştige niciodată premiul meritat. Lângă pat se afla o singură veioză aprinsă. Între umbrele din stânga se zărea un fotoliu îmbrăcat într-o ţesătură groasă, dătătoare de mâncărimi, pe care erau ţesuţi trandafiri deschişi la culoare, în fotoliu stătea o femeie cu ochii închişi, cu capul întors într-o parte, cu bărbia plină de salivă gălbuie, pe unde se prelinsese din colţul gurii, cu papuci pufoşi în picioare şi într-un halat de casă gros, albastru-închis. O bonetă albastră îi fusese trasă pe cap, prinzându-i dedesubt tot părul alb şi fin; unghiile transparente îi erau tăiate din carne, din ele rămânând doar cioturi, iar acolo unde picioarele îi ieşeau de sub halat şi de sub cămaşa de noapte, vene umflate, negru-albăstrii, zvâcneau şi şerpuiau pe sub pielea ca de cretă.

Mirosul se insinua prin braţul şi pânza cu care îşi acoperise gura, n-avea cum s-o nege, să se prefacă spunându-şi că nu exista vomă în bolul ce se vedea sub pat. Nu se deranjase nimeni să-l scoată de-acolo sau să-l schimbe, era doar vomă, un bol plin cu vomă.

a închis iar uşa, închipuindu-şi c-avea să vomite, însă n-a făcut-o, a mai tras o dată aer în piept, adânc, a deschis uşa, a încercat din nou

o pată galbenă în mijlocul patului, urină veche, urină nouă şi dâre maronii de fecale, însă pe femeia care stătea lângă aparatul de recepţie nu părea să o deranjeze, ea doar

stătea acolo.

Adormită probabil sau poate

A mai aruncat o privire şi a văzut că deschisese ochii, care-i alunecau către tavan, şi că ţinea capul pe spate. Femeia a scos un sunet slab.

Uh uh uh.

Pesemne un fel de limbaj.

Theo a închis uşa, fără s-o încuie.

A rămas o vreme cu spatele lipit de lemn, cu cheia apăsându-l la baza şirei spinării, şi i s-a părut că acolo era o poveste ce trebuie istorisită. Exista o dovadă foarte uşor de negat, exista…

Theo a deschis uşa, încă o dată, către camera în care stătea bătrâna.

A străbătut încăperea.

S-a lăsat pe vine în faţa femeii, încercând să ignore faptul că, dacă s-ar fi dat în spate prea brusc, ar fi intrat direct într-o baltă de vomă, şi a încercat să expire în miasma aceea.

I-a luat mâinile într-ale lui, le-a ţinut cu blândeţe, a aşteptat ca ea să-şi mute privirea spre el şi-a observat că ochii au pupilele mult prea dilatate, limba e moale în gură, iar privirea, îndreptată spre ceva din apropierea lui, e incapabilă să rămână într-un singur loc.

— Lady Mantell? a şoptit el. Doamnă? Mă numesc Theo.

— Cine dracu’ eşti?

Un zgomot brusc în camera de-alături, un bărbat în cadrul uşii, urmat de bubuitul puternic al televizorului, o voce veselă: „Odată ce steguleţele festive personalizate au fost aşezate la locul lor, e timpul pentru ultimele tuşe, dat fiind…”

Bărbatul din uşa dormitorului împuţit avea pe el un tricou negru, blugi şi ţinea în mâini o tavă pe care se aflau o felie de pâine prăjită cu fasole fiartă şi un pahar cu o băutură oranj zaharoasă.

O clipă, cei doi bărbaţi s-au fixat unul pe altul, întrebându-se încotro se vor îndrepta vieţile lor în următoarele douăzeci de secunde. O clipă, probabil, în care ar fi putut amândoi să inventeze ceva, dar nici n-a început bine Theo să formuleze o minciună, că deja era prea târziu, ocazia de a-l păcăli pe celălalt trecuse.

Bărbatul a lăsat tava din mână şi s-a repezit spre un buton cenuşiu aflat la

capătul unui cordon subţire, lângă uşă.

Theo s-a aruncat spre el, l-a prins de încheietura mâinii înainte să poată apăsa butonul, l-a izbit puternic în stomac cu genunchiul, fără să ştie de fapt de ce şi dacă avea să funcţioneze, căci nu mai lovise niciodată pe cineva, în vreo parte a corpului, cu genunchiul, însă avea la dispoziţie un genunchi şi bărbatul îi stătea în drum, aşa că

l-a lovit cu genunchiul şi asta n-a avut chiar efectul scontat, căci bărbatul a scos un geamăt slab şi apoi l-a apucat pe Theo de urechea stângă şi a tras. Pesemne că vrusese de fapt să-l prindă de păr, dar în grabă era bună şi o ureche, şi pe Theo l-a durut mai puţin decât crezuse, aşa că a rezistat şi-a încercat, în schimb, să-şi înfigă în globii oculari ai bărbatului degetele de la mâna rămasă liberă, habar n-avea de unde îi venise ideea aceea, pur şi simplu i se păruse…

bărbatul i-a dat drumul urechii lui Theo, l-a prins de încheietura mâinii ce-i ţintea faţa, iar pentru o clipă între ei s-a petrecut un dans ciudat, o împingere-tragere a două forţe opuse, dat fiind că niciunul nu ştia cum să continue, bâjbâind cu braţele prinse unul de altul şi zgâriind cu degetele, legănându-şi trupurile până şi-au pierdut echilibrul şi s-au prăbuşit pe podea. Theo rămânând prins sub bărbatul masiv. Căzătura îi scosese tot aerul din plămâni, sub coastele din partea stângă se spărsese un castron plin cu fasole, iar sucul de portocale şi cioburile de ceramică albă se împrăştiaseră prin toată camera. Theo scăpase mâna dreaptă a bărbatului, iar acum acesta găsise un mod genial de-a se folosi de coate: şi-a strecurat cotul stâng sub corp şi s-a lăsat pe el cu toată greutatea, înfigându-l în abdomenul lui Theo.

Theo a simţit în gură gustul sandviciului pe jumătate digerat, s-a înecat, s-a răsucit şi s-a zbătut şi n-a putut să tragă niciun pic de aer în piept, iar bărbatul, simţind asta, a mârâit triumfător, anticipând rezultatul, şi i-a tras un pumn în faţă. N-a putut să-l pocnească cum trebuie; nu avusese suficient spaţiu ca să-şi ducă pumnul în spate şi să lovească, dar a părut a-l face să se simtă bine, aşa că a repetat mişcarea, iar inelul de pe degetul mijlociu i-a tăiat lui Theo obrazul şi în gură i s-a răspândit căldura, atunci când durerea i-a ajuns până în ceafă apoi încă o dată, şi încă o dată, şi

apoi femeia îmbrăcată în halatul de casă l-a lovit pe bărbat în cap cu resturile de pe tava pe care se aflase cina, iar el a căscat ochii şi trupul i s-a prăbuşit într-o parte, iar ea l-a lovit încă o dată, apoi a aruncat tava şi s-a prăbuşit imediat, rămânând cu picioarele îndoite sub ea ca un copil care

adună margarete, şi ochii i s-au rostogolit din nou în cap şi gura i-a rămas deschisă, însă Theo

l-a dat la o parte pe bărbatul căzut peste el, a luat tava şi l-a lovit o dată şi încă o dată şi încă o dată şi

la un moment dat şi-a dat seama că acesta nu mai mişcă şi că pe podea era sânge, care nu era al lui Theo, şi

şi s-a întrebat dacă nu cumva omorâse un om şi

şi dacă nu cumva bărbatul avea şi el o fiică şi

Theo a dat drumul tăvii, s-a târât pe podea, a pipăit faţa bărbatului, plină de sânge, i-a găsit pulsul.

I-a pipăit capul, n-a găsit nimic umflat sau turtit.

L-a privit în ochi, a văzut că rămăseseră deschişi şi că-l priveau şi ei, însă bărbatul nu se mişca, nu vorbea, ci doar icnea sufocat, s-a întrebat dacă avea ceva rupt, dacă avea ceva

a vrut să-şi ceară iertare, s-a gândit că n-are sens

s-a ridicat în picioare

s-a prăbuşit la loc

ceva în trupul lui era dacă nu rupt, atunci cu siguranţă răsucit într-o poziţie greşită, el n-avusese destul timp ca să se vindece în urma bătăii încasate în Shawford, chiar nu ştiuse ce-a făcut, nu se gândise cu adevărat la asta

S-a târât până la femeia căzută pe podea.

A întins o mână.

— Lady Mantell? a întrebat gâfâind.

Privirea ei a alunecat din nou spre faţa lui, s-a mutat încolo şi-ncoace, şi-a pierdut concentrarea, a revenit, s-a pierdut din nou.

— Helen, a murmurat el cu blândeţe. Mă numesc Theo. Îmi dai voie să te duc departe de toate astea?

Capitolul 52

Au furat o maşină.

O clipă, Theo s-a întrebat dacă trebuie s-o pornească legând firele. Citise o mulţime de rapoarte despre oameni care procedaseră aşa, aveai de plată o sumă de minimum 550 de lire dacă erai prins legând firele oricărui vehicul a cărui valoare de piaţa depăşea 3275 de lire, plus că era posibil să fii taxat şi pentru…

Însă bărbatul pe care-l bătuse avea în buzunar nişte chei de maşină, iar lucrurile au devenit mai simple.

Într-un şifonier a găsit un palton, pe care l-a pus în jurul umerilor femeii cu chip încreţit. L-a aşezat într-o poziţie mai comodă pe cel care o îngrijea, cu ochii încă deschişi, lucru ce părea să nu fie bun, nu era normal, nu era a luat cheile maşinii

a ţinut-o cu blândeţe pe femeie sub braţul său a condus-o.

O maşină în parcarea personalului.

Un Nissan mic care mirosea a chipsuri şi a deodorant pentru sportivi.

A aşezat-o pe femeie pe scaunul din stânga şoferului, iar ea n-a protestat.

Theo a urcat la volan, a pornit motorul şi imediat s-a deschis radioul, mult prea tare, cu un cântec de-al lui Michael Jackson, l-a oprit repede, ca nu cumva s-o supere pe femeie, deşi ei nu părea să-i pese.

N-a existat nicio barieră pe care s-o sfărâme triumfal în timp ce părăsea parcarea, iar femeia de la ghişeul pentru bilete nu şi-a ridicat privirea din telefon când au trecut prin faţa ei, ceea ce lui Theo i s-a părut cam dezamăgitor.

Capitolul 53

A parcat maşina la marginea unui oraş al cărui nume nu l-a putut afla. Becuri cu vapori de sodiu iluminau de jos turla unei biserici din cărămidă roşie. Un magazin mare, care vindea veioze în formă de raţe sălbatice şi castroane de supă pictate cu chipuri de căţeluşi, îşi proiecta lumina albă prin ferestrele înalte, până la stradă. Un local cu peşte şi cartofi prăjiţi era în continuare deschis şi vindea piure de mazăre cu mentă englezească, peşte pane şi cartofi prăjiţi de trei ori în untură de raţă. Theo şi-a privit faţa în oglindă şi a văzut că e plin de vânătăi şi că are o tăietură lungă, făcută de inelul străinului.

Femeia dormea.

Theo a şofat mai departe.

La şase kilometri şi jumătate depărtare de graniţa domeniului Cotswolds, a văzut primul semn: CERCETARE A POLIŢIEI ÎN DESFĂŞURARE. POSIBILE ÎNTÂRZIERI.

A ieşit de pe şosea pe câmpul unui fermier, unde se afla o cireadă de vite cu burţi umflate care l-au privit o vreme suspicioase, apoi au uitat de el şi s-au întors la paşterea ierbii umede de iarnă.

Femeia continua să doarmă.

Theo a privit-o o vreme, întrebându-se ce naiba făcuse.

S-a spălat pe ochi într-un pârâu.

Undeva în aval, pesemne că în apă se afla o oaie moartă sau ceva de genul ăsta, aşa că n-a băut de-acolo, ci doar s-a clătit de sânge, ceea ce, dacă se gândea bine, era de fapt mai rău.

Când s-a aprins becul ce semnaliza că rămâne fără combustibil, s-a îndreptat către marginea unui cătun alcătuit din zece case, construit în jurul unei vile devenite loc de refugiu pentru poeţi. A scuturat-o uşor pe femeie, trezind-o. Ea a deschis încet ochii, iar pupilele i s-au micşorat pe măsură ce lumina îi atingea faţa. L-a privit fix câteva secunde, confuză, dar calmă. Apoi a zis: — Am nevoie de ciorapi.

Theo şi-a umezit buzele.

— Bine. O să văd dacă pot găsi o pereche.

— Mulţumesc, i-a răspuns femeia, apoi a închis ochii şi a adormit din nou.

Theo a mers pe jos prin cătun.

A văzut o casă în faţa căreia nu se afla nicio maşină 4×4.

A încercat uşa din faţă.

Era descuiată.

A intrat.

A suit treptele acoperite cu mochetă moale, crem, lăsând urme de noroi.

A trecut pe lângă tablouri cu prietenii şi pisicile familiei.

A folosit toaleta, dacă tot se afla acolo, s-a spălat pe faţă cu apă fierbinte, ceea ce i s-a părut minunat, s-a întrebat dacă ar trebui să facă duş, dar s-a hotărât că nu e cazul.

A găsit dormitorul. A şterpelit ciorapi, pantaloni, tricouri un braţ mare de haine, nici nu ştia de ce ia atâtea.

Le-a îndesat în sacii de plastic pe care îi găsise în bucătărie, într-un dulap ce adăpostea şi maşina de rufe.

S-a servit cu pâine şi cu resturile de pui fript rămase din ajun, a observat că era vorba despre o familie care prefera să păstreze ketchupul în frigider, nu în dulap, însă lăsa maioneza pe unde apuca – ciudat, foarte ciudat. Dar erau multe pe care nu le înţelegea.

S-a întors la maşină.

O draperie s-a mişcat uşor, însă el a continuat să meargă, un tip care n-avea nimic de ascuns, şi n-a strigat nimeni la el. Iar vântul continua să sufle frunzele căzute pe aleile înguste, din piatră.

Capitolul 54

S-au ascuns într-un vechi adăpost din piatră, unde păstorii îşi vegheau odinioară turmele şi pe care acum îl mai vizitau doar copiii şi tinerii şi unde plictisiţii din sat veneau să bea bere şi să fumeze iarbă şi poate să încerce să facă sex.

Theo a râs fără să vrea, în timp ce îndepărta cu piciorul din calea sa ambalaje de prezervative şi doze din aluminiu turtite, aducându-şi aminte, o clipă, de noaptea petrecută alături de Dani pe plajă şi de ţipetele ei: „Au e chiar frig aici încă o pătură… mi-a amorţit fundul!” La vremea aceea, i se păruse că se află atât de-aproape de magie pe cât îi îngăduia mintea lui de adolescent…

…însă acum era cu totul altceva şi, o scurtă vreme, Theo a chicotit neauzit în timp ce o întindea pe bătrână pe un pat din haine furate, aşezându-i capul în aşa fel încât să i-l ferească de vânt, iar ea continuă să doarmă, după ce el îi pusese în picioare două perechi de ciorapi şi, neavând ce altceva să facă cu cele rămase, punându-i încă două perechi pe mâini, ca să-i împiedice degetele să se învineţească.

Timp de trei zile

— Timp de trei zile, a rostit Theo în timp ce se uitau la gheaţa ce-l strângea pe *Hector,* subţire, fără îndoială, însă chiar şi gheaţa subţire putea crea o mulţime de probleme. Sau poate au fost doar două? Cred că mai degrabă au fost…

Timp de poate doar două zile

S-au ascuns în adăpostul acela din piatră de pe deal.

Theo a şofat maşina cât de departe a putut, abandonând-o pe un câmp atunci când nici vaporii de combustibil n-au mai putut-o face să înainteze, apoi a făcut cale întoarsă, luând-o pe cărări. I-au trebuit aproape patru ore, iar când s-a întors se întunecase şi lui îi era frig şi se udase până la piele, nu de la ploaie, ci de la umezeala care plutea în aer, care-l făcea să tremure incontrolabil. Femeia era trează şi l-a privit sosind, cu soarele luminându-l din spate, gata să apună, şi i-a spus simplu:

— Vino încoace.

El s-a întins pe patul din haine furate, ea a tras peste el o pătură furată, l-

a ţinut strâns şi, în curând, a început să tremure din cauza frigului care răzbătea din hainele lui ude leoarcă. După o vreme s-au încălzit amândoi, iar Theo a adormit şi a adormit şi ea.

A doua zi dimineaţa, femeia a vomitat şi n-a putut să păstreze în stomac nici măcar nişte pâine uscată şi s-a ascuns în spatele adăpostului şi a strigat la el să nu se apropie, să nu se uite la ea, iar o vreme Theo a stat ascuns în spatele pietrelor şi şi-a astupat urechile, în timp ce ea icnea şi se cutremura şi se îneca şi scuipa şi tuşea, dând afară, pe nas, lichid portocaliu. Actul de-a vomita îi făcuse intestinele să cedeze, vezica urinară să-i…

Apoi a strigat:

— Dă-mi nişte haine curate şi nu te uita!

I-a dat haine curate şi nu s-a uitat decât în jos, către pământul răscolit, iar bătrâna s-a schimbat în frig şi s-a întors purtând îmbrăcămintea unei femei mult mai tinere şi mai grase decât ea şi, fără să scoată un sunet, s-a întins sub pătură şi l-a aşteptat şi pe Theo să se întindă, ca să poată primi de la el puţină căldură, pe care o oferise şi ea la rândul ei.

Şi s-a culcat.

Iar uneori, nu foarte des, Theo a mai dormit şi el.

Până într-o seară, în a doua sau poate în a treia zi, când la uşa adăpostului şi-a făcut apariţia o gaşcă de copii, care au rămas cu ochii căscaţi, uluiţi, găsind oameni înăuntru, şi care-au murmurat unul către altul, căci ei vruseseră să vină aici ca să facă treburi şocante, cum ar fi să scoată cu dinţii capacele sticlelor şi poate să se provoace unii pe alţii să-şi atingă vaginele sau penisurile sau ceva cu adevărat primejdios de genul ăsta şi avea să fie…

Dar acolo au dat peste două persoane, un bărbat şi o bătrână, întinşi pe un morman de haine jegoase, iar copiilor le-a fost limpede că era vorba despre nişte intruşi, interlopi, trântori, deoarece chiar şi cei mai cutezători drumeţi ce se aventurau pe cărările Cotswoldsului foloseau campări autorizate.

Aşa că au continuat să murmure unul către altul şi au pornit înapoi către sat, iar unul – al doilea ca înălţime şi cel mai îndrăzneţ – a aruncat cu o piatră în Theo, care i-a ricoşat din umăr, iar Theo s-a trezit şi l-a văzut pe copil, iar copilul a zbierat şi a rupt-o la fugă.

Theo a scuturat-o pe femeie şi i-a şoptit:

— Trebuie să plecăm trebuie să plecăm au fost… *trebuie să plecăm…*

Iar femeia a deschis ochii obosită şi a văzut cum umbrele copiilor

dispăreau în josul colinei şi a bolborosit:

— Foarte bine.

Apoi s-a ridicat, şi-a tras boneta albastră peste părul alb şi scurt şi s-a frecat la ochi, îndepărtându-şi urdorile galbene.

Au mers amândoi, femeia sprijinindu-se de Theo, cu un braţ petrecut pe după umerii lui, scoţând câte un icnet la fiecare pas, clătinându-şi trupul dintr-o parte într-alta. Singura direcţie posibilă se afla în partea opusă celei în care fugiseră copiii, până când femeia s-a oprit, uitându-se la deal, apoi în jos, întorcându-se spre Theo şi lungindu-şi puţin gâtul, ca să se poată uita mai cu atenţie la faţa lui, apoi a spus:

— Mă numesc Helen.

Capitolul 55

Sirene în noapte.

Poliţie.

Oamenii – familişti – au auzit zvonuri despre trântori, despre interlopi umblând pe dealurile…

Theo a zis:

— Cât de repede poţi merge?

Bătrâna i-a răspuns:

— Nu suficient de repede n-o să fie… dar ştiu un…

Au mers împleticindu-se prin întunericul ce începea să se lase, având deasupra cerul la asfinţit, o pernă violet-albastră ce se sfârşea acolo unde se vedeau straturi roşii-aurii, în partea de vest a orizontului, noaptea şi ziua concurând cu brutalitate la victorie.

Lătraturi de câini, câini urlând. Helen a căzut şi Theo a prins-o, iar o dată Theo a alunecat în noroi, iar Helen i-a şuierat: — Haide!

Iar el s-a chinuit să se ridice, dând s-o rupă la fugă, în josul unei cărări ce ducea la un fir de apă, în timp ce pădurea foşnea deasupra lor, devenind tot mai întunecată, prea întunecată, iar arborii îi împresurau cu totul, o închisoare ce ascundea privirii câinii ce continuau să urle, făcând ca zgomotele create de poliţişti să pară că răzbat ba dintr-o direcţie, ba din alta; un loc în care oricine ar putea muri, iar pământul i-ar acoperi oasele şi nimeni n-ar avea cum să afle ce s-a întâmplat aici, un loc în care…

Un glas a strigat la ei din întuneric, de pe o coamă de deasupra lor: — Helen! Lady Helen, m-auziţi? Sunteţi…?

Helen l-a tras pe Theo în spatele unui copac de trei ori mai gros decât ei, un monstru străvechi de lemn scobit, în interiorul căruia se juca o duzină de creaturi diferite, iar lumina lanternei a trecut pe lângă ei, însă lătratul câinilor s-a auzit tot mai aproape.

— Haide! a şuierat femeia. Haide.

Theo a tras-o după el, urmând direcţia indicată de degetele bătrânei, i-a spus ce să facă pe poteca paralelă cu firul apei pe care abia putea s-o vadă, împiedicându-se în ramuri, cu noroiul până la glezne, şi-au continuat să se târască tot mai departe, până ce bezna a devenit atât de densă, încât Theo nu mai zărea decât pe jumătate siluetele copacilor, cu o clipă înainte de-a se

lovi de ei, apa se-auzea ca un muget, el a mers mai departe şi a călcat greşit, gata să cadă în apă, dar Helen şuiera de fiecare dată: — Haide! Haide!

În josul pantei, şi mai jos, apoi deasupra lor a apărut o lumină, o pâlpâire gălbuie pe o verandă, iar Theo a şovăit, dar femeia nu, aşa că el s-a împleticit, gata să cadă, şi, pentru o fracţiune de secundă, lumea a fost scăldată în albastru, atunci când o lumină a trecut printre copacii din stânga lui, el nici măcar nu observase că se apropiaseră de drum, nici măcar nu ştia unde se află nordul sau pe ce fel de teren călcau, însă Helen părea că ştie ce face. Au păşit peste pârâul care acum nu era mai lat de-un pas mare, aproape de locul unde pătrundea într-o grădină cu peluza tunsă impecabil, în care se zărea un vagonet din plastic pentru copiii care voiau să se joace de-a şoferul de camion, parcat sub un leagăn din plastic, iar pe aleea de pietriş ce ducea până la uşă era o maşină. Casa avea ferestre mici, zăbrelite, acoperiş de stuf, iar lângă uşă se afla un semn din ceramică, de forma unei lebede ce se bălăcea într-un râu, pe care scria BUN VENIT.

Lumină la ferestrele acoperite de perdele subţiri. Când Helen a ajuns pe verandă, un reflector s-a aprins automat, femeia a aruncat o privire peste umăr, apoi a sunat la uşă, cling cling cling, un buton vechi legat la un clopoţel adevărat, ascuns privirilor, nimic digital, nu prin zona asta, nimic care să nu se conformeze standardelor stabilite de Carta comunităţii corporative Cotswolds.

Uşa s-a deschis.

O femeie, mai tânără decât Helen cu vreo treizeci de ani, îmbrăcată în pulover de lână verde şi colanţi mov aprins, stătea în cadrul uşii. Avea păr roşu strălucitor, strâns în jurul capului. Unghiile îi erau vopsite în negru şi ochii verde strălucitor, iar când a recunoscut-o pe Helen a scos un icnet mic ce-a lăsat-o fără aer. Un copil s-a strecurat din camera aflată în spatele ei, a văzut-o pe bătrână în uşă şi-a strigat: — Mătuşică!

A venit spre ea alergând şi cuprinzându-i cu braţele picioarele pline de noroi.

O conversaţie grăbită în holul de la intrare.

— Au zis răpită au spus…

— Nu răpită. Fiul meu a făcut ceva – am nevoie de ajutorul tău am nevoie să…

— Eşti sigură pentru că arăţi şi cine naiba e…

— Numele lui e Theo, Kirsty, te rog, ascultă-mă, ascultă-mă uită-te la

mine, par eu nebună, ţi se pare c-aş fi…

— Nu, dar au zis, adică te-am văzut şi…

— M-au drogat, fiul meu… te rog, vine poliţia, urmează să-ţi bată la uşă, te rog, ai încredere în mine, mereu ai avut încredere în mine, mama ta avea încredere în mine, doar ştii asta, eu…

— Poliţia dar asta e…

— Kirsty. Pentru… te rog.

— Eu… aşteaptă sus.

I-a condus la etaj.

O scară ce ducea la mansardă.

Mansarda era plină de cufere vechi. Suvenire dintr-o epocă de mult apusă. Un gramofon de pe vremea bunicului. Machete de aeroplane construite de rude ale căror degete abile se transformaseră demult în oase. O coasă ruginită. Un cuib de pasăre, căzut pe podea dintre căpriori, cu găocile de ou crăpate, din care puii îşi luaseră demult zborul. Scara s-a pliat în urma lor, iar Theo s-a aşezat pe un cufăr, alături de Helen, şi s-au pus pe aşteptat.

Capul bătrânei a alunecat într-o parte, odihnindu-se pe umărul lui.

A sosit o maşină.

Poate două.

Uşi trântite, zgomote înăbuşite în beznă.

Clopoţelul de la intrare, cling cling cling, sunete vesele de parcă vesteau sosirea Crăciunului, un bun venit acasă plin de bucurie.

Uşă deschizându-se.

Glasuri.

Îngrijorate.

Aţi

Nu domnule poliţist n-am

acest bărbat este

O să fiu cu ochii în patru după

Lady Helen e foarte

Ştiu, o prietenă de familie, foarte apropiată. Sigur că o să… e căutarea… ei chiar cred că ea…?

Nu ştim doamnă dar dacă

Sigur, domnule poliţist, sigur că da, o să vă sun dacă văd ceva aveţi grijă şi voi la fel, şi voi la fel.

Uşă închizându-se.

Portiere de maşini deschizându-se, apoi închizându-se.

Motoare.
Maşini plecând.
Au aşteptat.
După o vreme
Coada unei mături a bătut în trapa de la mansardă.
— E-n regulă. Puteţi coborî.

Au folosit pe rând duşul.
Theo a intrat primul.
În camera de sub baie, Helen şi Kirsty stăteau de vorbă, iar el s-a întrebat ce-şi spuneau.
Draperia de la duş era translucidă, iar pe ea se vedeau balene ce suflau apă prin narine, un grup de crabi roşu aprins scurmând nisipul de pe fundul apei, cu ochii miraţi şi pocnind din cleşti către peştii ce dansau.
Când a ieşit din duş, înfăşurat într-un prosop, Kirsty stătea în uşă, ţinând în braţe un teanc de haine şi ferindu-şi privirea.
— Au fost ale soţului meu. S-ar putea să-ţi vină. Te poţi schimba aici.
Femeia a încuviinţat din cap o dată şi n-a zis nimic când el i-a mulţumit.

Helen a făcut baie.
Theo şi Kirsty au rămas tăcuţi în faţa unei sobe negre din fier. Într-un colţ al camerei, televizorul mergea cu volumul dat la minimum, iar copila privea captivată filmul difuzat la o oră înaintată, mămica ei ar trebui să primească mai des musafiri ca să poată rămâne şi ea până târziu, ca acum.
Theo îşi privea mâinile. Kirsty se uita cu atenţie la faţa lui.
La etaj, zgomot de apă curgând.
În colţ, televizorul.
Au aşteptat.
În cele din urmă, Kirsty s-a ridicat în picioare, a aruncat o privire către fiica ei, alta către Theo, apoi a ieşit din încăpere.
S-a întors după câteva clipe cu o farfurie cu pâine, brânză, şuncă, pe care a pus-o pe măsuţa de cafea dintre ei.
Theo a mâncat încet, simţind cum i se revoltă stomacul.
— Mami mă mai pot uita la încă unul mă pot uita te rog mami vreau să mai văd unul vreau să…
— Încă unul şi la culcare – a trecut demult ora ta de somn, e o ocazie specială, ai înţeles? Şi vreau să te comporţi frumos când se termină, vreau

să te comporţi foarte, foarte frumos, în seara asta e…

Mama şi copilul au stat amândouă într-un colţ şi au ales un desen animat. Theo se uita la ele. Până la urmă, au ales povestea lui Bobby-X, un elev de liceu obişnuit, care în secret e un spion ninja ce lucrează pentru Companie pentru a ajuta la oprirea anarhiştilor malefici înainte ca aceştia să distrugă vieţile unor copii nevinovaţi. Theo bănuia că, în felul său, era destul de bun.

Sus a fost tras un dop.

Apa a început să se scurgă.

Theo şi Kirsty au aşteptat în tăcere.

Helen a coborât la parter.

Era îmbrăcată într-o pijama curată şi purta şosete. În jurul capului îşi înfăşurase cu abilitate un prosop.

S-a uitat prin cameră, a văzut desenul animat, iar când a auzit ţipătul „Mătuşică!”, şi-a târşâit paşii până la fetiţă şi-a prins-o strâns în braţe, strigând cât de mult se bucură s-o vadă şi că spera că învaţă bine la şcoală şi că se poartă frumos cu mama ei.

Copila s-a îmbufnat, dar, da, se purtase cum trebuie, exact cum se aşteptau toţi să se comporte…

— În pat! i-a strigat Kirsty.

— Dar, mamă…

— N-o să te porţi urât de faţă cu mătuşa Helen, nu-i aşa?

— Nu, mamă.

— În pat!

Mama şi fiica au ieşit în grabă din cameră.

Helen s-a aşezat pe locul unde stătuse Kirsty şi s-a uitat cu interes la farfuria cu şuncă şi brânză, pe jumătate golită, din faţa ei. După un timp, a întins mâna, şi-a făcut ceva ce semăna cu un sandvici, l-a aşezat pe un şerveţel şi a muşcat cu grijă dintr-un colţ. Pâinea era groasă şi tare, aşa că i-a luat ceva timp să termine de mestecat. A tot mestecat, a înghiţit, a lăsat şerveţelul pe masă, şi-a împreunat mâinile şi l-a privit pe Theo.

— Aşadar, a spus ea, trebuie să vorbim.

Capitolul 56

— Familia e totul, a rostit Helen.

— Familia e totul, a şoptit Dani Cumali către vânturile care sfâşie fantomele în bucăţi.

— Familia e totul, a murmurat, în timp ce-i retezau mâna de la încheietură, tatăl bărbatului care va deveni Theo.

— Familia n-a făcut niciodată prea multe pentru mine, a cugetat Theo, adevăratul Theo Miller, cel al cărui mormânt nu poartă niciun nume.

Stau în faţa focului, în timp ce Kirsty îşi duce fiica la culcare, şi Helen repetă aceste cuvinte sacre, care-i liniştesc sufletul;

— Familia e totul.

Are glasul vlăguit, cuvintele îi ies nedesluşit. Theo s-a întrebat cât de mult o costau aceste cuvinte, cât de mult îşi amintea ea din zilele petrecute în pădure, băile fierbinţi şi casa aceasta sau dacă-şi mai amintea mirosul de urină şi de vomă de pe podeaua dormitorului.

După un timp, femeia s-a lăsat pe spate în scaun, aranjând încet cuvinte în jurul ideilor, potrivindu-le laolaltă aşa cum un copil ar putea să încerce o nouă formulă matematică sau un artist să picteze în cele mai neobişnuite culori. La început, i-au venit încet, apoi tot mai repede.

— Fiul meu m-a otrăvit. A tot… nu, nu de aici ar trebui să încep. Sufăr de o afecţiune. Rinichii. Chiar mă simt ciudat zicând asta, căci de obicei te-aştepţi ca inima să fie cea care să-ţi vină de hac, nu afurisita de urină. Pot trăi cu boala. Nu-i vindecabilă. Dar pot trăi cu ea. Dar după ce Philip a aflat… după ce a început… să mă… trateze, a fost…

Mă vizitau prieteni, oameni pe care-i cunoşteam de când eram… şi discutau cu mine cu glasuri subţiri şi stupide, de genul: „O Helen nu-i aşa că-i adorabil da e tare adorabilă tu eşti tare adorabilă păi acum trebuie să plecăm”. Chiar dacă nu eram lucidă, chiar şi cu medicamentele acelea, tot ştiam. La început, mi le puneau în băutură. Sedative, de cele mai multe ori. Şi alte chestii. Fiul meu n-a venit să mă vadă. Avea oameni pentru asta.

O pauză, cât să-şi scarpine pielea de pe interiorul braţului drept. Aceasta s-a cojit în moviliţe de carne umedă, adunându-se sub unghii. Dacă femeia băgase de seamă, n-a părut să-i pese.

— Familia e totul. M-am născut în bogăţie. Făceam parte, cum s-ar spune, din mica nobilime deţinătoare de pământ. Tatăl meu era sir, mama era o doamnă, totuşi trăiam într-o sărăcie lucie. Era o sărăcie lucie pentru că deţineam un conac în Devon, iar întreţinerea lui ne costa optzeci de mii pe an. Tata lucra pământul din apropiere; să nu lucrezi pământul însemna să-l laşi în paragină, iar asta ar fi însemnat să distrugi însăşi semnificaţia acelui pământ. Adică ce înseamnă să deţii moşii. Ce însemna asta pentru strămoşii noştri. Mama lucra ca manager la un dispecerat care se ocupa de reclamaţii din domeniul telecomunicaţiilor. Împreună, ei reuşeau să strângă cam şaizeci de mii, bani care erau cheltuiţi pentru a împiedica prăbuşirea acoperişului – iar acoperişul se prăbuşea de fiecare dată –, pentru repararea tractorului, plata mâinii de lucru, a facturii de energie electrică, a celei pentru apă şi căldură pentru casa familiei ce avea şapte dormitoare, cinci saloane, trei bucătării, opt băi şi o sală de biliard, deşi nimănui, cu excepţia mea, nu-i plăcea biliardul. Au făcut împrumuturi, rate şi la fiecare câteva luni le îngăduiau vizitatorilor să intre contra unei taxe, pentru a putea strânge mai mulţi bani gheaţă. Însă se organizau foarte prost; nu făceau niciodată o promovare eficientă şi nu izbuteau niciodată să transforme casa într-o afacere. Uneori, vizitatorii îşi făceau apariţia chiar şi în afara zilelor de vizitare. De obicei, rătăceau la întâmplare, crezând că noi locuim într-un muzeu public. Fraţii mei urau situaţia asta, iar odată George chiar l-a ameninţat cu arma pe un individ, apoi a fost arestat şi-a trebuit să fie eliberat de naşul lui, care era magistrat. Noi nu ne-am fi permis să plătim despăgubirea. Dacă tata ar fi fost dispus să permită altcuiva să se ocupe de cultivarea pământului, dacă n-ar fi detestat ideea de a face alt gen de muncă, poate că am fi putut economisi nişte bani. Dar renunţarea pur şi simplu nu le stătea în caracter unora ca el.

Când am împlinit şaisprezece ani, fratele meu mai mare era deja la universitate, unde a obţinut un punctaj situat undeva între 50 şi 60 de puncte la economie, iar fratele meu mai mic se gândea să se înroleze în armată. Ştiam că avem probleme mari, aşa că mă ocupam şi eu de organizarea unor mici evenimente – petreceri şi zile ale porţilor deschise, excursii pentru grupul local de cercetaşi –, ca să încerc să strâng bani. Strângeam astfel câteva sute de lire, însă nu era mare lucru. Nu când priveai situaţia în

ansamblul ei.

Îţi zic toate astea deoarece e foarte important să înţelegi că nu am luat niciodată în considerare ideea de-a vinde casa. Niciodată. Şi nu am mers nicicând la magazinul cu produse de o liră. Nu ne-am gândit niciodată să fim cumpătaţi. Purtam în continuare cele mai bune haine, participam la cele mai bune evenimente, mâncam cele mai fine mâncăruri. N-aveam nicio idee despre alternativă.

Să încercăm să administrăm moşia într-o manieră mai pragmatică, să organizezi nunţi, conferinţe, chestii de felul acesta – nu se cădea să faci aşa ceva. Casa, terenurile, titlul. Doar pentru asta ne născuserăm, acesta era ţelul nostru, şi am fi preferat să vedem totul distrus decât să visăm să ne părăsim căminul. Ne părea, ţi-o spun sincer, foarte rău pentru noi înşine. Înconjuraţi de tacâmuri de argint şi de armele bunicilor noştri luate ca pradă în timpul războaielor coloniale, eu şi familia mea afirmam simplu şi cu mult calm că ştiam exact cum se simţeau cei care trăiau în locuinţe sociale, doar ca ei erau cei norocoşi, căci puteau obţine foarte uşor sponsorizări de urgenţă de la corporaţii, în timp ce noi nu eram eligibili.

Când aveam douăzeci şi trei de ani, tata a murit, iar proprietatea a fost moştenită de fratele meu, care s-a mutat imediat înapoi – era de datoria lui să o facă – şi a continuat s-o aducă la sapă de lemn. N-a zis niciodată că trebuie să plec de acolo, dar era evident. Acum el era stăpânul şi, normal, mama putea rămâne, însă fraţii erau… păi, să recunoaştem, cam aducea a tradiţie medievală. Succesori aşezaţi în jurul mesei, cu opinii proprii…

Am plecat de acasă şi am obţinut o slujbă la drogheria din supermarket, unde vindeam parfumuri. Nu avusesem parte de o educaţie aleasă. Nu păruse că era necesar pentru o fată. Însă numele continua să mă plaseze în cele mai bune locuri. Când mă întreba lumea cu ce mă ocup, spuneam că sunt vânzătoare de parfumuri. Să vinzi parfumuri reprezintă o ocupaţie acceptabilă pentru o fiică, un domeniu la fel ca viticultura, creşterea cailor sau practicarea sporturilor extreme. L-am cunoscut pe Jeffrey, soţul meu, la una dintre petrecerile acelea şi l-am minţit în privinţa locului unde lucram până în ziua când ne-am căsătorit, iar el a râs şi m-a iertat pe loc şi eram tare îndrăgostiţi unul de altul.

Foarte îndrăgostiţi. E important să înţelegi şi asta.

Fireşte că aveam în continuare o datorie şi faţă de Danesmoor. Jeffrey ştia că înţeleg ce înseamnă asta. Preţuiam familia la fel de mult ca el. E incredibil de important ca aceste lucruri să fie păstrate, este la fel de vital ca

o bibliotecă sau ca o operă de artă. Noi suntem istoria acestei naţiuni, avem în noi o parte a culturii ei, care, dacă ar fi distrusă, ar însemna dispariţia unei bucăţi însemnate din Marea Britanie pe care oricine, indiferent ce-ar fi, o iubeşte pentru frumuseţea, farmecul şi spiritul ei tipic britanic. Toate acestea trebuie protejate, iar ca s-o faci, fireşte, trebuie să ai băieţi. Descendenţa se păstrează prin băieţi, nu din cauza sexismului, ci a faptului că asta-i cultura, asta-i istoria, adevărul a ceea ce suntem. N-o să mai adaug nimic altceva pe această temă.

Am avut doi fii şi două fiice. Fiica mea cea mică este măritată. Cea mare a murit. Fiul cel mic conduce o firmă de drumeţii montane în Arizona. Fiul meu cel mare e Philip. El a moştenit Danesmoor când a murit soţul meu, acum opt ani. O să-l cunoşti, desigur. E ministrul Eficienţei Fiscale. Deţine o insulă în Mediterana. Nu-şi foloseşte titlul. Toată lumea îi zice „domnul Arnslade”, pentru că dacă i s-ar adresa cu „sire” ar părea elitist. Cei din administraţie nu se simt în largul lor când vine vorba despre astfel de lucruri. Nu vor să atragă atenţia.

Eu sunt singura din familie rămasă la Danesmoor, însă moşia este condusă de un administrator pe nume Fish. Fish nu este numele lui adevărat. Nu-i cunosc numele real. Nu mi l-a spus niciodată. A venit acolo cu câţiva ani în urmă şi a preluat controlul, iar eu m-am enervat din cauza asta, deoarece mă ocupasem înainte de domeniu şi mă descurcam chiar bine, însă Philip a zis…

După aceea, mie nu mi-a mai rămas mare lucru de făcut.

Fish nu era un manager prost, doar că nu…

Mă simţeam ca o bătrână proastă şi eram tratată ca o…

Cunoşti un bărbat pe nume Simon Fardell? E un vechi prieten de şcoală de-al lui Philip, au mers împreună la universitate. Au fost amândoi la Oxford, ştii cumva

ştii.

Simon e un căcat cu ochi.

Nu spun asta ca să-mi scuz fiul. Şi fiul meu e un căcat cu ochi. Dar Simon e genul de căcat care înfundă toaleta, scuză-mi expresia.

Cum e şi normal, el nu se consideră aşa. Majoritatea oamenilor cred numai lucruri bune despre ei. E mai convenabil. La asta se ajunge. E o afacere bună. Bine, e vorba despre afaceri.

În fine.

Se întâlneau la Danesmoor. Organizau weekenduri prelungite împreună,

beau, iar eu stăteam cu soţiile lor în altă cameră, aşa funcţionează treburile. Philip e căsătorit cu o creatură-trofeu, bună de nimic. Ştiu asta pentru că sunt mama lui şi e treaba mea să nu-mi placă de oricine s-ar căsători cu fiul meu, dar ea chiar e o făptură goală pe dinăuntru, inutilă. Într-un fel, îmi place de ea. Faptul că are capul sec înseamnă că ea, spre deosebire de fiul meu, nu-i un căcat cu ochi. Doar că este prea inutilă ca să fie ceva mai bun de-atât. Soţia lui Simon e mult prea bună pentru el. O cheamă Heidi. Cred că el o mai pocneşte uneori, dar ea zice mereu că… atunci când e bine, e într-adevăr bine, iar când e rău, el îşi cere întotdeauna scuze după aceea şi astfel ea ştie că el o iubeşte. Eu am crezut mereu că o să-i spun să-l părăsească. E ceva foarte uşor de zis, mult mai uşor decât ceva ce contează, dar n-am găsit niciodată curajul s-o fac. Noi, femeile, beam ceai şi citeam reviste despre vacanţe şi poşete, iar în camera de alături, bărbaţii puneau ţara la cale, iar asta făcea de asemenea parte din felul în care… stau lucrurile. Din natura eternă a lucrurilor.

Într-un weekend am intrat în camera în care discutau bărbaţii, ca să-mi caut telefonul, pe care-l las totdeauna pe undeva, iar ei vorbeau despre gropi comune.

Nu le numeau aşa, desigur.

Ei folosesc expresii ca „relocarea forţei de muncă excedentare”, iar eu mă gândesc: ei bine, relocarea forţei de muncă excedentare pare ceva destul de bun, chiar dacă puţin trist, atunci când băieţii tăi au crescut mari.

Însă când am intrat în încăpere au încetat să mai vorbească şi m-am întrebat de ce, căci cu siguranţă relocarea forţei de muncă excedentare nu avea cum să fie ceva rău, până la urmă, însă acum ei se prefăceau că discută despre altceva. Cu totul altceva. Iar eu sunt niţel curioasă, trebuie s-o recunosc, dar nu mă gândesc prea mult la asta, doar c-o fac.

O fac.

Pentru că ştiu expresia feţei lui Philip.

Ştiu când este…

Odată, când era tânăr, s-a implicat într-un duel la universitate. A împuşcat un băiat. L-a ucis. Am fost distrusă, însă el nu făcea altceva decât să discute despre costuri, iar Jeffrey i-a cântat în strună, desigur, i-a plătit despăgubirea, pentru că ori făcea asta, ori îşi condamna fiul s-ajungă la tocător, deci fireşte c-a plătit, dar…

Philip avea în privire o anumită expresie, ceva ce-mi amintea de ziua când a venit acasă cu o amendă şi cu sânge pe pantofi, iar eu am gândit…

bună, am gândit. Bună, băiatul meu. Ce-ai mai făcut de data asta?

Nu mi-a luat mult să aflu. Nu prea-mi băgăm nasul, nu la început. Pur şi simplu am… m-am întors în birou. Apoi m-am trezit aşezată la masa lui. Aceste acţiuni ar putea fi descrise ca fiind ceva obişnuit într-o după-amiază banală. Chiar şi când am început să-i scotocesc prin dosare, mi-am zis că nu sunt decât o mamă interesată de fiul ei, pe care-l iubeşte.

Ceea ce fireşte că era o minciună.

Ştiam că făcuse ceva şi voiam să aflu ce anume, voiam să fiu sigură cât de rău stau lucrurile, fără s-o recunosc nici măcar faţă de mine însămi. Când am găsit dosarele, am fost aproape dezamăgită cât de uşor a fost. Nu se deranjase să ascundă nimic în propria lui casă. Numărul cerşetorilor ridicaţi din centrul oraşului Birmingham şi trimişi fără proces la şantierele de reciclare, pentru „reeducarea prin muncă”. Numărul de imigranţi ilegali prinşi la ultimul raid, împărţiţi după vârstă şi sex, trimişi la tocător pentru „reintegrare nedeterminată”. Companii care fabrică produse periculoase – chimice, petroliere, combustibili şi care nu vor să-şi plătească muncitorii. Tocătorii sunt mult mai ieftini, dar uneori sunt greu de găsit. Iar când ei nu mai pot să muncească, sunt vându-ţi pe nimic altei companii, care este deţinută de o companie deţinută de o companie care este întotdeauna deţinută de Companie. Iar când nu-i poţi vinde când sunt prea rupţi de muncă pentru a-i mai cumpăra cineva, trebuie să le găseşti o utilitate în cadrul economiei.

Nu că sunt împuşcaţi.

Aliniaţi la zid.

Sunt lăsaţi pur şi simplu să moară de foame.

Sau trimişi să cureţe echipamente radioactive.

Ori bătuţi pentru că nu pot munci şapte zile din şapte.

Sau încuiaţi în centre de detenţie izolate, până ce zgomotele încetează cu totul.

Nu e crimă.

E integrare prin reabilitare corectivă. E modul în care individul îşi plăteşte prin muncă datoria către societate. Munca face afacerile să prospere. Afacerile sunt societatea. Asta-i tot.

Ai nevoie de ceva timp ca să te gândeşti în voie la toate astea.

Mai erau şi documentele. Acte, dosare, ba chiar m-am uitat şi în computer. O bătrână ramolită ca mine, imaginează-ţi că pot s-apăs pe „Da”; Fish ar fi fost uimit.

Când fiul meu a vândut Companiei serviciul guvernamental de taxe, foarte mulţi oameni au devenit extrem de bogaţi. Aş spune că peste o sută de oameni au devenit peste noapte miliardari şi vreo mie sau chiar mai mulţi sunt acum milionari mulţumită investiţiilor lor inspirate. Dar asta-i tot. O mie de oameni îmbogăţiţi, iar Compania deţine acum ţara. O singură trăsătură de condei şi ei deţin acum totul. Deţin legea, judecătorii, spitalele, şcolile, drumurile, poliţia, armata şi guvernul. Deţin totul, şi poate că asta-i bine, poate că de asta avem nevoie ca să fim eficienţi, să fim…

Dar nu-i aşa.

Există semnele clare, fireşte. Gropile comune din spatele puşcăriilor, unde-i îngroapă pe cei care nu mai apucă să vadă un avocat înainte de-a muri, ale căror sentinţe au fost mereu prelungite, mereu, pentru că le-au fost rătăcite hârtiile. Compania ce se ocupă de birocraţie este condusă de o companie condusă de o companie care…

Enclavele puse la pământ pentru că oamenii nu şi-au permis să-şi plătească taxa de comunitate către corporaţii. Casele distruse, migranţii care au murit pe marginea şoselei, satele şi oraşele rase de pe faţa pământului pentru că n-au produs suficient profit pentru Companie. Şi apoi restul, crimele obişnuite care nici măcar nu fac parte din plan, ci doar se întâmplă, pur şi simplu. Bătrânii care mor iarna de frig şi vara de cald pentru că nu-şi permit să-şi achite facturile la curent electric, iar Compania nu obţine profit din ajutorarea unora ca ei. Morţii din spitale. Morţii din celule. Poliţia trebuie să economisească bani pentru a obţine profit, aşa că aceea care preia responsabilitatea pentru raportarea deceselor este Compania. Spitalele nu au suficienţi bani pentru morgi, însă Compania deţine o companie care deţine o companie care…

Ştiam toţi, desigur. Ştia toată lumea, însă nimeni nu cerceta. Nu cercetam pentru că, dacă am fi făcut-o, asta ne-ar fi transformat în personaje negative, pentru că n-aveam să întreprindem nimic ori s-ar fi dovedit că suntem monştri în timp ce noi crezuserăm mereu că suntem corecţi, pentru că n-am făcut nimic în această privinţă. În orice caz, era mai sigur să nu cercetăm.

Nu m-am putut abţine; doar era vorba despre fiul meu. Voiam să ştiu, să văd. Am petrecut mult timp încercând să găsesc un mod în care el făcea totuşi bine. Încercând să găsesc ceva care să-mi arate că făcea ceva bun. Fireşte că acum e extrem de greu să mai dovedeşti ceva, e prea greu să găseşti pe cineva care nu doar să se uite la fapte şi să susţină că femeia care a scris toate astea e o mincinoasă, că aici nu-i loc pentru raţiune, că este

doar…

Familia este singura care contează.

Copiii mei au nepoţi acum. Vor fi şi alţii care să poarte mai departe numele familiei. Familia înseamnă siguranţă. Înseamnă dragoste. Este ceva ce aperi, pentru că este singurul lucru ce contează mai mult decât orice altceva, este iubire conflictuală, dăruire, este ceea ce ne ridică de la pământ. Încrederea face generaţiile să dăinuie. Tinerii aşteaptă să înveţe de la tine. Bătrânii aşteaptă ca tinerii să construiască o lume mai nouă, mai cinstită. Purtăm în noi umanitatea, ea este cea care…

Am plasat camere de luat vederi ca să-mi spionez fiul.

Avea echipe de securitate, fireşte, însă la Danesmoor ne lăsau în pace, nu se deranjau să facă verificări atente şi-n casă, pentru că era clar că ameninţarea venea din cu totul alte părţi.

Am furat documente, le-am copiat, am alcătuit un dosar.

I-am filmat întâlnirile.

Nu m-a bănuit nimeni – eu sunt stăpâna casei. Am înregistrat totul. Timp de trei ani, am înregistrat tot şi n-am ştiut ce să fac cu înregistrările acestea. Nu-i adevărat. Am ştiut ce să fac cu ele. Doar că n-am avut curajul s-o fac. Poate că asta înseamnă iubire. Poate că asta a fost la mijloc.

Până la urmă, m-au prins. Un bărbat pe nume Markse a găsit una dintre camerele de luat vederi şi-aşa a început vânătoarea. Ştiam că avea să ia amprente, iar eu nu folosisem mănuşi, deoarece ideea păruse absurdă.

Tot ce făcusem era pur şi simplu absurd.

Asta se întâmpla… cu o lună în urmă?

Era programată o petrecere, toţi prietenii din Companie ai lui Philip, Simon nenorocitul de Fardell şi nevasta lui cea distrusă, toţi numai oameni unul şi unul, ucigaşii în masă, veniţi să se distreze niţel, să vadă partidele de tir, întrecerile sportive, sticlele de Pimm’s de pe peluză. Ştiam că urmau să mă prindă, dar n-aveam ce face. Mă simţeam ca o bătrână proastă. Aveam toate dovezile din lume, dar nu şi curajul de a face ceva cu ele. Chiar şi când m-am simţit încolţită, tot nu m-am putut hotărî, n-am putut acţiona.

Apoi am avut parte de-un miracol.

De fapt, nu un miracol. Nicidecum. Era o femeie angajată prin contract la o companie de catering. Am prins-o încercând să pătrundă în biroul fiului meu şi m-am înfuriat instinctiv, în casa mea, unde eram stăpână, m-am mâniat şi apoi…

Apoi m-am gândit mai bine, în ciuda panicii, şi mi-am dat seama că

încerca să pătrundă în biroul fiului meu.

Şi poate că avea motiv.

I-am zis să vină sus cu mine. I-am adus la cunoştinţă, pe un ton ce nu lăsa loc de îndoială, că, dacă nu făcea cum îi spun, urma s-o raportez imediat şi avea să se întoarcă la tocător. A venit cu mine, furioasă şi, în acelaşi timp, speriată. I-am zis să se aşeze şi am făcut-o să mărturisească de ce încerca să intre în biroul fiului meu. Eu tremuram de nerăbdare, dar ea poate ca şi-a închipuit că de furie.

La început, a refuzat să-mi răspundă, însă citeam în ea disperarea, mă vedeam oglindită în ea şi până la urmă a spus:

— Cred că fiul tău a distrus nenorocita asta de ţară.

M-am simţit uşurată. Când am auzit-o rostind cuvintele acelea, m-am simţit disperat de uşurată şi cred că a văzut şi ea asta.

— Fiul tău ne-a distrus pe toţi, a repetat tânăra. Trebuie să plătească.

Găsise ceva când lucrase la Ministerul Responsabilităţii Civice. Un fel de documente, pe care le fura de luni întregi. Cineva pusese o întrebare, observase că anumite cifre nu se potriveau, că numărul tocătorilor ce mergeau la o staţie de tratare a apelor reziduale din comitatul Cambridgeshire era mult mai mare decât al celor care ieşeau de-acolo şi se întrebase de unde apărea discrepanţa aceea.

Fata fusese tocătoare. Văzuse cum prieteni de-ai ei dispar fără urmă, iar când tocătorii puneau întrebări, li se răspundea că respectivii fuseseră „redistribuiţi” şi nimeni nu pusese la îndoială răspunsul acela, pentru că, dacă puneai întrebări, puteai să fii şi tu redistribuit.

Dar ea a început să pună întrebări. Să aibă bănuieli. De aceea venise la Danesmoor. Ca s-o facă, îşi şantajase superiorul. Am fost impresionată, mi-a plăcut de ea pe loc, m-am gândit că superiorul ei părea a fi exact ca Fish.

— De ce? am întrebat-o. Eşti un nimeni. Dacă găseşti dovezi, ce crezi că poţi să faci cu ele?

— Îmi pot lua fiica înapoi, mi-a răspuns. Îi pot face să mi-o dea înapoi.

Mi s-a frânt inima.

N-aveam nevoie de un şantajist amator. Aveam nevoie de un instigator, de cineva care să salveze numele familiei mele care să-l protejeze, să iasă în lume şi să acţioneze corect, aşa cum ar fi trebuit s-o facă familia, corect, deoarece corectitudinea este responsabilitatea acestui loc al…

Dar ea îşi pierduse fiica.

Familia e totul.

Familia e totul.

Să pierzi un copil este…

Când a murit fiica mea, am petrecut mult timp încercând să mă conving că fusese din vina mea, pentru că, dacă ar fi fost din vina mea, vinovată n-ar fi fost exclusiv şansa. Era acţiunea unui om, era soarta, era Dumnezeu, nu doar frâna defectă a unei maşini într-o zi ploioasă, n-ar fi fost doar asta, nu era

iar ea nu este

uneori tot mai cred că a fost doar o festă şi că ea va veni aici

şi câteodată, în visele mele, ea e o prezenţă ce stă lângă mine şi e caldă şi bună şi-mi zice că mă iubeşte şi plâng când mă trezesc

iar uneori trec zile şi săptămâni întregi fără să mă gândesc la ea şi sunt doar o femeie fără copii.

Asta sunt eu acum.

Ştiam că vor veni după mine, aşa că i-am dat acestei străine, acestei femei în haine de deţinută, o copie a tot ce-aveam.

I-am dat totul şi i-am spus să fugă.

A doua zi, după ce petrecerea s-a terminat, Philip a luat micul dejun cu mine. Nu mai făcusem asta de luni bune, poate chiar de un an. El era foarte ocupat tot timpul, însă în ziua aceea şi-a făcut timp să ia micul dejun cu mine şi m-am gândit… Ce drăguţ din partea lui. Foarte drăguţ. Mă iubeşte. Poate că totul va fi bine, poate că la mijloc este totuşi ceva ce nu ştiu. Iar el se purta încântător, era vesel şi bun cum nu-l mai văzusem de mulţi ani, părea chiar curios să afle cum mă simt, mi-a zis că ar trebui să mergem împreună să ne plimbăm pe malul lacului, aşa cum o făceam când era mic, că trecuse multă vreme de când nu mai stătuserăm de vorbă.

Îmi pusese sedative în ceai, fireşte. Am crezut că am o stare ciudată, însă apoi starea aceea n-a mai trecut niciodată. Următorul lucru pe care-l ştiu este că Philip nu mai era prin preajmă, iar Fish era la uşa mea şi îmi spunea că trebuie să-mi iau medicamentele, iar eu i-am zis că-i o prostie, că este absurd, că n-am nevoie de medicamente

şi el a insistat, ba da, ba da, tratamentul, tratamentul

Mi le puneau în mâncare, în apă. Le simţeam gustul, din când în când, amăreala prafurilor, ascunsă sub prea mult chili.

Nu mă otrăveau ca să mă ucidă.

Ci doar îmi distrugeau mintea, inteligenţa, libertatea şi voinţa.

Din dimineaţa aceea, nu mi-am mai văzut fiul. O dimineaţă superbă. Am

mâncat în camerele dinspre est, acolo de unde răsare soarele. Era o zi perfectă, aşa cum îmi închipuiam întotdeauna că-mi vor fi zilele, atunci când eram mică.

Uneori mai treceau prieteni pe la mine – Kirsty a venit de multe ori. I-au spus că suferisem un atac cerebral.

I-au spus asta şi ei.

Şi m-au ţinut în viaţă.

Presupun că a fost ideea lui Philip. Abia s-a abţinut să nu-şi omoare propria mamă când a aflat ce făcusem. N-am aflat niciodată ce-a făcut femeia cu dosarul acela. Presupun că şi-a recăpătat fiica. Dar dacă a făcut-o, de ce-ai mai fi tu aici?

Domnule Miller?

De ce eşti aici?

E vremea pentru

Neila a încercat să pornească motorul, însă acesta a refuzat s-o facă, aşa că a blestemat şi-a înjurat şi i-a desfăcut capota şi până la urmă a trebuit să toarne o sticlă de apă fierbinte peste el ca să-l facă să funcţioneze.

În casa unei străine din Cotswolds, mama duşmanului său stă tăcută în faţa lui, iar Theo şi-a unit vârfurile degetelor sub buza inferioară şi-a încercat să-şi găsească cuvintele.

— Eu… a fost…

…uneori, bucăţile se-mbină şi e…

Deci eram auditor şi în timp ce mă ocupam de o sarcină am găsit

Dani e moartă.

Se numeşte Dani.

Femeia care

numele ei e Dani.

A fost ucisă.

Era prietena mea.

Fiica ei este fiica mea. Se numeşte Lucy. Dani a mers la un jurnalist pe nume Faris, cred că-ncerca să… Dar s-a aflat. Fiica lui lucra pentru Companie şi ea le-a zis şi asta a făcut ca… Au ucis-o, pe Dani, adică. Iar eu i-am evaluat moartea. Viaţa ei valorează 84.000 de lire. Mi-a lăsat un mesaj. „Salveaz-o pe mamă.” Aşa că am venit la Danesmoor şi te-am văzut şi anumite lucruri s-au aşezat la locul lor şi

iată-ne aici.

Iată-ne aici.

Acum am informaţiile pe care le avea Dani. Am copia dosarului tău. Ea a trimis-o înapoi în oraşul în care am crescut amândoi, astfel încât s-o pot găsi. Cred că ştia că avea să moară. M-a folosit ca plan de rezervă.

Cred că ar trebui să-nţelegi că am dus o viaţă de laş, inutilă şi deşartă. Îmi spui că familia e cel mai important lucru din lume. Ar trebui să-nţelegi că, atunci când eram mic, tatăl meu a fost arestat pentru furt şi a murit la tocător, iar eu l-am detestat pentru că n-a fost alături de mine şi nu mi-a oferit niciodată ceva în care să cred. Iar mama s-a… pierdut, să zicem, iar când mi s-a oferit a doua şansă, i-am dat cu piciorul. Am mers la universitate şi mi-am dat seama că visurile despre care credeam că sunt ale mele nu erau decât fantezii ce n-aveau să se-mplinească niciodată, aşa că am preluat identitatea unui băiat care a fost ucis – eu l-am omorât, n-am apăsat eu pe trăgaci, dar eu am fost, a fost vina mea, a murit din cauza mea. I-am preluat identitatea. Am devenit Theo Miller şi, profitând de această oportunitate, de această şansă extraordinară…

Vezi tu, i-am dat şi ei cu piciorul. N-am găsit niciodată ceva de care să-mi pese. N-am înţeles niciodată de ce ar conta ceva pe lumea asta. N-am considerat că am vreun scop pe lume. Doar am continuat să merg mai departe. Doar… am înaintat în virtutea inerţiei. Mi-am petrecut viaţa trimiţând oameni în sclavie şi eliberând criminali pentru că erau bogaţi sau pentru că persoana pe care o omorâseră era săracă, sau un imigrant, sau de niciun folos pentru societate, iar asta era… Am făcut-o pentru că ăsta-mi era jobul. Pentru că tot ce mi-am dorit vreodată a fost să am serviciu, să fiu în siguranţă şi să nu fac nimănui probleme

Am dus o viaţă complet abjectă. Sau, mai degrabă… nu abjectă. Faptele mele rele erau ceva comun. Păcatele pe care le-am comis împotriva lumii erau păcate obişnuite, mărunte, pe care nu le-ar fi băgat nimeni în seamă. Sunt un om normal şi n-am făcut nimic greşit, iar în iad există un loc care m-aşteaptă. Asta

asta e hotărârea pe care am luat-o.

La asta m-am gândit.

Vreau să-mi eliberez fiica. N-am întâlnit-o niciodată. Se află într-o instituţie unde scrie recenzii online pentru produse puse la vânzare. Nu iese niciodată de-acolo. Copiii ca ea nu ies de-acolo. Se pierd cu totul în sistem. Supervizorul lui Dani spunea… că există o piaţă pentru orice. Există o piaţă

şi pentru fiica mea. El nu ştia ce zice de fapt, însă eu numai aia auzeam. Probabil că nu-i fiica mea. Vreau ca ea să aibă o viaţă mai bună. Chiar dacă eu mor pentru asta, în clipa de faţă mi se pare extrem de important să fac în viaţă ceva care să conteze. Copiii noştri contează. Cu asta cred că suntem de acord şi unul şi altul. Am în plan să distrug Compania, guvernul şi ţara. Când nu va mai rămâne nimic altceva decât cenuşa, îmi voi elibera fiica şi voi construi o lume mai bună pentru ea.

Pesemne c-o să-ţi distrug şi fiul. Am venit să te găsesc pentru că Dani mi-a spus să vin. Părea să aibă un fel de… de idee centrală, ceva în ea care era… real şi care conta, ceva ce mie-mi lipseşte. Nu ştiu de ce. Poate că ea era o persoană mai bună decât mine. Am câteva idei. Vrei să m-ajuţi?

Capitolul 57

E vremea pentru

Copiii se joacă în parc, aleargă şi se joacă în timp ce oraşul arde pentru că focul e minunat şi cerul e enorm şi ochii lor sunt plini de lumină şi

e vremea pentru…

Neila l-a amarat pe *Hector* la câţiva kilometri depărtare de Nottingham.

A zis, fără teamă sau reproş:

— E un oraş-enclavă. Din cauza asigurării mele, va fi complicat să…

Stăteau tăcuţi la pupă, privind către punctul unde se terminau câmpurile şi unde începeau cărămizile, marginile joase ale clădirilor ridicându-se treptat-treptat către mallurile pustii din centru. În cele din urmă, Theo a rostit: — Regina tocătorilor mi-a garantat odată trecerea. Cuvântul ei ar putea fi încă valabil.

Neila şi-a muşcat buza inferioară, ţinând o mână pe cârmă şi privind râul. Apoi: — La dracu’ cu toate!

Au continuat să navigheze către oraş.

În timp ce vasul înainta pe mijlocul canalului, Neila a pufnit, ascultând fiecare sunet, şoaptă, lovitură şi bubuitură ce răzbătea peste huruitul uşor al motorului. Terenurile mănoase cedau locul străzilor pline de case înghesuite, de pe care se desprindea vopsea scorojită şi care aveau ferestrele acoperite cu scânduri. O turbină eoliană singuratică se învârtea în depărtare. Într-o clădire de birouri, numai muchii cenuşii şi ferestre întunecate, o singură lumină colora în galben un dreptunghi de sticlă. Din spatele gardurilor vii neîngrijite ce străjuiau canalul s-a ivit pe neaşteptate un grup de case roşii, înalte, cu ţiglele negru-albăstrui curbându-se pentru a alcătui mici cupole ornamentale, înainte de-a se prăbuşi brusc şi de a se transforma în bungalouri şi alei cenuşii. La ecluza Beeston, apa se împărţea în braţe; într-o parte, râul lat, dantelat de poduri cu balustrade albastre, în cealaltă, canalul, traversat de linii de cale ferată încremenite şi arcade din cărămidă neagră.

Neila stătea la pupa lui *Hector,* în timp ce nivelul apei creştea în ecluză, şi număra în minte paşii până la cuţitul de bucătărie, ascultând toc-tocul

vinciului din poartă în timp ce Theo răsucea maneta, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună, e grea, grea ca fierul, la nevoie manivela ar putea fi folosita pe post de armă, nu se ştie niciodată, doar în eventualitatea în care ar fi nevoie.

Vasul urca uşor, iar femeia l-a îndreptat spre apele mai înguste, mai liniştite ale canalului.

La marginea cartierului Lenton Abbey ardea un rug. Neila nu distingea ce-l alimenta, vedea doar pătrate stranii şi unghiuri ascuţite ţâşnind din infern, vagi contururi întunecate în spatele fumului, siluete mişcându-se dincolo de el, fără ca vreuna să se întoarcă s-o privească atunci când vasul a trecut pe lângă ele.

Patru copii stăteau pe podul de cale ferată, cu picioarele atârnându-le peste margine. A navigat pe sub ei, aşteptându-se s-o scuipe, să arunce cu pietre, să audă râsete, strigăte, să cheme-n ajutor. Dar nimic de felul ăsta. Copiii au urmărit-o trecând pe dedesubt, apoi s-au repezit spre cealaltă parte a podului ca s-o privească ieşind, aşteptând în linişte, dând din picioare, cu degetele împreunate ţinute în poală.

La ecluza Castle îi aşteptau şapte oameni. Doi ţineau lanterne cu baterii; altul avea un aruncător de flăcări improvizat din cârpe şi lemn. Pe stradă nu ardea niciun bec. Undeva departe, zumzăia un generator. Turbina acoperea luna cu totul. Noaptea era liniştită, iar Neila a oprit motorul şi a continuat să plutească, departe de raza de acţiune a primei porţi a ecluzei, privindu-i pe cei de pe mal.

O vreme, a domnit liniştea. Apoi o femeie a strigat: — Spre nord?

Neila a încuviinţat din cap, apoi şi-a dat seama că gestul ar putea să nu fie vizibil în întuneric, aşa că a strigat drept răspuns: — Către Gainsborough!

Femeia a încuviinţat şi ea din cap, făcând un gest larg cu lanterna în direcţia ambarcaţiunii. În spatele razei luminoase a lanternei, expresia de pe faţa ei a rămas ascunsă.

— Benzină? a întrebat până la urmă, cu o tentă de oboseală în glas.

— Nu prea multă.

— O să luăm jumătate.

— Nu.

— Dacă vrei să treci, o să luăm jumătate din benzină.

Fără ostilitate, fără strigăte. O simplă afirmaţie, adevărul, două femei dezbătând duritatea pietrei, umezeala apei.

Theo a ieşit din cabină, rămânând lângă Neila, şi a mijit ochii când lanterna i-a luminat chipul.

— Vă vom arunca o funie, a continuat femeia. Umpleţi-ne găleţile. Apoi vom deschide poarta.

— Nu, a repetat Neila, liniştită şi pregătită. N-o să-mi rămână destulă cât să ajung la următoarea pompă şi nici nu pot plăti pentru mai mult decât primesc.

O ridicare din umeri.

— Vom face cale întoarsă.

— Mergeţi spre nord.

— Vom face cale întoarsă, a repetat ea, resemnată. Vom face cale întoarsă.

Femeia de pe ţărm a ezitat, simţind că la mijloc e un bluf, nesigură de cartea pe care cealaltă o avea în mânecă. Apoi Theo a zis: — Am fost la Newton Bridge.

Lumina lanternei s-a îndreptat către faţa lui şi i-a prins-o într-un cerc alb. Siluetele de pe mal rămâneau neclintite, în aşteptare.

— Am servit-o pe regină. Mă numesc Theo Miller. Dacă are o Curte…

În beznă, tăcere. Tăcere pe apă.

— Vom mai aştepta puţin, a adăugat el, aruncându-i Neilei o privire, pentru a-i primi acordul. Apoi vom face cale întoarsă.

Lanternele îi orbeau.

Apoi trei siluete s-au întors cu spatele şi-au dispărut în noapte.

Neila sucea cârma când într-o direcţie, când în alta.

Chiar şi canalul cu ape liniştite şi călduţe avea propria-i energie, viaţa sa. Ia-ţi ochii de la curent şi te vei trezi plutind, lovindu-te de ziduri, de ecluze, cu chila spartă de gheaţă, ea menţine vasul pe mijlocul apei şi aşteaptă.

Theo îi aduce ceai.

O ţine în braţe.

Femeia îşi lasă capul pe umărul lui.

Tremură o vreme în frig, până se mai încălzeşte.

Îi ţine nemişcaţi pe mijlocul apei.

La est, zorile au străpuns orizontul cu un ac fierbinte, roz-roşiatic.

Soarele s-a înălţat din spatele norilor joşi, apoi a ieşit o clipă la iveală, victorios, între banda superioară şi cea inferioară a norilor, înainte de-a dispărea din nou în spatele zidului cenuşiu.

A început să ningă.

Theo ţinea o mână pe cârmă, aşteptând, în timp ce Neila se prefăcea că doarme în cabină.

După un timp, Theo şi-a dat seama că a adormit şi el, aşa că a tresărit şi s-a trezit brusc.

Pe marginea canalului stătea un bărbat flancat de o femeie şi de un alt bărbat. Avea pielea maro-măslinie, ochii îi semănau cu două pete de cafea, părul ondulat, de culoarea migdalei, era o adevărată explozie de culoare în jurul capului. Stătea aplecat într-o parte, ca să-şi protejeze piciorul stâng, şi s-a mişcat cu paşi mari, târşâiţi. Purta pantaloni de trening ce-i erau prea mari, o bluză de trening gri şi nu părea să simtă frigul. Se uita la Theo peste apă şi nu zâmbea.

— Aşadar, a mârâit el, e încă în viaţă.

Au acostat acolo.

Theo a rămas în spate şi n-a ajutat la prinsul funiilor, cum o făcea de obicei, ci a vârât mâinile în buzunare apoi le-a scos le-a băgat înapoi l-a privit pe bărbat, acesta l-a privit la rândul său, iar lui Theo i s-a făcut frică.

Neila a ezitat, însă inerţia vasului îi purta deja către ţărm, acum prea târziu să mai dea înapoi. Femeia s-a uitat la gâtul lui Theo, la arcuirea involuntară a buzelor sale, la felul în care şi-a întors în sfârşit privirea, incapabil să-l privească pe bărbat în ochi, şi s-a gândit o clipă, în timp ce lega parâma, că Theo nici măcar n-avea de gând să coboare de pe ambarcaţiune, ci aveau să rămână amândoi în frigul care să le îngheţe…

Apoi el a ridicat privirea.

A părut să ia o decizie.

A coborât de pe barcă.

Bărbatul în gri s-a apropiat încet de el, a rămas în faţa lui, a chibzuit câteva secunde la lumea din jur, cu buzele arcuindu-se de parcă ar fi vrut să surâdă, apoi răsfrânte, de parcă ar fi vrut să se strâmbe.

A luat o decizie şi l-a lovit pe Theo cu pumnul în stomac, o dată, tare şi precis, de la mică distanţă, dar ţintind ca să provoace durere, iar când Theo s-a aplecat în faţă, a întins mâna şi l-a prins de păr, trăgându-i capul pe

spate, astfel că trupul lui s-a contorsionat ca un fulger, cu părţile îndoite în direcţii diferite.

Theo nu s-a împotrivit şi nici măcar n-a încercat să-şi zgârie atacatorul.

O clipă, au rămas privindu-se în ochi, înainte ca bărbatul să ridice din umeri şi să-i dea drumul din strânsoare, întorcându-se cu spatele şi lăsându-l să cadă la pământ, ca să şi tragă răsuflarea. Neila s-a apropiat repede, l-a prins de sub braţ şi i-a şoptit: — Cheia tubulară, sau în bucătărie este…

Theo a clătinat din cap.

A prins-o de mâini, recunoscător, cald, a strâns o dată, s-a ridicat în picioare, ignorând durerea, şi l-a urmat de-a lungul canalului pe bărbatul în gri.

Cei doi au mers aşa câtva timp, apoi au cotit spre oraş.

Neila a rămas la pupa vasului şi a privit-o pe femeia care se uita la ea.

După un timp, aceasta s-a plictisit şi-a început să-şi şcoala mizeria de sub unghii cu un ciot de lujer uscat.

Neila continua s-o privească.

Femeia a terminat.

A rupt lujerul în două.

L-a aruncat.

S-a aşezat pe grinda lungă a porţii ecluzei, aşteptând.

Cele două femei s-au evaluat din priviri în timp ce ninsoarea se înteţea, iar Neila a început să tremure, şi la fel cealaltă femeie.

Apoi Neila a spus:

— Pentru numele lui Dumnezeu, şi s-a dus în cabină, unde a pus ibricul pe foc, a pregătit două ceşti de ceai şi i-a oferit una femeii. Vrei o ceaşcă de ceai?

Femeia a şovăit, apoi a surâs, a încuviinţat din cap şi a urmat-o înăuntru.

— Ţi-a citit cineva vreodată norocul? a întrebat-o Neila, în timp ce musafira se îndrepta direct către căldura sobei. Mă duc să iau cărţile.

Trei ore mai târziu, bărbatul în gri şi bărbatul numit Theo s-au întors. Theo căra o sacoşă cu două conserve cu ton, una cu compot de piersici, o sticlă de limonadă fără acid, un sul de hârtie igienică, o cutie de metal cu biscuiţi şi un obiect învelit într-o cârpă îmbibată în ulei.

Bărbatul se numea Corn. Li s-a alăturat la cină şi a mâncat cu lăcomie şi n-a zis mai nimic, cu excepţia unui singur moment, când a fost adusă cina.

— Binecuvântat fie numele ei binecuvântate-i fie mâinile deasupra apei binecuvântată fie mama care dă viaţă copiilor în ceaţă binecuvântate fie căile ei ascunse. Să lăsăm zăbrelele să se frângă să lăsăm călătoria să se încheie nu există nimic la sfârşit cu excepţia întunericului şi a locului învăluit în linişte unde toate lucrurile se estompează amin.

Cuvintele, o psalmodiere rostită pe un ton rapid, un şuvoi de cuvinte neîntrerupte. Femeia a murmurat „Amin”, apoi au mâncat, iar când au terminat, Corn s-a ridicat în picioare, i-a scuturat mâna Neilei şi i-a zis „Mulţumesc”, după care a plecat, urmat îndeaproape de femeie, iar cei doi au dormit în noaptea aceea pe malul canalului şi nu i-a deranjat nimeni.

Dimineaţă.

Theo a desfăcut obiectul înfăşurat în cârpă şi a zis: — E… greşit… să-l am pe barca ta şi să nu-ţi spun. Doar jumătate din muniţie e bună, restul sunt gloanţe oarbe – e mai uşor pentru… Îmi pare rău că l-am adus fără permisiunea ta, dar, pentru că era prezent şi Corn, mi-ar fi fost greu să-ţi explic de ce…

— Nu-l vreau pe barca mea. Ce s-a întâmplat, de ce e…

— Voi pleca. Voi pleca acum şi…

— Nu-l vreau pe barca mea, a repetat ea, cu nodurile degetelor albe de cât de tare strângea masa.

— Voi pleca.

— De ce trebuie să-l ţii cu tine?

— Ca să-mi recapăt fiica.

— Ai de gând să ucizi… ai de gând să ucizi pe cineva.

— Ai ştiut tot timpul că asta am de gând. Ai ştiut tot timpul. Ai ştiut tot timpul de ce-am venit aici, ai… îmi pare rău, e nedrept să fac asta… n-are legătură… îmi pare rău. N-am vrut să…

— Dă-mi pistolul.

I l-a dat.

Neila nu mai ţinuse niciodată în mână un pistol. A fost surprinsă cât de greu era, cât de rece era ţeava din mâna ei. Theo a urmărit-o o vreme, apoi s-a grăbit să zică: — Există o femeie. Se numeşte Heidi. Ea îmi iubeşte fiica. A luat-o cu ea, însă e măritată cu un bărbat, care a luat-o cu el, dar a luat-o şi pe fiica mea, iar Heidi a spus că amândoi trebuie s-o protejeze, însă el a fost de acord doar ca să… Vezi tu. Heidi n-a avut niciodată o fiică. N-a avut niciodată o fiică, iar acum o are pe-a mea şi asta-nseamnă…

Neila s-a ridicat fără să zică un cuvânt. S-a dus în partea din spate a ambarcaţiunii, a pornit motorul, a ţinut pistolul deasupra apei şi…

Seara, nenorocitul, blestematul ăla de cormoran continua să-şi izbească dracului afurisitul de cap de peretele nenorocitei de cabine, de ce naiba nu putea să…

Theo a pregătit cina, dar femeia n-a prea mâncat, conversaţia lor părea forţată, Neila n-a examinat cărţile de tarot şi au continuat să navigheze către nord.

Pe tărâmul morţilor
în locul unde zac ei
adevăratul Theo Miller
cel care a fost doborât de fapt pe
un câmp de lângă râu
îşi ridică privirea către lumea oamenilor şi pare, în felul său bizar, de om trecut pe lumea cealaltă, cu ţeasta rânjită
uşor amuzat de felul în care au evoluat lucrurile.

Capitolul 58

La trei zile după ce au sosit acasă la Kirsty, Theo şi Helen s-au strecurat în toiul nopţii peste hotarul domeniului Cotswolds.

Au reuşit să scape ascunşi în partea din spate a unei remorci pentru transportul cailor.

Remorca era deţinută de sora lui Kirsty. Femeia avea doi cai care erau destul de utili în aceste vremuri. Ori de câte ori cabalinele părăseau ferma, o oaie pe nume Mitts rămânea lângă poartă şi începea să behăie a jale, aşteptându-şi prietenii să se întoarcă şi ignorându-şi semenii, până ce caii reveneau în sfârşit la fermă şi oaia îşi freca botul de picioarele calului de curse favorit, care, la rândul său, tolera deranjul aşa cum o pisică leneşă poate tolera un pisoi fără dinţi ce-şi freacă boticul de ea.

Theo şi Helen s-au ascuns sub pături în partea din spate a remorcii, feriţi de uşă de către cai, în timp ce erau zgâlţâiţi şi legănaţi în josul coastelor domoale, spre vale. La gardul de la hotar au fost opriţi, au fost examinate actele, o lanternă a luminat scurt partea din spate a remorcii, a iluminat animalele, harnaşamentele şi fânul, apoi li s-a făcut semn să plece mai departe.

În Oxfordshire, Kirsty bolborosea:

— Nu ştiu ce să spun despre asta, nu cred că-i…

— E necesar. Asta trebuie să fac.

— Dar cum rămâne cu Philip cum rămâne cu conacul adică Danesmoor este… dacă pleci acum va fi…

— E foarte important. Trebuie neapărat să…

— Sunt oameni pe-aici. Nu-i sigur. Nu-i sigur pe-aici ai văzut ştirile ştii că ei nici măcar nu ne arată lucrurile rele – toată lumea ştie!

— Trebuie să fac asta, a repetat ea, mai ferm. E ceea ce trebuie făcut.

Theo privea în tăcere, ghemuit sub un copac, în timp ce ploaia rece de dimineaţă se transforma în lapoviţă, iar Helen aştepta, privindu-le pe Kirsty şi pe sora ei îndepărtându-se.

Theo a încercat să fure o maşină.

Să furi o maşină s-a dovedit mai greu decât citise el în rapoartele

Oficiului de Audit. Şi-a amintit ceva ingenios legal de cipuri şi de reţele Wi-Fi şi poate de deturnarea unui…

…mai era şi chestia asta pe care o puteai face cu un umeraş pe care nu-l avea la îndemână, însă asta se putea face numai cu anumite modele şi…

Scoţi contactul cu totul, adică încerci să-l faci să iasă, apoi legi firul roşu de cel verde sau poate pe cel galben de cel albastru, ori poate le legi pur şi simplu pe toate laolaltă, sau faci ceva cu un ac de păr ca să obţii o legătură şi…

Până la urmă Helen a şterpelit cheile maşinii de la un vicar pe care îl zărise punându-le într-o jachetă prea largă, când parca în spaţiul rezervat lui, lângă biserică. Lovindu-se de el şi scuzându-se, „O, îmi pare rău!”, şi-a introdus incredibil de uşor mâna în buzunarul său, apoi a continuat să radieze de mulţumire pe următorii aproape o sută patruzeci şi cinci de kilometri, până ce vaierul sirenei poliţiei, aproape de intrarea în Birmingham, i-a readus la realitate într-un mod extrem de crud.

Theo a tras pe banda de urgenţă în timp ce maşina de poliţie se apropia, iar maşinile de pe M6 continuau să treacă în viteză pe lângă ei.

Helen a zis:

— Nu cred că va fi…

Poliţistul a oprit maşina la vreo cincizeci de metri în spate le lor, a coborât, a înaintat pe marginea gazonului, a ciocănit în geamul lui Theo, iar el l-a coborât.

— Scuzaţi-mă, domnule, aveţi vreo…

Theo a apăsat cu putere pe acceleraţie, lăsându-l pe poliţist înjurând şi spumegând de furie şi alergând la maşina sa, în timp ce Theo intra din nou în trafic, îndepărtându-se printre maşinile ce treceau necontenit, apoi a virat şi-a derapat pe asfaltul alunecos al autostrăzii.

Maşina de poliţie a pornit în urmărirea lor, însă când Theo ţâşnea prin intersecţia cu sens giratoriu din capătul rampei de ieşire, urmăritorul lor a dispărut din oglinda retrovizoare, iar un alt viraj strâns i-a adus într-o benzinărie aflată la câteva sute de metri mai încolo.

— Afară! a şuierat Theo, dar Helen ieşise deja pe jumătate, pipăind cu piciorul în căutarea asfaltului.

Au mers iute unul lângă altul, îndepărtându-se de benzinărie şi pătrunzând într-o zonă cu un amestec eteroclit de case cu un singur etaj şi ziduri albe, ce se înghesuiau una în alta la marginea autostrăzii, clădiri

dărăpănate ocupate temporar ce deveniseră locuinţe permanente, cu o biserică cu acoperiş din tablă şi o şcoală cu toalete ecologice, printre care au continuat să înainteze cu paşi drepţi şi mândri, de parcă erau din zonă. În urma lor, sirenele continuau să urle, iar maşina poliţiei a oprit descoperind locul unde cei doi abandonaseră maşina furată.

Theo şi Helen au mers mai departe, printr-un sat fără nume, în timp ce burniţa continua să cadă din cer, devenind lapoviţă şi din nou burniţă. Pe un deal, mai sus de ei, se aflau nişte coşuri din beton tăcute. O poartă ducea la o cărare publică ce suia către un releu de telefonie mobilă. Au urmat traseul noroios, mergând în tăcere. Un club de golf în dreapta, lumini albastre în urmă, iar după un timp, un elicopter deasupra lor. Theo a strâns-o de braţ pe Helen, făcând-o să tresară, fără să-şi dea seama că o strânge atât de tare, apoi s-a relaxat şi i-a şoptit:

— Mergi pur şi simplu. Doar mergem.

— Ştiu, a murmurat femeia şi au continuat drumul.

Cărarea plină de noroi s-a îngustat până n-a mai rămas loc decât pentru o singură persoană şi mărăcinii li s-au agăţat de picioare. Apoi cărarea s-a lăţit din nou, transformându-se într-o alee acoperită cu pietriş ce le scrâşnea sub tălpi, după care s-a despărţit în două. Theo a ales la întâmplare una dintre cărări, au mers până au ajuns la un drum de ţară, tremurând de fiecare dată când pe lângă ei trecea vreo maşină.

O altă cărare ce se îndepărta de şosea le-a adus un pic de uşurare, aşa că au umblat mai departe până au ajuns în alt sat, mai mic decât primul, cu case din lemnărie albă, distanţate unele de altele şi cu un steag alb atârnând fără vlagă de craca unui copac. Cafeneaua era închisă, magazinul organizaţiei caritabile avea ferestrele acoperite cu scânduri bătute în cuie, însă vânzătorul de la fast-food continua să-şi desfăşoare activitatea-i înfloritoare.

Theo a cumpărat peşte şi cartofi prăjiţi.

Au stat un timp pe o mică bancă din lemn, în timp ce burniţa continua să-i bată dintr-o parte, ameninţând să se transforme într-un fel de ploaie, şi au mâncat în linişte. După o vreme, Theo şi-a dat seama că-şi turnase prea mult oţet peste cartofii prăjiţi, iar punga de hârtie începea să se rupă, aşa că a desprins o fâşie din partea ei de sus pentru a-i dubla partea de jos înainte ca mâncarea să-i ajungă în poală.

Helen înghiţea câte un cartof pe rând, folosind o furculiţă mică de lemn, s-a chinuit să descopere o metodă decentă de-a mânca peştele, dar n-a

reuşit, aşa că până la urmă şi-a folosit degetele, ţinându-l de coadă ca să poată muşca din el. Au stat acolo şi nu s-a uitat nimeni la ei şi nu i-a întrebat nimeni nimic, iar elicopterul a dispărut de pe cer, ploaia s-a dat bătută până la urmă, înainte de-a apuca să se-nteţească, şi soarele a început să apună.

Un cimitir, mai aglomerat şi mai ordonat decât satul care-l înconjura, se lăbărţa dincolo de un gard viu verde-închis extrem de bine îngrijit. Pietre albe în rânduri perfecte şi un stâlp alb în mijloc. Monumente ale soldaţilor căzuţi în bătălie. D. Aaron, d. 1917. W. Acroyd, d. 1915. E. Dwyer, d. 1916 S. Gilson, d. 1918.

AM RENUNŢAT LA PREZENTUL NOSTRU PENTRU VIITORUL LOR.

Theo s-a uitat în jos şi a văzut că are picioarele stropite cu noroi.

Degetele lui Helen erau pline de grăsime, iar buzele i se învineţiseră.

Bărbatul a murmurat:

— Nu putem rămâne aici, iar ea a încuviinţat din cap.

Au aşteptat în staţia de autobuz, ca să ia al patrulea şi ultimul autobuz al zilei, ce mergea în nord, către Stafford, şi au ţinut capetele plecate şi ochii feriţi de camerele de supraveghere montate în vehiculul care se zguduia şi huruia pe drumuri de ţară.

S-au cazat într-o cameră situată deasupra unui pub numit Cerbul. Pubul îşi făcea reclamă ca fiind un sit istoric autentic, iar robinetele bolboroseau şi împroşcau în chiuvetă o apă gălbuie. Au rămas acolo pentru că proprietarul fusese impresionat de accentul lui Helen şi pentru că avea nevoie de o operaţie de cataractă şi trebuia să urce şontâcăind scările, apelând la memorie, şi mai degrabă a simţit că bancnota are valoarea de 20 de lire pipăind-o decât amintindu-şi portretul monarhului care o decora.

Noaptea, Helen a gemut şi n-a putut să-şi ascundă durerea abdominală, senzaţia că ceva îi sfâşie intestinele. Theo a încercat s-o liniştească, iar când asta n-a funcţionat, a rămas treaz, acoperindu-şi urechile cu palmele şi rugându-se ca ea să înceteze, coşmarurile să ia sfârşit, ca ea să obosească şi să adoarmă, şi pesemne că aşa s-a întâmplat până la urmă. Au dormit prea mult şi s-au trezit când soarele era deja sus pe cer. Pantalonii le erau încă umezi, după ce, cu o seară înainte, îi spălaseră, iar pantofii au plescăit când i-au încălţat şi au pornit din nou la drum.

— A fost un copil îngrozitor, sincer. În momentele acelea, nu te gândeşti

astfel la ce se întâmplă, spui doar că are prea multă energie – aşa zici. Dacă l-ai socoti îngrozitor, ar trebui să te întrebi care-i motivul, te-ai învinovăţi pe tine însăţi şi nimeni n-are chef de-aşa ceva. E cel mai greu lucru din lume să spui: „Sunt o mamă rea, iar el este un tată rău”, e imposibil, e devastator, e…

pentru că dacă sunt o mamă rea atunci sunt… nu există nimic mai rău pe lumea asta.

Fireşte că Philip n-a fost un copil rău, pentru că eu nu sunt o mamă rea. Nu sunt. Ştiu asta la fel de bine ca orice altceva, şi singurul lucru pe care-l ştiu şi mai bine este că-l iubesc.

Apoi, m-am trezit că e adolescent şi presupun că s-a comportat bine în adolescenţă. A avut întotdeauna grijă să ascundă de mine ce era mai rău. A fost un răsfăţat. Ştia că poate scăpa din orice şi m-am gândit că, într-un fel, dacă tot iese mereu din încurcătură, atunci presupun că…

E foarte greu să-ţi renegi fiul în asemenea împrejurări. E foarte greu să spui „O să-ţi arăt eu cum este viaţa de fapt” dacă nici tu nu ştii de fapt cum este viaţa. Iar eu nu ştiam. Apoi, când s-a implicat în duelul acela de la universitate, am izbutit să mă conving că a fost de fapt vina lui Simon Fardell. El mi-a zis că băiatul acela făcuse ceva oribil. Că rănise o femeie sau ceva de genul ăsta. Nu l-am crezut, însă ajungi până la urmă să crezi pentru că alternativa ar fi mult mai neplăcută.

O să-mi spui că nu trebuie să mă învinovăţesc, nu-i aşa, domnule Miller? Ai să-mi zici că nu este vina mea pentru ce-a devenit până la urmă Philip.

Nu-i aşa.

Nu-i aşa.

Au mai mers o vreme.

Apoi Theo a spus:

— Sincer, chiar nu ştiu.

Au mers şi mai mult.

— Cred… că o parte din vină îţi aparţine şi ţie. Cred că aşa stau lucrurile. Cred că până la un punct trebuie să fie vina cuiva. Sau poate că nu trebuie. Poate că nu este. A fost o vreme când el era mic, însă a fost o vreme şi când a devenit bărbat, iar atunci când a devenit bărbat… trebuie să existe un moment în care-ţi asumi responsabilitatea pentru propriile fapte şi încetezi să dai vina pe trecut şi încetezi să dai vina… deci poate că n-o fac. Nu cred că pot. Dar cred că-i vina mea că Lucy a ajuns la închisoare şi dacă-i vina mea că fiica pe care n-am întâlnit-o niciodată se află acolo,

atunci trebuie să mai fie şi vina altcuiva. Trebuie să fii o mamă rea, vezi tu, dacă eu îmi petrec restul vieţii ştiind că am dat greş ca tată. Nu-i corect. Pesemne că nu-i nici măcar adevărat. Dar ăsta-i felul în care simt eu că stă treaba. Îmi pare rău.

O pădure de frunze căzute, ce alunecă sub picioare. Frunze galbene, pătate cu maro şi cenuşiu, în tonuri roşu aprins şi ocru pal, castanii, răsucite, cu marginile negre, sau vârstate cu purpuriu. Bruma de dimineaţă, o turmă de căprioare pe un câmp, ridicând ochii speriate, înainte de a-şi da seama că oamenii care trec pe lângă ele nu prezintă nicio ameninţare şi că se pot întoarce la rumegatul lor.

O cărare în jos spre un râu, trepte din pietre rotunde până la apa curgătoare, acoperite cu muşchi verde şi licheni galbeni, spuma albă prinsă în vârtejurile de apă, o adâncitură perfect rotundă la capătul de jos al unei cascade, un loc unde peştişori se jucau în lumina iernii.

Theo a ajutat-o pe Helen să coboare cu paşi şovăitori şi, o vreme, au stat lângă apă, ascultând şuieratul vântului printre copaci.

Apoi Helen a zis:

— Sau poate că n-am făcut decât s-o dăm rău de tot în bară, amândoi, fiecare în felul lui minunat şi unic.

Theo a cugetat o vreme la spusele ei, apoi a ridicat din umeri şi au continuat să meargă.

De la o fermă aflată la mijlocul unui deal galben şi fără copaci au şterpelit două biciclete ruginite ce fuseseră lăsate în spatele unui hambar din tablă. Bicicleta lui Theo n-avea frâne. A lui Helen rămăsese blocată în viteza a treia. Au pedalat pe drumuri de ţară, până ce Helen n-a mai putut să dea din picioare. Atunci s-au adăpostit de vânt în spatele fleşei tăcute a unei fabrici de ciment, unde nisipul şi praful îi izbeau în faţă, şi au mâncat plăcinte cu carne de porc cumpărate de la o prăvălioară dintr-un sat în care locuitorii se ocupaseră cu olăritul şi care, momentan, nu mai făceau nimic, doar şapte oameni ce se încăpăţânaseră să rămână aici, şi n-au schimbat niciun cuvânt şi n-au dormit.

— Deci cât de bolnavă eşti? a întrebat Theo când Helen a vomitat fără niciun avertisment, o vomă fără nimic consistent în ea, doar acid transparent şi mucus galben.

Stăteau pe marginea cărării, bruma de dimineaţă se topea sub ei, iar

răsuflările le ieşeau groase în aer.

Helen a chibzuit un timp la întrebarea lui, apoi a zâmbit, a ridicat din umeri şi a murmurat:

— Pentru unele chestii nu se fac pastile.

N-a mai avut nimic de adăugat pe subiectul acela.

În a treia zi, au ajuns la statuia unui înger aşezată în mijlocul unui peisaj lipsit de copaci, doar cu pietre iţindu-se ici şi colo. Îngerul era sculptat în piatră albă şi-i depăşea în înălţime cu aproape un metru şi jumătate, aripile i se desfăceau în fire subţiri din calcar crăpat, printre care trecea vântul, şi privea în jos, jelind păcatele oamenilor. Pe ochi îi fuseseră mâzgălite lacrimi din vopsea roşie, iar pe tivul robei, scrijelite nume. T ♥ P LAUREN & J PT. TOTD. THE DOOGLES. K, L ★ AM FOS ACI.

La câteva sute de metri mai departe, un tumul din pietre netede, decolorate, înalt doar până la genunchi, devenise mai înalt odată cu trecerea anilor, datorită călătorilor care se opriseră pentru a aşeza pietre peste construcţia nesigură, alcătuind ceva care poate, într-o bună zi, avea să fie antic.

Lângă tumul se afla o inscripţie.

ÎNTOARCEŢI-VĂ

Ei au continuat să meargă.

Noaptea, pe când stăteau ghemuiţi la marginea unei mlaştini fără copaci, au auzit sunetul unui singur glas, plin de furie, răzbătând din satul de sub ei, căruia i s-a alăturat curând lătratul unui câine singuratic, de undeva mai sus. Strigătul a continuat să se audă aproape o oră, apoi persoana care-l producea a rămas fără suflu ori s-a hotărât să-şi pregătească o ceaşcă de ceai.

Capitolul 59

— Helen?

Glasul lui Theo era îndepărtat, purtat departe de lumina stelelor.

— Theo?

El se uita ţintă la stele şi nu reuşea să-şi aducă aminte când văzuse ultima oară atât de multe. Nu în Shawford, nu lângă Canalul Mânecii, unde lumina de pe ambele maluri ale apei înceţoşa obiectele şi totul căpăta culoare de reziduu deversat de fabrică, un noroi cu pete oranj. Nu în Londra, unde cerul era doar o linie întreruptă printre casele cenuşii. A închis ochii pe jumătate şi a încercat să-şi amintească, dar n-a descoperit decât frânturi ale propriei imaginaţii.

— Vreau să te-ntreb ceva, a murmurat şi a rămas surprins când s-a auzit vorbind atât de calm. Eu cred că-i pot distruge. Cred că-ţi pot distruge fiul. Dar ca s-o fac, s-ar putea să te pun în pericol.

— Da. Şi?

— Ai putea fi rănită.

— Dragule, propriul meu fiu mă otrăvea.

— Ar putea ieşi rău.

În întuneric s-a auzit un zgomot slab, când Helen s-a foit, căci nu se simţea bine pe pământul rece.

— În fine, a rostit ea până la urmă, apoi a mai chibzuit o vreme. În fine. Sunt o femeie în toată firea, care ştie ce poate fi sau nu mărturisit. Fac propriile mele alegeri şi asta-i tot ce mi se poate cere. Ce ţi-a zis Dani?

— Poftim?

— Când a murit. Ai menţionat că prietena ta Dani a spus…

— Mi-a zis că Lucy e fiica mea.

— Şi?

Theo a rememorat cuvintele acelea, căznindu-se să găsească ceva aflat foarte, foarte departe.

— A spus „N-o da în bară”.

Helen a încuviinţat din cap în întuneric, iar o clipă Theo a simţit că-i poate auzi expresia întipărită pe chip, că-i poate auzi răsfrângerea buzelor.

— Înţelept sfat. Plin de miez.

El a rămas cu ochii ţintă la cerul nesfârşit şi niciunul n-a mai avut nimic

de adăugat pe subiectul acela.

Noaptea în toiul nopţii în locul mort în care morţii se mişcau în pădure în
Izbucnirea unei lanterne o îmbulzeală de bărbaţi şi femei au apărut de nicăieri şi au umplut spaţiul din spatele lanternelor s-au ivit din întuneric au
au înşfăcat-o pe Helen de păr l-au apucat pe Theo de gât au
erau acolo câini şi lanterne şi era posibil ca cineva să aibă o armă dar chiar dacă n-aveau tot erau
şi au strigat şi au împins şi i-au tras de piele şi de feţe şi n-au întrebat de fapt nimic doar au făcut mult zgomot şi asta a făcut dificil de răspuns şi
au fost traşi prin întuneric câinii muşcându-i de călcâie bărbaţii alergând uşor pe cărările acoperite de pietriş totul era clădirea unei ferme unde nu era aprinsă nicio lumină şi craniul unei oi era bătut în cuie de cutia de scrisori şi mai erau două camioane cu farurile aprinse cu motoarele mergând şi
Theo a fost urcat într-unul Helen în celălalt el a strigat cu putere şi a încercat s-o prindă de mână ştia că dacă n-o face va fi un eşec cel mai mare eşec din istoria omenirii dar ei i-au despărţit şi el a intrat într-unul şi ea a intrat în celălalt şi când el a încercat să vadă unde mergeau cineva l-a lovit cu piciorul în coaste şi l-a durut ca dracu’
aşa că a făcut cum i s-a cerut şi a rămas la podea cu un picior îndesat sub bărbie şi cu celălalt întins în spate şi s-a întrebat dacă oamenii ăştia ştiau ce înseamnă să faci ca un bâtlan şi dacă ei

Zorii, cenuşii prin deschiderea pătrată a prelatei din partea din spate a camionului.

Cineva a dat drumul la radio şi s-a revărsat muzică pop nasoală, o muzică pop ce se auzea la discoteca pentru babalâcii care fuseseră sexy pe vremea când erau la modă pantalonii evazaţi şi înainte ca moonwalk să-i facă pe toţi tinerii să ţipe.

Theo şi-a dat seama că adormise şi a observat că e ceva atât de uluitor, încât a tresărit şi s-a trezit.

Un bărbat în camion
nu – un băiat
– nu! O femeie. Cu părul tuns scurt, înaltă şi slabă, cu un chip care putea fi al unui băiat dacă ea ar fi vrut, putea fi un băiat superb, dar uită-te la mâinile ei, cu degetele prelungi strânse în jurul carabinei ea se

Ruga.

Cuvinte formate doar pe jumătate, o şoaptă printre huruielile suspensiilor în timp ce se hurducau pe drumurile distruse, pline de gropi.

— Pentru cei care-au trăit pentru cei care-au murit, şopteşte ea. Pentru copiii născuţi sub soare pentru cei care zac sub luna celui bătrân pentru cei care…

Theo se roagă.

Se roagă la cei morţi, pe care a crezut că-i ajută şi pe care aproape sigur că-i lăsa acum de izbelişte.

Se roagă la fiica lui, ca într-o bună zi să deschidă ochii şi să vadă soarele, iar pe faţa ei să nu fie altceva decât lumină.

Ştie că-i împăcat cu gândul morţii, atât timp cât este pentru ea.

Şi Neila se roagă.

La cei cărora le-a greşit la cei care-au ajutat-o la lumea la construirea căreia crede c-a pus şi ea umărul nu într-un mod spectaculos nu în război sau cu piatra sau cu sângele sau cu arma sau ci prin faptele ei.

Prin alegerile ei.

Prin bunătatea arătată celorlalţi există undeva o lume în care copiii vor fi diferiţi faţă de copiii din zilele ei.

Dani a renunţat să se mai roage cu mult înainte să moară, însă atunci, chiar înainte de sfârşit, a existat un moment când a îngenuncheat în faţa unei zeităţi necunoscute, a unei idei care avea nevoie să existe şi…

Dacă Helen se roagă, atunci îşi păstrează rugăciunile doar pentru ea.

Au ajuns într-un loc numit Newton Bridge.

Începuse cu un pod peste râu. Podul fusese construit din piatră şi mortar, iar pe el treceau căruţe şi cai, cărând mai ales bumbac, pe care îl prelucrau la moara de apă, înainte ca oamenii de afaceri să descopere că era mai ieftin să dea bani pe căi bune şi să construiască fabrici în locuri unde forţa de muncă era din belşug şi probabil mult mai puţin dispusă să intre în grevă.

Apoi, o vreme, pe pod nu prea s-a mai trecut, cu excepţia păstorilor care cutreierau dealurile şi a fermierilor care au construit ziduri care să împartă câmpurile.

Iar într-o zi, podul s-a prăbuşit şi a rămas aşa.

Într-o altă zi, a fost reconstruit, chiar restaurat, doar ceva fierătănii pe dedesubt, un indiciu cu privire la lucrările industriale ce făcuseră posibilă repararea sa.

După care, într-o zi, oraşul a primit un sponsor, o firmă specializată în camping de lux pentru directori, şi la marginea satului s-au construit cabane din lemn, sub copacii ce ofereau umbră dimineaţa, iar lumea a început să vină şi să bea vin roşu şi totul a fost extrem de simpatic până când compania de căi ferate a încetat să mai trimită trenuri pe linia aceea cu viteză limitată.

Apoi a plecat şi firma aceea.

La fel au făcut şi doctorii, învăţătoarea, veterinarul, gunoierul, coafeza, instalatorul, electricianul – mai toată lumea, de fapt, toţi cei care puteau pleca, iar în urmă n-au rămas decât clădirile.

O scurtă vreme.

Cu mâini grăbite şi cu feţe înfuriate, l-au tras pe Theo afară din camion, lucru complet inutil, dat fiind că oricum n-avea unde să plece.

Au tras-o afară şi pe Helen, el i-a strigat numele o clipă, dar ea a fost dusă pe o stradă, către o clădire din beton ce poate fusese cândva bibliotecă, sau poate vreun serviciu local care se ocupa de taxe şi unde acum…

Unde acum el habar n-avea ce se-ntâmplă. L-au târât către râu, spre vechea moară de apă, l-au împins pe o uşă, pe o podea de lemn, într-un bar abandonat unde, odinioară, făceau ceaiuri cu frişcă sau prăjituri cu cacao, de casă, şi unde acum în praf rămăseseră imprimate urme de mâini târâte şi mâzgăleli făcute cu vârfurile degetelor.

Au închis uşa.

L-au lăsat o vreme singur.

Theo a aşteptat, cu genunchii strânşi sub bărbie.

Umbrele se mişcau şi, deşi el nu le putea vedea mişcându-se, de fiecare dată când se uita, vedea că se mutaseră şi mai departe, iar el a continuat să aştepte.

Theo aşteaptă.

Se deschide uşa.

Helen păşeşte înăuntru. Poate că-i faţa ei, sau ceva legat de demnitatea ei, însă cei de acolo nu se mai grăbesc s-o împingă.

Poate că-i faţa lui, sau ceva legat de lipsa lui de demnitate, poate că aşa decurg lucrurile.

— Doar zi-le adevărul, a murmurat ea repede când un bărbat îmbrăcat cu o jachetă de tweed supradimensionată şi care purta cizme de cauciuc l-a săltat pe Theo, prinzându-l de braţ. Spune-le adevărul.

L-au condus pe Theo afară şi au încuiat uşa în urma lui, lăsând-o pe Helen să privească umbrele. El s-a întrebat dacă femeia le va vedea mişcându-se, chiar dacă el nu reuşise.

Era împins pe nişte străzi înguste, ce şerpuiau în sus, pe coasta unui deal, trecând prin dreptul unor ferestre sparte, acoperite cu cartoane, pe lângă copii desculţi care stăteau pe vine pe trotuar şi se uitau atenţi la ei, pe lângă un petic de pământ unde muşcatele creşteau printre cartofi, pe lângă o secţie de pompieri unde, acum, bărbaţii stăteau şi-şi curăţau puştile, pe lângă sediul primăriei, odată splendid, unde obişnuiau să se adune negustorii ca să discute despre preţul lânii şi unde, acum, stăteau bătrânii cu câte-un dinte pe toată lungimea gingiei, ce mestecau doar aer şi priveau ţintă cerurile trecătoare.

Departe, în partea de sus a oraşului şi puţin dincolo de ea, picioarele alunecau pe cărări acoperite de noroi, ce duceau la o căsuţă ridicată printre arbori.

Căsuţa era înconjurată de un zid de piatră. În grădină, proprietara cultiva roşii, cu lujerii goi după ce rodul fusese cules, şi cartofi, şi morcovi, şi varză. Pe pervazuri se aflau călţunaşi, albăstrele şi coarde de iederă căţărătoare, pătate cu puncte rubinii. Deasupra uşii joase din faţă se afla o inscripţie din ceramică ce anunţa CASĂ, DULCE CASĂ. Pe acoperişul casei fuseseră montate panouri solare, de la care pornea o reţea de cabluri ce se îndreptau spre sat. Dintr-un horn strâmb se înălţa fum ce purta cu el miros de lemn ars. O femeie îngrijea de flori. Purta mănuşi galbene din cauciuc şi zdrobea roiurile de afide negre ce se agăţau de tulpina călţunaşilor, provocând un genocid uleios în rândul dăunătorilor. Avea părul blond spălăcit, în care deja se vedeau fire albe. Bărbia ei continua printr-un al doilea fald de carne, ce sălta încolo şi-ncoace când mişca gâtul. Avea umerii largi, picioarele scurte şi era îmbrăcată cu o haină groasă roşu-închis, pe care şi-o trăsese peste un pulover zdrenţuit, din lână cenuşie, şi o fustă maro ce se oprea deasupra genunchilor. Purta cizme verzi, ce începeau imediat sub fustă, dezvăluind privirii o fâşie îngustă din articulaţia masivă. Când bărbaţii l-au lăsat pe Theo pe aleea din grădină, femeia nu le-a acordat

prea multă atenţie, continuând să aibă grijă de flori, uitându-se cu atenţie pe sub frunze şi pe sub petalele galben-deschis, dedicată misiunii de exterminare a creaturilor minuscule.

— Lady zice că-ţi cauţi fiica, a mormăit ea până la urmă, fără măcar să dea din cap către Theo.

— Da.

— Cum merge?

— Căutarea nu-i nici pe departe la fel de grea ca acţionarea.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Ştiu unde se află fiica mea. Ştiu în care închisoare. Dar n-are sens s-o scot de-acolo, e imposibil, până n-o pot menţine în siguranţă.

— Ea vrea să fie găsită? Ea vrea s-o ţii în siguranţă – să o ţii, pur şi simplu?

— Nu ştiu. Poate că nu. Va putea să aleagă această cale, dacă vrea, când va veni momentul potrivit. Măcar să poată face o alegere.

Femeia a încuviinţat din cap în gol, a răzuit ultima afidă de pe o floare, şi-a îndreptat spatele, şi-a şters de fustă degetele murdare de la insecte, şi-a scos mănuşile, le-a aşezat pe marginea unui ghiveci de flori şi s-a întors să-l studieze pe Theo.

— Nu prea pari cine ştie ce, a rostit. Hai să bem o ceaşcă de ceai.

Theo a şovăit şi a fost înghiontit uşor în spate, ca s-o urmeze în casă.

Înăuntru era o sobă în care ardeau lemne, pe care era aşezat un ceainic din fier. Mirosea a lavandă ţinută în săculeţi de dantelă. Femeia a suit pe un taburet din plastic portocaliu pentru a scotoci pe un raft din dulap, din care a scos un plic de ceai.

— Nu-i ceai adevărat, fireşte, a murmurat în timp ce apa din ceainic continua să fiarbă, iar oamenii ce o păzeau s-au înşiruit de-a lungul pereţilor bucătăriei, vopsiţi în albastru ca cerul. Cred că are şi păpădie. Păpădie, e doar…

O strâmbătură, un hohot de râs înăbuşit pe jumătate, îţi dai seama ce ridicol sună, e doar…

— Dar asta-i tot ce-avem şi ceaiul reprezintă un ritual important de socializare, aşa că şezi colea.

O mână aşezată pe umărul lui Theo l-a trântit pe un scaun de lemn de lângă măsuţa pătrată din mijlocul încăperii. Un bol cu bulbi de plante hibernale aproape înflorite era aşezat între prosoape de bucătărie croşetate.

O cană pătată de tanin, pe care era desenat un pinguin ce executa un act sexual probabil imposibil, i-a fost vârâtă între palme. Theo a mirosit ceaiul şi a tresărit. În timp ce sorbea, gazda îl privea cu atenţie. A băut prudent, apoi mai repede, absorbind cât mai mult din lichid şi din căldura sa, fără să trebuiască să-şi mai bată capul şi cu gustul.

Femeia radia, stând aşezată în faţa lui şi lăsând căldura din cană să i se strecoare în piele.

— Eu sunt regina, a rostit ea până la urmă. Tu eşti Theo, da?

El a încuviinţat din cap.

— Îmi poţi spune doamnă, sau Maiestatea Voastră, sau Bess. Dacă mi te adresezi cu Maiestatea Voastră fără s-o faci cum se cuvine, băieţii mei te vor duce în spate şi te vor bate de-ţi va suna apa-n cap.

— Cum se cuvine? a îngăimat el pe deasupra buzei cănii.

— Aşa cum se cuvine! Cu respect. Respectul cuvenit.

— Dar îţi pot zice Bess?

— Într-un mod respectuos, da.

— În regulă.

— Iar eu îţi pot spune Theo.

— Bine.

— Deci! A pocnit veselă masa cu palma mâinii drepte deschisă. Helen mi-a zis că eşti în căutare de-ajutor. Că deţii informaţii care vor răsturna guvernul, care vor sfâşia Compania în bucăţi şi că, la modul general, vor da foc la toate, pe scurt, aşa stau lucrurile?

— Da, doamnă.

— A fost respectul cuvenit?

Theo a ezitat, a mai sorbit nişte lichid, a încercat să ghicească din nou ce se cuvine, care era înţelesul mistic al cuvintelor acelora. Bess a bătut din palme, nerăbdătoare.

— Respect, respect, da, e bun, e un lucru decent, sau doar îmi torni gogoşi şi va trebui să apelăm la treaba cu bătaia?

— Pot dovedi că mii de oameni sunt omorâţi de Companie, băgaţi la închisoare fără a mai fi trimişi în judecată, totul în numele profitului.

Regina a ridicat din umeri.

— Şi? La tribunal, chestii de genul ăsta nu sunt niciodată suficiente.

— Ştiu.

— Atunci îmi iroseşti timpul, da?

— Am documente contabile de la Companie. Acte, documente ale…

— Asta mi se pare apă de ploaie mi se pare… ţie nu ţi se pare a fi apă de ploaie eu cred că e…

— O am pe mama lui Philip Arnslade. E dispusă să depună mărturie împotriva fiului ei. Eu pot face Compania să se distrugă singură şi, în acest proces, să dobor guvernul şi pe toţi cei care-au profitat de situaţie.

Bess a ridicat o mână, oprindu-i pe oamenii care deja începuseră să se apropie de spinarea cocoşată a lui Theo.

— În regulă. Nu fi plictisitor.

Theo a vorbit, iar după modul în care l-a ascultat ea, n-a fost deloc plictisitor.

Capitolul 60

Regina tocătorilor, Buna Regină Bess, numele ei nu era Bess, fireşte, îl luase deoarece părea drăguţ, ba chiar regal, maiestuos în felul său, dar, totodată, şi practic, un nume ce sugera un alt nume, mult mai grandios, în spatele său, însă ea nu era grandioasă, nu…

Îşi omorâse soţul, cu mult timp în urmă. În legitimă apărare. Sunase imediat la ambulanţă, dar el nu plătise asigurarea de sănătate, deşi declarase c-o făcuse, aşa că ambulanţa nu venise. El nu plătise o mulţime de chestii, aşa cum îi spusese. Banii jucaseră un rol foarte important în felul în care începuseră problemele.

Asta se întâmpla când mai lucra ca profesoară. Pe atunci, lucrurile stăteau altfel.

— Deci de ce ai venit? l-a întrebat ea când Theo şi-a terminat povestea.

— Suntem căutaţi. Helen, în special, e căutată, dar şi eu. Avem nevoie de un loc în care să mergem. Un loc sigur.

— Ăsta nu-i un loc sigur. Poliţia nu se mai deranjează să treacă pe-aici, dar uneori Compania îşi trimite băieţii ca să mai tragă niţel cu armele prin sat, doar ca să menţină lucrurile în ordine. Obişnuiau să-ncerce să-i ia pe copii sau pe cei frumoşi, dar am tras şi noi şi au decis că nu reprezenta o investiţie economică valoroasă. Ei cred că s-ar putea să fie nişte gaz pe sub dealurile astea, vor să facă săpături, aşa că au tăiat apa, curentul electric, drumurile, au încercat să ne facă să murim de foame. Iar noi murim de foame. Ar putea părea idilic, însă ei chiar ne lasă să murim de foame. Organizăm raiduri ca să găsim haleală, dar, de la an la an, ne fac sarcina şi mai dificilă. Nu-i un loc sigur.

— Am auzit că tocătorii au o regină, ei spun nişte rugăciuni, binecuvântaţi fie cei care…

— Chiar şi ateii se roagă atunci când pierd pe cineva iubit şi ştiu că nu pot face nimic ca să nu-l piardă. Cunoaşterea faptului că nu pot împiedica moartea aceea îi face să se roage.

— Se roagă la tine.

Femeia a ridicat din umeri.

— Se roagă la ideea că undeva în nord există un loc în care tocătorii pot fi liberi, unde putem încerca din nou. La asta se roagă. Eu doar stau aici.

— Ne vei ajuta?

— Poate. Poate. Nu ştiu ce să zic despre tine, băiete. Dar îmi place de Helen. Are clasă. Asta nu se învaţă, clasa, asta nu se învaţă nicăieri. Acum, unii ar putea spune că nu fac decât să reacţionez la un anumit stereotip socioeconomic, că poate la mijloc e accentul şi poate chiar au dreptate, poate chiar asta e, nu-ş' ce să zic. Dacă ea e dispusă să-şi trădeze copilaşul, atunci e ceva. Crezi că i-a mai rămas ceva pe lumea asta?

— Nu ştiu.

— Crezi că ea ştie?

— Da.

— Dar n-o va spune.

— Nu.

Bess a zâmbit radios.

— Ăsta-i genu' de atitudine care-i face pe aristocraţi atât de sexy.

L-au dus înapoi în camera prin care se târau umbrele şi i-au lăsat pe Helen şi pe Theo în beznă.

— Cum te-ai…? a întrebat Helen.

— Bine. Bine. Cred că… bine.

— Ea a…?

— Nu ne-a împuşcat, nu-i aşa?

Helen a râs fără motiv, iar Theo şi-a dat seama, date fiind împrejurările, cât de stupid sunaseră cuvintele acelea.

După câteva ore, au deschis uşa, le-au oferit două castroane cu supă chioară de cartofi şi două pături roase la margini.

Dimineaţă:

— Mă numesc Corn.

— Eu sunt Theo.

— Ştiu.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, va fi…

— Am fost arestat pentru vătămare. Pe bună dreptate. Tipul mi-a atacat sora. Eu l-am atacat pe el. Am primit optsprezece ani de tocător. După nouă ani, am evadat. Atunci am ucis un paznic. L-am ucis. N-am vrut să-l omor, dar nu-mi pare rău c-am făcut-o. Doar că aşa s-au petrecut lucrurile.

— Înţeleg.

— Tu erai auditor înainte?

— Da.

— Bess mi-a zis să te ajut. Dacă ne tragi clapa, am să te fac să-ţi mănânci ochii din cap.

— Bine. E-n regulă. Mi-e foarte clar.

Într-o căsuţă situată la vreo cincisprezece kilometri de Derby, un laptop, o conexiune, o femeie care, odată, i-a făcut o favoare unui bărbat care-o iubea şi care n-a uitat niciodată gestul, iar acum ea-i ajută pe tocători, pe fugari, pe urlători, pe corciţi, pe cei care se roagă la lumina lunii printre gratii.

— Chiar eu am făcut gemul, a murmurat ea, aşezând o farfurie în faţa lui Theo. N-am să-ţi spun cât zahăr intră în chestiile astea.

Gemul este făcut din agrişe. E dezgustător. Theo mănâncă oricum, în timp ce Corn se uită la el. Helen stă lângă foc, pălăvrăgind cu femeia despre condimente şi pisici şi despre vreme şi politică şi problema modei pentru femei şi despre faptul că, orice s-ar zice, sutienele cu întăritură metalică sunt doar un instrument de opresiune.

Corn îşi făcea de lucru cu o cameră video. O tânără stătea la fereastra sufrageriei, încadrată de lumină, cu un picior pe pervaz, cu genunchiul îndoit, privind afară, la soarele strălucitor al iernii. La picioare, avea un laptop închis. Corn a mormăit, fără să-şi ia privirea de la camera video:

— Ea e Bea. Se ocupă de maşinării. E bună. E bună.

În felul în care Corn şi-a ferit privirea, în tonul scăzut cu care a rostit cuvintele acelea era ceva care l-a făcut pe Theo să privească în altă parte.

La ivirea zorilor, a doua zi, stăteau toţi în bucătărie. Videocamera era aşezată pe un trepied, Helen stătea într-un fotoliu din răchită, cu o ceaşcă de ceai la îndemână.

A avut nevoie de câteva încercări pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Numele meu este Helen Arnslade, fiul meu este Philip Arnslade, ministrul Eficienţei Fiscale. Acestea sunt numele celor care au murit în Închisoarea Maiestăţii sale Lower Ayot şi ale căror trupuri au fost incinerate. Una Debono. Alice Turan. Janet Cantly. Rowena Ngongo. Claudia Hull. Michelline Heather…

Se opreau la fiecare o sută de nume sau cam aşa, pentru ca Helen să mai bea ceai, iar Bea să poată verifica videocamera. Când lumina a început să scadă, au luat cina. Care a constat din porridge şi gem de agrişe. Lui Theo îi

era prea foame ca să-i mai pese ce gust avea mâncarea şi l-a durut stomacul până târziu în noapte.

Au postat pe internet filmările cu Helen, iar două zile mai târziu, şi conţinutul stickului USB al lui Dani.

Au aşteptat.

Câteva ore, nu s-a petrecut nimic.

După alte câteva ore, internetul a explodat pur şi simplu.

Apoi au dat pe ştiri şi n-au văzut nimic. Produsul intern brut era în creştere, şomajul era în scădere, iar prim-ministrul mergea în SUA ca să se întâlnească cu nişte inovatori corporatişti foarte importanţi.

Seara, la ora şapte, Corn a încercat să caute pe internet „Helen Arnslade”, însă niciun motor de căutare nu i-a returnat vreun rezultat. A încercat să-i scrie femeii de la fereastră un SMS care să conţină numele lui Helen; de pe telefonul lui, mesajul i-a apărut ca expediat, însă ea nu l-a primit.

— Bun, a rostit Theo. Presupun că de aici începe.

Capitolul 61

Bea făcuse cursuri de ţesătoare.

— Când eram mică, îmi plăcea să mă joc cu computerele, a zis ea. Mi s-a spus că ar trebui să fac cursuri GCSE de IT. La şcoală nici măcar nu ni se predaseră cursuri de IT, iar profesorul habar n-avea ce presupunea asta sau cum să le predea, dar eu oricum le-am făcut, da, le-am făcut şi am primit nota 5 şi am fost tare mândră, dar şcoala a încercat să pretindă că nici nu s-a întâmplat. Nu dădea bine în statistici şi era doar…

Oricum eram bună şi la arte plastice, dar acolo nu le găseai nicio întrebuinţare, însă apoi cineva m-a întrebat de ce nu intru în industria textilă, pentru că lumea are mereu nevoie de îmbrăcăminte. Şi chiar aşa e, dar lumea nu vrea să plătească şi în momentul în care concepi ceva nou cineva încearcă să ţi-l copieze, aşa că am creat un tricou şi mi-am zis că-i cu adevărat drăguţ şi am pus o imagine cu el pe blogul meu şi apoi imediat m-am trezit că…

Mi l-a furat o firmă mare, deţinută de o companie care e deţinută de… oricum, eu eram ceva gen „Plătiţi-mi drepturile de autor pen’ că mi-aţi ciordit modelul”, iar ei au spus că nu-l patentasem şi m-au contactat avocaţii lor şi am avut o întâlnire, iar bărbatul mi-a zis că sunt o fetiţă foarte prostănacă şi în drum spre ieşire mă simţeam tare furioasă – mă simţeam foarte, foarte furioasă – şi i-am zgâriat maşina cu cheile şi amenda n-a fost chiar aşa de mare, dar tipul şi-a asmuţit avocaţii asupra mea şi brusc amenda a crescut foarte mult, gen cam tot ce-aveam. Am plătit, însă părinţii mei şi-au pierdut casa. Iar acum eram în căcat până-n gât, pur şi simplu m-a înfuriat extrem de tare faptul că tipul ăsta a scăpat cu faţa curată, c-a putut să facă aşa ceva şi următorul lucru pe care l-am aflat a fost că el candida pentru guvern şi – fiţi atenţi! – a declarat că violul, a spus că-i o chestie, că femeile nu-şi asumă responsabilitatea pentru

iar eu eram atât de furioasă încât pur şi simplu…

Aşa că i-am spart site-ul. Am redirecţionat totul către o organizaţie caritabilă care sprijinea victimele violurilor. El s-a asigurat că primesc şase ani. Avea prieteni în Companie, iar Compania finanţa reamenajarea tribunalului, iar judecătorul, ei bine, pensia lui era plătită din dividendele Companiei, aşa că…

M-au băgat într-o închisoare unde se produceau textile Am primit o celulă proprie şi tot ce-aveam nevoie. Sponsorizare specială. Făceam tricouri după designul meu, pentru tipul care mă băgase la zdup. Se comercializau cu 8,99 lire, un adevărat succes în primăvara aia. Haioasă chestie. Totul e foarte haios, nu-i aşa?

Datele curgeau între videocameră şi computer, între computer şi internet. Bea urmărea cum se lungea linia ce arăta progresul încărcării şi-şi morfolea buza inferioară. Helen stătea lângă ea, aşteptând, politicoasă şi răbdătoare. În sfârşit:

— Îmi plac maşinăriile. Lumea crede că dacă te pasionează arta plastică n-are cum să-ţi placă şi maşinăriile, dar eu am crezut mereu că se-nşală. Cred că oamenilor le place să aibă dreptate. Şi că le place să li se spună că au dreptate. Şi că uită ocaziile în care n-au dreptate, pentru că asta-i pune într-o lumină neplăcută, iar de cele mai multe ori, ei se înşală.

Helen a surâs şi a rostit:

— Am dus o viaţă incredibil de privilegiată. Nu mi-e ruşine că am fost privilegiată. Dacă ai putea alege privilegiile, ai face-o, bineînţeles, dar ce contează cu adevărat este să-nţelegi natura lor reală. Să-nţelegi asta şi să vezi că, odată cu ele, intervine şi o datorie. Datoria este motivul pentru care…

Iar Bea i-a răspuns:

— Am avut propriul meu război de ţesut. Însă războaie de ţesut diferite duc la rezultate diferite, uneori vrei să obţii altceva, vrei să… tu chiar ţi-ai distruge propriul fiu în numele datoriei?

O tăietură de cuţit de-a lungul albuşului oului de pe farfuria ei, cu care a desprins un triunghi. L-a mâncat şi astfel a obţinut timp de gândire, iar Bea a aşteptat şi Helen a zis:

— Da. Pentru că fiul meu este un om bun care cunoaşte diferenţa dintre corect şi greşit. El este un om care înţelege că are o datorie. El nu distruge lumea pentru o insulă din Marea Mediterană. Acesta este singurul adevăr acceptabil.

Bea a părut gata s-o contrazică, însă s-a uitat în ochii ei şi a văzut lacrimile care începeau să se formeze acolo, şi-a pus mâna în mâna lui Helen şi n-a mai rostit niciun cuvânt.

Capitolul 62

Corn avea o maşină. Era una dintre cele două pe care le aveau tocătorii. Maşina era veche, construită din piese de la diverse automobile.

— O luăm către Northampton, a spus, apoi va trebui să schimbăm maşinile. Dacă intraţi în Londra în asta, camerele de supraveghere vă vor observa imediat. Va trebui să conduceţi ceva potrivit.

Helen le-a făcut sandviciuri. Sandviciurile erau proaste. Pâinea era groasă şi uscată, iar pe ea nu era niciun pic de margarină. Bătrâna a rămas în uşa casei, i-a îndesat sandviciurile în mână lui Theo şi a murmurat:

— Ai grijă acolo. Ai grijă.

Bea stătea pe locul din stânga şoferului pentru că avea rău de maşină şi făcea schimb cu Corn la volan. Theo stătea în spate, cu genunchii lipiţi, cu mâinile în poală, şi privea cum treceau terenurile pe lângă el. Dealuri cu pante domoale şi pâlcuri de copaci cu trunchiuri groase, frunzele învârtejindu-se în sus şi suflate de colo colo de pale puternice de vânt, ce fâşâiau şi şuierau printre ramuri. Turla unei biserici iţindu-se din mijlocul unui sat cu case de cărămidă portocalie. Un conac în care, cu secole în urmă, o femeie îşi ascunsese fratele de „Capetele rotunde”{9}, chiar dacă ea nu credea în cauza lui, şi unde, în altă epocă, copiii obişnuiau să se relaxeze în lumina soarelui ce apunea lângă apele nemişcate ale lacului, în timp ce bombardierele treceau pe deasupra lor, abia tulburându-le liniştea.

La o benzinărie, bărbatul de la casa de marcat, cu lobii urechilor găuriţi atârnând goi, căci codul vestimentar nu-i permitea să poarte cerceii la muncă, i-a întâmpinat în spatele compresorului de aer, i-a îndesat lui Corn nişte chei în mână şi a şoptit:

— Binecuvântat fie numele ei, fie să se frângă gratiile, fie să se-ncheie călătoria.

Corn i-a strâns tare mâna, iar bărbatul a încuviinţat din cap, apoi a fugit iute înăuntru, înainte ca supervizorul să-l prindă că chiuleşte.

Au găsit următoarea maşină parcată la două străzi de benzinărie. Mirosea a câine şi a vomă de câine, dar au coborât geamurile, s-au înfofolit cu haine şi mănuşi şi au pornit spre sud.

La poalele dealului, Londra începea să se vadă din ce în ce mai bine. Era ciudat să te gândeşti că oraşul avea graniţe, era ciudat să te gândeşti că exista un loc în care se termina, iar tu puteai să stai pe linia aceea şi piciorul stâng să ţi se afle în noroi, iar cel drept pe beton şi că la sud se înălţau turnurile cenuşii ce păreau să înţepe norii şi la nord noroiul se întindea până devenea mlaştină, până spre dealurile golaşe şi…

Era ciudat că acesta era modul în care revenea acasă.

Ghemuit pe bancheta din spate a unei maşini, alături de doi tocători, cu un fes pe cap şi un fular în jurul gâtului, ca să-şi ascundă chipul de camerele de supraveghere, pentru că ele îi urmăreau, zicea Bea, îi urmăreau întruna.

Au lăsat maşina într-o parcare din Archway şi au coborât pe jos coasta abruptă a dealului. Case roşii şi negre, ferestre cu geamuri pătate deasupra uşilor de la intrare închise, terase mici în faţă, nu atât de mari cât să poată fi numite grădini, totuşi prea mari ca să servească doar pentru a aşeza pubelele de gunoi, nimeni nu părea să ştie la ce să le întrebuinţeze, poate că ai fi putut potrivi acolo o tufă de trandafiri, dar cam atât, însă fără tufa aceea, spaţiul ar fi părut gol.

Lui Theo i se părea nelinişţitor. Acolo părea să nu existe absolut nicio logică.

Şi-a îndesat bărbia în piept, a băgat mâinile în buzunare şi i-a urmat pe Bea şi pe Corn în josul dealului.

Au stat într-o casă cu patru dormitoare şi nouă rezidenţi. Trei dintre cei care locuiau în cea mai mare dintre camere s-au mutat în paturile celorlalţi, ca să le poată oferi lui Corn, Bea şi Theo puţină intimitate, într-un spaţiu nu cu mult mai mare decât patul dublu care-l mobila. Mirosea a fum de ţigară stătut şi a bere vărsată. Podeaua bucătăriei a scârţâit sub picioarele lui Theo când a intrat acolo. În a doua noapte, a găsit în toaletă un ac. Toţi rezidenţii erau de la tocător. O fată cu pistrui galben-deschis sub ochi i-a surprins expresia de dezgust când a deschis uşa de la bucătărie şi a dat peste maldăre de vase nespălate de-o lună, acoperite cu o crustă groasă de suc de roşii, ce se înălţau până-n tavan. Ea şi-a ferit ruşinată privirea, iar ruşinea i s-a transmis şi lui. Fata l-a privit din nou şi a văzut că era jenat, i-a surâs şi i-a spus:

— E greu. Uneori, mai faci curăţenie, dar imediat se face la loc mizerie. Şi când n-ai nimic altceva de făcut, care mai e rostul să speli vasele, mai are sens…

A doua zi, când a intrat în bucătărie, arăta impecabil.

— E foarte bine c-aţi venit, i-a şoptit fata în timp ce se strângeau ca să poată trece unul pe lângă altul pe holul îngust, acoperit cu o mochetă zdrenţuită. E foarte bine să avem pentru cine să trecem la treabă.

Unii dintre cei care locuiau în casă voiau să urle, dar aici era Londra, iar urlătorii nu erau bine-veniţi în această parte a oraşului, ei dispăreau de-aici, dispăreau la cel mai mic sunet ce anunţa probleme, atac emoţional asupra vecinilor era acuzaţia care li se aducea, faptul că-i deranjau pe cei din jur. Aşa că-şi îngropau feţele în perne şi urlau până ce aproape că se sufocau, iar asta-i liniştea puţin, o vreme.

La 4 dimineaţa, a intrat clătinându-se un bărbat, cu faţa acoperită de ceva negru, cu mâinile acoperite de negru, cu miros de cenuşă şi de tren subteran pe ghete. A intrat în baie, a încuiat uşa şi a adormit acolo, iar dimineaţă, când l-au trezit cu bătăi în uşă, faţa îi era tot neagră, însă reuşise să se spele pe mâini şi n-a părut să observe nimic altceva.

A doua zi, Theo a descoperit că adevăratul proprietar al casei locuia în continuare acolo, la mansardă.

— Înainte, eram bancher, i-a şoptit el lui Theo când i-a dus ceai. Făceam patru sute douăzeci pe an, în afară de bonusuri. Într-o zi, am mers la tocător, în căutarea unei oportunităţi de investiţie, şi m-am uitat. M-am uitat. Şi după ce m-am uitat, n-am mai putut să uit, n-am mai putut să-mi feresc privirea, am încercat să nu văd şi am simţit că iau foc. Am simţit că ard. Acum, nu-mi mai place să ies. Tipii de dedesubt au grijă de mine. Au grijă de mine. Au grijă… oricine poate să vadă. Putem vedea toţi. Aşa că acum stau aici.

În a patra zi, Theo a luat autobuzul ce ducea spre centrul oraşului, înghesuindu-se laolaltă cu babe şi copii, cu bărbaţi cu braţe unsuroase, îmbrăcaţi în tricouri transpirate, cu călători cu genţi prea mari pentru spaţiul pentru bagaje, la care se uita urât toată lumea şi care răspundeau uitându-se şi ei urât, la rândul lor. A stat cât mai departe de camera de supraveghere crăpată, cu capul plecat, cu gluga pe cap, şi nu s-a uitat la străzi, şi a ascultat vocea care anunţa staţiile ca să ştie când trebuia să coboare, moment care a venit cincizeci şi cinci de minute mai târziu, chiar în faţa staţiei King’s Cross.

A mers pe jos, nesigur dacă lumea aceasta era sau nu reală, darămite familiară, un loc familiar pe care-l ştiuse mai demult, luând-o în sus, către canal, printre noile clădiri din oţel argintiu şi sticlă verde, turnuri încadrate

de schelete metalice, pline de ţepi ca porcii spinoşi; în sus, către depozitele vechi, restaurate, care acum adăposteau galerii de artă şi teatre, săli de muzică şi apartamente de lux. S-a aşezat lângă o fântână ce scuipa jerbe de spumă albă într-un ritm cadenţat, rapid, urmând o succesiune de ridicări şi coborâri, şi a tras concluzia că totul rămăsese la fel şi că el era singurul care se schimbase.

De partea cealaltă a apei se afla o sală de fitness. Deasupra uşii din faţă se vedea poza unei femei cu o postură greşită şi cu un zâmbet enorm întipărit pe faţă, afişat special pentru obiectivul camerei. Uşa s-a deschis şi a lăsat să se vadă o tejghea, unde un bărbat plictisit, îmbrăcat în roşu, vindea shake-uri de proteine, gantere, salteluţe pentru yoga şi abonamente la sala. Abonamentele la sală erau utile, fiindcă obţineai o reducere de 2000 de lire la amendă dacă te pricopseai cu vreuna. Indica faptul că te străduiai din răsputeri să ai grijă de sănătatea ta.

Theo a aşteptat.

Soarele a apus, iar el a continuat să aştepte.

La ora 20.25, Mala Choudhary a ieşit, cu părul negru pieptănat pe spate, cu tenişi roz aprins în picioare, cu picioarele bine conturate de colanţi, cu o geantă aruncată pe umăr, cu bărbia în vânt şi pielea înroşită de efort. Se îndrepta către King’s Cross. Theo a urmărit-o până a luat un taxi şi a dispărut în trafic.

În ziua următoare, Theo a aşteptat în faţa sălii de fitness pentru ca Mala să intre, după care a urmat-o pe Bea către intrarea de serviciu. Bea a bătut de patru ori la uşă, apoi a aşteptat, cu capul plecat, cu degetele ascunse în mâneci, să se ferească de frig, un călugăr pios îmbrăcat în trening.

Uşa s-a deschis. O femeie cu o ţintă de plastic înfiptă în nas, cu o cicatrice pe bărbie şi îmbrăcată în tricou bordo şi pantaloni scurţi albi îi aştepta.

— Binecuvântate fie mâinile ei, a şoptit Bea. Binecuvântaţi fie cei care ţes şi cei care frâng.

Femeia a dat o dată din cap, fără să zâmbească, şi a lăsat-o pe Bea înăuntru.

Theo a aşteptat.

Zece minute mai târziu, Bea a ieşit. În buzunar avea un card de memorie pe care se afla o copie clonată a telefonului Malei Choudhary. Avea poze cu cardurile de credit ale Malei, inclusiv a adorabilului card de platină al Companiei, acordat pentru faptul că-i răsfăţa peste măsură pe clienţii ce

aveau amenzi mari de plătit: ucigaşi în masă, traficanţi de arme şi de droguri – îi scotea la masă în cele mai selecte localuri. Crimele suculente aduceau întotdeauna cele mai mari recompense.

— E plăcut acolo, a rostit ea în timp ce se îndepărtau, iar menajera-tocătoare închidea fără zgomot uşa în urma lor. În toaleta femeilor există o loţiune de mâini extrem de bună, iar prosoapele sunt pufoase.

Capitolul 63

În telefon nu existau SMS-uri trimise între Mala Choudhary şi şefi.

Şi, de asemenea, nici SMS-uri între Mala şi Seph Atkins.

Existau câteva poze cu pisica Malei. O mulţime cu copiii ei. Theo fu surprins. Nu-şi imaginase că ea avea copii sau că ar fi putut petrece atât timp apăsându-i de obrajii ei aprinşi, debordând de mândrie şi de entuziasm când îi ţinea strâns lipiţi de ea. Nu-şi închipuise că Mala Choudhary era capabilă să simtă ceva, orice.

Pe telefonul Malei se afla şi o aplicaţie de plăţi bancare online.

Corn a trecut repede prin istoricul tranzacţiilor ei, ţinând în cealaltă mână o poză cu cardurile ei de credit. La sfârşit, a zis: — Va fi suficient. Pot lua legătura cu cineva.

— Nu, a răspuns Theo. Trebuie să fie Seph Atkins.

— Nu va fi uşor.

— Ea trebuie să fie.

— De ce?

Theo nu i-a răspuns, iar Corn s-a întors pe jumătate spre ei, din poziţia în care rămăsese răşchirat, cu picioarele pe masa din bucătărie şi legănându-se cu tot cu scaun, gata să cadă grămadă, pentru a privi cu atenţie faţa auditorului.

— N-am nevoie de căcaturile tale. La primul semn de ceva nasol, a spus Maiestatea Sa, îi facem felul. Îi protejăm pe tocători, aşa a zis. Iar lui îi facem felul.

— Atkins mi-a omorât prietena.

O ridicare uşoară din umeri. Şi Corn îşi pierduse o mulţime de prieteni, iar asta nu-l afectase prea mult. Se simţea destul de bine.

— Atkins a omorât-o pe mama copilului meu.

O ridicare din umeri şi mai golită de empatie. Bun, deci Corn nu se confruntase niciodată cu o asemenea situaţie, da, era o treabă nasoală, dar cu atât mai mult n-ar trebui să-ţi amesteci căcaturile tale personale în asta.

Theo şi-a rotit umerii în faţă, ţinând capul plecat.

— Dacă… dacă e posibil. Ar fi… ar fi mai bine aşa. Aş vrea să-ncerc.

Corn a rămas câteva clipe privind în gol, cu chipul golit de orice expresie, apoi a încuviinţat din cap fără motiv şi a mormăit: — Vom vedea.

Trei zile mai târziu, lui Seph Atkins i-a sunat telefonul.

Un lucru neaşteptat şi neplăcut.

Nu dăduse acest număr la mai mult de două persoane, iar acestea ar fi trebuit să ştie că ea e-n Cornwall, bucurându-se de un pic de timp cu sine. Şi-a luat feliile de castravete de pe pleoape, şi-a fluturat degetele de la mâini, apoi degetele de la picioare, minunându-se că, după doar vreo oră de lux, în care nu făcuse nimic, ele i se păreau a fi cu totul şi cu totul alte membre, trupul unei alte persoane. Pusese nişte kilograme pe ea, era conştientă de asta. Îşi simţea pântecele apăsat de o greutate, ceva ce înainte nu se aflase acolo. Ar fi trebuit să mănânce mai puţin, dar era înnebunită după arome. Nu-i plăcea cum îi arată fundul. Simţea că are o formă de pară, dar asta nu ţinea de stilul de viaţă, era doar…

Telefonul s-a oprit din sunat.

Seph Atkins se uita fix la plafonul crem. Din difuzoarele aflate în spatele capului ei se revărsa un sunet natural, produs de flaute din lemn. A aşteptat ca telefonul să mai sune o dată.

A sunat.

L-a lăsat să sune.

La al treilea apel, a răspuns, izbutind să-şi depăşească aproape complet starea de enervare în timpul celui de-al doilea apel.

— Mda?

— Domnişoara Atkins?

— Mda?

— Domnişoară Atkins, am de gând să apelez la serviciile dumneavoastră.

— Sunt în vacanţă.

— V-am citit dosarul.

— N-am niciun dosar.

— Un coleg de la Faircloud Associates a fost suficient de drăguţ încât să mă ajute, a răspuns vocea pe un ton politicos, o voce bătrână, de femeie, o femeie bogată, probabil, o femeie care ştie ce vrea şi care nu-i obişnuită să fie refuzată. Mi-aţi fost recomandată foarte călduros.

— Nu lucrez cu persoane pe care nu le cunosc. La revedere.

A închis, s-a lăsat la loc pe spate şi şi-a pus castravete proaspăt peste ochii acum brusc obosiţi, iritaţi.

Douăzeci de minute mai târziu, telefonul ei a scos un bip.

L-a ignorat, până ce, în cele din urmă, setea şi o carafă goală de lângă ea, care fusese plină cu apă rece ca gheaţa, au făcut-o să se ridice fără tragere de inimă. A gemut atunci când flautele de nas au ajuns la un final lipsit de ritm, prosoapele albe i-au căzut din jurul trupului şi ea şi-a verificat telefonul.

În contul ei bancar fusese efectuat un transfer în valoare de zece mii de lire sterline.

L-a sunat pe omul ei care se pricepea la astfel de rahaturi, cel care intra în bazele de date numai pentru distracţie, nici măcar pentru bani, şi l-a pus să afle de unde provenea transferul, doar pentru a verifica un lucru pe care-l ştia deja.

Fondurile proveneau de la Mala Choudhary.

Telefonul i-a sunat din nou.

— Domnişoară Atkins, a rostit acelaşi glas bogat şi bătrân. Acum e un moment potrivit pentru discuţie?

Capitolul 64

Mai târziu, Seph Atkins avea să admită că fusese mânată de lăcomie.

Ea nu intrase în afacerea cu crime pentru că-i plăcea să comită crime. De fapt, omuciderea în sine, ca parte a jobului, i se părea frecvent plictisitoare şi adesea dezamăgitor de banală. Lacrimile, gâlgâiturile, linguşelile, implorările, nesfârşita litanie de târguri şi de oferte patetice făcute de muribunzi şi de cei care aveau să moară curând şi care nu reuşeau să treacă pe lumea cealaltă simplu, cu un singur glonţ, toţi spulberând senzaţia că umanitatea avea ceva special, că omul ar fi mai mult decât un simplu animal târâtor, alcătuit din carne şi oase.

Motivele mărunte care i se ofereau pentru contracte – „S-a uitat ciudat la mine”, ori „Ştiu că vrea să-mi facă felul”, 0ri banii, mereu banii – o făceau pe Seph Atkins să devină tot mai convinsă că marea majoritate a oamenilor erau fie proşti, fie laşi, fie atât de obsedaţi de propria lor persoană, încât deveneau de-a dreptul miopi.

Seph adora banii, firește. Dar prea mulţi dintre clienţii ei nu se mai gândeau şi la altceva. Voiau bani nu pentru că aveau o idee foarte clară despre ce intenţionau să facă cu ei – o investiţie impresionantă sau aventura vieţii lor –, ci pentru că aceştia, banii în sine, reprezentau scopul lor suprem, nu un mijloc pentru atingerea unui ţel superior. Ei îi plăceau banii pentru că stilul de viaţă pe care i-l puteau furniza se potrivea de minune cu dorinţele şi aşteptările ei. Dacă revistele lucioase şi fiţuicile stridente nu s-ar fi ferit să ridice în slăvi o asasină, ea s-ar fi lăfăit acolo pe toată pagina a şaptea şi la toate emisiunile de televiziune de după-amiază, dedicate stilului de viaţă. Săptămânile petrecute în spa, dragostea ei pentru muzica ska sau cea a lui Mozart, pielea lucioasă şi vacanţele prelungite prin toate zonele din Italia unde Renaşterea lăsase urme sau pe cele mai bune pârtii de schi din Alpi, toate astea făceau din Seph o femeie demnă de a fi invidiată.

Firește, petrecea o groază de timp rezolvându-şi problemele cu legea. Însă era mult mai ieftin şi mai uşor să mărturisească totul şi să trebuiască apoi să plătească o amendă pentru crimele înfăptuite decât să fie fugară, aşa încât trecerea prin procesul arestării şi apoi al eliberării pe cauţiune reprezenta o parte inevitabilă a carierei ei profesionale. Uneori era angajată să joace rolul glonţului invizibil, al ucigaşului care n-avea să fie găsit

niciodată, însă în cazuri ca acela al lui Cumali, în care amenda n-avea să fie niciodată mai mare de 90 de mii pentru târfa tocătoare, era mai simplu să sune la poliţie şi să-i scutească pe toţi de-o bătaie de cap în plus.

N-ar fi trebuit să accepte afacerea.

N-o cunoştea pe persoana care o contactase, însă transferul banilor direct din conturile Malei Choudhary era suficient ca să-i asigure scufundările de luna viitoare, iar detaliile sosite ulterior păreau suficient de credibile.

Aşa că, acum, Seph Atkins se ducea la hipodrom.

Capitolul 65

La apusul soarelui, Helen stă singură şi citeşte numele celor morţi.

Ale celor care au murit muncind până la epuizare

ale celor care au murit aşteptând un avocat care n-a venit niciodată

ale celor care au murit în spitale şi ale căror cadavre s-au întors la casele lor, pentru ca doctorii să poată spune că au murit în patul propriu, şi nu în timp ce se aflau în grija companiei numele copiilor

ale părinţilor

ale celor mitraliaţi pentru că încercaseră să fugă

Şi nimeni nu ascultă.

Şi nimănui nu-i păsă.

Şi a fost oprită înainte să poată stârni un scandal.

Iar ea a continuat oricum să citească, pentru că fiul ei făcuse toate astea. Nu el trăsese gloanţe sau săpase şanţuri, însă făcuse şi el destule.

Îşi jucase rolul, iar ea îl născuse pe el şi de aceea A citit mai departe numele morţilor.

Şi erau atât de multe, numele acelea unindu-se unul cu altul, încât nu şi-a dat seama că rostise numele lui Dani decât după alte şase-şapte nume. O clipă, i s-a părut, în timp ce se împotmolea în cuvinte, că era vremea pentru…

E vremea pentru

Neila stătea cu Theo şi depănau poveşti, în timp ce râul, mult prea lat, prea întins pentru micul lor vas, se lovea uşor de partea laterală a ambarcaţiunii. Femeia îi spunea poveşti şi, odată pornită, nu se mai putea opri. Nu se mai putea opri din vorbit, cuvintele se rostogoleau pur şi simplu din ea, după atâţia ani de tăcere, după atâţia ani în care totul fusese bine, şi şi-a ridicat privirea către orizont, iar orizontul ardea, ţara ardea şi doar pe canal mai putea fi în siguranţă, doar aici.

Şi a zis:

— Fratele meu suferea de depresie, suferea de depresie şi-i spuneam toţi să treacă peste ea, să încerce doar şi să vadă partea luminoasă a lucrurilor, partea luminoasă a lucrurilor era doar…

Iar în satele din jurul canalului, luminile erau stinse şi străzile pustii şi

între pietre era sânge, dar nu aici, nu unde gheaţa crăpa în faţa prorei navei, unde teroarea îi strângea inima ca într-un cleşte şi ea bolborosea: — Îi întrebi pe oameni, atunci când îţi zic ceva oribil, îi întrebi: „Eşti bine?” Fireşte că ei nu sunt bine, futu-i, dar ce altceva le-ai putea spune? „O, cred că te simţi ca dracu’, cred că trebuie să te simţi ca un căcat, pesemne că…”

Theo urmează să plece în curând, ea ştie asta. O simte şi, acum, că a luat un pasager la bord, acum, că inima ei s-a deschis şi a ales compania altei fiinţe umane, când a ales să aibă iar pe cineva în viaţa ei, oricine ar fi acesta, e îngrozită de ideea că va trebui să-l lase să plece. Se simte ca şi cum ar scăpa lucrurile din mână, doar rotindu-se în voia curentului, incapabilă să găsească o cale de-a naviga mai departe, în linie dreaptă.

În lumina galbenă a lumânărilor, ea şi-a pus capul pe umărul lui, iar el şi-a băgat obrazul în părul ei şi mâinile li s-au împreunat, încălzindu-se în noaptea de iarnă, în timp ce focul începea să se stingă. Şi Neila a murmurat: — Fratele meu se simte mai bine acum. Este cine este. Acum, că ştie asta, nu se mai detestă, nu mai e furios, nu mai e mânios, nu mai e…

Şi s-a oprit o vreme, pe când ninsoarea continua să cadă şi focul licărea în sobă şi lumina scădea şi slăbea, ajungând la fundul vasului.

— În tarot, la începutul călătoriei se află Nebunul. Cu o inimă inocentă şi sufletul plin de întrebări, el începe să rătăcească, încercând să exploreze universul, încântat de ceea ce-l înconjoară, crezând în toate. Nebunul e o carte a explorării, a speranţei. În timp ce călătoreşte, el întâlneşte mai multe personaje şi trece prin diverse încercări. Magul cel înţelept; Stăpânul şi Stăpâna, Îndrăgostiţii, Ermitul, Roata Norocului, Spânzuratul. Spânzuratul e o răspântie, o suspendare, o alegere care te ţine pe loc sau te trimite înainte, un moment în care toate lucrurile rămân în cumpănă. Sacrificiu, renunţare, martiriu, trădare uneori e reprezentat cu o aureolă, este ideea de-a renunţa la ce e vechi pentru a putea face ceva nou, pentru alţii, jumătate în cer, jumătate pe pământ, copacul lumii de care atârni acum, Odin în căutarea cunoaşterii, crucificarea, unii văd acolo divinitatea, alţii spun că-l văd pe Iuda cu o pungă cu arginţi în mâna. Eu nu văd acolo nimic nobil, obişnuiam să cred că este, însă acum am ajuns să cred că-i doar lumea. E cea mai sinceră carte, asta este, lumea prin care călătorim şi în care avem dorinţe şi în care visăm, suspendaţi între cer şi pământ. Dar noi suntem mărunţi şi cerul este imens şi uneori nu putem fi tot ce credem că suntem. Nu putem fi… există bătălii pe care nu le putem câştiga şi noi tot insistăm şi insistăm, până când ne trezim tot aici, nemişcaţi, şi, în afară de noi, nu-i nimeni

vinovat de asta. Cu mâna noastră ne-am făcut-o.

Au rămas o vreme unul lângă altul şi un alt vas a trecut pe lângă ei, în întuneric, un vas al cărui siaj l-a făcut pe *Hector* să se clatine într-o parte şi-n alta, înainte de-a se împrăştia cu totul.

— La capătul călătoriei Nebunului se află Lumea. Diavolul, Turnul, Steaua, Luna, Soarele, Justiţia, Lumea. Odată, am văzut o carte, regina de cupe, şi m-am gândit… mereu mi s-a părut că sunt acolo, că ea vorbeşte cu mine. Uneori, mă surprind că inventez poveşti plecând de la întâmplările din viaţa mea, inventând poveşti despre cine voi deveni, iar în aceste poveşti, eu sunt mereu eroina sau personajul negativ, pentru că-n felul ăsta am luat o decizie, am luat o decizie şi am ales să fiu aici şi n-a existat niciodată ceva ce să nu pot controla, n-a existat nicio parte din mine care să…

S-a oprit.

— E vremea să…

S-a oprit. Nu ştia care aveau să-i fie următoarele cuvinte.

— Regreţi? a întrebat. Dacă priveşti în urmă, dacă priveşti spre… când te gândeşti la timpul pe care l-ai avut şi la lucrurile… simţi regret? Asta simţi?

Theo s-a gândit la vorbele ei.

— Cred că da, a zis el până la urmă. Dacă n-ar exista ceva mai important de făcut.

Mai târziu, Neila stătea singură în partea din spate a lui *Hector,* cu mâinile îngheţându-i pe cârmă.

Afurisitul de cormoran nici măcar nu s-a deranjat să-şi ia zborul când ea a bătut din palme spre el, ci doar a stat acolo, pe acoperişul rahatului ei de barcă, văzându-şi de treburile lui în cel mai enervant mod posibil.

Şi în zilele de dinainte

Helen stătea cu Theo pe vârful unui deal, în timp ce soarele asfinţea peste văi. În oraşul de dedesubt urla cineva, urla, până când s-a oprit. Regina Bess nu suporta aşa ceva, nu în partea ei de pădure, însă în partea cealaltă a văii se aflau zdrenţăroşii urlătorii corciţii nulităţile şi Helen a spus:

— E de ajuns? Theo? E de ajuns? Mi-am salvat fiul?

Dar Theo n-a răspuns şi lucrurile n-au părut a se schimba prea mult după aceea.

A doua zi, s-au dus şi ei la hipodrom.

Capitolul 66

Să intre în Ascot s-a dovedit a fi mai simplu decât se aşteptase Theo iniţial, însă la fel de neplăcut.

Prima provocare a fost să pătrundă prin cordonul de securitate din jurul oraşului. Niciunul nu avea creditul necesar ca să treacă de gheretele pentru plata taxei, darămite vreun card de identitate pentru parcare. Trenurile publice încetaseră sa mai circule de ani buni şi acum mai exista doar un serviciu privat rezervat în avans pentru zilele când aveau loc curse; 76 de lire biletul şi un cărucior mobil care servea şampanie şi gustări constând din legume la grătar, tăiate de mână, provenite de la un butic din Devon.

În cele din urmă, s-au strecurat la adăpostul întunericului, urmărind şinele de cale ferată şi ascunzându-se printre copaci până treceau patrulele, făcând popas fără să aprindă focul, în ninsoarea chinuitoare, strânşi într-un ghem îngheţat, în timp ce aşteptau să răsară soarele.

Theo s-a lipit de Helen, iar Bea părea să-i împărtăşească grija, înconjurând-o şi ea strâns pe femeia mai vârstnică, de parcă astfel ar fi putut să-i încălzească oasele cuprinse de tremurături. Lui Helen îi era prea frig ca să-i respingă, aşa că a închis ochii şi a dat din cap în semn de recunoştinţă, cu buzele vineţii întoarse către interiorul gurii, de parcă ar fi vrut să sugă aşa căldura.

În noaptea aceea n-a dormit nimeni. Din când în când, câte un elicopter trecea în depărtare, iar Corn vorbea şuierat că ar fi trebuit să-şi aducă folii pentru camuflare sau să se acopere cu noroi şi Theo nu era sigur dacă aşa ceva ar fi făcut vreo diferenţă, însă lui Corn i se părea important, aşa că nu l-a contrazis.

Dimineaţă, şi-au târşâit paşii în josul pantei puţin abrupte ce ducea spre şinele de cale ferată, în timp ce soarele arunca aur topit peste bruma ce rămăsese agăţată de firele verzi de iarbă ţepene. Câţiva porumbei fâlfâiau din aripi prin copaci; ceva mai masiv se îndepărta de ei prin lăstăriş. O clipă, pământul de sub ei s-a zărit acoperit de o zăpadă strălucitoare, ca de fildeş, dar pe măsură ce soarele a început să topească bruma, au început să iasă la iveală crenguţe cenuşii şi iarbă verde. Gara era un umbrar din lemn, locul perfect pentru ghivece cu flori şi un şef de gară care-i cunoştea pe localnici după nume; cafeneaua vindea rulouri cu cârnaţi, plăcintă cu carne

de porc şi iaurt, iar fumul se ridica din hornurile conacelor pitite în spatele stejarilor moleşiţi. O pădure străveche modelase acolo relieful, iar urmele îi erau încă vizibile prin fagii seculari şi prin cicatricele tăiate în iederă de şosele şi sensuri giratorii.

La marginea Ascetului, s-au întâlnit cu o dubă albă, parcată lângă o poartă dincolo de care se afla un câmp gol, năpădit de buruieni cu tulpini înalte şi ţepoase. Bărbatul din spatele dubei stătea cu mâinile încrucişate la piept, fumând o ţigară maro minusculă; văzându-i că se apropie, când au încetinit, a dat din cap o dată către Corn.

— Mda, a mormăit el, i-a privit iarăşi din cap până-n picioare, a mai încuviinţat o dată din cap şi a adăugat: Mda. Bun.

A deschis uşa din spate a dubei. Un miros de naftalină şi de mucegai s-a rostogolit afară, într-un nor de particule fine, plutitoare. A durat un pic până ce ochii lui Theo s-au obişnuit cu semiîntunericul, apoi a văzut haine, maldăre pe podea sau revărsându-se din cutii de carton pătate, lipite de pereţii maşinii. Timp de zece minute, au umblat de colo colo prin spatele dubei, scoţând nori de abur pe gură, cu degetele învineţite de frig. Răscoleau printre blănuri şi catifele, iar Helen murmura:

— Fireşte că acum, în sezonul puloverelor, codul vestimentar este mai puţin important…

Până la urmă, Theo a găsit un costum negru care să nu pară chiar penibil. Corn s-a îmbrăcat în velur, semăna frapant cu un tip născut să vâneze şi nu-i lipsea decât o puşcă sub braţ. Bea a găsit mătase albastră şi o etolă; Helen a cloncănit şi a strigat că-i stă minunat, făcând-o să roşească, iar Corn a ignorat-o în mod deliberat şi atent, doar a mârâit ceva de genul „Mda, aşa-i, e bine, da”.

Helen a dat ochii peste cap şi a ales o rochie elegantă, ceva clasic, în carouri negre şi gri.

S-au schimbat pe rând în întunericul dubei, cu uşile închise, Corn şi Theo, Bea şi Helen, îndoiţi de mijloc, alunecând printr-o mare de cămăşi şi de ciorapi, pantaloni şi fuste, mijindu-şi ochii în penumbră. După ce au terminat, Corn i-a întins nişte bani tipului cu duba, care a ţâţâit şi-a clătinat din cap.

— Binecuvântate fie mâinile ei, a mârâit el, aruncând cuvintele către bancnotele din pumnul lui Corn, o condamnare şi, în acelaşi timp, o urare. Binecuvântaţi fie cei care ţipă, căci ei au auzit adevărul şi tunetul.

Corn a şovăit, a dat din cap, şi-a îndesat banii la loc în buzunar.

Duba a plecat, iar ei şi-au ascuns genţile într-un gard viu din tisă de lângă un câmp unde ciorile ţopăiau pe pământul răscolit, ciugulind paiele, şi, îmbrăcaţi cu cele mai bune haine ale lor, s-au îndreptat către hipodrom.

Corn a murmurat:

— Suntem peste tot, desigur. Suntem peste tot, curăţăm toaletele şi reparăm canalizările şi conducem autobuzele şi…

— Binecuvântate fie mâinile ei, a şoptit Bea în timp ce se căzneau să coboare dealul, cu sacourile şi fustele ridicate, cu nasurile vinete şi buzele albe. Binecuvântaţi fie cei care sfâşie tăcerea.

— Jumătate din cei pe care-i întrebăm nici măcar nu ştiu dacă regina e reală, nu şi-o pot imagina, nu pot concepe schimbarea. Însă ideea îi face să se simtă mai bine. Gândul că poate vor fi în stare să facă lucrul ăsta extraordinar de mărunt, *să sfideze* lumea şi poate, prin gestul lor, să facă diferenţa, să conteze. Asta-i cu adevărat regina. Ea îi face pe oameni să creadă că faptele lor contează. Dacă ne răpeşti asta, chiar că ne-am dus dracului toţi. Ne-am dus dracului toţi.

Cu fiecare pas care-i aducea mai aproape de pista de curse, de tribunele centrale impunătoare, de barierele albe ce-i dirijau pe oameni ca pe oi, Helen părea mai înviorată, mai caldă, mai sonoră. Pe măsură ce ea ieşea în evidenţă, Corn trecea în plan secund, cuvintele i se contractau, umerii i se gârboveau tot mai tare. Bea părea a se hrăni din încrederea femeii în vârstă, strecurându-se mai aproape de ea şi luând-o pe Helen de braţ, pe când se apropiau de poartă, relaţii fericite înfiripate într-o aventură hibernală.

— Lucrurile astea sunt sezoniere, le-a explicat Helen pe un ton vioi. Vara, fac culcări, iarna, sărituri, şi mai au şi spectacole – ultimul la care am participat alături de soţul meu a fost senzaţional. Am ieşit cu mult mai multe suvenire decât ar fi dictat-o bunul-simţ, nici măcar n-au încăput toate în maşină, dar atmosfera, oamenii! Îşi au originea în Dubai, ştiaţi, în Emiratele Arabe Unite, cei de acolo adoră cursele de cai, îşi cunosc caii, caii pe care-i prăsesc în partea aceea de lume sunt magnifici, o rasă incredibilă. A făcut o pauză, cu capul uşor întors într-o parte, răscolind printre amintiri, alunecând prin timp, apoi a continuat: Pe de altă parte, poate că amintirea mea arată aşa tocmai pentru că-i ultima cu noi împreună. Poate că facem lucrurile să pară mai importante decât au fost de fapt.

Bea n-a zis nimic şi s-a apropiat şi mai mult de ea, ţinând-o strâns. Theo îşi privea ţintă pantofii din piele maro, strânşi pe picior, încălţămintea

altcuiva, furată. Abia după ce-şi alesese hainele, iar duba se îndepărtase, descoperise pata de la subsuoara stângă, acolo unde cineva sângerase în haina de bumbac, pe care înălbitorul şi detergenţii izbutiseră s-o transforme într-o zonă decolorată, roşu-deschis, abia vizibilă pe material.

Pe măsură ce se apropiau de hipodrom, mulţimile de oameni au început să crească, revărsându-se din parcări şi din trenuri private, din elicoptere şi de pe pistele de avioane. Sunetul muzicii plutea pe deasupra claxoanelor maşinilor ce aşteptau la coadă, peste veselia sărbătorilor de iarnă, peste strigătele vânzătorilor de vin fiert şi peste chioşcurile de lemn unde se vindeau obiecte din chihlimbar şi din argint, lumânări făcute în casă şi îmbrăcăminte din lână groasă, pentru iarnă.

Coada de la porţile de la intrare se târa ca melcul; oamenii se înghesuiau prin intrarea îngustă, supravegheată de paznicii Companiei în uniforme galben fosforescent şi bleumarin. În timp ce aşteptau chirciţi la graniţa dintre frig şi cald. Bea a primit patru bilete de la o femeie în gri. La urechile lui Theo au ajuns râsete şi un strigăt indignat la auzirea unei glume scabroase. În timp ce privirea lui se plimba peste mulţime, şi-a închipuit că vede, o clipă, o femeie, înaltă şi cu păr scurt, şaten-deschis, familiară din toate punctele de vedere, şi s-a întrebat dacă ar trebui să facă precum un bâtlan, aşa că s-a uitat încă o dată şi n-a mai fost sigur c-o văzuse.

Au pătruns între zidurile hipodromului, iar Helen a sporovăit nepăsătoare tot drumul, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Theo nu mai fusese niciodată la un iarmaroc rural, darămite la o cursă de cai.

Trupurile se unduiau şi se roteau unul în jurul altuia printre sectoarele de chioşcuri din lemn cu acoperişuri înclinate, becurile galbene străluceau intens în spatele tejghelelor, ziduri din turtă dulce, lumânări, pachete cu lavandă parfumată, ceainice delicate în formă de pinguini sau cu chipuri de pisicuţe ori de căţeluşi. Bucăţi de carne sfârâind, luate direct de pe grătar, jachete impermeabile, pălării împodobite cu pene de raţă, bastoane pentru mers, bastoane telescopice pentru selfie-uri, o incintă în care puteai să cumperi maşini de lux, vacanţe de lux, cai de lux şi, pentru copii, plimbări pe măgari. Cântecele de iarnă, o roată unde ponei vopsiţi în alb urcau şi coborau, cu coamele din plastic roz şi albastru unduindu-se în vânt; vin fiert cu mirodenii, fierbinte, din care se ridicau aburi, şi şampanie ţinută la rece, opt feluri de ciocolată caldă şi o tarabă unde se vindeau chihlimbar din

Ţările Baltice şi sticlă veneţiană.

Un orăşel temporar, cu bunătăţi din vremuri apuse, când banii se aruncau pe satisfacerea câte unei toane, când cumpărăturile nu însemnau să iroseşti banii pe gunoaie, nicidecum, ci doar pentru satisfacerea unor pofte fireşti, dar necesare. Un monument închinat unei alte lumi, în care încă mergeai la biserică peste dealurile englezeşti unduitoare, cu câini săltându-ţi la picioare şi vecini care te strigau pe nume. O bulă în timp, hrănită de curent electric de 240 de volţi, răsărise aici, între gardurile şi aleile din Ascot, vânzând un vis pe care numai banii îl puteau cumpăra.

Pe margini, câteva rămăşiţe ale plăcerilor demodate, pentru clienţii rafinaţi. Întrecerea raţelor s-a dovedit mult mai captivantă decât se aşteptase Theo. Cursa oilor părea prea bizară ca să fie luată în serios, mai ales din cauza competitorilor care aveau jochei din pluş cusuţi pe bavete.

Corn a pariat o liră la una dintre curse şi a pierdut când oaia lui a refuzat să se urnească din loc, iar din motivul acela a rămas într-o dispoziţie neagră mai bine de-o oră.

Când au intrat în tribune, Helen bârfea cu Bea, s-au aşezat cât mai departe de cele mai şic şi mai frumoase grupuri de oameni, cei care cunoşteau pe toată lumea şi care se considerau de-a dreptul minunaţi, pur şi simplu minunaţi, în caz că printre ei s-ar fi aflat cineva care o cunoştea, iar Theo a privit de la distanţă şi a aşteptat ca acei cumpărători cărora le plăcea să fie văzuţi să plece de la chioşcurile de lemn şi să pornească în sus pe scări, către zidul de scaune de pe care se puteau vedea, în toată splendoarea, pistele de întrecere. Caii, cu pieile lustruite până căpătaseră nuanţa abanosului sau a unui maro tomnatic fără pată, îşi întorceau capetele şi-şi fluturau cozile, nerăbdători, gata de alergare, făcându-şi jocheii să pară nişte pitici pe când mărşăluiau către linia de start, netulburaţi de aclamaţiile mulţimilor atunci când un favorit îşi ocupa locul de start sau de bârnele ori de obstacolele din faţa lor. Theo s-a întrebat cum de reuşeau să-i dreseze pe cai ca să nu bage în seamă privirile a mii de oameni care se uitau de sus la ei. Poate că noaptea le puneau în boxe înregistrări cu răgetele mulţimilor, o cascadă de aclamaţii care să-i îmbie la somn?

Sosirea lui Philip Arnslade n-a fost deloc discretă.

Mai întâi, elicopterul său a coborât la mică înălţime, iscând un zgomot asurzitor deasupra hipodromului şi atrăgând un număr considerabil de priviri insistente din partea celor care pretindeau că se bucură de priveliştea oferită de dansatorii de morris{10} înveşmântaţi în alb, ce poartă pe picioare

clopoţei zornăitori şi îşi învârt bastoanele.

Apoi i-au sosit şi gărzile de corp, cu feţele ca tocătoarele pentru pâine, cu picioarele depărtate de parcă s-ar fi căznit să-şi ţină trupurile sau sufletele intacte în costume. Apoi Philip, sporovăind cu cineva cu siguranţă important, poate în domeniul petrolului, şoptindu-şi unul altuia chestii confidenţiale, care cu certitudine îi făceau pe cei din jur să comenteze.

— În sfârşit, a rostit Helen în timp ce fiul ei înainta şi dădea din mâini ca să ajungă la locul său. E predictibil. Vine aici pentru sultani, desigur, pentru emiri şi pentru şeici. Nu poate rezista în faţa obiectelor ţipătoare. Mereu a confundat averea cu cultura. Dar nu-s acelaşi lucru, ba chiar deloc. Averea îţi cumpără o anumită cultură, îţi cumpără o anumită… Şi-a dat seama că Bea o privea fix, tăcută, încruntată; a surâs, a strâns-o de braţ şi a murmurat: Presupun că toate astea sunt, până la urmă, destul de arbitrare.

Pe iarbă, caii alergau, mulţimea aclama, iar cerul ameninţa sa trimită şi mai multă zăpadă peste ei, dar nu s-a întâmplat aşa.

Theo stătea de cealaltă parte a lui Helen şi o privea cum se uită la Philip.

Femeia nu se clintea, cu braţul prins atât de bine în strânsoarea lui Bea, încât aceasta stătea vizibil înclinată într-o parte, trasă către gâtul şi faţa lui Helen. Surâsul lui Helen nu s-a şters, ci a rămas încremenit, ca o sculptură într-un craniu, în timp ce Philip încuviinţa din cap şi făcea cu mâna şi se apropia de un loc aflat în mijlocul îmbulzelii.

Theo s-a uitat, şi s-a uitat din nou, şi a văzut-o pe Seph Atkins mişcându-se prin mulţime.

Seph era îmbrăcată în alb. Un taior alb, cu mânecile atârnând, tivite cu blană, care se oprea deasupra coapselor. Colanţi albi, mulaţi pe picior, cizme albe, înalte până la genunchi, mănuşi albe. Helen n-o zărise. Helen nu ştia după cine să se uite.

Încet, ca o femeie aflată în căutarea altei băuturi, Seph se răsucea prin mulţime, iar privirea i-a alunecat spre Helen şi a zăbovit asupra ei.

Theo şi-a îndesat şi mai mult bărbia în fularul furat, plin de praf, şi a şoptit:

— E aici.

Sprâncenele lui Helen s-au arcuit scurt, o singură dată, o mişcare aproape insesizabilă, şi nimic altceva nu s-a schimbat în expresia ei.

— Bine.

— Nu trebuie să…

— Scumpul meu băiat, nu fi absurd. Am angajat o femeie, nu-i aşa?

— Asta nu e…

— Ce-ar face acum Dani Cumali a ta?

Theo s-a uitat în altă parte.

— Păi, vezi? a ţâţâit ea. Atunci, e stabilit.

Helen s-a ridicat şi s-a îndreptat către Philip. Bea a urmat-o la câţiva metri în spate, iar Theo a rămas aşezat, urmărind-o pe Seph, până ce femeile au ajuns pe calea de acces dintre rândurile de scaune.

Corn stătea în faţa tribunelor, aşteptând cursele, întorcându-se să privească iar mulţimea, acum, când activităţile de pe pistă intraseră într-o fază de acalmie. Theo i-a surprins privirea şi a întors puţin capul către silueta lui Seph, care aluneca în sus pe scări către Helen, în timp ce Helen cobora spre Philip. Corn a aprobat din cap şi a început să se mişte prin puhoiul de oameni.

O clipă, Theo a crezut că totul avea să se năruiască. S-a gândit că Seph Atkins era prea bună în meseria ei, prea dornică să-şi facă treaba şi că totul era în zadar. Apoi Helen s-a întors, a păşit în mijlocul unui rând mare de scaune acoperite cu pernuţe şi dotat cu pături roşii, pentru spectatorii care ar fi dorit să se acopere, a trecut pe lângă genunchi ai căror proprietari au bodogănit nemulţumiţi şi peste câteva poşete de piele, s-a îndreptat către cel mai apropiat membru al echipei de securitate, care se întorsese să-i blocheze calea, şi i-a spus:

— Aş vrea să discut cu fiul meu, te rog.

Seph a continuat să urce, fără să bage în seamă restul lumii, apropiindu-se de bară. Corn a urmat-o.

— Scuză-mă! a strigat Helen atunci când bărbatul de la securitate nu s-a clintit, cu glasul suficient de puternic cât să atragă atenţia unor străini ce ciuliseră urechile în direcţia lor. Aş vrea să-l văd pe fiul meu!

Indignarea ei, tare şi limpede, le-a atras atenţia lui Philip şi invitatului său. El s-a uitat în jur, cu chipul desfăcându-se dintr-odată precum o primulă seara, apoi a încremenit într-o strâmbătură care se voia a fi un zâmbet.

— Mamă… ce… Mamă.

Helen şi-a îndreptat degetul spre el, trebuind să se aplece pe lângă bodyguardul masiv pentru a face gestul.

— Ai încercat să m-otrăveşti! a strigat ea, nu cu ranchiună, ci cu o autoritate stridentă, care a plutit peste şirurile de scaune. Ai încercat s-ascunzi dovada crimelor în masă şi-a răpirilor făcute în numele Companiei

şi al căcatului tău de prieten, Simon Fardell. Pe scurt, ţi-ai dezonorat numele şi sunt profund dezamăgită.

Theo, coborând uşor printre rânduri, şi-a dus mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un râset, un hohot de râs îngrozitor, complet nepotrivit, şi a înţeles dintr-odată că-i plăcea de-adevăratelea de Helen Arnslade, ba chiar o admira, că-şi dorea să fi avut mai mult timp la dispoziţie ca s-o cunoască, să-i preţuiască prietenia şi că acum avea să rămână mânjit pe mâini cu moartea ei.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Philip Arnslade! a adăugat Helen, cu glasul subţiindu-se de-o indignare sinceră. Ar trebui să-ţi fie ruşine pentru ce-ai făcut.

— Mamă, a murmurat Philip, strecurându-se pe lângă bodyguard şi prinzând-o cu blândeţe de cot. Ce uşurat sunt să te văd. Lasă-mă să te conduc înăuntru, dă-mi voie să te conduc…

A luat-o de-acolo, în timp ce soţia lui încerca să-i liniştească pe invitaţi cu un hohot de râs şi cu o anecdotă despre exfoliere. Gărzile de corp ale lui Philip i-au urmat îndeaproape, iar Theo şi Bea au mers în spatele lor, în timp ce Helen continua să strige:

— El aprobă răpirea unor oameni nevinovaţi! Tocătorii sunt reţinuţi fără a fi acuzaţi! Sunt trimişi să moară pentru că reprezintă poveri pentru economie! Acestea sunt numele celor morţi: Kam Akhoon, Robert Ebutt, Ned Hayhurst, Dani Cumali…

Philip şi-a tras mama printr-un şir de uşi duble, tăind cu totul legătura dintre vocea ei şi cei din lumea de afară, care încercau deja să le trimită SMS-uri despre ea prietenilor şi care îşi închipuiau că SMS-urile fuseseră trimise şi care n-au înţeles de ce n-au primit niciodată vreun răspuns.

Au condus-o pe Helen într-o sală de şedinţe privată. Hipodromul avea o mulţime de astfel de săli, unde cei mari şi puternici puteau aranja întâlniri discrete sub plafoane cenuşii, săli în care proiectoarele zumzăiau, iar cafetierelor le lua o veşnicie să producă ceva prea fierbinte pentru a fi băut şi care îţi ardea cerul gurii.

Theo a aşteptat în mulţime, la marginea coridorului barat cu cordon împletit ce ducea către încăperea aceea, şi a fost total incapabil să bea din vinul alb cumpărat la suprapreţ.

A aşteptat.

Bea aştepta la parter, supraveghind ieşirea principală.

Corn aştepta în parcarea din spate.

La fel şi Seph Atkins, înghesuită în automobilul Audi închiriat, fumând o ţigară electronică, cu geamul coborât vreo doi centimetri, scoţând un nor gros de fum, un fum albastru-cenuşiu ce se învârtejea în sus ca o cascadă ce curge în sens invers, către geam, şi care avea gust de mentă şi le ardea ochii străinilor şi care alunga pe oricine pe o rază de trei metri.

În sala de şedinţe, mai multe glasuri ridicate, înăbuşite şi vagi.

— Mamă e aşa de…

— Ai încercat să m-otrăveşti!

— Nu eşti lucidă – nu e lucidă – medicamentele ai fost răpită nici nu-mi pot imagina trauma…

— Nu mă lua cu căcaturi de-astea, tinere.

— Vezi nu eşti doar – nu este – nu e ca şi cum…

— Cum ai putut s-o faci? Cum ai putut să le faci aşa ceva acelor oameni? Cum ai putut să…

La un moment dat, în timpul discuţiei, Helen a început să plângă. Nu-şi închipuise c-o va face. Nu plânsese când murise soţul ei. Atunci, avusese de făcut o mulţime de treburi. De organizat funeraliile, de citit testamente, de informat oameni. Trebuise să îndeplinească sarcini şi se achitase bine de toate, iar plânsul ar fi fost o distragere ridicolă.

Acum plângea, o bătrână neghioabă pe care n-o asculta nimeni, şi s-a înfuriat pe sine pentru că-şi îngăduise să plângă, ba chiar s-a înfuriat mai tare pe sine decât se înfuriase pe fiul ei, iar asta a făcut-o să plângă şi mai tare, până ce abia de-a mai izbutit să scoată vreun cuvânt printre suspinele jalnice şi inutile.

Philip a bolborosit:

— Păi, vezi, adică sincer! Sincer, mamă, totul e îngrozitor – şi tu eşti bolnavă –, aşa că acum o să te ducem acasă. O să te ducem acasă şi o să-ţi poţi lua medicamentele şi apoi…

La capătul coridorului, singur cu un pahar de vin alb şi un telefon pe care uneori se prefăcea că-l foloseşte, Theo aştepta şi privea atent uşa.

La un moment dat, un bodyguard s-a îndepărtat, vorbind repede şi preocupat la un telefon.

Apoi s-a întors.

După aceea a sosit un bărbat într-un costum alb, cărând cu el o geantă maro din piele.

Apoi a plecat şi el.

Theo a crezut c-ar putea să vomite şi a aşteptat şi n-a vomitat, deşi senzaţia n-a dispărut.

Afară, mulţimea ţipa şi copitele cailor bubuiau şi dansatorii de morris săreau şi raţele măcăiau şi banii treceau din mână-n mână şi elicopterele soseau şi plecau şi oile continuau să behăie şi tocătorii spălau toaletele unde cineva se pişase şi pe perete şi în încăperile din partea din spate a hipodromului un bărbat şoptea:

— Există o piaţă pentru orice. Îţi pot face rost de nişte subiecţi foarte arătoşi, cu contract prelungit, pentru doar…

Şi era momentul pentru…

Theo nu era sigur pentru ce anume era momentul, dar ştia că se năpustea, dădea buzna, se repezea spre înainte prea iute pentru a putea fi perceput, dar era mai încet decât orice altceva îndurase el vreodată şi urma să închidă ochii şi să se trezească la şase luni distanţă în trecut şi nimic n-avea să se fi schimbat şi nimic n-avea să conteze.

Şi a ştiut că probabil o condamnase pe Helen la moarte şi că o dăduse-n bară şi că greşise şi toate astea în zadar, la fel ca orice altceva făcuse până atunci, totul fusese în zadar de fiecare dată şi…

După o oră şi zece minute, uşile sălii de şedinţe s-au deschis. Doi bodyguarzi au ieşit, s-au uitat în stânga, s-au uitat în dreapta, n-au zărit nicio ameninţare imediată. Apoi a ieşit Helen, cu chipul imobil, privind în gol, sprijinindu-se uşor de braţul celui de-al treilea. Apoi alţi bodyguarzi, încadrându-l pe Philip, făcând cu schimbul ca să ţină uşa, astfel încât să fie întotdeauna unul în faţă, unul în spate.

Au trecut mai departe, în linişte, îndepărtându-se de mulţimile de oameni, către ieşirea de urgenţă.

Theo a încetat să-şi mai facă de lucru cu telefonul şi a format singurul număr pe care-l avea salvat.

— Vin, a zis.

— ’nţeles, a murmurat Corn şi a închis.

Theo a aşteptat ca grupul să ajungă aproape de ieşirea de urgenţă, înainte de-a se apleca pe sub cordonul împletit care separa traseul lor de grosul mulţimii, şi a început să-i urmărească. Uşa de la capătul coridorului ducea către un şir de trepte din beton cenuşiu, brutal de practice prin comparaţie cu decoraţiunile festive, frapierele cu gheaţă şi catifeaua moale a evenimentului principal. A putut distinge paşi coborând pe scări, glasuri mormăind în staţii radio. I-a urmat şi el, mişcându-se nu mai repede decât o

putea face Helen, menţinând distanţa.

Şirul de trepte ducea către parcarea de serviciu, dubele echipelor de catering şi autobuzele cu care erau transportaţi tocătorii. Strălucirea zilei de iarnă contrasta puternic cu semiîntunericul creat de luminile fluorescente dinăuntru. Norii care goneau prin faţa soarelui promiteau un nou val de ninsoare, însă acum păreau să împartă lumina în fâşii, nu s-o diminueze. Theo s-a uitat prin parcare şi a zărit grupul de bodyguarzi, pe Helen şi pe Philip îndreptându-se către o ieşire, acolo unde opreau deja două maşini negre, gata să-şi primească pasagerii.

S-a uitat printre maşinile parcate şi a văzut-o pe Seph Atkins, deoarece ştia că femeia trebuia să fie acolo, mai mult o siluetă decât un chip învăluit într-un nor cenuşiu, ce plutea în sus, ieşind pe geamul maşinii ei, lăsat doi centimetri în jos. A privit dincolo de ea, a crezut că-l vede pe Corn mişcându-se în spatele unei dube ce livra flori, burduşite cu ghirlande de laur şi crenguţe de tisă.

A crezut că vede pe altcineva deplasându-se la marginea razei sale vizuale şi a ştiut că trebuie să fie Dani, sau poate Theo – adevăratul Theo, cel care murise de mâna lui Philip Arnslade –, şi şi-a dat seama că avea s-o dea din nou în bară, aşa cum o dăduse-n bară de fiecare dată toată viaţa.

Helen se afla la câţiva metri de maşinile negre, încercând să spună ceva, pe jumătate întoarsă ca să se uite în direcţia din care venise. Bodyguardul care o ţinea de braţ a încercat s-o ghideze în faţă, însă mersul ei era nesigur, iar dorinţa, neabătută. Femeia a murmurat ceva nedesluşit, cuvintele ieşind incomplete, şi-a lungit gâtul şi l-a zărit pe Theo.

Privirile li s-au întâlnit, iar ea a ridicat şi mai sus capul şi a zâmbit.

Corn a detonat bomba.

Bomba se afla sub o maşină cu şase locuri care transportase spălători de vase de la închisoarea locală la hipodrom.

Spălătorul de vase care construise bomba fusese închis pentru incendiere, dar asta doar pentru că explozivii pe care-i folosise iscaseră un incendiu. Datorită abilităţilor sale speciale, fusese trimis într-o fabrică de produse chimice. Când îşi pierduse un ochi şi vârful nasului din cauza acidului, deţinuţii organizaseră tradiţionala petrecere, un festin constând din mâncare la conservă găsită prin gunoaie şi bătăi cu pumnii în pereţi. Acum era şi el unul de-al lor, desfigurat pentru totdeauna şi bine-venit în tribul lor, şi a fost foarte surprins să descopere că-şi dorea să trăiască.

Îşi dorea să trăiască şi a ajuns la concluzia că asta nu se putea datora

decât faptului că-i rămăsese ceva pentru care să trăiască.

Noaptea, rostea în şoaptă rugăciuni către lady din nord, către mâinile ei binecuvântate, pentru sfărâmarea cuştii.

Îi făcuse mare plăcere să plaseze bomba sub maşină. Îi plăcuse atât de mult, încât scrijelise SĂ VĂ FUT în cutia de tablă care adăpostea bomba, care, după tot valul de amoniac, încă mirosea vag a roşii, un act neînsemnat, pe care doar el avea să-l aprecieze. Lui îi făcea în general plăcere să arunce chestii în aer. Percepea aruncarea lor în aer pentru un anumit scop…

…ca pe ceva nou.

Bomba, aşa cum se comportă bombele de obicei, n-a fost la fel de spectaculoasă pe cât se aştepta Theo. Produsele de curăţenie nu erau la fel de bune precum căcaturile adevărate, aşa ar fi zis producătorul lor. Zgomotul i-a rănit urechile, iar unda de şoc a fost o explozie fierbinte care l-a lovit în faţă aşa cum ar fi făcut-o o gură de ventilaţie pentru aparatele de aer condiţionat dintr-o clădire mare de birouri. Dar n-a fost niciun foc. N-au izbucnit văpăi galbene şi lacome, şi, deşi bodyguarzii au fost doborâţi la pământ, ei i-au tras la pământ şi pe cei aflaţi în grija lor, ca să nu fie aruncaţi de pe picioare, şi i-au acoperit lui Philip capul cu mâinile lor, împingându-l la o parte din calea şrapnelelor de metal care se împrăştiau în toate părţile din caroseria distrusă a maşinii.

O clipă, Theo şi-a zis că asta a fost tot şi a sperat că a fost suficient.

Apoi bomba lui Seph, mult mai puternică, realizată mult mai profesionist, pe care o aşezase în portbagajul maşinii Volvo ce aparţinea ţintei sale, a fost trezită la viaţă de unda de şoc lansată de dispozitivul mai puţin competent şi a detonat de asemenea. Philip şi escortele lui erau deja pe jumătate căzuţi la pământ, şi acesta a fost motivul pentru care bilele de rulment pornite-n zbor n-au sfârtecat decât un singur bodyguard, pe cel mai lent, cel care înţelesese ultimul ce se petrece în jur. Explozia l-a aruncat pe Theo înapoi, până la ieşirea de urgenţă, golindu-i plămânii de aer, iar cele trei maşini aflate cel mai aproape de bombă n-au avut timp să scoată niciun sunet înainte ca sticla, şasiul şi ţeava de eşapament să le fie rupte în bucăţi, caroseriile sfărâmate, aruncate în sus şi trântite pe o parte, rostogolindu-se de mai multe ori până au ajuns să se lovească de maşinile vecine, care au început să urle şi să scrâşnească, cu farurile licărind şi fumul negru ieşind în rotocoale din valvele sparte şi pline de ulei, pe măsură ce sfărâmăturile şi metalul ferfeniţit au început să cadă în jurul lor, scoţând zgomote înfundate peste ţiuiturile din urechile lui Theo.

Câteva secunde n-au existat decât vuietele, ploaia de metal şi fumul negru.

Theo a reuşit să se ridice, sprijinindu-se de zid, căutând semne de viaţă prin fumul acru şi înţepător. Una dintre maşinile negre care aşteptase lângă poarta parcării fusese răsturnată pe o parte. În timp ce privea într-acolo, o portieră din partea de sus s-a deschis şi un bărbat, ameţit şi căznindu-se să se prindă de ceva, s-a căţărat prin ceea ce acum devenise acoperişul vehiculului, trecându-şi picioarele prin deschizătură şi prăbuşindu-se la pământ ca un peşte supraponderal.

Dintre bodyguarzii doborâţi, unul târa după el trupul zdrobit al colegului său, către vehiculele aflate în aşteptare. Alţi doi, abia târându-se, însângeraţi, cu hainele arse, îl trăgeau pe Philip Arnslade, care se clătina şi clipea şi părea să nu vadă sau să nu înţeleagă. Un al treilea stătea ghemuit peste Helen şi nu ştia ce să facă.

Huruitul unui motor, nelalocul lui acolo, nepământean pentru simţurile dezorientate ale lui Theo. Maşina lui Seph a trecut iute pe lângă el, iar degetele femeii erau la fel de albe ca haina de iarnă pe care o purta, atât de tare strângea volanul. Pe faţa ei se întrezărea ceva ce putea să fie panică, iar bărbatul n-a observat dacă ea l-a văzut când a trecut pe lângă el în goană.

Corn, strecurându-se afară.

Bea, sus, privind de la o fereastră, şi-a întors capul de la scena din faţa ei.

Din uşă, Theo privea şi tot privea, aşteptând ca Helen să se mişte, dar ea n-a făcut-o, şi fumul a început să se împrăştie şi sunetele lumii au început să revină la normal, sirenele şi strigătele şi motoarele şi, acum, o alarmă în interiorul clădirii, evacuare, hipodromul trebuia să fie evacuat, iar Theo nu putea să se clintească şi nu putea să vadă şi Helen nu se ridica de la pământ.

Nu se ridica în picioare.

Nu se mişca.

În buzunar, i-a sunat telefonul, iar el n-a răspuns şi Helen nu s-a mişcat.

În spatele lui s-a deschis uşa ieşirii de incendiu, iar acolo se afla un bărbat în costum negru şi cu mănuşi albe, cu o vestă galbenă aruncată în grabă peste sacou. S-a uitat la Theo şi n-a părut să înţeleagă şi a mârâit prin zgomotele lumii aceleia ce-o luase razna:

— Domnule evacuăm clădirea vă rog să vă îndreptaţi către…

S-a uitat în direcţia locului de adunare, dar n-a văzut decât ruine şi, timp de-o clipă, n-a mai fost sigur ce trebuia să facă.

— Domnule vă rog… vă rog să vă păstraţi calmul şi să vă îndreptaţi

către parcarea din faţă unde vor fi… vor fi… aveţi nevoie de ajutor medical aveţi…?

Nu fusese instruit decât în privinţa unei singure proceduri de evacuare, iar aceasta nu implica prezenţa unei bombe. Gura a părut să-i amorţească, iar buzele au încetat să se mai mişte. Theo se uita fix la chipul lui şi s-a gândit că arată ca un prost şi i-a părut foarte rău pentru el şi s-a uitat în urmă, către locul unde Helen nu se mişca, şi a spus da, da, o să plec. Am să plec. Sunt bine. Da.

S-a întors înăuntru.

Şi a urmat toate instrucţiunile de a acţiona calm şi rapid, îndreptându-se către ieşirea ce-i fusese indicată.

N-a răspuns la telefon.

Şi a ştiut că n-o dăduse în bară şi s-a gândit că Dani mergea alături de el şi că fiicei lui i-ar fi ruşine de cel care fusese înainte şi de cel care devenise între timp.

Capitolul 67

Seph Atkins a sunat la poliţie când se afla la vreo treisprezece kilometri depărtare de orăşelul Virginia Water.

Ajunsese la concluzia că aceea era decizia cea mai înţeleaptă. Să-i facă să pornească în urmărirea ei n-ar fi făcut decât să crească valoarea amenzii, şi, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, ea avea să fie în siguranţă.

Avea să fie în siguranţă.

Avea să fie…

Hipodromul asigura transporturi suplimentare pentru toţi cei care aveau nevoie, indiferent de direcţia în care voiau să se îndrepte. Dacă trecuseşi de cordonul de securitate de la Ascot, te puteai aştepta la un anumit nivel al serviciilor, al discreţiei şi respectului. Nu era prima dată când oamenii îi luaseră drept ţintă. Oamenii erau atât de resentimentari, că pur şi simplu nu se abţineau să nu-i batjocorească, era noroc chior că nu fuseseră răniţi mai mulţi invitaţi, totul fusese extrem de neplăcut.

Bea şi Corn au luat un taxi către Victoria Station.

Nu l-au găsit pe Theo în mulţime, iar el nu le-a răspuns la telefon.

La cinci ore după ce Seph Atkins fusese dusă în arest, poliţia a bătut la uşa Malei Choudhary.

Ea le-a zis:

— Dar e pur şi simplu absurd, luaţi-vă mâinile de pe mine – luaţi-vă mâinile de pe mine!

Şi, o clipă, a fost atât de şocată, încât a uitat că e avocată şi l-a lovit cu pumnul pe un poliţist.

Iar asta a dus la doborârea ei cu un taser şi la încătuşare, dar măcar poliţistul s-a ales şi el cu falca ruptă. Ar fi fost foarte dezamăgită de ea însăşi dacă acesta ar fi scăpat mai uşor.

Pe canal Theo e gheaţă el e gheaţă e gheaţă peste tot în jurul vasului e gheaţă în dimineaţa în care ei o sparg cu un ciocan e gheaţă şi zăpada transformă totul în negru şi cenuşiu şi blochează vizibilitatea reduce ţinutul la tăcere şi

În închisoare, Lucy Cumali scrie:

♥♥♥ Ce ador eu la produsul ăsta e că face mult mai multe decât se specifică pe ambalaj. Chiar mi-a transformat cu totul ritualul de îngrijire a pielii!!! ♥♥♥

Noaptea trecută, colegei ei de pat i s-au redus la jumătate raţiile, pentru că nu s-a conformat standardelor de recenzare ale companiei. Colega ei de celulă are doisprezece ani şi cântăreşte treizeci şi cinci de kilograme. Vorbesc despre ea că-i o povară; o adevărată povară economică.

Seph Atkins a spus:

— Vreau să vină avocatul meu.

Şi Seph Atkins a spus:

— Vreau să vină avocatul meu.

Şi Seph Atkins a spus:

— Vreau să vină avocatul meu.

Iar când a venit avocatul, ea a zis: — Acesta nu-i avocatul care trebuie, iar bărbatul i-a replicat: — Mă tem că doamna Choudhary a fost arestată. În contul tău am descoperit fonduri care se pare că provin de la ea. Acest gest incorect o face nepotrivită pentru a se ocupa de apărarea ta şi astfel…

Corn şi Bea s-au întors la casa din Archway, au dat drumul la televizor şi au descoperit că un splendid cuplu de celebrităţi aştepta gemeni – gemeni care vor fi atât de adorabili! – şi că preţul la Marmite{11} creştea din nou, dacă îţi plăcea genul ăla de lucruri, dar totul era în regulă, căci exista o creştere semnificativă în sectorul bancar, pentru al nouălea trimestru la rând.

Theo n-a răspuns la telefon.

La secţia de poliţie, Seph Atkins a spus: — Bine. Bine. Da, am fost angajată să-i fac felul lui Helen Arnslade. Mi s-a indicat momentul şi un loc unde urma ea să se afle. Mi s-a zis că va merge la hipodrom, apoi va ieşi prin spate, prin parcarea de-acolo. Mi s-a dat numărul de înmatriculare al maşinii pe care urma s-o şofeze. Mi s-a spus că avea o întâlnire acolo, în mare grabă, şi să mă ocup de ea când va pleca. Acestea sunt toate informaţiile pe care le-am primit.

Avocatul ei a zis:

— Şi banii?
— Au venit de la Choudhary.
— Mă tem că doamna Choudhary neagă că ţi-a trimis vreun penny.
O ridicare din umeri.
— Sper că înţelegi că situaţia este complicată…
O altă ridicare din umeri.

Trei celule mai jos:
— Nu verificaţi încă o dată – *verificaţi încă o dată!* Da, o reprezentam pe Atkins, dar n-am angajat-o niciodată, n-am… copiii mei ştiu ce se-ntâmplă? Să nu le spuneţi, să nu le… să nu le ziceţi nimic, blestemaţilor!

În camera de spital, Philip Arnslade se uită fix la silueta mamei sale care doarme şi o vreme rămâne tăcut, în timp ce alegerile făcute de-a lungul vieţii, amintirile acelea nebuneşti ce se năpustesc cu iuţeală asupra lui – nu, e mai rău, sunt *introspecţii*, e modul îngrozitor în care trecutul invadează prezentul, faptul că priveşte în urmă şi pune acum întrebările pe care ar fi trebuit poate să le pună *atunci* –, îl copleşesc.

Iar la sfârşit de tot, îl izbeşte un gând şi e sigur şi e atât de puternic, încât mai că-l trimite la podea, însă garda de corp stă chiar în spatele lui şi-şi pune o mână sigură pe braţul lui şi întotdeauna pare a şti de ce are Philip nevoie.

— Futu-i, şopteşte Philip Arnslade când îl loveşte revelaţia. Apoi: Futu-i! Şi pentru ultima oară, ca să fie sigur că totul e real, ca să rememoreze întrebarea încă o dată şi să fie sigur ca obţine acelaşi răspuns: Futu-i. *Pe mine m-au vizat.*

Mai târziu, a început să ningă.

Capitolul 68

Neila şi Theo stăteau împreună pe acoperişul lui *Hector,* în timp ce ninsoarea continua să cadă, şi priveau cum, în depărtare, oraşul Scunthorpe ardea.

Neila şi-a aşezat capul pe umărul lui Theo. El a cuprins-o cu un braţ, trăgând-o mai aproape. Fumul reprezenta un far călăuzitor ce plutea către sud, fiind subţiat de vânt şi purtat tot mai sus. Flăcările erau un dans oranj rotitor pe cer, departe, spre linia orizontului.

În cele din urmă, Neila a spus:

— Deci tu ai făcut aia?

— Într-un fel.

— Tu ai ars totul?

— Nu locul acela în sine…

— Dar tu ai incendiat?

— Presupun că da.

— Şi ai omorât oameni?

Theo n-a răspuns.

— Ca să-ţi recapeţi fiica?

Niciun răspuns.

Neila s-a tras mai aproape de el, bucurându-se de vaga căldură pe care-o emana şi, o vreme, au privit amândoi flăcările.

— Cool, a şoptit ea, lăsându-şi ochii să se închidă, de parcă ar fi putut simţi căldura focului tocmai de la marginea apei, încălzind totul în cale, până-n adâncul sufletului ei.

La trei zile după ce două bombe explodaseră la Ascot, guvernul britanic a blocat activele Companiei.

Philip Arnslade, ministrul Eficienţei Fiscale, a luat decizia în mod unilateral. Asta intra în atribuţiile lui, la urma urmei, iar angajaţii civili care au aplicat hotărârea au fost surprinşi să descopere că ei chiar o puteau face.

Băncile au zis: glumiţi în niciun caz asta ar distruge tot Compania sunt băncile băncile sunt Compania nu avem cum să încetăm să le tranzacţionăm activele asta e…

Aşa că ministrul Eficienţei Fiscale a ordonat Comitetului Nouăsprezece

să-şi exercite îndatoririle de urgenţă, lucru pe care l-a făcut şi a închis astfel toate sistemele informatice ale băncilor.

Când au aflat, membrii Cabinetului au explodat şi au cerut să se activeze de urgenţă toate computerele, activele să fie deblocate, iar Philip Arnslade să-şi dea demisia. Din nefericire, în acel moment, Philip Arnslade deja dispăruse, pentru a participa la o întâlnire de maximă importanţă – la Birmingham, poate, sau era vorba despre Hull? –, şi toate apelurile către telefonul lui au intrat direct în mesageria vocală.

Când Cabinetul s-a întrunit în efectiv complet, la ora 2.40 noaptea, toţi membrii săi primiseră acelaşi fişier. Îl mai văzuseră şi înainte, fireşte, în ziua în care fusese postat pe internet. Helen Arnslade, recitând numele celor morţi. Nume de locuri. Numere de asigurare naţională. Cadavre rostogolindu-se în morminte. Membre retezate şi schelete umblătoare. Nimic nou în asta. Nici cei care nu se arătaseră de acord cu ceea ce exista acolo sau bănuiau ceva n-au fost chiar atât de surprinşi pe cât şi-ar fi dorit să fie.

Surprinzător era totuşi faptul că fişierul provenea de la Philip Arnslade.

Compania a încercat să ne omoare pe mine şi pe mama, a explicat el. *S-a mers prea departe.*

Dezbaterea cu privire la faptul dacă ar trebui sau nu să fie deblocate activele Companiei şi să se redeschidă băncile s-a prelungit până la 21.45, timp în care fişierele fuseseră postate din nou pe internet, iar acum programele de blocare a căutărilor păreau să nu mai funcţioneze. Cabinetul a ales să nu acţioneze de data asta. Părea calea cea mai puţin primejdioasă.

Nouă ore mai târziu, Philip Arnslade a reapărut în Ţara Galilor, unde îşi stabilise momentan reşedinţa, într-un castel, alături de treizeci de oameni înarmaţi şi de o echipă de la ştiri.

Capitolul 69

Discuţia telefonică din seara aceea dintre Simon Fardell şi Philip Arnslade n-a fost înregistrată, dar nimeni aflat în apropierea celor doi n-ar fi putut rata ideea de bază.

— Philip, sunt Simon, ce mama mă-sii crezi că faci? O să-ţi dau dracului foc, futu-i… N-AM ÎNCERCAT, ÎN PULA MEA, SĂ VĂ OMOR PE TINE SAU PE MAMA TA, CE PULA MEA FACI? Bine, bine. În regulă. Hai să… analizăm bine ce s-a-ntâmplat, da? Hai să discutăm, doar… bine…

N-avea să existe niciun proces, nici pentru Seph Atkins, nici pentru Mala Choudhary.

Seph Atkins a mărturisit, clar şi precis, aşa cum o făcea de fiecare dată.

— Am fost angajată s-o ucid pe Helen Arnslade. Mi s-au oferit un moment şi un loc. Am primit plata de la Mala Choudhary. Nu, n-am vorbit niciodată cu ea. În momentul de faţă, asta-i tot ce am de declarat.

Pentru propria ei protecţie, a fost transferată la o închisoare de maximă securitate, unde deţinutele făceau tuburi pentru fond de ten şi creme pentru o piele frumoasă, deschisă la culoare. Seph Atkins n-a rostit niciun cuvânt în timp ce era urcată în dubă, niciun cuvânt în timp ce o introduceau pe porţile închisorii. N-a scos un sunet când a fost percheziţionată la pielea goală şi îmbrăcată cu salopeta galbenă de puşcăriaşă, ce purta logoul unei firme de produse cosmetice şi sloganuri ale unor mărci celebre, menite să inspire: „Fii tu cu adevărat!” şi „Frumuseţea interioară, la exterior”.

În a doua noapte petrecută la închisoare, cineva a încercat s-o bată, doar pentru că acela era modul în care arătau cine-i şeful, iar trupul respectivei a fost găsit cu faţa în jos, într-o cuvă plină cu untură de porc clocotită. Seph a fost dusă la izolare, iar de undeva au sosit ordinele de transfer şi o dubă a venit s-o preia, iar după o vreme, hârtiile s-au rătăcit, iar ea n-a mai fost văzută niciodată.

Mala Choudhary a spus:

— N-am făcut-o eu. N-am angajat-o eu. N-AM ANGAJAT-O EU. Nu ştiu cum au ieşit banii din contul meu. Am fost jefuită. Nu ştiu nici cum au ajuns banii Companiei în contul meu. E O ÎNSCENARE, nu vedeţi, e o

înscenare, idioţi nenorociţi ce sunteţi…

Iar două zile mai târziu, a zis plângând:

— Am făcut-o. Eu am fost. Am făcut-o singură. Copiii mei vor fi în siguranţă? Merg la o şcoală super, pe care o adoră, şi acolo există o grămadă de activităţi extracurriculare, amândurora le place cu adevărat tabăra de muzică, o adoră, adoră tabăra de muzică, vă rog să nu-i luaţi de la şcoala aia. Vă rog să nu-i luaţi de-acolo.

Ar fi putut şi ea, la fel de bine, să dispară, însă în ultima clipă, în timp ce o duceau către marginea gropii din suburbiile Dagenhamului, proaspăt săpată şi gata să fie sigilată cu un strat de bitum fierbinte, şi-a adus aminte că fusese trei ani la rând campioană la categoria muscă la întrecerile de arte marţiale mixte organizate de South London Women’s, aşa că i-a ars un şut în stomac tipului aflat cel mai aproape de ea şi i-a spart altuia nasul cu un genunchi bine plasat şi abia când s-a răsucit ca să se ocupe şi de ultimul, acesta şi-a adunat curajul ca s-o împuşte, de două ori în picior, o dată în abdomen, o dată în piept, rotindu-şi braţul haotic, într-un arc bizar, în timp ce trăgea.

Alte două gloanţe au zburat aiurea. Unul i-a retezat artera femurală colegului său cu nasul spart, care a sângerat de moarte în mai puţin de patru minute, în spatele dubei. Celălalt a lovit zidul depozitului gol, abandonat, din spatele lor, iar când a ricoşat, s-a înfipt în glezna bărbatului îndoit de mijloc din cauza loviturii în stomac, care nu l-a observat decât cinci ore mai târziu şi n-a mai păşit niciodată bine.

În toată această agitaţie, ei n-au mai îngropat cum trebuie cadavrul Malei, aşa că, nouă ore mai târziu, a fost descoperit de un individ care-şi plimba câinele, când stratul de bitum era rece şi întărit, un cilindru solid lângă rămăşiţele ei.

Undeva, într-un castel din Ţara Galilor, Philip Arnslade rage:

— SĂ M-OMORI S-O OMORI ÎN PULA MEA PE MAMA adică ea chiar era o belea o problemă da chiar era o mare problemă şi eu eram stânjenit mă simţeam extrem de stânjenit eram…

Markse renunţase cu totul să încerce să adauge şi el ceva, aşa că aşteaptă răbdător, cu piciorul stâng aşezat peste cel drept, şi continuă să răsfoiască pozele cu imaginile celor morţi, imaginile celor dispăruţi, în timp ce din laptopul de pe măsuţa de cafea glasul lui Helen Arnslade continuă să mormăie nesfârşita litanie de cadavre.

— Când mama a-nceput cu căcaturile ei, Simon s-a înfuriat. El îşi pierde mereu foarte uşor cumpătul, să nu crezi toate chestiile pe care le spune, el a fost mereu un… dar era furios, zicea că pur şi simplu ar fi trebuit s-o ucidem de când ne-a trădat prima dată, să-mi omor AFURISITA DE MAMĂ, M-ASCULŢI, ÎN PULA MEA?

Markse surâde, încuviinţează din cap, şi asta pare să fie suficient.

— S-O OMOR PE MAMA, aşa că scotocesc toată ţara şi-o oprim, aranjăm lucrurile, da, s-a iscat un scandal, dar trece, deja i-am transmis toate grijile lui Simon, că nu sunt „de încredere”, şi-mi spun „Stai aşa, amice”, iar el ÎMI PUNE UN CĂCAT DE BOMBĂ ÎN CĂCATUL DE ASCOT, FOLOSEŞTE ACELAŞI CĂCAT DE AVOCAT ŞI ACELAŞI CĂCAT DE CURVĂ-UCIGAŞĂ ca să-ncerce să mă ucidă în pula mea, nici măcar n-are decenţa să-ncerce s-o muşamalizeze, „piedică” zice el, „imprevizibil”, păi, o să i-o fac şi eu în pula mea…

Undeva în mijlocul monologului acela, lui Markse îi trece prin cap că poate angajatorilor săi – indiferent cine-ar fi ei acum – le lipseşte un temperament pe care altfel şi-ar dori să-l aibă cei care ocupă funcţii înalte.

Capitolul 70

La cinci zile după închiderea băncilor, Theo a găsit-o pe Helen Arnslade.

Spitalul se afla la sud de Greenwich, cu vedere spre dealul pe care se afla observatorul, de unde laserul verde ţâşnea către cerurile acoperite de nori ca să marcheze linia meridianului Greenwich, care împărţea lumea între est şi vest. Căutase deja în toate celelalte spitale posibile din Londra, şi acum se pregătea să încerce să forţeze iar intrarea în Cotswolds, când a dat peste ea, dormind într-un salon privat, păzit, aflat la etajul al treilea, într-o aripă rezervată pacienţilor la terapie intensivă, în comă sau într-o stare vegetativă permanentă. Fusese internată ca doamna Danesmoor şi nu mai exista nicio altă notă privind starea ei. Theo a aşteptat ca personalul ce se ocupa noaptea de curăţenie să intre în tură, apoi i-a şoptit unui bărbat cu ochi gălbejiţi, ce ţinea o găleată cu un mop şi şchiopăta: — Binecuvântate fie mâinile ei…

Iar el l-a prins pe Theo de braţe, de sub coate, înainte de-a putea răspunde, şi a şuierat: — I-adevărat? Există o regină-n nord? Va fi răscoală? Vom fi liberi?

Theo n-avea un răspuns şi nici n-a putut găsi ceva potrivit de spus, aşa că a minţit: — Da, a răspuns el în şoaptă. Da. Totul e-adevărat.

Bărbatul a început să plângă şi, în timp ce se dezbrăca de uniformă şi-i întindea lui Theo permisul de acces, lacrimile i se rostogoleau pe chipul buhăit, ca de burete, şi bălmăjea mulţumiri şi rugăciuni către o zeitate necunoscută, iar Theo s-a gândit ca poate ar trebui să-l liniştească, dar n-a ştiut ce să-i zică.

În schimb, a făcut curăţenie în spital.

A şters podelele cu mopul, a curăţat chiuvetele, a dezinfectat toaletele, a umblat în sus şi-n jos pe holuri, cu umerii cocoşaţi, târşâindu-şi picioarele într-o mişcare înceată, ca unul care n-are unde să plece, care n-are nimic de făcut, ci doar continuă să umble încolo şi-ncoace. Pentru el era un mers natural, şi-a dat seama, şi, totodată, liniştitor pentru un creier obosit.

Foarte puţini doctori se aflau acolo şi doar vreo două infirmiere pe tură. Spitalul era deţinut de o companie deţinută de o companie care era…

Aceeaşi placă veche peste tot. Undeva, în vârful grămezii, se afla Compania. La televizor, Philip Arnslade se uita în obiectivul camerei de luat vederi. Volumul era oprit, dar subtitrarea îşi făcea treaba cu mare acurateţe,

iluminându-i cuvintele cu azuriu pe fond negru.

Compania
A profitat abuziv de responsabilităţile ei Guvernul forţat să
Îşi reevalueze relaţiile cu
A revocat contractele cu

Câteva minute mai târziu, pe ecran a apărut chipul lui Simon Fardell.

Stopările
Spitalele
Băncile
Şcolile
Autobuzele
Trenurile
Supermarketurile
Fermele
Mâncarea
Apa

…totul din vina guvernului. Dacă el ne blochează activele, hai să vedem cine cedează primul, hai să vedem cine va…

Postul de televiziune era deţinut de o companie deţinută de o companie care era…

Iar la miezul nopţii şi-a oprit şi acesta emisia, când tehnicienii video şi-au dat seama că săptămâna aceea n-aveau să-şi încaseze salariile şi că trebuiau să meargă la magazine înainte să se termine benzina şi mâncarea.

La 2.17 noaptea, bărbatul care stătea de pază la uşa salonului lui Helen, în spitalul din Greenwich, a adormit, iar Theo a intrat la ea.

Lumina ce pătrundea prin jaluzelele pe jumătate trase era o reflexie roz-portocalie a luminii din stradă. A trecut o maşină şi farurile şi-au aruncat pe tavan razele ca nişte ace de ceasornic. Flori galbene proaspete începeau să se ofilească în apa murdară de lângă pat. O carafă zăcea goală pe o tavă, un castron cu pere coapte rămăsese neatins, iar crema de vanilie ce le acoperea se solidificase, ca un beton cu tentă galbenă.

Helen stătea întinsă, cu un braţ răşchirat într-o parte şi cu ciotul celuilalt braţ înfăşurat într-un bandaj alb ca zăpada. O armonică din plastic albastru introdusă într-un tub transparent se ridica şi cobora lângă ea, ajutându-i

plămânii să-şi facă treaba, iar capătul maşinăriei era conectat la o incizie minusculă din traheea ei. Faţa umflată îi era purpuriu-maronie; sub păturile albastre purta şosete chirurgicale, ce lăsau să se vadă vârfurile degetelor de la picioare. La capul femeii atârna de un cârlig o pungă cu lichid transparent care aproape că se golise, soluţia scurgându-se într-un ac ascuns undeva sub halatul ei larg, de culoare verde.

Theo şi-a rezemat mopul de perete şi a tras un enorm fotoliu bej capitonat, acoperit cu o folie de plastic ce se lipea de piele şi care păstra dârele albe lăsate de precedenţii ocupanţi plini de sudoare. Pompa de lângă capul lui Helen a tras aer, s-a ridicat la maximum, apoi a împins aerul cu un fâşâit lung. Pieptul ei cobora şi urca. La piciorul patului, un fluid galben picura pic-pic printr-un tub într-un borcan de plastic de un litru, aproape plin, amestecat cu un lichid chihlimbariu în care înotau firişoare de sânge. Theo a stat pe fotoliu şi a privit-o.

Pe pachet scria că aceasta e o revoluţie într-o cutie şi nu-i o minciună! Acum ştiu cu adevărat la ce se referă când spune că face diferenţa! *****

Lucy are o nouă colegă de celulă, după ce Moira a devenit prea slabă ca să mai poată munci şi a fost luată pentru reevaluare. Hanna nu ştie cine-i mama ei. Ziua, îi zice lui Lucy că-i o panaramă proastă şi că nici măcar bărbaţii nu s-ar deranja s-o violeze. Noaptea, stau întinse în pat, ţinându-se în braţe, ţinându-şi de cald şi apărându-se de frigul iernii, şi nu discută niciodată despre lucrurile astea şi stau tăcute şi-i în regulă să le fie teamă.

Binecuvântat fie numele ei binecuvântate-i fie mâinile deasupra apei binecuvântată fie mama care dă viaţă copilului binecuvântată fie luna printre zăbrele binecuvântaţi fie cei ce şoptesc adevărurile ascunse binecuvântaţi fie cei care stau în faţa focului binecuvântată fie căldură tăciunilor binecuvântat fie

Neila a spus:

— Ca să navighezi pe Trent către Ouse îţi trebuie licenţă. Ai de-a face cu mareele acolo unde se întâlneşte cu Humber, mai e şi trecerea prin ecluză, care îţi ia două zile, şi e…

Theo stătea în cabina lui *Hector* când ea a pus mâna pe cărţile de joc şi a zis: — Pune o întrebare.

— Nu ştiu ce să-ntreb.

— Gândeşte-te la ceva care contează. Gândeşte-te la Lucy.

O încruntătură scurtă, aproape de furie, care a dispărut la fel de iute pe cât se ivise. El a închis ochii, cu palmele sub ale ei, a expirat aerul din piept şi a ţinut strâns pachetul de tarot.

Au aşteptat

El a tăiat cărţile le-a oprit pe primele nouă de deasupra.

Ea le-a întors cu faţa în sus.

Theo a examinat cu atenţie dispunerea lor pe masă.

— Ce înseamnă? a întrebat în cele din urmă.

— Nimic, a răspuns ea, cu inima bubuindu-i năvalnic, cu lacrimi de uşurare şi de recunoştinţă răsărindu-i la coada ochilor. Absolut nimic.

S-a ridicat în picioare.

S-a apropiat de dulapul de deasupra chiuvetei.

L-a deschis.

A scos dinăuntru pistolul, înfăşurat în aceeaşi pungă de plastic în care Corn i-l dăduse lui Theo la Nottingham. Apoi a spus: — Aveam de gând să-l arunc peste bord. Voiam s-o fac. Eram atât de furioasă pe tine, eram atât de furioasă. Dar m-am gândit…

I l-a aşezat în palmă.

— Cred că aici e locul unde cobori.

Theo a stat lângă patul lui Helen, iar acolo se afla şi Dani, şi tot acolo se afla şi adevăratul Theo Miller, cel care murise, şi lui Theo i se părea că trecutul nu-i altceva decât o chestie ce ţine de timpul prezent care s-a petrecut în mintea lui în timp ce se gândea la ea, deloc reală, şi că viitorul nu putea fi trăit cu adevărat decât tot în prezent şi, astfel, probabil că n-ar putea fi suficient de real încât să-ţi faci griji în privinţa lui şi că…

Că era într-adevăr foarte ostenit şi că…

Dani iartă-mă Dani iartă-mă nu cunosc nicio cale prin care să voi fi mereu nu există uitare nu există iertare doar am stat acolo şi n-am ascultat nu m-am gândit iartă-mă iartă-mă era nu era n-ar fi trebuit niciodată să

Theo a încetat să se mai roage când şi-a dat seama că vorbeşte cu voce tare şi a privit în jos spre podea şi s-a întrebat dacă-l auzise cineva şi când a ridicat din nou privirea, a văzut că unul dintre ochii lui Helen era deschis şi îl fixa.

O clipă, au rămas aşa amândoi, privindu-se unul pe altul.

Helen a clipit, încet, o dată, de două ori, aşteptând.

A zvâcnit din singura ei mână bună, a încercat să şi-o mişte, n-a izbutit.

A zvâcnit din nou.

A scos un sunet.

Uh-uh-huh.

Sunetul s-a răspândit în gol.

Theo a bătut din palme, a murmurat ceva, ce vrei… ce pot să…

Se simţea tâmpit şi inutil.

A scormonit prin noptiera de lângă pat. A găsit o bucată de hârtie, un pix.

L-a aşezat cu grijă în mâna lui Helen, ţinându-l acolo.

Femeii i-a luat o eternitate să scrie, fiecare secundă i s-a părut o eternitate şi totul s-a terminat într-o clipită.

SFÂRŞIT

Theo a împăturit bucata de hârtie.

A băgat-o în buzunar. A mai scos o bucată de hârtie din carnet. I-a pus-o şi pe aceea în mână. Ea a mijit singurul ochi sănătos, apoi a scris din nou.

SFÂRŞIT

Theo s-a lăsat pe spate în fotoliu, uitându-se ţintă în tavan.

Şi-a dat seama că detestă spitalele.

Nu ştiuse asta până acum.

La picioarele lui, recipientul cu lichid chihlimbariu era plin şi începuse să urce înapoi pe furtun. N-a venit nimeni să-l schimbe. Foalele trăgeau aer, apăsau, împingeau aerul afară şi la fel făcea şi Helen.

S-a gândit c-ar trebui să zică ceva profund.

C-ar trebui să găsească nişte cuvinte care să conteze.

Nu i-a venit nimic în minte.

S-a întins şi-a desprins tubul care intra în gâtul lui Helen. Aerul a şuierat ieşind din plastic. Trupul i s-a ridicat, apoi s-a prăbuşit.

Bătrâna n-a murit.

O vreme, a rămas acolo întinsă, icnind.

A icnit, cu ochiul larg deschis, fixat asupra lui, clipind.

A icnit.

A gâfâit.

S-a cutremurat.

A icnit.

Nu şi-a mutat privirea de la el.

I-a luat aproape o oră şi jumătate ca să moară.

Scurtă vreme, Theo a fost îngrozit.

Apoi s-a simţit cuprins de speranţă, pentru că ea nu murea, aşa că poate avea să supravieţuiască.

După aceea s-a gândit că poate ar trebui să conecteze tuburile la loc şi aproape că a plâns pentru că n-a făcut-o.

Apoi s-a înfuriat, pentru că ea murea şi nu venea nimeni şi nimănui nu-i păsa.

După care s-a plictisit şi s-a simţit imediat vinovat pentru că se plictisea.

În tot acest timp ea nu l-a scăpat din ochi şi s-a chinuit să respire şi nu şi-a mutat privirea de la el, iar după o vreme el i-a ţinut mâna într-a lui şi ea i-a strâns-o o dată şi n-a murit şi n-a murit şi n-a murit, ci doar a zăcut acolo, o cochilie rănită.

Şi, în final, a murit.

Nu exista nici măcar un aparat de monitorizare a ritmului cardiac care să ţiuie, nicio alarmă care să sune.

Helen a expirat şi în jurul găurii din gâtul ei s-a format un pic de spumă, apoi n-a mai expirat şi a murit.

Capitolul 71

Neila a acostat într-un golfuleţ din joncţiunea Keadby, a stat la prora lui *Hector* şi l-a privit pe Theo cum se îndepărtează.

În după-amiaza în care afurisitul de cormoran s-a cărat şi el, nenorocita şi sâcâitoarea pasăre.

Avea să se întoarcă.

Aşa stăteau lucrurile.

Theo – băiatul care avea să fie Theo – stătea lângă mare alături de Dani Cumali şi fata i-a spus:

— Am de gând să schimb lucrurile. Tot sistemul ăsta-i aiurea, ştii? E aiurea şi oamenii nu fac decât să zică ceva gen „Vei creşte şi vei învăţa”, iar eu replic „Futu-i, da”, de parc-apuci să-nveţi, nu? Dar ştii şi tu cum e lumea. Labagii care se cred superiori. Tre’ să ţii minte ce contează, tre’ să…

Sau poate că n-a vorbit deloc. Probabil că Theo inventează, acum, când timpul a devenit puţin… acum, că amintirile lui sunt şi mai confuze decât erau odată, acum, că s-ar putea să aibă o fată care probabil că nu-i a lui şi acum că viaţa pe care şi-a întemeiat-o pornind de la o minciună nu-i ceva care să conteze vreun pic, totul e-un fel de…

Şi Dani Cumali moare de mâna lui Seph Atkins, iar numele fiicei ei nu-i stă pe buze.

Însă, în timp ce moare, prin minte îi trece faptul că totul ar fi fost mai bine dacă ea *ar fi* şoptit numele lui Lucy, acela ar fi fost un mod mai potrivit de-a face lucrurile, şi, pentru o clipă, se simte enervată că a fost atât de prinsă de sentimentele de teamă şi de durere şi că n-a izbutit să-şi găsească un loc printre ceilalţi.

Mai cu seamă că, acum că e aici, află că, până la urmă, nimic altceva nu contează prea mult.

Într-un spital din Greenwich, Helen Arnslade moare.

Ea nu surâde şi, în timp ce trupul i se transformă dintr-un organism viu într-unul ce stă fără viaţă pe un pat, Theo calculează valoarea vieţii ei.

Aproximativ 5,8 milioane de lire, mai mult sau mai puţin.

Presupunând că nu ascundea vreo afecţiune de sănătate nedeclarată sau că nu oferise excesiv de mulţi bani organizaţiilor de caritate.

El mai aşteaptă puţin, apoi se ridică şi pleacă.

În ajunul Anului Nou, Theo Miller se îndepărtează de canal, cu un pistol în mână, lăsând-o în urmă pe Neila, cu soarele ascuns în spatele norilor ce ameninţă cu ninsoare, şi nu mai are decât o singură destinaţie în minte şi un singur gând în degetul lipit de trăgaci.

Capitolul 72

La aproape paisprezece zile după ce două bombe au explodat în Ascot, Theo s-a întors la Newton Bridge.

Bărbaţii au ieşit din pădure cu puşti şi au strigat la el, cu furie şi foame în priviri, şi i-a lăsat să-l împingă de la unul la altul şi să-l lovească cu picioarele şi să răcnească, iar de data asta ei nu l-au mai aruncat într-o cameră cenuşie şi rece, ci l-au târât direct pe dealul unde Buna Regină Bess pregătea o ceaşcă de ceai de muşeţel cu totul dezgustătoare.

Iar ea şi-a ridicat privirea când el a fost aruncat pe podea la picioarele ei, a ţâţâit şi a spus:

— Arăţi ca un căcat. Câine?

Lui Theo i-a luat ceva timp să-nţeleagă la ce se referă, până i-au fost prezentate fâşiile de carne uscată de spaniel, pe care le-a mâncat cu degetele de pe o farfurie albă cu albastru, cu modele de frunze de salcie.

În Londra, Markse a zis:

— Avem un motiv întemeiat să credem că Simon Fardell *n-a ordonat* uciderea ta şi a mamei tale, domnule Arnslade. Avem aici imagini de pe camerele de supraveghere din Ascot cu nişte indivizi, printre care şi domnul Miller, care îi implică în atac. Mai departe, avem motive să credem că doamna Choudhary nu minţea când spunea că i-au fost furate datele financiare…

Spre surprinderea lui Markse, aceste informaţii nu au adus uşurare ministrului Eficienţei Fiscale, aşa cum se aşteptase. În schimb, s-a trezit în stânjenitoarea postură de-a avea un adult în genunchi la picioarele sale, ţinându-l strâns de pantaloni şi exclamând:

— O Isuse o Isuse al lui Dumnezeu futu-i le-am blocat activele în pula mea le-am blocat activele credeam că Simon a încercat să m-omoare am făcut singurul lucru pe care-l puteam face o Doamne o Doamne o să m-omoare!

Markse s-a întrebat ce-ar trebui să facă mai departe. De-a lungul unei cariere care pendulase de la obişnuită la înspăimântătoare, nu i se mai întâmplase niciodată ca angajatorul său să-i plângă pe pantofii din piele perfect lustruiţi şi nici nu prea ştia cum să se comporte într-o atare situaţie.

Mai mult, nu mai fusese plătit de zece zile şi bănuia că nici nu avea să fie plătit prea curând. Aparent, contractul Companiei pentru colectarea taxelor nu inclusese şi plăţi de sume mari către guvern, ci, mai degrabă, un firicel constant de plăţi săptămânale, controlate şi gestionate cu mare atenţie, pentru a maximiza eficienţa investiţiilor…

…el unul nu prea dăduse mare importanţă unor asemenea detalii.

Acum începea să-şi dorească s-o fi făcut-o. Dulapul din bucătărie începea să se golească, iar companiile ce livrau mâncarea către supermarketul său local erau deţinute de companii care erau deţinute de…

Din toate aceste consideraţii, lumea era acum un haos.

Iar Markse nu suporta haosul.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Philip Arnslade a deblocat activele Companiei.

Acţiunea lui a venit prea târziu.

Dintre cei aproximativ treisprezece mii de oameni ce muriseră în timpul penelor de curent, al sistării livrării de apă, al întreruperilor din reţeaua de transport, când era imposibil să aibă acces la apă potabilă şi la mâncare, aproape nouă mii aveau peste şaptezeci de ani, prea bătrâni, prea fragili sau prea slăbiţi ca să poată ajunge la resursele de care depindeau toţi.

Alţi şapte sute douăzeci au murit atunci când poliţia a deschis focul asupra celor ce s-au răsculat în Manchester şi Birmingham.

Paisprezece făceau parte din Poliţia Companiei şi au ars de vii când le-a fost atacată secţia. Mulţimile au dansat în jurul clădirii, în vreme ce oamenii prinşi înăuntru se sufocau din cauza fumului şi ţipau, apoi au continuat să ia la şuturi trupurile încă arzând ale celor care se aruncaseră de la ferestre, doar pentru a se asigura că sunt morţi.

În Shawford, oraş aparţinând Cantinei până nu demult, urlătorii continuau să urle la mare.

În enclave, în spaţiile sigure de pe faleze, un bărbat şi-a omorât nevasta în bătaie pentru că făcuse provizii. Probabil că amenda lui n-avea să fie mai mare de 100 de miare, luând în considerare toate aspectele, însă poliţia n-a mai venit, nici ambulanţa, şi nimănui n-a părut să-i pese.

La graniţa cu Cotswolds, bărbatul bălmăjea:

— Dar oile sunt pentru estetică aspectul estetic rural ele fac parte din efectul estetic la care ne-aşteptăm…

O femeie l-a izbit cu o lopată în cap, apoi l-au lăsat să moară acolo, în

timp ce se năpusteau peste barieră ca să se ospăteze cu carne proaspătă de berbec şi cu sânge.

Pe canal, Neila privea văpăile şi se simţea recunoscătoare că umblă pe apă.

Câteva camioane au ieşit greoaie din fabricile de procesare a hranei, încărcate cu preparate pentru microunde şi cu conserve de mâncare. Nimeni nu mai ştia sigur cine plătea serviciul acesta, dat fiind că, acum, Compania nu părea să-şi mai asume responsabilitatea pentru nimic, dar părea că cineva trebuie să încerce.

Philip Arnslade şi-a dat demisia.

— Markse, a scâncit el în timp ce-l duceau către elicopter, Simon o să m-omoare. Am stricat totul. O să m-omoare. O să…

— Domnule, a murmurat Markse. Sunt sigur că totul va fi…

Vuietul palelor elicopterului i-a înghiţit restul cuvintelor, în timp ce-l împingea pe Philip la bord. Ministrul se uita pe geam şi era palid, iar de dedesubt, de pe sol, Markse a simţit că ar trebui să-i facă din mână, zâmbitor, ca un părinte extrem de mândru când îşi trimite copilul înspăimântat la şcoală. Markse încă privea cerul când, la două minute şi douăzeci şi două de secunde după decolare, elicopterul lui Philip a explodat în aer.

N-a existat niciun supravieţuitor, iar rămăşiţele rotitoare ale elicei ce se prăbuşea din cer au omorât şi o femeie de pe stradă, ieşită să-şi caute pisica.

Nimeni n-a părut deosebit de interesat să cheltuiască bani pe o anchetă, iar serviciile funerare s-au ţinut în privat, o chestiune intimă, de familie.

Capitolul 73

Theo pedala printr-un ţinut cuprins de foc.

Flăcările se zăreau în depărtare, drumurile erau dificile, pline de denivelări.

Aerul era îngheţat, în toiul iernii, cerul era limpede precum cristalul.

Dimineaţa, pojghiţa de gheaţă scârţâia sub picioare.

Seara, el gâfâia şi scotea nori de aburi, şi urmărea cum apusul auriu ca piersica rămânea suspendat în stropii de umezeală.

Corn şi Bea mergeau pe biciclete, alături de el.

Corn purta pe umăr o carabină.

Bea căra apă, carne uscată de provenienţă dubioasă, o hartă şi o lanternă.

Din când în când, părăseau pistele special amenajate pentru biciclete şi se opreau puţin pe drumuri de ţară unde păsările cântau în tufişuri şi semnele indicau sate cu o sută de suflete, sau către Nord, sau către Sud, şi nu spuneau nimic despre distanţe.

Uneori treceau pe lângă camioane cu mâncare păzite de poliţia locală, cu ecusoanele Companiei smulse de pe uniforme, sau de localnici înarmaţi cu puşti şi cu topoare din dotarea pompierilor.

Odată, au trecut pe lângă clinica unui medic. Pe uşă atârna o hârtie. TOATĂ LUMEA E BINE-VENITĂ.

O femeie ce împingea un cărucior de copii, din care se-auzea gânguritul fericit al unui bebeluş, se îndepărta de clinică. O femeie cu un cadru de mers Zimmer, aplecată în unghiul potrivit peste el, cu capul săltând în sus şi-n jos, ca o căprioară înfometată ce se uită atentă pe cărarea pe care umblă, s-a încruntat la ei când au depăşit-o.

O coadă de oameni şerpuia în jurul blocului, aşteptând la un hidrant spart din care se scurgea apă potabilă. Doi adolescenţi dăduseră iama în magazinul cu boxe şi acum distrau mulţimea cu cântece rap improvizate, despre revoluţie, iubire şi despre cât de singuri se simţeau fumând ţigări, căci nicio fată nu voia să le ofere dragoste, dragoste neţărmurită.

Cu o zi înainte să ajungă la închisoare, au văzut un televizor într-o cameră luminată şi au trecut pe lângă o biserică pe podeaua căreia fuseseră aşezaţi saci de dormit şi în care se servea ceai, în faţa căreia fusese înfipt un stâlp de care atârna un bărbat ce fusese lăsat să moară de frig, cu un anunţ la

gât: OM AL COMPANIEI.

Omul acela nu avusese vreo funcţie de conducere, nu făcuse nimic greşit şi nici nu-şi depăşise în vreun fel atribuţiile slujbei. Dar şefii săi fuseseră mai rapizi şi o şterseseră din oraş, iar oamenii îl cunoşteau drept cel care le refuza ajutoarele atunci când nu mai îndeplineau criteriile de eligibilitate ale productivităţii economice, aşa că, atunci când a dispărut, nu l-a căutat nimeni şi n-a venit nimeni să-i dea jos cadavrul pentru a-l înmormânta aşa cum se cuvine, până când l-a descoperit soţia lui, două zile mai târziu, şi a plâns până când plămânii i-au fost cuprinşi de spasme, în frig, aşa că a trebuit să fie ajutată de copiii ei să ajungă acasă, iar aceştia au înţeles abia acum că sunt mari şi că totul se schimbase.

Când au ajuns la închisoare, porţile ei erau deja deschise.

Un gard din plasă de sârmă înconjura o clădire din cărămidă galbenă cu un singur etaj, de formă hexagonală. Prin crăpăturile din ziduri creşteau tufe de liliac de vară; fire de iarbă răsăriseră din crăpăturile apărute în ciment. În partea din spate se afla un singur coş de baschet, niciodată folosit. Ferestre mici, pătrate, acoperite cu plasă de sârmă albă. Ghereta unui paznic era acum o carcasă înnegrită de foc. Uşile grele de metal albastru ale platformei de încărcare erau deschise şi o vulpe pătrunsese deja şi urinase într-un colţ.

Şi-au lăsat bicicletele înăuntru, la intrarea principală, şi au păşit în clădire. Boxele cenuşii stăteau mute. Lumina dimineţii reci plutea printre ferestrele îngheţate, la care erau gratii. Afişe pe ziduri, rupte în două, anunţau de pe benzi adezive care începuseră să se desprindă:

MUNCIŢI PENTRU
SALVARE PRIN
VIITORUL ESTE
MAI BUN

Paşi târşâiţi, un zgomot în cenuşiul ce cuprinsese totul. Corn şi-a balansat puşca, ţinând-o strâns. Theo s-a mişcat uşor pe coridoarele pustii, unde podelele erau acoperite cu sticlă spartă, uşile erau smulse din balamale şi nu mai ardea niciun bec. Un atelier fusese distrus în întregime, iar uneltele dispăruseră. În sala computerelor era linişte; ecranele fuseseră sparte, carcasele îndoite cu lovituri de ciocan, scaunele rupte, din care se împrăştiase căptuşeala pe podea. Într-un dormitor comun, o păpuşă aşezată frumos pe un pat constituia singura oază de linişte într-o lume sfâşiată în

bucăţi. Într-o încăpere cu toate scaunele răsturnate, atârnau tablouri pictate în tonuri aprinse de roşu şi albastru. Ochi enormi, scânteind. Un copil jucându-se sub un curcubeu. O pânză sfâşiată, pe care, odată, se aflase imaginea unei case din al cărei horn ieşea fum.

Paşi alergând, un cor de şoapte.

Mâinile lui Corn s-au strâns în jurul puştii. În noaptea dinainte, trei bărbaţi răsăriseră din codrul lângă care poposiseră, apoi, o vreme, se urmăriseră unii pe alţii, fără să schiţeze niciunul vreo mişcare, fără să rostească vreun cuvânt, Corn cu puşca în mână, iar după un timp, bărbaţii plecaseră, apoi Corn nu se mai îndepărtase nicio clipă la mai mult de un pas de Bea, şi nu mai rostise niciun cuvânt, şi nici nu-şi mai lăsase puşca jos, nici măcar atunci când ar fi vrut să doarmă.

Theo a urmărit zgomotul.

A deschis altă uşă, un alt dormitor plin cu paturi suprapuse, cadre din metal gri şi cearşafuri subţiri, pline de pete. Saltelele fuseseră aruncate pe jos, lenjeriile, sfâşiate, păturile smulse. Într-un colţ, în capătul opus uşii, fusese ridicat un iglu mic din saltele şi din pături, înconjurând întunericul. Theo s-a apropiat încet şi s-a lăsat pe vine la câţiva paşi de intrarea îngustă şi neagră ce ducea în peştera aceea. A zis: — Bună.

Întunericul nu i-a răspuns.

— Mă numesc Theo. O caut pe fiica mea. Numele ei e Lucy. E acolo?

Linişte, cu excepţia unui foşnet uşor de cearşafuri în spatele zidului din saltele.

S-a silit să-şi menţină vocea calmă, să-şi înfrâneze teama.

— Numele ei este Lucy Cumali. Lucy… Rainbow Princess. A fost ţinută aici, are cam cincisprezece ani. N-am să-ţi fac rău. Nu sunt furios. Tot ce vreau e să-mi găsesc fiica.

— Armă! a scâncit un glas din interiorul vizuinii.

Un glas de copil, despre care nu se putea spune dacă e de băiat sau de fată, prea tânăr ca să fie clară diferenţa.

Theo a aruncat o privire peste umăr, către Corn.

— Te deranjează dacă aştepţi afară? l-a întrebat încet.

Corn a schiţat o grimasă, s-a uitat la Bea, apoi a încuviinţat din cap. Cu un pufnet abia audibil, Corn s-a răsucit pe călcâie, după care a ieşit din cameră. Bea s-a lăsat şi ea pe vine lângă Theo.

— Eu sunt Bea, a şoptit. N-o să vă facem rău.

Şoapte, multe, grăbite, în interiorul bârlogului. Un murmur de glasuri

contrazicându-se. Consens, până la urmă. Foşnete de cearşafuri. Apoi, o fată, de nouă sau zece ani, a ieşit încet afară, târându-se în patru labe. Era îmbrăcată cu mai multe rânduri de salopete trase una peste alta, dar buzele îi erau vinete şi chipul, doar piele şi os. În spatele ei clipeau ochi şi se mişcau trupuri. Fata a părut că se gândeşte să se ridice în picioare, apoi s-a răzgândit şi s-a lăsat pe podea, cu picioarele încrucişate, un şef de trib păzind intrarea pe teritoriul său, şi s-a uitat ţintă la Theo şi la Bea.

— Mâncare?

Bea a şovăit, apoi şi-a deschis rucsacul şi i-a întins un pacheţel cu carne de câine uscată şi un pachet de pesmeţi.

Fata le-a luat repede, încercând să-şi ascundă entuziasmul, şi le-a pasat în spate mâinilor ce se iviseră lacome din interiorul cortului, după care s-a întors iarăşi cu faţa spre ei, ţeapănă ca un sceptru.

— Porţile s-au deschis acum o săptămână, a mârâit ea. Paznicii au spus că n-au fost plătiţi să se ocupe de căcatul ăsta, că au familii de care trebuie s-aibă grijă, aşa c-au plecat. Şi-au făcut apariţia vreo doi părinţi, adică au dat buzna înăuntru şi s-au pus să caute, dar nu i-au luat cu ei decât pe copiii importanţi pentru ei. Unii dintre noi au fugit. Mulţi au fugit. Eu le-am zis că-s tâmpiţi. Că n-au s-ajungă nicăieri. Că n-au să facă altceva decât să intre-n belele. Aşa că noi am rămas. Avem grijă unii de alţii. Asta facem acum.

Theo şi-a umezit buzele, s-a aşezat şi a aşteptat să vadă dacă există şi alte declaraţii din partea acestui monarh minuscul. Când i s-a părut că n-avea să mai urmeze nimic, i-a aruncat lui Bea o privire scurtă, apoi s-a uitat iar la fată şi a şoptit: — Lucy? O cunoşti pe Lucy? E aici? O caut pe fiica mea.

— O cunoşteam.

— O cunoşteai? E… unde-i Lucy?

Bea şi-a aşezat palma pe braţul său, ţinându-l pe loc chiar când intensitatea vocii lui Theo începea să crească. El şi-a muşcat buza, s-a uitat fix la podea, a dat afară aerul din piept şi a încercat din nou: — Te rog. E foarte important s-o găsesc.

Fata a chibzuit un moment, apoi a încuviinţat o dată din cap, şi-a desfăcut picioarele, s-a ridicat şi a trecut pe lângă ei într-o alergare uşoară, probabil din obişnuinţă. Theo s-a sculat şi el şi a pornit iute după ea. Corn a sărit în sus când cei doi s-au repezit pe lângă el, dar nu şi-a părăsit postul de lângă uşă. Fata a continuat să fugă, cunoscând fiecare cotitură şi fiecare colţişor al închisorii distruse, domeniul ei, ferestre şi uşi sparte, pete de fum

pe pereţii dinspre bucătărie, mobilier răsturnat şi dulapuri golite. A alergat până a ajuns la alt dormitor, cu uşa deschisă şi neatinsă, şi a arătat cu degetul, triumfătoare, mândră de reuşita ei.

Theo a urmărit direcţia indicată de degetul fetei. Paturi suprapuse, mai puţin avariate decât cele unde se adăpostiseră copiii.

Lenjerii împrăştiate, subţiri şi rupte.

O explozie de boabe de polistiren pe toată duşumeaua, de la ambalaje sfâşiate cu furie, nu era greu de spus când anume.

O fotografie pe un perete.

Fotografia era recentă, lipită pe zid cu bandă adezivă.

Lucy privea furioasă spre aparat, provocându-l pe cel care o fotografia să scoată ceva mai bun din faţa ei pătată, atinsa de acnee şi flămândă după soare. Theo a desprins cu atenţie poza şi a întors-o pe partea cealaltă.

Pe spate, cineva scrisese cu pixul:

MARKSE

Theo iese din închisoare, în timp ce copiii se uită în urma lui şi Corn nu mai zice decât ce naiba s-a

Şi Bea îi face semn să tacă şi

Theo trece cu paşi mari pe lângă poartă pe lângă biciclete se îndreaptă către drumul de afară

Şi acum copiii s-au strâns grămadă afară cinci dintre ei ce s-a întâmplat de ce-i bărbatul trist de ce-i furios are

Busola de pe vasul Neilei arată nordul. Undeva acolo se află sufletul ei, punctul central la care se întorc toate lucrurile, acolo-i toamna, acolo-i cerul, acolo sunt…

— Am făcut tot ce-am putut, şopteşte ea în timp ce lumea se învârteşte şi cărţile-i spun doar minciuni. Am făcut tot ce-am putut. Am făcut tot ce-am putut. Am făcut tot ce-am putut.

Copiii Malei Choudhary sunt luaţi de la şcoală acum ca mami a lor nu mai e nu mai putem plăti chestiile astea drăguţe vedeţi voi nu ne mai permitem să mergem la cursurile de muzică dar totul va fi bine totul va fi Adevăratul Theo Miller zace într-un mormânt anonim şi râde şi râde şi râde de vechiul mod în care se făceau lucrurile şi

Theo a mai străbătut vreo cincizeci de metri înainte de-a se prăbuşi la pământ.

N-a căzut pe-o parte şi nici cu faţa în jos.

Acum stătea în picioare, şi-n clipa următoare era jos, stând turceşte în mijlocul străzii, un sac de cartofi aruncat de nişte mâini obosite. Corn a venit în urma lui, încercând în continuare să înţeleagă. Bea i-a făcut semn să tacă spintecând aerul cu mâna, apoi s-a apropiat cu paşi târşâiţi de Theo şi s-a aşezat lângă el l-a luat mâinile în ale ei.

I-a şoptit:

— Theo? Theo? Ce-nseamnă asta? Ce-nseamnă?

Imaginea lui Lucy, un sul rupt în pumnul lui.

— Theo? Vorbeşte cu mine. Zi-mi ce-nseamnă!

El şi-a ridicat privirea către ea, şi a plâns, şi n-a rostit niciun cuvânt.

Theo n-a vorbit timp de două zile.

Se supunea comenzilor şi au mers toţi trei pe biciclete şi el n-a scos un cuvânt.

Şi într-o noapte, Bea s-a aşezat jos lângă Corn pe pământul îngheţat, iar Corn a ţinut-o strâns, şi era bine, şi n-au discutat despre asta, şi au continuat drumul pe biciclete.

Şi apoi

Când unul dintre posturile TV a început să emită din nou, plătindu-şi personalul cu legume, bere şi promisiuni, şi experţii au început din nou să-şi dea cu părerea şi uneori se mai găsea varză prin magazine, Simon Fardell a ţinut o conferinţă de presă şi a anunţat demararea unui program de restructurare majoră ce avea să aibă drept rezultat dizolvarea multora dintre activele importante ale Companiei şi că date fiind împrejurările el se arăta recunoscător pentru ocazia de-a reevalua structura corporativă a şi mai era şi Lucy.

Mai era şi Lucy.

Mai era şi Lucy.

Mai era şi

Lucy.

Au urmărit transmisiunea la singurul televizor care funcţiona în Newton Bridge.

Theo nu vorbise până atunci şi n-a vorbit nici când a văzut chipul fiicei sale şi Bea a crezut că o recunoaşte din poză, dar n-avea cum să fie sigură,

şi toţi de-acolo au aclamat spunând că-i grozav, este începutul a ceva nemaipomenit, iar în seara aceea s-a organizat o petrecere cu tot tacâmul, inclusiv o sesiune de cântece interpretate fals şi alcool distilat de casă care ocolea traiectul digestiv şi se ducea drept la retină.

Şi mai era şi Lucy.

Ea era

Lucy.

O vreme, Theo a crezut că nu-i ea, dar ştia totuşi că este, îi ştia chipul şi mai era Lucy

Privind încruntată la aparat, îmbrăcată într-o rochie stupidă, albastră cu guler alb.

Cu mâna lui Heidi Fardell sprijinită pe umărul ei Lucy

Lucy care e a mea

E FIICA TA

care este

Lucy care este

care este

evident sunt cuvintele obişnuite ca iubire inimă suflet foc arzător gheaţă durere vină suferinţă sunt

Şi Theo vede chipul fiicei sale şi intră în dormitor şi încuie uşa şi se lasă în genunchi şi se roagă la un zeu care nu-i acolo se roagă şi se roagă şi lacrimile îi curg Binecuvântat fie numele ei, binecuvântate-i fie mâinile deasupra apei, binecuvântată fie umbra la uşă iartă-mă iartă-mă iartă-mă iartă-mă

După

S-a dus s-o caute pe Bea, care locuia într-o mansardă situată deasupra fostei case funerare. Şi s-a aşezat la capătul patului ei, iar ea s-a ghemuit, cu genunchii la bărbie, înfăşurată în lână şi bumbac murdar, iar el i-a zis: — Trebuie să plec la Londra.

Capul lui Bea s-a înclinat un pic într-o parte, în aşteptare.

— O au pe fiica mea, ei… trebuie să… îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Mi-am închipuit că aş putea fi un erou şi apoi ei… deci nu sunt. S-a dovedit că, până la urmă, nu sunt.

— Ai nevoie de ceva?

El a clătinat din cap.

— Voi merge pe scurtătură, către calea ferată. Dacă nu mă arestează în

tren, atunci vor pune mâna pe mine în oraş. Bess va-ncerca să mă oprească.

Femeia a ridicat din umeri.

— Cred că… după ce voi pleca, locul ăsta nu va mai fi sigur. Spune-i lui Bess. Spune-i că locul ăsta nu va mai fi sigur.

— Bess nu va părăsi locul ăsta.

— S-ar putea să fie nevoită s-o facă.

— N-o să plece.

— Te rog, eu…

S-a oprit.

S-a uitat în tavan.

S-a uitat în podea.

S-a ridicat în picioare.

— Când ajung la Londra, a zis el, îmi vor spune cum îi vor face rău fiicei mele. Şi eu voi face orice ca s-o ţin în siguranţă. Orice.

A plecat de-acolo fără să mai scoată vreun cuvânt.

Capitolul 74

Theo s-a strecurat afară din Newton Bridge în toiul nopţii şi nimeni n-a încercat să-l oprească.

S-a furişat printre ferigi şi, cum n-a venit nimeni la el urlând, a continuat să meargă pe marginea drumului, şi cum n-a trecut niciun vehicul pe lângă el, a luat-o prin mijlocul drumului, urmând linia albă întreruptă. O dată, pe deasupra sa a trecut o dronă, scanând ţinutul rural în căutare de fugari, de urlători, de furioşi, gata să-i împuşte, sau poate se învârtea pe-acolo pentru că mai avea energie, iar proprietarului ei îi plăcea s-o piloteze, şi Theo a continuat să meargă, ajungând la concluzia că nu avea cum să se ascundă de ochiul acela din cer, aşa că, la fel de bine, putea să nu-i pese. Şi chiar dacă l-ar fi văzut, el nu era suficient de interesant, nu era fugar, nici urlător, aşa că aparatul a trecut bâzâind mai departe.

Dimineaţă, a ajuns la o autostradă cu garduri pe ambele părţi, pentru a o apăra de restul lumii. Două-trei maşini au trecut în zece minute, iar el a urmat şoseaua până a dat peste un drum mai mic ce şerpuia către vest, spre un oraş cu o piaţă centrală pustie şi un hotel ce oferea masaj thailandez şi fripturi duminica. În faţă erau trase două maşini, beton gol între uşă şi piaţa pustie unde, odată, se aflaseră chioşcuri care vindeau banane pătate şi display-uri de schimb pentru telefoane. Theo s-a uitat în căutarea unui semn de viaţă, dar n-a descoperit niciunul, în afară de o singură femeie, cu părul înfăşurat într-un prosop alb, îmbrăcată într-un capot şi cu papuci din flanel în picioare, care stătea pe balconul hotelului şi privea afară şi care a părut uluită să-l vadă acolo.

El s-a îndreptat către gară.

Trecea un singur tren pe zi. La 4.17, când a sosit trenul, din oraşul pustiu au apărut patruzeci-cincizeci de călători, care au aşteptat în linişte pe peron. Theo nu-şi putea plăti biletul, dar nu exista nicio barieră şi nici la casa de bilete nu era nimeni care să-i vândă ceva sau să strige după el.

Trenul mirosea a toaletă defectă şi a motorină. El a rămas în picioare, cu ochii lipiţi de geam, legănându-se odată cu trenul ce huruia întruna, spre sud, către York. N-a apărut niciun controlor de bilete, iar din York a luat un tren mai mare, ce se îndrepta spre Londra, cu un motor ce vuia şi-n care mirosea mai puţin a urină, şi s-a aşteptat să fie arestat. Oamenii stăteau

umăr lângă umăr, fără să aibă nimic de care să se ţină, ci doar unii de alţii. O femeie în vârstă avea în sacoşă o raţă. Un tânăr ţinea în braţe un bebeluş, fără cărucior sau ham care să-l susţină, ci doar înfăşurat în geaca sa şi lipit de piept. Nu vorbea nimeni, nimeni nu privea în ochii altcuiva, n-a venit niciun controlor.

La Peterborough nu mai exista suficient spaţiu pentru cei care voiau să urce, aşa că a izbucnit o bătaie. Trenul a pornit înainte să se stingă conflictul, lăsând o femeie urlând pe peron şi o uşă deschisă. Un bărbat a fost împins în spate şi aruncat din tren când cei care se înghesuiseră înăuntru ajunseseră la un consens, şi a aterizat pe peron cu un zgomot de oase rupte.

La Londra, pe Theo nu-l aştepta nimeni să-l aresteze, aşa că a trecut de bariera ridicată, în spatele unei mame şi a copilului ei, şi nici măcar nu s-a mai deranjat să se simtă vinovat.

A mers pe jos.

A rămas o vreme lângă râu.

Poate chiar a adormit, până ce frigul l-a trezit iar.

A pornit din nou pe jos, apropiindu-se de punctul de taxare din Kensington. Acolo se afla personal, nu oameni în uniforma Companiei, ci inşi în costume, rezidenţi locali care, după ce serviciul acesta fusese scos din uz, hotărâseră să ia situaţia în propriile mâini. Theo aproape că a râs de absurditatea situaţiei şi s-a apropiat de poarta pentru pietoni.

— Mă numesc Theo Miller. Mă aflu aici ca să fiu arestat.

Bărbatul căruia i se adresase şi-a ridicat sprâncenele şi şi-a supt buzele.

— Ăăăă…

Theo a surâs.

— Vrei să chemi poliţia, sau ar trebui să mă duc eu pur şi simplu la secţie?

— Eu… ăăă… nu ştiu dacă poliţia are suficienţi oameni…

— Atunci, mă duc eu singur şi mă predau?

Bărbatul a mai cugetat o vreme la cuvintele lui, apoi a ridicat din umeri, a încuviinţat din cap şi s-a dat într-o parte, lăsându-l să treacă.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Theo a bătut la uşa locuinţei lui Simon Fardell din Kensington. A răspuns un bărbat cu o umflătură sub braţul drept şi expresia cuiva care făcea box cu urşi.

— Da?

În spatele lui s-a auzit un glas de femeie.

— Cine e?

Înainte ca bărbatul să-i răspundă, ea şi-a făcut apariţia, iţindu-şi capul prin crăpătura rămasă între pieptul bărbatului şi tocul uşii, ca să-l analizeze cu atenţie pe Theo, cu nasul încreţit şi sprâncenele încruntate.

— Bună seara, doamnă. Mă numesc Theo Miller. Cred că patronii dumneavoastră mi-au răpit fiica. Pot să intru?

Femeia era trecută de patruzeci de ani, iar eforturile ei – machiajul, rujul, operaţiile – de-a părea de douăzeci şi ceva de ani o făceau să pară şi mai bătrână. Chipul îi era vag familiar, de la televizor probabil. Avea părul vopsit blond, tuns bob, până deasupra umerilor. Ea a bolborosit:

— Oh Dumnezeule oh Doamne!

O clipă, a părut pe punctul de-a începe să plângă. După care, adunându-se repede, a adăugat:

— Te deranjează dacă aştepţi în bucătărie?

Capitolul 75

O bucătărie foarte drăguţă. Posibil cea mai drăguţă bucătărie pe care Theo o văzuse vreodată, ceea ce însemna probabil că cei care o deţineau erau şi ei foarte, foarte drăguţi. Blaturi din marmură neagră, robinete lustruite, două maşini de spălat vase, frigider cu aparat pentru gheaţă şi dozator pentru gheaţă sfărâmată şi o chestie pentru filtrarea apei reci.

Theo şi-a curăţat mizeria de sub unghii şi-a aruncat-o, foarte satisfăcut, pe podea.

Îi era foame şi s-a întrebat dacă s-ar supăra cineva dacă l-ar prinde băgându-şi nasul prin dulapuri. O femeie durdulie, îmbrăcată în nuanţe de maro şi verde, stătea lângă el, jucându-se pe smartphone, cu un picior aşezat peste celălalt, cu o expresie încruntată pe chip şi cu părul ca un halou, efectul unei tuşe discrete de fixativ. Noaptea, ea visează că-şi smulge părul fir cu fir şi că găseşte, în locul unui bulb mic de rădăcină albă la un capăt, două buburuze ce fac dragoste şi care se desprind una de alta şi o zbughesc de-acolo când le deranjează, până ce ea le zdrobeşte cu pumnul de un perete, transformându-le în două pete negru-roşiatice.

În Kensington nu s-a schimbat mai nimic, cu excepţia faptului că, acum, oamenilor chiar nu le face deloc plăcere să iasă în afara graniţelor micului lor cartier.

— Pot să-mi fac nişte ceai? a întrebat Theo.

Femeia a ridicat din umeri, aşa că el a pus ibricul pe foc şi a început să scotocească prin dulapul de deasupra chiuvetei în căutarea unor pliculeţe de ceai, până ce, cu un pufnet de indignare, ea a deschis un sertar de lângă frigider şi a scos la iveală un arsenal de plante aromatice şi ceaiuri.

Apa din ibric clocotea, dar printre aromele acelea de lămâiţă şi lavandă nu exista de fapt nimic potrivit.

Theo a ales ceai de ghimbir şi n-a observat dacă avea vreun gust sau nu.

— Deci, a zis el după un timp, Compania renunţă la toate afacerile din Marea Britanie, aşa am auzit.

Femeia a ridicat din umeri.

— Din cauza revoltelor. Şi a crimelor în masă. Şi aşa mai departe.

Altă ridicare din umeri.

— Am auzit că Simon Fardell a pus să fie omorâţi Philip Arnslade şi

mama lui.

Un mic pufnet acum, femeia părând plictisită de toate astea.

— Cum spui tu, a mormăit ea, fără să-şi mute privirea de la mişcarea rapidă a degetelor pe suprafaţa unsuroasă a telefonului. Aşa funcţionează lucrurile, nu? Aşa funcţionează lucrurile.

Theo a schiţat un zâmbet şi a continuat să-şi bea ceaiul.

Markse stătea în uşă, iar în spatele lui era un bărbat îmbrăcat în gri. Femeia a ridicat privirea, a oftat, a băgat telefonul în buzunar şi a ieşit din cameră. Markse s-a aşezat pe un taburet înalt din crom, în faţa lui Theo, lăsând între ei cana de ceai rece, şi-a împreunat degetele sub bărbie, sprijinindu-şi capul pe ele.

— Domnul Miller.

— Markse.

— Arăţi…

— Unde-i Lucy?

— Sus.

— E aici? În casa asta?

— Da.

— *De ce?*

Furie, indignare, un fior brusc de mânie în sufletul lui Theo, fior pe care nu ştia că-l mai are în el.

— Deoarece Simon Fardell vrea să-ţi facă rău, foarte mult rău.

Markse nu părea interesat de astfel de lucruri.

— Dă vina pe tine pentru moartea lui Philip Arnslade, deşi el l-a omorât. Dă vina pe tine pentru răzmeriţele împotriva Companiei, pentru distrugerea bunurilor şi a averilor, chiar dacă au fost comise crime în masă timp de aproape doisprezece ani. Nu se înşală, fireşte, dar chiar şi mie mi se pare…

O ezitare, în timp ce căuta cuvântul potrivit, pe care nu l-a putut găsi. O clătinare uşoară din cap.

— Nu-i o idee bună să o iei în mod personal.

Porunca după care Markse se ghidase toată viaţa – o mantra sacră.

— Vreau s-o văd.

— O poţi vedea pe fiica lui Cumali… pe fiica *ta.*…

Theo a tresărit, Markse a surâs, fără haz sau satisfacţie. O întrebare ce primise răspuns; o suspiciune confirmată.

— …dar mai am nişte întrebări.

— Mai întâi, Lucy.

Markse a întors puţin capul într-o parte, scrutând faţa lui Theo, ascultând un sunet pe care doar el putea să-l audă. Apoi, brusc, s-a ridicat în picioare, şi-a îndreptat pantalonii gri, a străbătut bucătăria şi s-a apropiat de uşă.

Theo l-a urmat.

Covoarele erau groase, crem-deschis, şi n-ar fi trebuit să fie mânjite de pantofi.

Pe perete existau fotografii alb-negru, realizări arhitecturale extraordinare văzute din unghiuri bizare, fractali din feronerie şi încrucişări ameţitoare dintre lemn şi piatră, o pisică monocromă surprinsă lingându-şi laba, cocoţată pe aripa unui avion – de bună seamă că totul avea vreun înţeles, ceva legat de…

La etajul superior, o uşă albă închisă. Markse a bătut o dată, apoi a deschis-o cu un clinchet de clanţă, un mâner rotund din alamă, iar lumina rece a zilei s-a strecurat de afară, zgomot de împuşcături, îndepărtate, sacadate.

canapea

ecran de televizor enorm

fire întinse pe podea

Lucy stătea turceşte în mijlocul tuturor.

Purta pantaloni de pijama şi un pulover de lână verde. Împuşca extratereştri. Extratereştrii erau nişte chestii pe jumătate mecanice, pe jumătate insecte, cu şase membre fluturânde, ţinând arme în patru dintre ele, dar nefiind în stare să ţintească. Arma ei scotea gloanţe de lumină violetă şi, din când în când, Lucy lansa un soi de atac special, care făcea ecranul să tremure şi să devină, pentru scurt timp, alb, lăsând în urmă bucăţi de mortăciuni împrăştiate peste tot, însă decorul părea să rămână straniu de neafectat.

— Lucy, a zis Markse, el este domnul Miller.

— Bună, a mormăit ea, fără să-şi desprindă privirea de la ecran.

— Domnule Miller, ea este Lucy Rainbow Fardell. A fost sprijinită material de familia Fardell. Fata are anumite… dificultăţi… dar acum, când familia a plătit pentru scoaterea ei şi o ţine departe de… în fine. Îţi place jocul, Lucy?

— Da.

O grimasă a străbătut chipul fetei atunci când un extraterestru nou a început să arunce cu ceva verde şi lipicios, care a explodat într-o mâzgă de

culoarea smaraldului, acoperind tot ecranul. Ea s-a rostogolit la adăpost, a reîncărcat, a revenit trăgând întruna, a sărit, a sărit încă o dată, a aterizat lângă miriapodul târâtor ce scuipa acid fierbinte, l-a omorât cu cuţitele, apoi a fugit ca să se ferească de altă explozie de mucus digital.

Markse se uita la Theo; Theo o privea fix pe Lucy.

— Domnule Miller?

Theo nu s-a clintit.

Un braţ pe braţul său, blând.

— Domnule Miller? Ar trebui să o lăsăm pe Lucy cu jocul ei.

— Domnule Miller?

— Domnule Miller?

— Domnule Miller?

Un extraterestru a murit.

Ochii lui Lucy s-au mutat de la joc, întâlnindu-i pe ai lui Theo.

O scăpărare în ei

păi ea nu ştie ce-nseamnă expresia de pe faţa lui dar se poate ca mina aceea bizară să nu fie decât altă chestie stranie şi aiurea deci descurcă-te cu asta cum faci de obicei strâmbătură

ridicare din umeri

fereşte-ţi privirea

adună prada de război de la cadavrele căzute în luptă ale extratereştrilor-maşinării vezi-ţi de treabă în continuare.

Poc poc pleosc poc *vââââj!*

Fireşte că acesta-i momentul în care Theo urmează să rostească ceva deosebit de important, ceva care să stabilească un soi de — Sper că-ţi place jocul, spune el, în timp ce Markse îl conduce afară din cameră.

Capitolul 76

L-au dus într-un loc din estul Londrei, în apropierea enclavelor din Mile End. Fusese un atelier de tâmplărie unde făceau mobilier la comandă, comode şic în care să-ţi pui lucrurile drăguţe, balustrade la comandă – era foarte greu să faci o balustradă, de fapt era nevoie de multă îndemânare ca să echilibrezi curbura cu panta, dar acum era o închisoare.

I-au dat o salopetă cenuşie şi un tricou alb cu care să se îmbrace, pantofi fără şireturi, tenişi de culoare deschisă, el s-a întrebat unde-i găsiseră şi e vremea pentru

Neila face pe canal o întoarcere din trei manevre. E dificil, poţi vedea locul unde carena de metal a zgâriat malul de beton, dar dacă-i atentă…

Şi, întorcându-se, se îndreaptă din nou către nord, după care-şi dă seama că-i ridicol ce face şi întoarce iar şi pentru o vreme se tot întoarce, se întoarce şi e vremea pentru momentul pentru

adevăratul Theo Miller, cel care a murit când se aflau în partea din spate a ambulanţei a zis cumva e vina ta

nu e vina ta

e vina ta

nu e vina ta

e vina ta e vina ta e vina ta e

I-au dat porridge cu gem, foarte amabil din partea lor, apoi s-au aşezat la o masă cenuşie dintr-o încăpere cenuşie, iar Markse a spus: — Ce s-a întâmplat cu Helen Arnslade?

Cuvintele lui Theo erau o recitare monotonă a scenariului pe care-l citise deja, plictisit, vlăguit, sastisit.

— A aflat că fiul ei ascundea crimele în masă şi răpirea tocătorilor şi a oamenilor din enclave. Faliţii. Oameni cărora n-avea să li se simtă lipsa. Escrocii mărunţi care aveau să se piardă în sistem. I-a tot servit sclavi lui Simon Fardell, Companiei şi tocătoarelor. A dezamăgit-o crunt pe Helen. Aşa că ea a adunat dovezi şi i le-a dat lui Dani Cumali. Fiul a aflat şi i-a administrat medicamente. A pus ca Dani să fie omorâtă.

— Iar tu şi Dani eraţi…?

— Am fost prieteni odată.

— Dar Lucy este fiica ta.
— Da. Probabil. Nu. Ar putea fi.
— Ar… putea fi?
— Da.
— Şi tu ai făcut asta pentru… „ar putea fi”?
— Da.
— De ce?
Theo a chibzuit îndelung. A ridicat din umeri.
— Îmi închipui… că după aproape cincisprezece ani de mers cu valul, de ţinut capul în jos şi de tranzacţionat amenzi pentru crime, îmi închipui că… ceva trebuia să se schimbe. S-a oprit, căutând energie ca să continue. În esenţă, sunt un ratat. Am ştiut asta aproape tot timpul. De când eram copil, mi-a devenit extrem de clar că lumea în care trăiesc nu-i o lume la care să fi contribuit. Tot ce era bun era făcut de altcineva, iar acela făcuse sacrificii pentru asta. Tot ce era rău, eu unul nu puteam controla. Toate ideile şi visurile despre care credeam că sunt ale mele erau de fapt ale altcuiva şi, cu cât vorbeam mai mult despre preluarea controlului, despre ideea de-a deveni cineva, toate chestiile pe care trebuie să le zici, cu atât mai mult vorbeam ca să acopăr un adevăr foarte simplu, acela că nu eram ceea ce-mi doream. Şi nu sunt. Am făcut nişte alegeri, desigur, dar n-au fost acte provocatoare ale raţiunii. Au fost făcute pentru că alternativele erau mult mai rele. M-am lăsat dus de valul vieţii cu senzaţia că asta era singura cale pe care aş fi putut s-o apuc, iar când am ales să aleg să nu fac nimic, am simţit un fel de uşurare, o recunoaştere a faptului că asta-i viaţa mea şi că aş putea prea bine să continui aşa. Nu s-a schimbat nimic. Criminalii umblau liberi, oamenii mureau şi cerşeau şi se înjoseau, iar vieţile erau distruse pentru nimic, pentru spaimă şi furie şi… dar nu conta. Nimic nu conta. Pentru că aşa funcţiona lumea.

Şi apoi Dani
Doar voiam ca ea să plece, ea nu era dar n-a plecat şi am simţit că era încă un caz în care universul mă priva de alegeri şi mă făcea şi ea avea o fiică.
Probabil nu a mea.
Am făcut calculele şi aproape sigur Lucy nu-i…
Care crezi că-i scopul nostru, domnule Markse? Eu nu cred în Dumnezeu, nu cred că există vreun paradis celest, iar umanitatea pare a fi o

specie agresivă care distruge, deposedează şi lasă în urmă gunoaie pentru lume şi pentru cei din jur. În fiecare zi, prin tot ceea ce facem, inventăm noi metode de-a ne îngrădi propria libertate. Căutarea fericirii, dar există atâtea bucurii pe care le putem căuta, încât uneori e greu să spui că acesta sunt eu, cel care urmăreşte acest adevăr, pentru că altfel pur şi simplu aş putea să cumpăr şi să vând adevăr pentru 2,99 de lire la farmacia locală, aşadar bănuiesc că n-a contat că Lucy nu era fiica mea N-a contat.

Nu contează.

Un singur lucru în viaţa mea, dacă nu pentru mine, măcar pentru altcineva o alegere o alegere

Am vrut ca ea să aibă

să se trezească dimineaţa şi să vadă cerul şi să simtă

Am vrut ca ea să ştie că există mult mai multe lucruri decât i s-a povestit. Că se poate simţi importantă, că umanitatea nu-i doar o specie parazitară, că putem fi mai buni, că putem năzui să facem lucruri mai bune, că ideile au importanţă, valoare, că există şi un alt mod în care poţi trăi, că putem să oferim mai mult şi să fim mai mult şi să depăşim limitele pe care credem că le-avem sau care ni s-au impus şi că, într-o bună zi, am putea să clădim ceva mai bun, ceva util şi care Lumea ei nu trebuia să fie definită de greşelile mele, de eşecurile mele, lumea ei ar putea fi Dar chiar şi-acolo am eşuat.

Şi privesc în urmă şi mi se pare că ea e condamnată să devină sclava unei căi ce pare a fi singura disponibilă, la fel ca mama ei, la fel ca…

Cred că asta-i. Asta-i tot.

O vreme, au tăcut amândoi. Markse a aşteptat ca Theo să-şi ferească privirea, însă Theo n-a făcut-o.

În cele din urmă:

— Povesteşte-mi despre Ascot.

— Am furat identitatea Malei Choudhary. Datele ei financiare. Le-am folosit pentru a transfera bani de la Choudhary la Atkins şi de la Faircloud Associates la Choudhary. Helen a contactat-o pe Atkins, pretinzând că acţionează în numele lui Choudhary, a angajat-o ca s-o omoare pe ea însăşi. Am crezut că-i mai plauzibil, având în vedere situaţia, dacă ţinta era Helen. Helen îşi făcuse fiul de ruşine, se înregistrase depunând mărturie împotriva lui. Nu era imposibil de crezut că cineva, poate chiar Philip, ar fi vrut s-o scoată din joc. Mult mai probabil decât ca Philip să fie cel vizat. Helen ştia că fiul ei urma să fie în Ascot. Am furat o maşină cu o săptămână înainte, am parcat-o lângă poarta din spate şi i-am zis lui Atkins că aceea era maşina

lui Helen. Surprinzător cât de uşor aderă oamenii la cauza reginei tocătorilor. Oamenii vor ceva în care să creadă. Am plasat bomba noastră în apropiere de maşină, ca plan de rezervă, în caz că Atkins nu punea botul. Noi doar aveam nevoie ca Atkins să se afle acolo, pentru ca cineva să stabilească legătura dintre Choudhary, Faircloud şi Companie. Apoi, nu ne-a mai rămas decât să ne asigurăm că Helen şi Philip aveau să ajungă unul în proximitatea celuilalt. Dacă ceva mergea prost, Helen avea să sfârşească moartă sau închisă undeva şi drogată până în vârful unghiilor. Când am întâlnit-o prima dată, era… dar a fost de acord. A spus că-i mai important să îndreptăm lucrurile – aşa s-a exprimat, „să îndreptăm lucrurile” – decât ce i se întâmplă unei bătrâne proaste. Asta tot ea a zis-o. „O bătrână proastă.” Era tare mândră de cuvintele acelea. Erau cuvinte pe care lumea i le adresa frecvent, iar ei îi plăcea să le rostească atunci când ştia că sunt o minciună. Ştia multe despre ea însăşi. Asta a fost inspirator. Ea avea o siguranţă de sine. Şi Dani o avea. Bomba noastră n-a fost foarte bună. Nici nu trebuia să fie. Dar a declanşat-o pe cea pusă de Seph. Bomba lui Seph a fost prea bună. Ştiuserăm tot timpul că s-ar putea să fie aşa. Doar că… ăsta-i întotdeauna un risc. Philip, fireşte, a fost… îmi închipui că te-au pus pe tine să te ocupi de caz, nu? O vânătoare de oameni în căutarea oricui a încercat să-l omoare pe ministrul Eficienţei Fiscale?

— Da, m-au pus. Seph Atkins a ieşit imediat în evidenţă; a mărturisit pentru a-i fi redusă pedeapsa.

Theo a încuviinţat din cap în gol.

— Mi-am închipuit că aşa va proceda.

— Însă povestea ei nu avea sens, aşa că am examinat-o mai îndeaproape. N-ai fost chiar atât de priceput la evitarea videocamerelor pe cât ţi-ai închipuit.

Altă ridicare din umeri.

— Suficient de priceput cât să mă ratezi prima dată, totuşi? O scurtă aprobare din cap, un mic semn de acceptare.

— Deci ce i-ai spus lui Philip?

Markse a oftat, s-a întins în scaunul de plastic.

— Că bomba care aproape l-a ucis şi care aproape sigur avea să-i ucidă mama a fost pusă de Seph Atkins.

— Şi?

— N-a fost nevoie să-i mai zic altceva. Ştia deja cine e Atkins. Se înţeleseseră în privinţa uciderii lui Cumali. În momentul acela, el şi Simon

erau prieteni. Când am refăcut traseul fondurilor din contul lui Atkins şi am ajuns la Choudhary, Philip s-a grăbit să tragă o concluzie. Eu m-am gândit că nu-i înţelept, că ar fi fost prea indolent din partea lui Simon să folosească aceeaşi asasină, aceeaşi firmă, ca să pună la cale un atac asupra lui Philip, dar el era deja înspăimântat. Propria lui mamă vorbise în direct, în faţa întregii naţiuni, despre păcatele lui şi, deşi noi izbutiserăm să muşamalizăm asta până la un anumit punct, el ştia că reputaţia în cadrul Companiei îi fusese deja pătată în mod iremediabil. El era acum o verigă slabă, incomoda, şi acelaşi lucru era valabil şi pentru lady Helen. Nu era de neconceput faptul că amândoi puteau fi îndepărtaţi cu mare uşurinţă, aşa că el a reacţionat… pripit. S-a gândit că dacă blochează activele Companiei va putea negocia un mod facil de-a scăpa basma curată, ţinându-le banii pe post de monedă de schimb pentru viaţa sa. Miniştrii au acceptat doar pentru că el i-a convins că următorii pe listă vor fi chiar ei, că şi după ei avea să vină Compania, că totul mersese prea departe. Până la urmă, blocarea activelor a fost tot ce au putut să facă, iar asta i-a distrus. Când am obţinut dovada că tu, şi nu Choudhary, te aflai în spatele atentatului, muriseră deja nişte oameni. Pe tine te consider responsabil pentru asta. Pe tine te consider responsabil pentru mai tot ce s-a întâmplat. Vorbeşti despre fiica ta, despre ideea de a fi erou. Eu o consider ipocrizie de cea mai joasă speţă. Câte mame, fiice, fii şi taţi ai omorât, din întâmplare, ca un inutil efect colateral al cruciadei tale? Câte ai distrus din cauză că te-ai gândit că asta te va transforma în ceva mai mult decât un om obişnuit?

Theo n-a răspuns, nici nu şi-a ferit privirea.

Markse a oftat, şi-a rotit capul, şi-a îndesat bărbia în piept, adunând un pliu de carne sub mandibulă, după care a revenit la poziţia iniţială. A vorbit către plafon şi către cer: — Fireşte, Simon chiar l-a omorât pe Philip, până la urmă. A fost ceva personal. E de-a dreptul fantastic cât de repede dispare prietenia atunci când miza o reprezintă banii. O scuză n-a fost de ajuns; Compania îşi dăduse duhul. Tot ce construiseră împreună acum se năruise. Philip ştia la ce să se aştepte, şi presupun că la fel şi eu, dar nu mi-am imaginat că Simon va acţiona atât de repede. Departamentul meu e plătit din nou, o „plată compensatorie” din partea Companiei. Fără absolut nicio obligaţie. Fără nicio condiţie. Am ales să nu investigăm prea atent moartea lui Philip, deoarece… nu discutăm despre acest motiv. Doar că… nu scormonim prea minuţios. Şi suntem plătiţi toţi. Compania închide taraba, dar mai există companii deţinute de Companie şi care pot fi lichidate pentru

nişte bani gheaţă şi Simon n-are de gând să plece fără…

S-a oprit din nou. S-a uitat în gol. A întrebat la întâmplare: — Tu ai omorât-o pe lady Helen?

Theo n-a răspuns şi s-a uitat în altă parte.

Markse a gemut. Apoi a spus: — Povesteşte-mi despre regina tocătorilor.

Iar el i-a povestit.

Şi Markse a zis:

— Câţi oameni are la dispoziţie?

Şi el i-a răspuns.

Şi Markse a întrebat:

— Ce arme are la dispoziţie?

Şi Theo

a minţit un pic, deoarece putea, deoarece acum ştia cum decurge jocul, putea să-i simtă cursul, a minţit doar puţin Pentru că undeva, în partea cealaltă a oraşului său, fiica lui era în viaţă şi omora extratereştri.

Şi nimic altceva nu mai conta.

Capitolul 77

Când Simon Fardell a venit să-l vadă pe Theo, nu mai avea mare lucru de adăugat, aşa că a rămas pur şi simplu în uşă şi l-a privit îndelung, până ce, pentru că părea să-i placă, deoarece era furios şi lumea lui se destrăma, l-a lovit de câteva ori cu piciorul, iar asta l-a făcut să se simtă ceva mai bine. S-a oprit atunci când micul dejun i-a venit lui Theo înapoi pe gât, deoarece simţea că nu mai suportă mirosul şi a rămas lângă uşă şi chiar nu mai avea mare lucru de adăugat.

Apoi:

— Theo Miller a murit acum cincisprezece ani. Eram acolo. Deci cine pula mea eşti tu?

Theo s-a târât într-un colţ, şi-a lipit capul de zid şi şi-a lins acidul de pe buze.

— L-a împuşcat Philip. A murit. Îmi amintesc foarte clar. De tine nu-mi aduc aminte.

Theo nu i-a răspuns, iar Simon a părut o clipă că vrea să-l ia din nou la şuturi, dar asta ar fi însemnat să calce în voma de pe jos şi era foarte scârboasă, era Aşa că s-a aplecat spre el şi i-a şoptit: — Când am să-ţi vând fiica, o să am grijă s-o dau cuiva care chiar apreciază chestiile pe care le poţi face fetiţelor.

Theo a reuşit să-l prindă de gât înainte ca gărzile de corp să pătrundă şi să-l calce în picioare, şi Simon a părut mai satisfăcut de acest rezultat decât părea să fie Theo.

Markse s-a aşezat pe un taburet într-un colţ al camerei a cărei podea mirosea a clor şi pe care se afla o sticlă de apă, la capătul saltelei lui Theo, şi a spus: — În viaţă, desigur, când ai o muncă precum a mea, trebuie să faci nişte alegeri. Anumite alegeri pe care le faci – înţelegi la ce mă refer, faci aceste alegeri şi…

Theo şi-a scărpinat talpa piciorului stâng în timp ce Markse vorbea. Pielea îi era moale şi umedă, desfăcându-se în fâşii mici, nedureroase, sub unghii, făcându-l să se simtă ciudat de mulţumit, aşa cum te simţi când frământi un aluat.

— M-am trezit întrebându-mă ce l-ar determina pe acest bărbat banal, pe

acest individ inofensiv, să meargă până-n pânzele albe ca să facă tot ce-a făcut. Principiile? O vreme, m-am gândit că ăsta-i răspunsul. Principiile şi atât. Erai genul de ins care – scuză-mă că ţi-o zic – părea suficient de izolat din punct de vedere social, principial, da, ai fi putut crea o grămadă de probleme datorită principiilor, dar apoi m-am gândit… în toţii anii în care ai lucrat pentru Oficiul de Audit Penal, cu siguranţă că ai întâlnit şi alte cazuri, mult mai grave, din pricina cărora simţul tău moral ar fi trebuit să fi fost mult mai afectat, aşa că era greu de crezut…

Aşa că am mai analizat o dată situaţia şi m-am gândit că poate am înţeles greşit. Poate că tipul care susţine nişte principii e o minciună, pentru că nu există nicio probă c-ai fi acţionat şi înainte conform principiilor. Absolut niciuna. Erai, de fapt, un vid moral. Ah, nu într-un mod spectaculos. Nu erai absolut deloc mai mult sau mai puţin malefic decât orice alt individ din societate, şi de fapt malefic nici măcar nu-i un cuvânt potrivit. Apatic, poate. Da, acesta e cuvântul potrivit. Erai la fel de apatic ca restul lumii, şi ca să fiu în acord cu acţiunile tale, poate că toate concluziile la care ajunsesem erau greşite şi de fapt…

Deci ce a mai rămas? Părea că nu eşti în stare să urăşti, n-ai fost respins, n-ai părut nefericit la serviciu, nu mi-ai sărit în ochi ca fiind mândru ori motivat într-un mod iraţional, iar când toate ipotezele astea au fost eliminate, la final n-a mai rămas loc decât pentru iubire. La final, n-ar mai fi rămas decât asta. Fireşte că instinctul mă face să mă gândesc în primul rând la iubire, atunci când teama e eliminată, rămâne doar unghiul romantic, dar când te-am cunoscut, asta mi s-a părut evident absurd. Însă odată cu trecerea timpului…

Adoptarea identităţii lui Theo Miller a fost o mişcare excelentă. Nici eu n-aş fi putut face o treabă mai bună şi sunt…

Nu c-ai fi comis vreo eroare. E doar faptul că asta trebuie să fie, *trebuia* să fie ceva ce ne-a scăpat.

Până la urmă, i-am găsit mormântul. Mormântul adevăratului Theo Miller. Asta a dus la deschiderea unui dosar şi iată, murise la Oxford, împuşcat de Philip Arnslade, şi m-am gândit că asta e! Asta trebuie să fie motivul, dar ce-are de-a face cu Dani Cumali, cum ar putea asta să…

Tot nu ştiu cine eşti. Tot nu ştiu. M-am gândit că poate altcineva care a participat la duel, altcineva care… Simon Fardell spune că a mai fost o persoană acolo, dar nu-şi aduce aminte absolut nimic despre ea. Un „nimeni alunecos”, aşa s-a exprimat. Mi-am zis… că pare destul de plauzibil. Un

nimeni alunecos pe care-l uită toată lumea, care pare… şi m-am gândit, iată-l pe omul care a dispărut şi iată-l pe acest nou Theo Miller care a continuat să trăiască şi am examinat anii aceia şi am găsit un moment, momentul în care am prins pe un perete viaţa lui Dani Cumali şi pe alt perete pe cea a omului care a devenit Theo Miller şi am dat şi peste ziua de naştere a lui Lucy, iat-o aici şi pe ea şi mai e…

căcat afurisit aproape exact nouă luni practic a fost ziua de

după ce Theo Miller a murit.

Şi m-am gândit că nu.

Nu.

Nu-i posibil – nu poate fi atât de simplu n-are cum să fie asta Dar, pe de altă parte, cum ai găsit informaţiile adunate de Cumali? Ea trebuie să te fi cunoscut trebuie să fi avut încredere în tine trebuie să fi stabilit ceva în prealabil – vreun fel de…

Tu trebuie s-o fi cunoscut-o.

Trebuie.

Şi chiar dacă fata nu era fiica ta chiar dacă ea nu era totuşi Dar era.

Era.

Eu doar

Totul a devenit mai

Şi chiar dacă nu era eu mi-am închipuit Eu n-am copii. Cu munca mea, n-am reuşit niciodată să găsesc un moment… propice.

Serviciul meu e finanţat de Simon. El a vândut o companie deţinută de o companie care…

Dar presupun că am fost dintotdeauna deţinuţi de ei, de fapt. Şi şeful meu mi-a spus, după ce a murit Philip, să-i zic lui Simon. Exact aşa am făcut. E jobul meu, aşa se procedează, eu sunt un om, sper că înţelegi, obişnuit cu o anumită ordine a lucrurilor. I-am spus despre fiica ta, iar el s-a arătat de-a dreptul încântat. Am luat-o chiar în aceeaşi zi, am dus-o acasă la Simon, el a hrănit-o ca pe o prinţesă, s-a umflat în pene în faţa ei…

Iar eu m-am uitat la el şi mi-am zis că omul ăsta o să…

S-a oprit.

A părut, pentru prima dată, ruşinat.

— Cred că există totuşi… am făcut totuşi nişte chestii dezgustătoare, dar poate… dar Simon are o soţie, pe Heidi, şi cred că ea poate simţi ce vrea el, ştie că e ceva în felul cum se uită el la Lucy, iar Heidi a fost… ea şi-a dorit întotdeauna o fiică.

Eu mă pricep la ce fac. E foarte important să te pricepi la ce faci. E foarte important. Aşa putem şti că suntem… oameni cumsecade. Deoarece muncim din greu. Muncim din greu şi ne străduim şi… mă pricep foarte bine la ce fac. Şi tu te pricepeai la ce făceai, nu-i aşa, domnule Miller? Dacă ne pricepem amândoi la ce facem, atunci nu are importanţă cu ce ne ocupăm, pentru că nu consecinţele contează, ci felul cum faci lucrurile.

Doar felul cum faci lucrurile.

Aşa funcţionează lumea. Totul e

M-am gândit că

aşa funcţionează lumea aşa

tu doar faci

ce poţi atunci când lumea este

cum funcţionează lumea.

Ce altceva e de făcut?

Theo n-a răspuns. S-a gândit că poate existase un moment în care ar fi avut ceva de spus, ceva despre luarea de atitudine şi preluarea controlului şi despre…

Dar nu şi-a găsit cuvintele. Orice-ar fi zis acum, l-ar fi făcut să pară că-şi dă importanţă.

— Eşti tatăl lui Lucy?

Niciun răspuns.

— Nici măcar n-o cunoşti. N-are cum să conteze atât pentru tine.

O clipă, Theo a părut pe punctul de-a vomita din nou, iar degetele i-au încremenit în timp ce-şi scărpina călcâiul umed.

— Poate că-i totuşi iubirea, a rostit Markse, uitându-se în tavan. Poate că asta e, până la urmă.

Au rămas aşa, privind fiecare în altă direcţie.

— Fireşte, când muncesc, a şoptit Markse, mă uit uneori în urmă, la faptele mele şi dacă aş avea o fiică, dacă ea s-ar afla în pericol, atunci…

Ameninţarea, asta e. Ameninţarea în sine e un monstru scăpat de sub control, chiar dacă n-ai ajuns vreodată să treci la fapte. Iat-o pe fiica ta, în siguranţă, în casa duşmanilor tăi. Vino acum, altfel îi vom face rău. Îi vom face rău. Îi vom face rău acestui copil. E cel mai oribil gen de Dar asta-i ceea ce trebuie făcut.

Este vorba despre valoarea lucrurilor. Despre echilibru. Odată ce însăşi viaţa e miza, chiar viaţa unui copil – mai cu seamă viaţa unui copil, abia atunci eşti dispus să faci orice. Să ucizi un copil.

Cel mai oribil lucru.

Cum te numeşti, domnule Miller? Sunt curios nu cred că-i relevant nu va influenţa Nu.

În fine.

Presupun…

într-un fel, mi se pare corect.

Noaptea, închisoarea e rece şi Dani Cumali stă alături de el şi spune: — Au, ăsta-i braţul meu, e, au, ai grijă unde-ţi pui fundul, nătărăule…

Theo îşi schimbă poziţia şi se uită la plafonul de beton punctat de mii de stele de pe ţărmul mării.

— Am de gând să obţin o slujbă mai bună o slujbă nouă după aceea voi putea să plec de-aici şi poate că mai întâi mă voi muta şi apoi îmi voi lua o slujbă nouă pentru că pe-aici nu-i nimic doar trebuie să faci rost de bani înţelegi doar să faci rost de bani ca să poţi pleca aşa că slujba mai întâi apoi O ţine pe Dani aproape de el, iar ea priveşte în sus la lumina stelelor alături de el şi zice: — Mi-a amorţit de tot fundul.

Iar el o trage şi mai aproape.

— Ce porcărie sincer. Nici nu ştiu cum s-a ajuns aici. Nu ştiu ce-am făcut. Credeam că deţinem şi noi un anumit control dar de fapt nu-s sigură că am deţinut vreodată vreun fel de control nu-s sigură că am fi putut să facem vreodată ceva care să nu fi fost deja hotărât de altcineva e ca şi cum Şi el nu doarme, şi cerul se roteşte, hăt departe.

Capitolul 78

Credea că e târziu în noapte, dar de fapt era dis-de-dimineaţă şi încă întuneric.

L-au băgat într-o maşină cu nouă locuri, care era mai degrabă o dubă.

Lângă el se afla Edward Witt, cu chipul cenuşiu, părând niţel ameţit. Lângă Edward se afla Faris. Bătrânul a zâmbit anemic, a clătinat din cap dintr-un motiv care-i scăpa lui Theo şi s-a uitat în altă parte. Cele trei scaune din faţa lor erau întoarse către ei. Trei agenţi de pază, doi bărbaţi şi o femeie, stăteau tăcuţi şi-i păzeau pe pasageri. Şoferul asculta Radio 2. La fiecare cincisprezece minute, transmisiunea era întreruptă pentru ştiri legate de trafic. Circulaţia era anevoioasă. Uneori mergeau pe banda de urgenţă a autostrăzii şi nimeni nu încerca să-i oprească.

Mult timp, Edward nu l-a privit pe Theo, ci doar şi-a încreţit nasul. Theo şi-a închipuit că el este murdar şi miroase. A fost încântat să-şi imagineze asta. Geamurile erau fumurii, făcând ca luminile galbene de pe stradă să se împrăştie pe sticla lor precum nişte liniuţe subţiri, explozii mici printr-un grilaj. Când au ajuns la staţia de taxare de pe M25, veştile despre trafic erau la fel de proaste. Cineva ieşise în decor undeva mai departe pe şosea. Un autobuz derapase într-un şanţ. Poate muriseră nişte copii; sau poate nu muriseră. Poate că pe M25 se petrecuse un miracol; poate că exista o tragică pierdere de vieţi omeneşti. În orice caz, la radio se difuza un alt hit din anii 1980, aducând căldură şi emoţie în suflete.

S-au oprit pentru scurt timp la o benzinărie. Au coborât toţi, aşa că Theo i-a urmat. Un agent de pază a rămas lângă el, fără să-i poarte pică. Convoiul era alcătuit din şase maşini, bărbaţi în costume, femei cu pantofi negri de piele, geamuri fumurii, patru motociclete de poliţie, ca escortă. În benzinărie nu se mai afla nicio altă maşină şi doar o singură pompă funcţiona. Markse a băut cafea şi nu s-a uitat la Theo. Chipurile oamenilor pâlpâiau în lumina albă proiectată de telefoanele lor. O femeie cu colanţi bej încreţiţi a trecut grăbită pe lângă ei, ducând două tăvi cu cafele pentru douăsprezece persoane şi clătinându-se periculos. S-a îndreptat către partea din spate a parcării, lăsând în urmă luminile galbene ale cafenelei non-stop. Doi bărbaţi s-au întors, râzând, cu vezicile golite şi cu trupurile relaxate; un bărbat ce stătea cu spatele la toţi zbiera într-un telefon, însă vântul purta

totul departe, lăsând în urmă doar furia.

Edward stătea lângă Theo, dând gata espressoul dintr-o singură sorbitură.

— Căcat cu ochi ce eşti, a rostit până la urmă, fără să-l privească pe Theo, mijindu-şi ochii spre un grup de femei strânse una într-alta, ce ţineau clipboarduri în mâini. Habar n-ai ce-ai făcut, nu-i aşa?

Theo a ridicat din umeri, apoi a suit în maşină.

Soarele urcase deja pe cer în momentul în care au ajuns la Newton Bridge, însă fumul ascundea cu totul lumina strălucitoare a zilei. Theo a simţit mirosul înainte de-a vedea resturile oraşului, praful de mortar şi bitumul încins, benzina şi scândurile.

După ce săltaseră în sus şi-n jos prin gropile unei şosele înguste de ţară, au tras pe margine pentru a lăsa să treacă două autobuze galbene ce veneau din direcţie opusă. Geamurile lor aveau gratii; deţinuţii dinăuntru erau legaţi cu lanţuri la gât şi la picioare. Când autobuzele au trecut pe lângă ei, au văzut lipită de geam o palmă vopsită în stacojiu.

Convoiul a aşteptat, apoi a pornit mai departe.

Au oprit într-un spaţiu care fusese odată parcarea bibliotecii locale şi n-au plătit pentru asta. Zgomotul buldozerelor făcea greu de distins cuvintele pe care le rostea Markse, în timp ce Theo era tras uşor de braţ şi condus la adăpostul unui zid vopsit într-o nuanţă albastru-cenuşie. Din când în când, răzbăteau până la ei detunături de puşcă, întâmpinate de răpăituri de mitraliere; eventualele glasuri se pierdeau în vacarm. Theo a rămas în picioare, tremurând şi scoţând aburi pe gură în aerul rece al dimineţii, cu o parte a feţei uscată şi caldă de la flăcările tot mai înalte ce se ridicau din fosta clădire a primăriei şi cu cealaltă parte îngheţată şi crăpată de aerul rece de iarnă. Faris, Witt şi alte trei-patru persoane pe care nu le-a recunoscut stăteau lângă el, nemişcate. Printre ele se afla şi o femeie, îmbrăcată într-un taior bej elegant, cu pantaloni. Ea îl ţinea pe Faris de mână, şi chiar dacă ai fi ştiut că-i fiica lui, cu siguranţă n-ai fi reuşit să distingi şi altceva pe faţa ei, iar Theo s-a simţit uşurat că fiica lui Faris avea să moară astăzi şi că nu putea s-o zărească şi pe Lucy printre cei aflaţi acolo.

Oamenii continuau să-şi facă de lucru cu telefoanele, iar undeva în spate, a izbucnit altă serie de împuşcături, mai puternică, dincolo de panta domoală de la Newton Bridge. Un camion pe şenile mergea pe movila scundă rămasă după ce pubul fusese distrus; cineva a strigat „Atenţie!” şi un alt zid a explodat, urmat de sfărâmături, de flăcări şi de ţipătul îndepărtat al

unei femei care căuta pe cineva drag. În partea cealaltă a parcării curgea un firicel de apă ce se năpustea în jos, spre poalele dealului, numai spumă albă şi pietre acoperite de muşchi, l-ai fi putut numi chiar pârâu învolburat, un canal jucăuş lăsat în urmă de râul care, odinioară, pusese în mişcare moara. Theo s-a uitat cum curge apa. Un grup de bărbaţi în uniforme albastru-închis, cu puşti de asalt în mână, a trecut alergând încet pe lângă ei, iar soarele a urcat din ce în ce mai sus, împrăştiind cu totul ceaţa, şi undeva mult prea aproape ca să se simtă în siguranţă, s-a auzit fâşâitul unui aruncător de flăcări şi un om a ars de viu, urlând, urlând întruna, urletul acela răsuna acolo, dar urletele s-au stins în văpaia care i-a pârjolit plămânii şi acela a fost sfârşitul urletelor şi

Altă maşină a parcat acolo, încadrată din ambele părţi de patru vehicule greoaie, cu tracţiune integrală. S-a oprit la cincizeci de metri de locul în care se afla Theo, dar n-a coborât nimeni din ea, în spatele geamurilor se vedeau siluete mişcându-se şi nu s-a mai întâmplat nimic altceva.

Lui Theo au început să-i clănţăne dinţii de frig, făcându-l să se întrebe dacă şi celorlalţi le era la fel de frig, şi pesemne că le era, dar nimeni n-a rostit vreun cuvânt.

Paşi.

Un şir de soldaţi mărşăluind, cu armele gata să tragă un pâlc de deţinuţi între ei.

O femeie o ajuta pe alta să meargă. Regina Bess ar fi reuşit poate să meargă şi singură, însă Bea îşi vârâse braţul pe sub al ei, în dreptul cotului, ca un tată care însoţeşte către altar o mireasă fără chef. Amândouă erau acoperite de praf alb; o parte a feţei lui Bea şi părul îi erau năclăite de mortar gros, negru-roşiatic, din sânge. Bess a zărit zidul şi s-a împiedicat, iar Bea a prins-o şi a ţinut-o strâns şi au continuat să meargă şi s-au aşezat la rândul format în faţa bibliotecii goale.

Theo s-a uitat la ele, dar ele s-au uitat drept înainte şi nu i-au întâlnit privirea.

La scurt timp, Edward s-a prăbuşit la pământ, iar Theo l-a ajutat să se ridice. Edward s-a agăţat de braţul lui şi a şoptit:

— Tot ce-am făcut a fost să-ntreb. Doar să-ntreb. Credeam… doar am întrebat.

Theo a încuviinţat din cap şi a continuat să-l ţină de încheietura cotului, iar în spatele lor s-a auzi un fâşâit şi oraşul a continuat să ardă, iar un buldozer se târa peste rămăşiţele micii lumi a tocătorilor şi, date fiind

împrejurările, totul a murit aşa de uşor, prea uşor, totul a murit şi

Theo a închis ochii şi este vremea pentru

tremurând în aerul rece al iernii este vremea pentru

Ţăcănitul siguranţei unui pistol.

Theo a deschis ochii. A crezut că e în stare să-i ţină închişi şi a fost surprins să descopere că nu poate. A crezut că vede pe cineva mişcându-se în spatele geamului vehiculului parcat vizavi de ei. A văzut, dar n-a înţeles pe deplin, cum un bărbat îmbrăcat în albastru a ridicat un pistol şi l-a împuşcat pe Faris în faţă. Faris a căzut.

Cling cling cling! 36.000 de lire pentru crimă cu sânge rece, din care se scad 2000 de lire pentru că nu ţi-ai făcut victima să sufere inutil, asta-i valoarea vieţii lui Faris, el a prestat muncă istovitoare, dar momentan nu reprezenta o povară pentru sistemul financiar, dacă or fi fost şi niscaiva probleme de sănătate atunci

cam 92.000 de lire, a conchis Theo înainte ca trupul să ajungă la pământ. O garanţie pentru un apartament cu două dormitoare în Denmark Hill.

Bărbatul a păşit peste trupul lui Faris, înaintând de-a lungul şirului, făcând un pas în spate, apoi altul în faţă, încă unul în spate, a ales o ţintă, a coborât pistolul spre capul lui Bea, a ascultat un ordin pe care numai el putea să-l audă, a împuşcat-o pe Bea între ochi. A trecut iute pe lângă Edward, a coborât pistolul şi l-a lipit de capul lui Theo.

A aşteptat să audă ordinul.

Theo s-a holbat la gura ţevii şi o clipă s-a simţit confuz, dar nu speriat, şi a fost surprins că nu simţea niciun fel de teamă.

— Pac! a spus soldatul, repetând cuvântul auzit printr-o cască. Lucy e moartă.

Apoi a aprobat din cap, s-a întors către regina tocătorilor şi a împuşcat-o o dată în faţă şi de două ori în piept, după ce femeia atinsese pământul.

Edward a ţipat, Theo a aşteptat, iar bărbatul a ascultat alte instrucţiuni şi a încuviinţat din cap la ceva ce nu se auzea şi a strigat:

— Bun, voi cei rămaşi! Haideţi să-i îngropăm.

Au săpat un şanţ pe un câmp aflat la marginea oraşului, unde, uneori, se cultiva varză. Theo nu credea că şanţul era suficient de adânc; ciorile aveau să ajungă cât de curând la cadavre, o ploaie mai puternică avea să spele pământul cu totul, dar efortul l-a mai încălzit şi oamenii puşi să-i păzească păreau suficient de veseli, aşa că el şi Edward Witt au apucat-o pe Bea.

Edward a prins-o de picioare şi Theo, de subsuori. Trupul femeii se arcuia neplăcut de la mijloc, se îndoia la şolduri, iar fundul i se lovea de pământ. Chestia asta l-a supărat pe Theo mai mult decât sângele ei care-i mânjea acum mâinile, decât capul sfărâmat şi ochii injectaţi, ce se holbau în gol. O femeie ca Bea n-ar fi trebuit să ajungă cu spinarea târâtă prin ţărână, ea ar fi trebuit să fie purtată cum se cuvine, aşa că s-a căznit s-o ridice, s-o salte mai sus, dar Edward n-a părut să înţeleagă, n-a părut să priceapă de ce era asta atât de important, ci doar a continuat să tremure şi să plângă fără să scoată niciun sunet, cu costumul de mătase distrus şi gura mânjită de scuipat la fiecare expiraţie sacadată.

Balonul spart al capului lui Bea s-a rotit pe spate, lăsând la iveală un ochi deschis, ce-l privea pe Theo drept în faţă; celălalt era zdrobit şi plin de sânge, cerneală şi plumb. Theo credea că dacă întâlnea acea privire avea să vomite, apoi însă nu şi-a mai putut feri ochii şi n-a vomitat, şi la un-doi-trei a aruncat cadavrul în şanţ, s-a întors după cadavrul lui Faris, apoi după cel al Reginei Bess, după care alte câteva au fost trecute pe răboj: vreo doi bărbaţi ce încercaseră să se împotrivească, vreo două femei care fuseseră prinse cu armele încărcate. 83.000 de lire, ceva mai puţin dacă se împotriviseră arestării. 52.000 de lire pentru bărbatul ce, drept răspuns, trăsese cu arma. 145.000 de lire pentru femeia care murise cu copilul în braţe. Măcar unul sau doi indivizi din nivelul de mijloc al conducerii Companiei vor trebui să uite de bonusul anual ca să plătească preţul pentru asta, dacă avea să se afle vreodată. Dacă avea să-i pese cuiva. Asta era tot. Restul avea să fie cheltuit pe achitarea taxelor.

Trei maşini negre stăteau în parcare la spatele lor, în timp ce ei mutau cadavrele, iar portierele lor nu s-au deschis şi după ce au terminat, a venit un buldozer şi a împins o movilă imensă de pământ peste mica ridicătură ce arăta unde fuseseră îngropate cadavrele, iar Theo n-a înţeles de ce se procedase aşa, deoarece nu făcea decât să strice marginea şanţului, făcând acum să pară totul strâmb, şi dacă ciorile nu veniseră până atunci, cu siguranţă aveau să vină de acum încolo şi focul a transformat soarele din miez de zi în roz şi roşu, fumul negru de la satul cuprins de flăcări ridicându-se şi învârtejindu-se în vântul rece, făcându-i ochii să se umezească, acoperindu-i interiorul gurii cu salivă lipicioasă, şi el s-a întrebat de ce nu vomită şi nu plânge şi nu se prăbuşeşte la pământ urlând şi apoi l-au tras de-acolo la maşină şi l-au băgat în spate, deşi de data asta nu l-au mai obligat să meargă alături de Edward, care devenise uşor isteric, şi

au pornit prin rămăşiţele fumegânde şi aplatizate ale Newton Bridge, unde camioanele mărunţeau deja pământul, transformându-l în ţărână.

Capitolul 79

Încă în viaţă.

Îl menţineau în viaţă şi el nu înţelegea motivul pentru care mai trăia.

Şi odată pusă întrebarea

e Lucy

e încă

Lucy e încă e

unde este

e în siguranţă e

fiica mea unde e

A încercat să nu pună întrebarea asta dar acum revine revine ziua revine noaptea i se strecoară în fiecare colţişor din trup îl face să se legene şi să se cutremure şi să se tragă de păr mai întâi o şopteşte apoi o rosteşte cu glas tare după aceea umblă încolo şi încoace murmurând neauzit şi apoi loveşte cu pumnii în uşă bubuie în ea şi-o loveşte şi ţipă şi UNDE E FIICA MEA?!

Şi-şi sfâşie cearşafurile de pe pat şi-şi înfăşoară bucăţile în jurul încheieturilor mâinilor până ce degetele-i amorţesc şi-şi dă seama că-şi poate închipui cum se spânzură cum îşi face rău aşa se întâmplă o ştie a mai văzut-o şi înainte la tocători mânjeşti pereţii cu propriul rahat ca să atragi atenţia cuiva îţi torni urina pe saltea te tai pe prima oară când s-a tăiat, a folosit geamul spart al becului de deasupra capului, şi a stat în întuneric sângerând şi s-a simţit ceva mai bine şi s-a simţit chiar foarte bine când au intrat agenţii de pază şi i-au vârât capul într-un sac, pentru că asta înseamnă progres, asta înseamnă că cineva îl bagă în seamă

UNDE E LUCY UNDE E

Markse stătea pe un scaun de plastic în faţa lui, într-o odaie verzuie fără geamuri, şi s-a uitat o vreme fix în podea, iar ceasul ticăia tic tic tic tic tic tic tic tic şi până la urmă a ridicat privirea şi a rostit: — Compania vinde înapoi guvernului 85 la sută din active. Guvernul va plăti 781 de miliarde de lire pentru ele. Vom fi faliţi ani de zile. Simon are o casă în nord. O va vinde şi se va muta în Monaco. Acolo au legi fiscale convenabile, va putea să păstreze un profit de câteva miliarde şi…

S-a oprit.

N-a putut să-şi ridice capul.

A continuat:

— Compania deţine holdinguri şi în Monaco, bineînţeles. Au o înţelegere cu guvernul italian şi cu cel francez. Reabilitarea prin muncă este un mod popular de-a face bunuri ieftine pentru export şi cred că o vor lua pe Lucy şi…

Îl legaseră pe Theo cu cătuşe de scaun, dar el tot a reuşit să-l smulgă din podea şi să ajungă până la jumătatea camerei, întinzându-se spre ochii lui Markse, înainte ca agenţii de pază să-l trântească la podea.

O vreme, stând în întuneric.

Legănându-se în întuneric.

Luaseră de-acolo becurile deoarece le spărsese în bucăţi îi luaseră salteaua şi cearşafurile îi

el îşi poate face rău în continuare o ştie foarte bine însă acum stă în întuneric şi — E fiica ta, zice Dani, cu genunchii adunaţi la bărbie, înconjurându-şi pulpele cu braţele, stând alături de el în întunericul ca smoala al — E fiica ta.

E fiica ta.

E fiica ta.

N-o da în bară.

Theo se uita la locul în care pesemne că se afla tavanul şi, în mintea sa, îl umplea cu stele.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat ea. Ce ai de gând să faci? Theo?

— Nu-i numele meu.

— Ştiu.

— Nu-i numele meu.

— Numele cuiva mai bun. Al cuiva mai bun. Fii cineva mai bun. Ce ai de gând să faci?

Theo a închis ochii şi a privit stelele rotindu-se în vidul din mintea sa.

Într-o zi fără nume, la fel ca oricare alta, la fel ca toate celelalte, l-au dus într-o încăpere în care se afla o vază albastră cu flori din plastic, şi i-au dat o ceaşcă de ceai de bergamotă, care i-a plăcut fără să vrea, şi i-au prins mâna cu o cătuşă de scaunul alb din lemn în care era aşezat şi i-au spus: — Vrei un biscuit? iar el n-a răspuns, dar tot i-au lăsat pe masă o farfurie cu fursecuri.

Theo a aşteptat.

Un ceas ce indica ora din trei zone diferite ale globului se auzea ticăind. S-a întrebat care erau celelalte două locuri şi dacă ceasul se afla acolo doar ca să-l râcâie pe creier. Undeva, departe, glasuri de femei interpretau un cântec. Le cântau bebeluşilor lor, *roţile autobuzului se-nvârt şi se-nvârt, se-nvârt şi se-nvârt, se-nvârt şi se-nvârt,* însă acustica locului în care se aflau ele distorsiona sunetul, făcându-l să semene cu rugăciunea îndepărtată a unor preoţi care strigă la un zeu furios, *se-nvârt şi se-nvârt, se-nvârt şi se-nvârt.*

S-a deschis uşa.

Heidi Fardell a păşit înăuntru. O cunoştea din poze, şi-o aducea aminte de când îi răspunsese la uşă, acasă la Simon, în Kensington.

Purta un taior albastru-deschis şi o fustă asortată. Avea colanţi de culoarea pielii şi o eşarfă albă. Oja roşie de la mâna dreaptă începuse să se cojească. Când îşi aplicase rimelul, îi tremuraseră mâinile. S-a aşezat cât mai departe posibil de Theo, fără să-şi mute totuşi scaunul departe de masă.

Riduri fine la colţurile ochilor. Rujul roşu îi scotea în evidenţă conturul generos al buzelor. Glasul ei, atunci când a vorbit, a sunat mai întâi spart şi slab, apoi a devenit mai puternic, pregătit să comande.

A spus:

— Lucy e bine.

Theo a rămas uitându-se fix la ea până ce femeia şi-a ferit privirea, înghiţindu-şi nodul greu din gât, apoi şi-a ridicat-o din nou, întâlnind-o pe-a lui.

— Credeam că-i important pentru tine să ştii asta. Credeam că e…

Simon voia ca tu s-o vezi, fireşte, lângă el. Voia ca tu să ştii că… Tu ai fost secundul lui Theo Miller, la Oxford? Cum te numeai?

El vrea să dea foc la tot, desigur. Era atât de furios, era atât de… a trebuit să-şi omoare cel mai bun prieten, a trebuit să-l omoare pe Philip, o afacere bună, însă regina tocătorilor, a zis doar că ea trebuie să moară, că trebuie să fie, pentru ceea ce a făcut, vezi tu, pentru c-a încercat să… înăbuşe în faşă orice disensiuni, pentru ca atunci când se va întoarce Compania, şi se va-ntoarce până la urmă, iar el e doar foarte…

Lucy este… când mi-au povestit prima dată despre ea, mi-am spus că poate, de fapt, ea a fost folosită de bărbaţii ăştia, însă acum voi avea eu grijă de ea, mă voi asigura că e fericită şi că nu ştie că undeva există…

Că ei vor

Nu cred că i-au făcut vreodată rău nu cred nu cred că ei Dar tu sigur crezi că ei i-au…

Soţul meu nu-i un om rău. Compania nu-i rea. E în continuare condusă de oameni. Oamenii sunt buni. Oamenii sunt buni. Toţi sunt oameni cumsecade. Soţul meu este…

Apoi ea a sosit, iar eu a trebuit să am grijă de acest… copil sălbatic… pentru ca tatăl ei să vadă şi să înţeleagă şi să-şi dea seama că trebuie să se predea. Fiica ta e malefică. E… vulgară şi lipsită de respect şi îndărătnică şi furioasă, n-am mai întâlnit niciodată un copil atât de furios, ea e N-am avut niciodată un copil eu odată a fost…

Şi mi-am închipuit întotdeauna că aşa va fi şi mi-am zis că eu sunt de vină, dar de fapt e vina lui. El e de vină, deşi susţine în continuare că-i ceva în neregulă cu uterul meu. Astea sunt cuvintele lui – „Uterul tău, draga mea, tu ai un uter foarte special”. Mi-am spus în gând „Du-te dracului!”, aproape c-am avut o afurisită de aventură doar ca să rămân însărcinată şi să-i dovedesc că am dreptate, dar apoi el…

Lucy e în regulă.

Nu înţelege prea bine ce i se întâmplă. A fost la închisoare, iar acum este cu noi. Simon vrea s-o vândă. Să aranjeze actele şi s-o suie într-un avion care s-o ducă într-un loc unde să poată obţine un preţ bun pe ea…

Un preţ bun pe ea.

În ziua în care ai venit la mine acasă, după ce ei te-au luat de-acolo, eu am rămas cu ea şi pur şi simplu am rămas cu ea o vreme şi Am crezut că poate am să reuşesc s-o modelez. S-o fac mai bună. E ceva ce eu pot să fac, adică, pentru copii. Copiii au astfel de probleme şi doar dac-ar înţelege că se comportă ridicol! Am vrut să-i spun că, pentru că se simte încolţită, a rămas blocată în mintea ei – există exerciţii de respiraţie care pot ajuta în cazul unor astfel de probleme.

Exerciţii de respiraţie!

Credeam că aş putea s-o învăţ câteva exerciţii de respiraţie şi mă gândeam că poate şi apoi mi-am zis exerciţii de respiraţie, ca s-o ajut să facă faţă faptului că soţul meu a pus să-i fie omorâtă mama ca tatăl ei să fie luat de lângă ea că ea are să fie vândută unor…

Exerciţii de respiraţie!

Poate şi vreun ulei ca să-şi maseze tâmplele. Ceva chinezesc, cu miros de mentă.

Şi, brusc, mi-a trecut prin minte Eu pur şi simplu nu ştiu absolut nimic

despre oameni, nu-i aşa? Am început să râd şi ea s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebună şi fireşte că aşa şi eram şi i-am spus şi ei I-am zis că eu credeam că problemele ei puteau fi rezolvate cu ajutorul exerciţiilor de respiraţie iar ea a părut foarte furioasă pe moment dar apoi a văzut şi ea că era şi, o vreme, a râs şi ea

Ea era

ea este doar un copil.

Nu pretind că există o legătură nu pretind că vom avea vreodată una dar În cea mai mare parte, să fii părinte pare a fi ceva îngrozitor. Caca şi plânsete şi refuzul de-a mânca anumite mâncăruri şi obiecte sparte şi totuşi dacă întrebi o mamă care-i cel mai important, cel mai minunat lucru din viaţa ei, ea îţi va spune întotdeauna „copilul meu”, şi tu te uiţi la micul nenorocit care dă din picioare în căruciorul care pute, căruia îi curg bale din gură şi muci din nas, şi te gândeşti, serios, dragă, pentru că dacă asta ţi-e bucuria şi asta ţi-e minunea, atunci…

În fine.

Poate că ar fi mai uşor să ai un căţeluş. Sau o pisică. Chestii adorabile, care se curăţă singure, astea sunt pisicile.

Voiam să discut cu tine, domnule Miller.

Mi-am zis că poate

într-un fel

îţi sunt datoare. Sau poate că nu, nu ţie, tu n-ai fost ci lui Lucy.

Îi sunt datoare lui Lucy, acestui copil care este ea e doar un copil ea e

Îi sunt datoare, oricât de monstruoasă ar fi ea. Să-ţi spun ţie, să-i spun tatălui ei că ea va fi bine. Aşa că am de gând, şi nu-mi pasă de ce zice Simon, am de gând ea va fi bine. Voi avea eu grijă de asta voi avea grijă ca ea să fie…

Theo şi-a lăsat capul în mâini iar din gură i-a ieşit un sunet un mârâit de animal un geamăt de durere fizică un răget o pierdere îngrozitoare a tot şi a toate un urlet un — Vai asta-i ăăă… a bolborosit Heidi sărind în picioare. Păi da presupun că trebuie să fie…

a ieşit împleticindu-se

lăsându-l pe tată în urmă.

Şi apoi

— Sus! Mişcă-te!

EI nu s-a urnit şi i-a lăsat pe inşi să-l care pe hol.

Costum de trening nou, gri.

Faţa spălată.

Mâini curate.

A urinat.

A mâncat cereale. Stomacul lui nu le-a putut digera, aşa că a trebuit să meargă imediat înapoi la toaletă, bleah, doar în jos, spre o coloană alcătuită din trei maşini, cu motoarele mergând.

Maşina neagră din mijloc, cu geamuri fumurii şi portiere grele, înapoi pe scaunul de la mijloc şi centura pusă!

Au plecat de acolo.

Capitolul 80

Theo Miller stă în centrul universului, e pe cale de a fi executat şi ştie că timpul nu mai are niciun înţeles.

O coloană formată din trei maşini negre, fără numere de înmatriculare, fără poliţişti care să pună întrebări, trece cu viteză printr-un oraş ce mai scuipă fum în aer. Spitalele oferă doar servicii de urgenţă, supermarketurile sunt păzite de neisprăviţii care-au mai rămas dintre poliţiştii înarmaţi care nu sunt siguri când vor primi următorul salariu, dar care presupun că, dacă vor face ce făceau şi înainte, până la urmă va fi bine.

Şi în timp ce coloana se deplasează mai departe, Neila se află într-un bazin de acostare lipit de Tamisa, la care a ajuns, venind din Maidenhead, cu trei zile în urmă. Toată viaţa ei s-a îndreptat către acest moment, n-a ştiut că va veni, n-a ştiut care sunt întrebările potrivite pe care să le adreseze cărţilor de tarot. Îşi verifică nivelul combustibilului, verifică apa. Aerul pe care-l expiră îngheaţă în aer, mâinile îi sunt puternice, spatele îi e drept, se simte bine. E bine. Se simte mereu bine când e doar cu ea însăşi.

Întinde cărţile

trei de baghete, Magul, Ermitul, Stăpâna, doi de cupe, şase de cupe, dama de baghete, valetul de spade, Spânzuratul (inversat) şi măcar de-ar cunoaşte întrebările ca să întrebe despre viitor

măcar dacă întrebările ei n-ar fi strâns legate de

– fericire, speranţă, iubire, singurătate, visuri –

măcar dacă întrebările ei n-ar încerca în vreun fel să anuleze prezentul, să-l nege, să pretindă că poate prezentul se va transforma în ceva mai bun, chiar dacă în sufletul ei ştie că prezentul continuă să se desfăşoare continuă continuă continuă

poate că ar vedea adevărul în cărţi şi pe apă

în timp ce navighează către pod şi către nord

şi e vremea pentru

Corn a găsit locul unde sunt îngropate cadavrele. S-a ascuns iar acum şi-a părăsit ascunzişul vede o mână ieşind din pământ ar putea fi mâna oricui

fireşte că-i a ei este

Theo merge printr-o pădure încremenită de iarnă, ţinând un pistol în mână, iar în amintirile lui, tatăl său trăieşte şi fiica sa creşte alături de el şi Dani Cumali nu e moartă, pe pat, şi Seph Atkins nu apasă trăgaciul şi toate astea sunt dintr-odată reale şi acum în mintea lui şi el nu ştie ce înseamnă acest trecut şi acest viitor, le trăieşte pe toate acum în acest moment, toate trăiesc în el şi este vremea pentru

Camionul a izbit prima maşină din coloană, făcând-o să se răsucească la o sută optzeci de grade, astfel încât capota i s-a lovit de botul maşinii din spate. În cea de-a doua maşină, dinţii lui Theo au scrâşnit, parcă înfigându-se în vârful capului, înainte ca tot trupul să-i fie aruncat înainte şi înapoi, gâtul şi pieptul fiindu-i smucite violent de centura de siguranţă, tăindu-l până la os înainte ca maşina să fie aruncată în spate şi să salte în sus pe suspensii, iar inerţia roţilor, anulată. O clipă mai târziu, a treia şi ultima maşină şi-a zgâriat portbagajul atunci când şoferul ei a virat strâns ca să evite o coliziune, iar afară, cineva a deschis focul. Nişte mâini l-au prins pe Theo de ceafă, forţându-l să-şi lase capul în jos. Şoferul a deschis portiera, ghemuindu-se în spatele ei ca să tragă în camionul din faţă, în timp ce un alt scârţâit de roţi anunţa sosirea unei dube împodobite cu împletituri din flori şi frunze de vară, furate de la un florar. Spre ei a fost aruncat ceva care s-a desfăcut cu o bubuitură însoţită de o jerbă de fum, umplând interiorul maşinii cu o duhoare acră ce i-a ajuns lui Theo adânc în gât, apoi uşile din spate ale dubei florarului s-au deschis şi trei bărbaţi cu cagule au sărit în stradă, unul ţinând o carabină, ceilalţi doi, pistoale, trăgând susţinut şi rapid spre coloana de maşini.

Şoferul lui Theo a căzut greoi, fără un sunet, fără să pară că înţelege că a fost lovit sau de ce nu se mai poate mişca. Luneta maşinii a plesnit şi s-a crăpat, încovoindu-se din cauza altui tir de gloanţe ce se izbeau de geamul blindat. Maşina din faţă a încercat să dea cu spatele şi a mers câţiva centimetri până în zidul creat de camionul aşezat pieziş în drumul ei, s-a lovit iar de el, a mai încercat o dată, n-a reuşit să-şi ia avânt şi l-a lovit din nou, înainte ca un alt bărbat, cu faţa ascunsă în spatele unei căşti de motociclist şi al unei măşti, să se aplece prin geamul pasagerului din camion şi să tragă în roţile din spate ale maşinii, făcându-le să se spargă într-o explozie de cauciuc şi de aer.

Undeva, prin vacarmul acela, Theo a auzit înjurături, blesteme, oameni înspăimântaţi care se antrenaseră pentru asta, însă de fapt antrenamentul lor durase doar patru ore, pentru a reduce costurile, aşa ziseseră, reducerea naibii, iar acum lăbarii ăştia cu armele lor de căcat şi…

Un bărbat a ţipat, a căzut şi a continuat să ţipe, ţinându-se strâns de pântece, pesemne că nu mai ţipase aşa niciodată în viaţă, se gândise că probabil va putea să se abţină să ţipe, dar nu reuşise să rămână tăcut, ar fi fost mult mai rău şi nici măcar nu era o problemă de alegere, nu era o alegere, era doar…

Apoi cineva din maşină, cineva care avea intenţia să scape cu viaţă, a lipit un pistol de capul lui Theo şi a răcnit:

— O să-l omor, în pula mea! Voi îl vreţi, eu îl omor!

Încet, bubuiturile-bum-bum, focurile de armă au încetat. Simţurile au început să-i revină cu încetineală, răsucindu-se în tumultul fierbinte de sânge şi de adrenalină ce înceţoşa vederea lui Theo. A devenit conştient de faptul că cineva încerca să-l împingă afară din maşină, lucru greu de făcut. A trebuit să se târască greoi, pe o parte, apoi şi-a dat seama că era încă prins cu centura de siguranţă, s-a căznit să găsească butonul, iar bărbatul îi şuiera:

— Mişcă-te, mişcă-te! ignorând aparent cureaua ce-l ţinea pe loc.

N-a părut a fi în stare să apese suficient de tare butonul de deschidere, iar asta i-a adus un pumn în ceafă care i-a făcut ochii să-i joace în cap. Când a izbutit să-şi desfacă centura, a descoperit că scaunul şoferului era împins atât de mult în spate, încât nu-i mai rămăsese loc pentru genunchi, aşa că s-a văzut nevoit să se răsucească şi să se strecoare ca să-şi scoată picioarele prin portiera deschisă, iar tălpile i-au alunecat pe sânge când a atins asfaltul. În urma să, bărbatul cu arma, o gardă de corp, înmărmurit, bravând, pe punctul de-a începe să plângă, se chinuia şi el să se mişte, străduindu-se prin diverse manevre să-şi scoată trupul din maşină, în timp ce încerca să menţină pistolul lipit de gâtul lui Theo. Era, s-a gândit Theo, un mod de-a face lucrurile lipsit de eleganţă, un mod oribil de-a muri, jumătate în maşină, jumătate afară, prea idiot ca să dispară demn.

O împingere în partea de jos a coloanei vertebrale l-a propulsat înainte, izbutind să se prindă de portiera pe jumătate deschisă ca să-şi menţină echilibrul, apoi trăgându-se afară cu ajutorul unei mişcări bruşte. Bărbatul din spatele său a ieşit şi el imediat, înfigându-şi arma în coloana lui, trăgându-l spre el şi lipindu-i corpul de-al său cu ajutorul celeilalte mâini, petrecute pe după gâtul lui şi peste jumătatea inferioară a feţei, arcuindu-i

trupul spre spate. Lui Theo i-a trecut prin cap că, dacă ar fi apăsat trăgaciul, glonţul i-ar fi trecut probabil drept prin ceafă şi ar fi ieşit pe partea cealaltă, împuşcându-l în braţ pe cel care-l ţinea. Gândul i s-a părut aproape comic.

— O să-l omor! a mormăit bărbatul, încercând să scoată un răcnet sfidător, dar eşuând până la urmă. Pe el îl vreţi!

Ideea asta i se părea absurdă lui Theo; i se părea chiar mai stupid să fie împuşcat de un om care-l considera persoană importantă. Şi totuşi împuşcăturile încetaseră, lăsând în urmă doar tăcerea şi sângele de pe asfalt.

Bărbaţii cu cagule se învârteau în jurul camionului din faţă. Alte siluete se mişcau în jurul dubei florarului dinapoia lor. Dintre cei care se aflaseră în maşini, supravieţuitorii se ascundeau în spatele portierelor şi cercetau terenul pe după şasiurile împroşcate cu gloanţe, fără să ştie încotro să-şi aţintească pistoalele sau cine era şeful. Îndărătul camionului se auzea vaierul unei singure alarme de maşină, care se declanşase de la răpăituri şi huruieli. Undeva, mult mai departe, zumzăia un elicopter, iar la un geam s-a mişcat o perdea, în spatele căreia s-a aprins un bec, apoi s-a stins imediat.

Se aflau pe un pod. Pe Theo nu-l frapase asta până acum. Camionul bloca unul dintre capete, duba florarului, pe celălalt. Podul era scurt, cu ziduri din cărămidă roşie pe ambele laturi, şi nu suficient de larg pentru circulaţie pe două sensuri. Sub el se afla un canal, a cărui apă neagră era acum încremenită şi mată din pricina unei pojghiţe subţiri de gheaţă. Case joase de jur-împrejur, din cărămidă galbenă şi cu ferestre întunecate, becuri rare pe stradă, străjuind aleile pietonale pline de crăpături. A încercat să-şi dea seama unde se află şi a ajuns la concluzia că era în nord-vestul Londrei. A simţit arma lipită de ţeastă şi s-a întrebat dacă Dani murise cu numele lui Lucy pe buze şi dacă el ar trebui să încerce să obţină acelaşi efect şi la ce i-ar fi putut servi.

Iar pe pod nu se mişca nimeni, în aşteptarea unui moment propice de-a sfârşi blocajul.

Apoi, din spatele camionului s-a ivit un bărbat cu faţa ascunsă de o mască plină de praf şi cu o şapcă pe cap, care a păşit în faţă şi a spus:

— Doar dă-ni-l pe Miller. Nu-i nevoie să mai moară cineva.

Chipul rămânea ascuns, însă glasul era familiar, iar Theo a început să râdă.

A tot râs, un hohot de râs ce semăna cu sunetul scos de un om care se sufocă, ceva ce nici el nu ştia ce se voia, şi-a lăsat capul pe spate, a tras umerii în sus, a căutat să inspire adânc şi a chicotit cu arma lipită de cap.

Doar Markse a părut să rămână netulburat de comportamentul său.

O clipă, în centrul universului, totul a rămas în echilibru.

În centrul universului, Corn se îndreaptă spre Nottingham cu aceeaşi arsură în inimă. Când au sosit buldozerele, a rupt-o la fugă de la Newton Bridge şi a strigat-o pe Bea, Bea, Bea, dragostea mea viaţa mea te iubesc nu ţi-am zis niciodată că te iubesc te iubesc o ştii şi tu ştiu c-o ştii o să te răzbun o să te găsesc Bea o să te găsesc în viaţă nu moartă şi

Şi în centrul universului

cei care pun mâna pe-o armă pentru că-i ceva ce trebuie făcut pentru a-şi menţine familia fericită şi-n siguranţă

cei care apasă trăgaciul pentru că nu există altă cale cei care dorm acum sunt treji, cei care la lumina zilei vor zice „chestia asta pe care am văzut-o” şi

în centrul universului, Neila se răsuceşte cuprinsă de nelinişte în patul ei, *Hector* fiind amarat la un kilometru sau cam aşa ceva de podul de pe care acum sângele curge în apă şi

în centrul universului, Heidi o ia pe Lucy de mână şi-i şopteşte:

— O să am grijă să fii bine, dar Lucy îşi smulge mâna din strânsoare, deoarece nu înţelege, oricum, oamenii sunt buni doar ca să mintă şi

în centrul universului, un bărbat care n-a intrat în branşă decât de câteva zile, căruia i s-a spus să meargă cu o coloană de maşini şi n-a pus nicio întrebare, care acum îşi dă seama că urmează să moară pe un pod deasupra unui canal, întinde încet mâna sub scaunul maşinii cu care mersese şi găseşte pe jumătate deschisă cutia în care păstrau gloanţele de rezervă şi alte chestii, iar degetele sale, pipăind, se strâng în jurul conturului unei grenade.

Nu e sigur ce va face cu ea.

Nu e sigur de ce se află aici.

Nu şi-a dat seama că serviciul lui îl va aduce până aici. Nu era ceva ce să fi avut în plan.

Trage cuiul, şi-n timp ce caută poziţia ca s-o arunce, cineva zăreşte manevra şi strigă „Grenadă!” şi iadul se dezlănţuie asupra lor.

Prima salvă îl ucide pe omul cu grenada, trântindu-i trupul, cu fruntea atingând prima pământul.

Theo pierde şirul a cine trage în cine imediat ce podul se trezeşte la viaţă, animat de oameni alergând, trăgând, căzând, ţipând. Un simţ de conservare foarte vag îl face să se ghemuiască, răsucindu-se în cădere, şi de aceea glonţul care i-ar fi smuls capul îi şuieră pe la ureche, o detunătură asurzitoare, o forţă fizică ce-i izbeşte cu putere timpanul şi-l face să audă triluri ascuţite de privighetoare. În timp ce pistolul se mişcă pentru a trage iar, el îşi înfige toată greutatea corpului în bărbatul din spatele său şi un alt glonţ îi trece bubuind pe lângă umăr. Apoi au ajuns la pământ, iar Theo l-a prins pe bărbat de încheietura mâinii, uluit de cât de mult îşi doreşte să trăiască, de cât de mult vrea să-l rănească pe bărbatul care altfel l-ar fi rănit el. L-a ţinut strâns de mâini, iar bărbatul, văzând asta, şi-a ridicat mâna rămasă liberă şi şi-a repezit unghiile spre faţa sa. Degetele i-au ratat ochii lui Theo, pentru că şi-a smucit capul, dar s-au prins şi s-au înfipt în carnea moale de sub ei, trăgând cu forţă de obraji şi alunecând către gât, trăgându-i bărbia în sus şi într-o parte. Theo şi-a simţit braţele încordându-se şi îndoindu-se, apoi pistolul îndreptându-se către pieptul lui.

De partea cealaltă a maşinii, grenada, căzută din mâna mortului, a explodat.

Detunătura l-a izbit pe Theo în faţă, în urechi, i-a tras cu forţă capul în spate şi l-a împins într-o parte, lovindu-l violent de zidul de pe marginea podului. Maşina a sărit treizeci de centimetri în aer, căzând înapoi cu trosnet de conducte sparte şi suspensii rupte şi cauciucuri sfâşiate.

O secundă, focurile de armă s-au oprit, fumul şi praful umplând aerul, acompaniate de o ploaie uşoară de sfărâmături de asfalt topit şi de cioburi de geam blindat. Apoi focurile de armă au început din nou, câteva detunături ascuţite venind dinspre cei aflaţi cel mai departe de explozie, alăturându-li-se altele, pe măsură ce intrau şi alţii în joc. Toate vuiau ca un ocean în urechile lui Theo, apa îi lipăia în urechi, un şir continuu, estompat, cu volumul dat la minimum, de gloanţe ce trec vâjâind-fâşâind-şuierând, amestecat cu urletele oamenilor, cu sunetul oaselor sfărâmându-se şi foc pârâind

s-a rostogolit pe burtă

ştie că şi el este rănit, dar nu-i sigur unde sau ce anume l-a rănit

s-a târât pe coate şi pe genunchi

cade

s-a ridicat iar, s-a mai târât puţin, ştia că va muri şi el aici, ştia că n-o să moară, că-i inacceptabil, a mai făcut câţiva paşi clătinându-se, a căzut, şi-a blestemat corpul, universul, pe Dani şi pe Lucy şi lumea întreagă, s-a mai târât puţin, clipind prin fum şi sânge, vede un bărbat alergând către el, dar un glonţ rătăcit, venind poate din faţă, poate din spate, se înfige în pieptul bărbatului, care se prăbuşeşte, surprins, apăsându-şi o mână peste rană şi desprinzând-o apoi plină de sânge, cine s-ar fi gândit la asta? Cine s-ar fi gândit că el va muri tocmai azi, în locul ăsta, cine şi-ar fi închipuit aşa ceva?

Theo a încercat să strige, să rostească numele cuiva, nu era sigur al cui, poate al lui Lucy, n-a putut distinge nimic prin fum şi prin sângele care-i curgea pe faţă, n-a putut scoate niciun sunet, a încercat din nou, sunetul i-a rămas blocat în gură

încearcă să fugă şi nu izbuteşte

cade

simte cum pământul îi explodează lângă ureche când un glonţ se înfige chiar lângă el

vede un mort holbându-se la el de la câţiva paşi distanţă, cu limba blocată ciudat între buze, ca şi cum ar fi vrut să scuipe o boabă de zmeură sau de parcă feţei sale i-ar fi crescut o a treia buză

A auzit un elicopter deasupra, mai multe alarme, chiar şi sirene acum, sirene apropiindu-se tot mai mult, un urlet de urgenţă în noapte

Apoi o mână l-a prins de ceafă, l-a tras într-o parte, l-a târât în timp ce el se agăţa de aer, cu spatele, afară de pe pod.

Jos, se rostogolesc unul peste altul, Theo continuând să dea din picioare, mârâind, muşcând, zbătându-se să scape din strânsoarea mâinilor care-l ţin, izbuteşte să lovească în ceva moale şi aude un bărbat gemând, se rostogolesc amândoi pe un paviment înclinat, se lovesc de o pubelă, împuşcăturile se răresc tot mai mult, dar fumul, focul, totul se mişcă în umbre ce-au acoperit lumina, în umbre ba lungi, ba scurte, reflectorul elicopterului împrăştiind lumină albă peste tot şi apoi dispărând, Theo loveşte din nou cu piciorul

se rostogolesc

o amestecătură haotică de membre

se prăbuşesc de pe o platformă înălţată pe drumul de edec de dedesubt, lovindu-se suficient de dur de pavele ca să rămână fără aer, iar o vreme rămân întinşi acolo, nemişcaţi şi sângerând în apele canalului, în timp ce,

deasupra lor, lupta face ravagii.

Celălalt bărbat s-a mişcat primul.

S-a târât pe coate şi pe genunchi.

Şi e vremea pentru

Neila întoarce şi întoarce şi întoarce iar, răsucindu-se la capătul canalului, şi

cărţile cad pe masă Nebunul Magul Marea Preoteasă Stăpâna Stăpânul Marele Preot Îndrăgostiţi! Faetonul Justiţia Ermitul Roata Norocului Puterea

— Theo!

Theo s-a luptat, şi-a înfipt degetele în faţa celui care-l ţinea, simţind dureri peste tot, bâjbâind fără nicio direcţie. Mâinile i-au fost trase în jos, nişte degete l-au prins de încheieturi.

— *Theo!*

A clipit cu sânge din ochi, a scuturat din cap când a auzit ceva familiar, apoi a tresărit şi s-a tras într-o parte când elicopterul a trecut razant, ceva alb, lumină albă şi tir de arme, mai puternic, mai clar, mai clar decât tot ce se auzise pe pod, înfigându-se în metal şi în carne.

— *Theo!*

Un bărbat cu cagulă, un bărbat cu glas familiar. Şi-a dat jos masca, l-a săltat pe Theo, scuturându-l, împingându-l în zidul de sub pod.

— Theo! Lucy e-n viaţă!

Theo s-a uitat în sus, fixându-l pe Markse, şi n-a înţeles mai nimic, în afară de cuvintele printre care se afla numele fiicei sale.

— Eşti cu mine? Eşti aici?

Markse l-a scuturat din nou, a şuierat, scoţându-şi haina, apăsând-o pe sângele care curgea dintr-o parte a corpului lui Theo, e o chestie de lână închisă la culoare, prea mare pentru Theo, el se întreabă ce caută în mâinile sale.

— Te vor ucide o vor ucide şi pe ea vor arde tot în calea lor *fugi!*

L-a împins, ca să fie sigur. Theo s-a clătinat, s-a sprijinit de zid, n-a căzut, n-a ridicat capul, şi-a pus un picior în faţa celuilalt, şi-a evaluat greutatea, a păşit, a păşit din nou, n-a căzut

n-a căzut

şi e vremea pentru

— Ar trebui s-o faci, a spus Dani. Cred că-i o idee grozavă.

— Nu fi plictisitor, l-a dojenit Regina Bess, doamna tocătorilor binecuvântat fie numele ei binecuvântate-i fie mâinile deasupra apei ea spală sângele păcatelor noastre ea spală umbrele degetele ei sunt balsam din frunze de eucalipt ochii ei sunt

Iar în Leicester, doi bărbaţi se întâlnesc, s-au întâlnit, se vor întâlni, se întâlnesc chiar acum şi Markse zice:

— Gata. Mergem?

Şi au mers amândoi pe lângă canal, Theo şi spionul, iar cel din urmă a rostit, în timp ce soarele se târa mai sus şi ziua devenea mai puţin aspră:

— Problema e că tu vrei absolut totul acum. Vrei ca schimbarea să aibă loc acum. Şi nu doar schimbarea. Tu vrei o schimbare care să fie… făcută cu milă. Tu vrei ca lumea să vadă că în jur totul e crud şi sumbru, că cei puternici deţin controlul, iar cei slabi nu au nimic. Tu vrei ca masele să se ridice şi să clădească o lume în care copiii să fie în siguranţă, în care vârstnicii să fie protejaţi şi toţi oamenii să se trateze unul pe altul ca egali, ca fraţii, da? O lume nouă şi frumoasă, în care, cumva, totul să funcţioneze perfect. Dar, domnule Miller, tot ce faci, tot ce-ai făcut până acum nu contribuie decât la sporirea fricii. Urlătorii, corciţii, furioşii, tăcuţii care privesc de la ferestre; chiar ai crezut că atunci când lumea se va răsuci în jurul propriei axe ei vor da fuga să le sară în ajutor vecinilor? Chiar ai crezut că aşa decurg lucrurile? Chiar ai crezut că bunătatea se naşte din teroare?

Şi au mers mai departe.

Şi, după o vreme, Theo a rostit:

— Ea trăieşte. Restul sunt doar detalii.

Şi Markse a oftat şi i-a dat o bucată de hârtie pe care era scrisă o adresă şi i-a spus:

— Mai bine te-ai grăbi. Vor pleca la Monaco de îndată ce va fi finalizată vânzarea. O vor lua şi pe Lucy cu ei şi asta înseamnă… S-a oprit când a văzut ce faţă face Theo. Toate astea n-ar trebui să devină niciodată personale, a murmurat el, mai mult către sine. Însă odată ce sunt aşa, la fel de bine ai putea să faci o alegere în legătură cu viaţa ta. Ei n-au aflat că eu sunt de vină, dar îşi vor da seama până mâine. Asta se va întâmpla când îl

vor prinde pe şoferul meu, iar după aia, toate piesele se vor aşeza la locul lor, aşa că acum mă îndrept către graniţă. Am pus deoparte nişte hârtii, nişte bani, şi am un loc al meu, pe care am pus ochii de ceva vreme. Asta-i tot, zic eu, cam asta-i tot…

Prin fum şi flăcări şi sângele care curge acum în apă, Markse l-a urmărit de la adăpostul aleii de sub pod în timp ce

câte un pas o dată

Theo alerga.

Capitolul 81

E vremea pentru

— Vai o da acum desigur plin de sânge lângă canal aveţi o adresă pentru asta… nu nu vă văd pe hartă aveţi cumva un pachet de servicii premium sau standard pentru un supliment de 4,99 lire pe lună puteţi obţine la…

Şi e vremea pentru

— Băiatul lui Mike, aşa-i?

— Nu.

— N-am timp pentru căcaturile tale, băiete.

Şi timpul, care pare să se rotească şi el în jurul centrului universului, un alt produs al masei şi al mişcării e vremea pentru

— Aceea este aţă de culoarea albăstrelelor?

— Păi, ştii cum e, te foloseşti de ce ai la îndemână…

Theo merge de-a lungul canalului şi uneori se află pe un vas şi alteori zăreşte lumină de la lumânări şi gheaţă şi macaroane cu brânză şi

Cormoranii pot număra până la şapte, sunt păsări foarte isteţe, într-adevăr, iar bâtlanii stau într-un picior ca să prindă peşte, chiar dacă peştele probabil a murit sub apă şi

În Nottingham, Theo şi Corn merg unul lângă altul pe malul canalului.

— Ar fi trebuit să te fi omorât, în pula mea, a mormăit Corn. Ar fi trebuit să te fi omorât pentru ce-ai făcut. Am spus că ar trebui să fugim, ea ar fi trebuit să fugă, dar Bess a zis nu, că nu vor veni niciodată după noi, nu acum. Câştigaserăm deja, Compania era distrusă, n-ar fi avut niciun rost să vină acum la Newton Bridge. Am spus şi eu că n-avea rost. Nu vii la noi pen’ că ai câştigat, ci pen’ că ai pierdut şi vrei să te răzbuni. Nu poţi lăsa să dispară, pur şi simplu, tot ce-am construit noi. A fost principiul după care ne-am ghidat afurisitul de principiu, Bea e…

O vreme, stau amândoi şi privesc apa.

Apoi:

— De ce le-ai zis? De ce i-ai lăsat să ne omoare?

— Pentru că o aveau pe fiica mea. Nu i-au făcut rău în faţa mea. N-a fost

nevoie s-o facă. A fost foarte clar că, dacă nu le spuneam ce voiau să afle, aveau să-i facă rău. Asta a fost tot. Ăsta a fost singurul lucru care a contat. Orice altceva părea complet lipsit de însemnătate.

În Leicester, Markse zice:

— Ştiu că-ţi vine greu să crezi, dar trebuie să ai încredere în Heidi Fardell. Ea ştie că vii. Simon nu şi-a respectat niciodată prea mult nevasta. Ea a oprit alarmele antiefracţie, ea a tăiat legătura cu ghereta pazei. Aşa că poţi intra şi ei n-au să vină în fugă, ea a promis că…

acum, aproape s-a terminat.

Aproape s-a terminat.

Am crezut că slujeam un lucru care era Ticălos arogant ce eşti ignorant nenorocit şi prost ce eşti ratatule Presupun că asta-i…

Apa curge către mare, iar ei rămân tăcuţi o vreme.

Corn, cu mâinile îndesate în buzunare, privindu-şi propria reflexie.

— Ne-am apărat aşa cum trebuie, timp de aproape cinci minute. Atât le-a luat să ne omoare. Au vândut terenul unui şeic sau ceva de genul. Vor să transforme Newton Bridge într-o tabără pentru yoga. Sau un loc în care să scrii poezii, noi suntem un ghimpe în coaste, suntem ai de gând să-i omori?

Ai de gând să-i omori?

O să-ţi dau un pistol. Doar să-mi promiţi că-i vei omorî pe toţi.

Theo stă în vârful dealului şi priveşte în jos, către casă.

Pâcla joasă a dimineţii se ridică din iarba îngheţată soarele de deasupra o împrăştie umezeala din aer estompează lumina o transformă într-o piscină cerul pare o reflexie din aur ce face ca lumina peste degetele lui să fie argintiu-deschis În buzunar are un pistol şi ştie cine se află acasă.

Ridică privirea spre cer, apoi o coboară spre pământ, gustă umezeala strânsă pe buze şi simte în oase căldura sângelui.

Începe să meargă, apropiindu-se de final.

Capitolul 82

În nord exista o casă în care se făcea focul cu cărbune şi cu lemne.

Era o casă primitoare, genul de loc în care se găseşte tot timpul o pătură moale în plus, iar în baie nu se vede nici urmă de mucegai.

Se afla în spatele unor ziduri din cărămidă roşie ce aveau în vârf piatră albă.

Pe alee fusese turnat pietriş proaspăt, iar două maşini erau parcate în faţă. De Crăciun, se pune o cunună pe uşă, cu bobiţe roşii scânteind jucăuş şi o felicitare argintie pe care scrie ACASĂ, suspendată de fire de poleială prinse în funde. Ferestrele au câte opt ochiuri de geam prinse în cadre ţepene de lemn alb şi culisează în sus şi-n jos ca să lase să intre briza de vară. Restaurarea hornului a costat o mică avere, dar nu la fel de mult ca încercarea de-a instala încălzire centrală în casă. În spate există o cămară în care se păstrează ouăle adunate din coteţele ridicate în fundul grădinii. Când Simon şi fraţii lui erau mici, le plăcea foarte mult să adune ouăle, era cea mai mişto chestie pentru ei, mergeau şi de două-trei ori pe zi doar ca să vadă dacă se mai ouase vreo găină, dar pe măsură ce-au crescut, au început să-şi piardă interesul pentru aşa ceva, iar Heidi n-a avut niciodată copii.

O bucătăreasă şi un îngrijitor dorm la etaj, înveliţi cu pături electrice, în camerele cu plafoane înclinate de la mansardă. Nu li se spune bucătăreasă şi îngrijitor; ea este persoana care se ocupă de catering, el este managerul casei, şi-n timp ce dorm, visează, iar lumea de dincolo de întunericul din minţile lor este plină de stele, care se învârt în jurul unui miez de întuneric.

Theo se caţără peste zid, folosindu-se de crengile unui stejar cu trunchiul răsucit.

Merge printr-un strat moale de frunze.

Se opreşte în faţa casei, în beznă, şi aşteaptă până luminile se sting în interior.

Un singur felinar arde deasupra uşii din faţă.

Ocoleşte clădirea şi se duce în spate.

Uşa de la bucătărie este încuiată.

Fereastra nu e.

Suie înăuntru, băgând mai întâi capul, apoi se târăşte pe o masă, pe care, într-o vază albă din porţelan, străluceşte un buchet de flori albastre proaspăt

tăiate. Alarma antiefracţie nu se declanşează. Firul conectat la agenţii de pază, ce picotesc în vechile grajduri, a fost tăiat cu câteva zile în urmă şi nimeni nu s-a deranjat să-l verifice, pentru că Heidi a zis că totul este în ordine.

Theo înaintează desculţ pe podeaua de piatră neagră şi rece, abandonându-şi pantofii lângă soba încă fierbinte, alături de ciorapii umezi şi murdari.

Îşi plimbă degetele pe perete în timp ce merge.

Simte tapet din hârtie, poze înrămate, portrete şi instantanee de familie.

Se opreşte puţin în sufragerie, călcând peste acele de pin rămase pe podea acolo unde îngrijitorul a uitat să cureţe ultimele resturi ale pomului de Crăciun, vede tăciunii portocalii din şemineu, televizorul pe suport, pe un perete, o pânză cu tuşe de ocru şi roşu, mai lungă decât trupul unui om care doarme, culori ce se întind până la marginea lumii, atrăgând privirea, învârtind universul.

Urcă scările.

Trece pe lângă dormitorul principal, aude sforăituri, vede umbre mişcându-se încet, proiectate de o lumină slabă ce răzbate pe sub uşă, când o femeie suie în pat alături de soţul ei deja adormit.

Se apropie de birou.

Stă puţin în spatele pupitrului lui Simon Fardell.

Îl deschide.

Scotoceşte prin el.

Găseşte pistolul în al doilea sertar de sus, în partea dreaptă. Este unul dintre cele două păstrate într-o casetă veche din lemn, cu căptuşeală vişinie.

Pistolul i se pare cunoscut. Îi simte greutatea în palmă, apoi priveşte de-a lungul ţevii. Nu este sigur dacă în ţeava acestui pistol a privit adevăratul Theo Miller în ziua în care a fost ucis de Philip Arnslade. Poate că e pistolul lui Philip. Gândul îl face să se simtă murdar, aşa că pune pistolul la loc în casetă, pe care o aşază pe tăblia biroului. Îşi scoate propriul pistol, cugetă o vreme la diverse lucruri, apoi îl lasă deoparte.

Găseşte în birou un pix şi coli.

Începe să scrie.

Are nevoie de opt pagini ca să aştearnă pe hârtie ce are de spus.

Când termină, împătureşte colile, le pune într-un plic, scrie pe el numele fiicei sale. Camera devine tot mai rece. Pe peretele dinspre răsărit se află un

şemineu. Aruncă în el câţiva butuci, apăsându-i peste cărbuni cu un vătrai de fier negru, se aşază la loc în spatele biroului, deschide televizorul. Televizorul porneşte automat pe canalul de ştiri financiare. În partea de sus a ecranului este montată o videocameră pentru teleconferinţe şi pe telecomandă sunt atât de multe butoane, încât îi ia o groază de timp ca să găsească butonul „Mute”. În timp ce-l caută, glasurile răsună puternic, anunţând cele mai recente tulburări, scăderi ale preţurilor acţiunilor, speculaţii, speculaţii, speculaţii, trebuie să aveţi încredere în viitor, dacă nu aveţi, atunci se va destrăma totul şi în acest moment viitorul este…

Zgomotul trezeşte pe cineva din casă.

Se aprinde o lumină.

Paşi se apropie.

Theo izbuteşte să amuţească televizorul şi rămâne în spatele biroului, cu picioarele pe tăblia sa, aşteptând.

Se deschide uşa.

Simon Fardell stă în prag.

Se uită la Theo şi i se face instantaneu frică, pe care reuşeşte să şi-o ascundă o clipă mai târziu.

Se uită prin cameră şi e confuz.

Vede pe birou caseta deschisă, două pistoale în catifea, şi nu se clinteşte.

Theo zice:

— Am venit pentru fiica mea.

Simon îşi umezeşte buzele. Bărbatului mai inteligent, mai bogat i se pare, o clipă, că a aşteptat toată viaţa sosirea acestui moment, că de pe malul fluviului Tamisa se ridică ceaţa, că Theo Miller – adevăratul Theo Miller – moare la picioarele sale, că în curând acolo va fi din nou ceaţă şi sunetul focului arzând în şemineu şi că, doar pentru o secundă, acolo există ceva care are legătură cu timpul şi cu secunda asta ce…

Apoi senzaţia aceea dispare, pentru că el are o mulţime de rahaturi pe cap şi oameni care depind de el, n-are timp pentru genul ăsta de prostii.

Simon a păşit în cameră şi a închis uşa, ca să nu-i deranjeze pe cei din casă. A aruncat o privire către televizorul cu sonorul oprit, s-a uitat înapoi la Theo, la casetă, la pistoale.

— Îmi amintesc de tine, a spus până la urmă. M-am tot gândit la tine. Îmi amintesc de tine.

A făcut un pas spre Theo, s-a oprit, evaluându-şi gestul, a descoperit că mişcarea nu deranjează pe nimeni, a mai făcut un pas, s-a oprit din nou, la

ceva mai mult de un metru de birou.

— Aici există alarme, a adăugat el. Agenţii de pază vin deja încoace.

— Nu, nu vin, a oftat Theo. Markse te-a trădat. A atacat convoiul. Soţia ta a întrerupt alarmele. Ei nu-i place că ai de gând să-mi vinzi fiica şi ea să rămână sclavă pe viaţă. Nu-i place nici de fiica mea, dar îmi închipui… Un surâs anemic în colţul buzelor. Îmi închipui că-i în firea lucrurilor. Nu vine nimeni. Compania e distrusă, şi tot ce-a mai rămas e noaptea asta.

Simon şi-a răsucit foarte puţin capul într-o parte, transformându-şi buzele într-o linie subţire şi mijind ochii. Era îmbrăcat într-o pijama din flanel, închisă până la ultimul nasture de sus, care-i strânge pielea de pe gât şi ale cărei manşete îi atârnă la încheieturi, de parcă ar avea carnea toxică la atingere. A făcut încă un pas în direcţia biroului, Theo nu s-a mişcat, aşa că s-a aşezat în faţa lui.

O vreme, au privit în tăcere luminile televizorului care dansau în spatele lor. Apoi: — Compania n-a păţit nimic. S-au pierdut multe locuri de muncă, s-au irosit o groază de investiţii, dar ne vom reveni. Trăim într-o eră globală. Într-un timp al inovaţiei. *Îmi amintesc de tine.* Laşul ăla mititel, secundul lui Theo Miller. Nu erai bun de nimic, îmi amintesc ce gândeam: chiar trebuie să-mi pierd vremea cu băieţelul ăsta? Dar fireşte că mi-am pierdut-o. Trebuie să te împaci şi cu astfel de lucruri, măcar o vreme.

Theo a zâmbit din nou, apoi a dat uşor din cap, în semn de încuviinţare.

— Eu am fost. Ţi-am sugerat să punem gloanţe oarbe în pistoale. Credeam că eşti şi tu de acord că-i o idee bună. M-am înşelat. Dacă nu mi-ar fi fost atât de teamă, poate că aş fi fost suficient de isteţ ca să-mi dau seama că mă înşel. Fantastică această capacitate a minţii de-a se convinge singură, sub presiune, de anumite lucruri.

— Şi acum eşti aici ca să mă ucizi?

Fără teamă; doar o curiozitate politicoasă.

— Mă aflu aici pentru fiica mea.

— Fiica ta doarme la etaj. Am vândut-o deja unei firme din Marsilia specializate în tinere ca ea. Credeam că pot încheia o afacere cu profit mare, însă fata nu-i într-atât de valoroasă. Abia dacă am scos costul biletului de avion.

Priveşte cu atenţie, cu chipul încadrat de lumina focului pe o parte şi de pâlpâirea digitală a televizorului pe cealaltă parte, căldura şi răcoarea amestecându-se şi formând umbre bizare sub ochii lui, în jurul buzelor.

— Crezi că o să împiedici toate astea? Nu cred că poţi. Băiatul de la

Oxford de care-mi aduc aminte n-ar putea face nimic vrednic.

— Care dintre ei? l-a întrebat Theo. Băiatul care a trăit, sau cel care a murit?

Tăcere pentru o vreme. Privirea lui Simon se plimbă peste pistoalele de pe tăblia dintre ei, peste caseta deschisă şi metalul care înghiţea lumina.

Theo a răsucit plicul între degete, apoi l-a aşezat pe birou. Ochii lui Simon s-au repezit spre el, apoi în altă direcţie. Theo şi-a lăsat tălpile pe podea, şi-a îndreptat spatele, împreunându-şi degetele pe birou, şi a lăsat bărbia în jos, dar cu ochii privind în sus.

Apoi a zis:

— N-ar fi trebuit să permiţi ca lucrurile astea să devină personale.

Simon a arcuit o sprânceană şi a aşteptat.

— Uciderea lui Philip… distrugerea lui Newton Bridge… îmi pari un bărbat cu minte de copil, dacă pot să mă exprim aşa, deci pesemne că unele dintre lucrurile care s-au întâmplat ar putea să nu aibă sens pentru tine. Tocătorii înalţă în şoaptă rugăciuni către zeiţa lor, o zeiţă fără nume; o putere superioară – binecuvântată fie apa binecuvântată fie lumina lunii printre gratiile de la ferestre binecuvântaţi fie cei care strigă în întuneric şi nu primesc niciun răspuns binecuvântat fie…

La originea lucrurilor, noi găsim frumuseţe în întuneric şi în lumina lunii şi înţelesuri în umbre, pentru că, fără ele, nu suntem decât sclavii averilor altor oameni, târându-ne din leagăn până-n mormânt şi astfel…

Dacă mă aflu aici ca să te ucid?

Presupun că da, într-un fel. E posibil ca Lucy nici măcar să nu fie fiica mea, dar am impresia că… şi mi-e ruşine s-o recunosc… Nu văd nici o altă modalitate de-a…

Simon s-a repezit înainte, a înşfăcat cel mai apropiat pistol din casetă, măturând-o de pe birou, l-a aţintit către Theo, a tras.

A tras de patru ori.

Theo a tresărit, încremenit în loc, şi a aşteptat.

Simon a coborât pistolul.

L-a ridicat iar.

L-a coborât la loc.

— Gloanţe oarbe, fireşte, a rostit Theo. Doar ca să ne fie limpede, întotdeauna va fi – aşa merg lucrurile astea…

Simon s-a uitat din nou în pământ, a ridicat pistolul, a tras ultimele trei gloanţe spre capul lui Theo, a mai tras o dată, în gol, a încuviinţat o dată din

cap, a lăsat pistolul la loc pe birou.

Theo şi-a scos pistolul din buzunar. L-a lăsat pe marginea biroului, ţinându-şi o mână pe metal.

Simon şi-a umezit buzele. A murmurat:

— Să mă ucizi ar însemna… am bani, încă putem cădea la învoială, există…

Theo a clătinat din cap.

— N-ar fi trebuit să-mi iei fiica.

— Fiica ta!

Un hohot puternic de râs, pe jumătate isteric, transformat apoi în indignare.

— Doar ce-ai spus că probabil nici măcar nu-i fiica ta, tu crezi asta pentru ea, toate astea pentru ea, e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată, e cel mai afurisit de iresponsabil şi de egoist lucru şi dacă uciderea ei ar salva ţara asta de cineva ca tine, atunci…

Privirea lui Theo s-a mutat repede spre uşă, iar Simon a tăcut. A ascultat. Foc şi aburi, bâzâitul televizorului, două persoane răsuflând, altele două la uşă.

Simon s-a răsucit în scaun.

Lucy, îmbrăcată într-o pijama roz cu ursuleţi de pluş, ceva copilăros şi absurd, ceva ce ea ura, dar Heidi nu ştiuse ce altceva să-i cumpere, nu ştia ce le place adolescentelor. În spatele ei, cu mâinile aşezate pe umerii fetei, protectoare, Heidi, rezemată de tocul uşii, într-o cămaşă de noapte verde-deschis, pe care erau cusute margarete galbene, mijindu-şi uşor ochii fără lentile de contact.

E vremea pentru

cine ştie pentru ce e acum vremea acest moment e momentul în care universul se învârte şi este tic tic tic

numărătoarea inversă de la infinit

tic tic tic

iar lui Theo i se pare pe moment ciudat, apoi pe moment amuzant, dar, până la urmă, e ceea ce trebuie, faptul că adulţii din cameră rămân paralizaţi în timp ce o copilă stă şi judecă, şi-i priveşte de sus pe toţi, şi are în ea puterea de-a rosti adevărul şi universul se răsuceşte

şi copila judecă

şi chipul fetei îi condamnă pe toţi.

Până ce, în final, în ochii ei apare o scânteie, şi ea alege o cale, iar Theo vede o alegere.

— Ai bani gheaţă la tine? l-a întrebat pe Theo, cu glasul clar şi capabil să ia decizii.

El a clătinat din cap.

Ea a încuviinţat şi a dispărut înapoi în întunericul din hol. Heidi şi-a lăsat capul într-o parte, apoi a urmat-o fără să scoată niciun cuvânt.

O vreme, cei doi bărbaţi au aşteptat, în timp ce universul s-a îndreptat către distrugere.

Când Lucy s-a întors, purta jeanşi, un pulover lălâi de lână, palton, fular şi mănuşi. În spate avea un rucsac, iar în mâna dreaptă ţinea o sacoşă portocalie, din plastic.

— Sunt bijuteriile mamei lui, i-a explicat fata când Theo a ridicat din sprânceană. În plus, are un miar ascuns într-o cutie din garaj.

Theo a chibzuit la cuvintele fiicei, apoi a aprobat din cap şi s-a ridicat.

A pornit spre uşă, aruncând în urmă o privire spre Simon.

— Lucrurile nu se schimbă, a bolborosit Simon. Aşa e lumea. Aşa e lumea. Compania este plină de oameni. Ei nu se vor schimba. Schimbarea le va face rău. Asta înseamnă că sunt bine. Asta înseamnă…

Theo s-a întors cu spatele şi a început să coboare scările.

După o clipă, fiica sa l-a urmat.

Poarta către lumea din afară era încuiată.

În depărtare se auzeau sirene.

Ziduri înalte şi nicio cale de-a te căţăra pe ele, iar stejarul se afla pe partea cealaltă. Theo i-a aruncat o privire lui Lucy, care a ridicat din umeri, indiferentă.

Apoi, pe pietrişul dur s-au auzit paşi. În spatele lor, Heidi Fardell, cu palton peste cămaşa de noapte şi încălţată cu cizme, cu o geantă de mână atârnând pe un umăr şi cu o sacoşă de plastic în care se aflau apă şi o caserolă din plastic cu resturile mâncării de ieri, mirosind a curry, flutură o cheie în timp ce gâfâie, rămasă fără răsuflare, şi bolboroseşte: — Mai aveţi un loc?

Capitolul 83

Merg aşa o vreme, trei călători prin zăpada noului an.

Nu vorbesc.

Se odihnesc puţin timp pe o bancă, într-un sat fără nume. Apoi pornesc din nou la drum, până ajung la o gară.

Heidi scormoneşte prin portmoneu, găseşte nişte bani, cumpără două bilete. Lucy alege destinaţia, spre nord, un loc ce i se pare potrivit.

Se aşază pe o bancă şi aşteaptă trenul, Lucy între ceilalţi doi. Theo şi Heidi nu se uită unul la altul.

Trenul are întârziere. Pe linie s-a depus un strat de gheaţă.

Lucy îşi foloseşte banii furaţi, cumpără cafea pentru Theo, ceai pentru Heidi şi ciocolată caldă pentru ea.

Beau din pahare de carton, iar după aceea Theo duce paharele la gunoi şi mai rămân un timp aşezaţi pe bancă.

Când trenul soseşte, e ticsit de oameni, lipicios şi umed, răsuflările pasagerilor se condensează pe geamuri, cei trei se prind de mânere, găsesc un locşor în spate, uşa care leagă vagoanele de tren între ele nu stă închisă şi tot loveşte bang pleosc bang pleosc bang pleosc, până ce Theo îşi propteşte genunchiul în ea. Lucy priveşte peisajul de-afară. Nu e îndeajuns de înaltă ca să se prindă de bara din plafon, aşa că se agaţă de o cureluşă de lângă geam, chiar dacă asta înseamnă să stea lipită de un bărbat care citeşte o revistă despre excursiile călare pe ponei prin văile din Ţara Galilor. Heidi şi Theo stau lipiţi unul de altul, stânjeniţi şi tăcuţi, în timp ce trenul merge mai departe, zgâlţâindu-se. Heidi îşi deschide geanta şi scoate un tub în care se află ceva roz. Se unge puţin pe degete, îşi miroase pielea o dată, de două ori, de trei ori, într-un ritual molcom, îşi freacă tâmplele învârtindu-şi degetele, oftează, dă să pună tubul la loc, şovăie. I-l oferă lui Theo. El clatină din cap. Femeia ridică din umeri şi bagă tubul în geantă.

După un timp, Lucy citeşte scrisoarea pe care i-a scris-o tatăl ei.

Când termină, o împătureşte şi o bagă la loc în buzunar.

Călătoresc spre nord, până ajung la Penrith, unde fata zice: — Ca să fie clar. Sunt banii mei.

Theo a încuviinţat din cap, Heidi a părut că obiectează, dar s-a abţinut.

— N-am venit cu niciunul dintre voi. Doar am plecat de-acolo.

Theo a încuviinţat din nou.

— Chiar ai făcut toate astea, toate căcaturile alea pe care spun ei că le-ai făcut, chestiile din scrisoare?

— Da.

— Eşti sărit de pe fix.

Theo a ridicat din umeri.

— Asta a fost…

S-a oprit, i-a aruncat o scurtă privire lui Heidi, apoi s-a uitat în altă parte.

— Nu vreau să-mi povesteşti cum era mama. Deocamdată. Dar când voi simţi nevoia, o s-o faci, da?

— Da.

— Nu ştiu dacă eşti tatăl meu.

— Nici eu nu ştiu.

— Şi nici tu *nu eşti* mama mea.

Heidi a aprobat din cap şi a coborât privirea.

— Nu-mi pasă de niciunul dintre voi. Nu-nsemnaţi nimic pentru mine. N-aţi fost lângă mine în toată viaţa asta afurisită, aşa că să vă duceţi dracului dacă credeţi că puteţi apărea acum şi să fiţi…

Au continuat să se mai legene în tăcere o vreme, în timp ce patrula de frontieră din Scoţia umbla prin tren. Pe peron, o femeie vindea supă de morcovi dintr-un cazan. Locomotiva a huruit încet, iar ventilatoarele desprinse de tavan s-au mai învârtit o clipă.

— Aveţi vreun plan? Pen’ că io habar n-am ce dracu’ fac aici.

Theo a cugetat la cuvintele ei, apoi a zâmbit.

— Sunt sigur c-o să găsim o soluţie.

— Asta nu-nseamnă nimic, e doar ce zice lumea când…

— Hei, iubire, eşti bine?

Neila stă pe malul canalului şi nu-şi poate aduce aminte unde e nordul, sau încotro e îndreptat acum *Hector,* sau unde avea de gând să meargă.

Femeia care stă lângă ea poartă un pulover cu raţe care merg legănat şi un fes negru ce ar arăta rău pe oricine.

— Iubire? Eşti în regulă? Eşti bine?

Neila nu e bine.

Îşi dă seama că nu e bine şi este o binecuvântare a măreţiei, o revelaţie a divinităţii, cel mai minunat lucru pe care l-a trăit vreodată, un adevăr ce aruncă raze de lumină asupra sufletului său. Nu e bine, nu-i în regulă, şi e

minunat.

— Hai înăuntru, rosteşte străina. Hai să bei o ceaşcă de ceai.

Markse stă la coada de la poarta de securitate din aeroport, având în buzunar un paşaport fals şi un bilet către un loc cald, şi se întreabă ce naiba o să facă de aici încolo, dat fiind că are principii, dar niciun plan pentru la pensie, şi ajunge la concluzia că oricum totul e un dezastru.

Corn priveşte cum curge apa prin Nottingham şi-i spune bărbatului de lângă el: — Data viitoare voi deschide gura când o să am eu chef şi o să le zic oamenilor tot ce…

Ciorile ciugulesc dintr-o mână ridicată dintr-un şanţ doar pe jumătate acoperit de pe un câmp şi în curând nu rămân decât osul şi o bucată de ţesut trandafiriu îndreptată către cer.

În timp ce poliţia pleacă din casa lui goală şi rece, Simon Fardell opreşte televizorul din birou.

Acesta nu se întunecă imediat.

Are o videocameră încorporată.

Imaginea care apare îi înfăţişează o parte a feţei, în timp ce ascultă ce spune un bărbat aşezat la biroul său.

— N-ar fi trebuit să permiţi ca lucrurile astea să devină personale.

Urmăreşte în tăcere cum ridică pistolul şi trage de patru ori. Apoi îl ridică din nou şi mai trage de trei ori. Nu e sigur acum de ce a tras acele ultime gloanţe şi, privindu-şi chipul de pe ecran, e aproape convins că cel care a apăsat trăgaciul nu-i nici el pe deplin convins despre turnura pe care au luat-o lucrurile.

Fireşte, imaginile au fost transmise în toată lumea.

Asta face tehnologia din zilele noastre. El va fi bine, desigur. Mâine va urca într-un avion către Monaco şi i-au rămas suficiente active ca să acopere orice pierderi. Se pune doar problema despre cum va privi Compania situaţia asta, consiliul de administraţie, în ansamblul său. Când Philip a devenit o verigă slabă, au trebuit să scape de Philip şi acum Simon e o…

El este bine.

El va fi bine.

El este bine.

Îl sună secretara şi-l întreabă dacă vrea să meargă la aeroport cu elicopterul. Instinctiv, deschide gura ca să confirme, apoi se răzgândeşte şi zice că mai degrabă va lua maşina.

Ei solicită azil la graniţa scoţiană şi sunt plasaţi într-o locuinţă de tranzit, situată imediat la nord de Kirtlebridge.

Semnează hârtiile ca tată, mamă şi fiică, doar pentru că oficialităţilor le va fi mai uşor să…

Doar din această cauză.

Când crede că el nu-i atent, Lucy reciteşte de două ori scrisoarea de la Theo.

La cină, au pâine cu gem. Theo doarme în aripa rezervată bărbaţilor, Heidi întreabă dacă poate plăti un hotel şi Lucy primeşte o cameră separată pentru copii, care are atârnate pe pereţi tablouri cu trenuri cu aburi şi dinozauri, asta i se pare ei o insultă, dar trece repede cu vederea, pentru că, de fapt, e un fel de…

Trei zile mai târziu, în timp ce merg cu autobuzul spre Glasgow, ea spune: — Dacă aş vrea să fac ceva în genul unui test ADN, ca să văd dacă… aş putea să-l fac?

— Da.

— Şi dacă tu n-ai fi atunci…

— O să te-ajut să-ţi găseşti tatăl, oricine ar fi el. Există un bărbat în Shawford care… dar tu decizi, adică, oricând ai vrea…

— Cool. Bine. Şi nu-i ciudat gen, nu-i ca şi cum…

— Asta e lumea ta. E timp suficient, a fost timpul de dinainte şi acum e acest timp, există şi viitorul, uneori se pare că lucrurile astea există doar acum, aşa cum ni le amintim şi ni le închipuim noi, şi doar acum le experimentăm pe toate, nu atunci şi nici în vremurile care vor veni, dar viitorul e al tău, viitorul e al tău aşa cum ţi-l alegi şi ţi-l faci şi construieşti şi-ar trebui să existe un viitor pe care să-l trăieşti aşa cum vrei şi e…

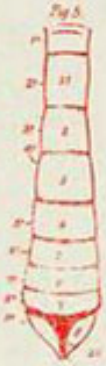
La începutul şi la sfârşitul tuturor lucrurilor.

Mai târziu, a început să ningă.

sile
sile
VIRTUAL-PROJECT

Tu vrei ca schimbarea să aibă loc acum,
ca lumea să vadă că în jur totul e crud
şi sumbru, că cei puternici deţin controlul,
iar cei slabi nu au nimic. Tu vrei ca masele
să se ridice şi să clădească o lume nouă şi frumoasă,
în care, cumva, totul să funcţioneze perfect.
Chiar ai crezut că aşa merg lucrurile?
Chiar ai crezut că bunătatea se naşte din teroare?

Într-o Anglie condusă de corporaţiile ce au drept marionetă guvernul, închisorile nu sunt rentabile din punct de vedere economic, aşa că delincvenţii îşi plătesc datoria faţă de comunitate cu bani grei. Theo Miller se ocupă de stabilirea amenzilor pentru omoruri. Este un angajat care-şi face meseria fără să iasă în evidenţă, până în ziua în care trebuie să stabilească amenda pentru uciderea prietenei sale din copilărie…

Dacă oamenii sunt înspăimântaţi de tine,
atunci eşti puternic, iar dacă eşti puternic, contezi.
Chiar dacă nu ştii la ce-ţi serveşte
sentimentul că ai conta.

DE CLAIRE NORTH
AU MAI APĂRUT:

Primele 15 vieţi ale lui Harry August

Atingerea

www.c[illegible]4in.ro
ISBN [illegible]23-4
virtual project
9 78[illegible]234

{1} Desert englezesc ce constă într-o pudră care se combină cu lapte, pentru a crea o spumă dulce (n. tr.).

{2} În original, *coronation chicken:* combinație de bucăți reci de pui fiert, amestecate cu ierburi aromatice și condimente, la care se adaugă un sos cremos pe bază de maioneză; poate fi consumat ca atare sau ca umplutură pentru sandviciuri (n. tr.).

{3} Preparat indian constând din pui (sau miel) cu mirodenii, ardei iute proaspăt, roșii și ceapă (n. r.).

{4} *General Certificate of Secondary Education:* examen general pentru elevii de șaisprezece ani din sistemul de învățământ britanic (n. tr.).

{5} *Whac-A-Mole* (sau *Mogura Taiji)* este un joc popular de tip arcade (n. tr.).

{6} Oraș din comitatul Suffolk, pe coasta de est a Angliei (n. tr.).

{7} Conform etichetei englezești, carafa cu vin de Porto i se întinde întotdeauna celui aflat în stânga. Regula cere ca sticla să nu atingă masa până nu este golită (n. tr.).

{8} Găluște chinezești fierte sau prăjite, care conțin diverse umpluturi servite ca gustare sau fel principal (n. r.).

{9} Susținătorii Parlamentului Angliei în timpul Războiului Civil englez (1642 - 1651), care au luptat împotriva regelui Carol I al Angliei și a susținătorilor săi, cunoscuți drept „cavaleri” sau „regaliști” (n. tr.).

{10} Dans popular ritual susținut în mediul rural din Anglia de grupuri de bărbați special aleși și instruiți (n. r.).

{11} Produs alimentar sărat, realizat din extract de drojdie, fabricat inițial în Marea Britanie (n. r.).